

Giới thiệu Độc Phi Ngự Tà Vương

Edit: Voi còi

Bị chết ở mặt thể lại trùng sinh trong trạch môn.

Nàng vốn định an phận làm một thứ nữ, ăn uống vô lo nhưng hạ nhân khi dễ, thứ muội đoạt phu, mẹ cả lại khắt khe... Thật sự coi nàng là quả hồng mềm?

Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín?

Ta phi!

Ôn nhu thiện lương?

Xéo đi.

Lúc động tay, nàng tuyệt đối không ngoái chử người!

Giết ác phó, đánh thứ muội, phé mẹ cả, nàng ác danh ngập trời.

Mọi người thấy vậy liền cáo trạng lên vua, ai ngờ vương gia giờ tay chém xuống, người nào tới đều tách thành hai: "Vừa rồi các người nói vương phi làm sao vậy?"

Mũi đao rì máu, sát ý ngập trời, hệt như Tu La địa ngục.

Mọi người câm như hến, tác tác đổi giọng: "Vương phi anh minh!"

Người nào đó cho đao vào vỏ, hai mắt phiếm hồng, trong nháy mắt Tu La biến trung khuyên: "Đó là tự nhiên, cũng không nhìn một chút đây là tức phụ của ai!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chân tình nhất

Edit: voi còi

"Ông trời nha, đây là có chuyện gì? Tam tỷ sao có thể bị người của vương phủ nâng trở về?"

Lâm Mị theo trong đau nhức chuyển tình lại, nghe thấy chính là giọng nói êm ái này lại nhai.

Trong đầu ông một chút, lượng lớn ký ức xa lạ hiện lên, thời gian nháy mắt tất cả đều bị nàng hấp thu. Lâm Mị kinh hi phát hiện, nàng vậy mà xuyên việt trùng sinh đến một triều đại xa lạ, trên người thứ xuất tiểu thư trùng tên trùng họ.

Đã hiểu tình cảnh của mình, lúc này Lâm Mị mới quan sát đến hoàn cảnh vị trí của mình.

Voi còi- lqđ

Người đang nói chuyện chính là thứ muội Lâm Thiên Khanh của nguyên chủ do di nương khác sở sinh. Chỉ thấy nàng thân mặc một bộ cẩm y gấm màu đỏ nhạt thêu viền như ý mưa bụi (k có bản raw nên ta chẳng biết miêu tả thế nào), váy màu hồng nhạt thêu hồ điệp eo buộc đai lưng do hạt châu kết thành chuỗi rủ xuống nổi bật vòng eo nhỏ nhắn, áo khoác bằng lụa mỏng thêu trúc xanh ở viền. Đầu vấn phong lưu búi tóc cài trâm phi thủy cùng san hô, khuyên tai hồng ngọc bát bảo hồ điệp.

Thanh thanh tú tú, thực sự là thanh tú tựa như sen hé nở trên mặt nước, kiều như trăng thu.

"Tam tỷ... Tam tỷ nhưng xem như là tình a. Tỷ đây là thế nào? Sao lại để người của Vương phủ nâng trở về thế? Cô nương gia chưa lập gia thất (chưa lấy chồng), sao có thể lẻ loi một mình đi vương phủ đâu? Vậy danh tiết... Tam tỷ, thế nhưng tỷ cùng Chu công tử có hôn ước." Lâm Thiên Khanh dùng khăn tay hơi che miệng mong hơi đánh chút son hồng, lòi ra khỏi miệng, nàng mới ý thức được chính mình hình như là không cẩn thận nói ra khỏi miệng rồi.

Lâm Thiên Khanh còn khăn trương trộm liếc liếc mắt nhìn Chu Bảo Trạch bên cạnh sắc mặt đang đen lại.

”Tứ tiểu thư, ngày đó Lâm đại nhân cùng gia phụ đính hôn, chỉ nói là cùng Lâm gia tiểu thư đính hôn, cũng không phải là Lâm tam tiểu thư.” Người nói chuyện chính là Chu Bảo Trạch cùng Lâm Mị có hôn ước.

Lâm Mị xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Chu Bảo Trạch, quả thật là tuần tú lịch sự. Chỉ tiếc, hại chết nguyên chủ hân cũng có một phần công lao.

Nhìn thấy Lâm Mị nhìn qua, mặt Chu Bảo Trạch lộ vẻ khinh thường, cô nương gia nhà ai chưa thành thân lại bị nam nhân xa lạ nâng trở về? Đây còn thể thống gì?

Chu gia hân tuy nói là thương tịch (nhà buôn bán), thế nhưng, gia đại nghiệp đại (nhà giàu sự nghiệp lớn). Năng lực của hân càng trác việt (giỏi giang), là người cầm quyền đời sau.

Kể từ khi biết chính mình hồi bé bị vui đùa định thân như vậy, hân liền cảm thấy hoang đường vô cùng.

Vì vậy, thừa dịp lần này ở kinh đô có sinh ý phải xử lý, cũng thuận tiện qua đây tìm tòi.

Cổ ý đi tung ra tin tức, hân ở trong nhà cũng không được sung ái, nơi chốn bị đánh áp, không ngờ Lâm Mị vốn có hôn ước cùng hân vậy mà lại xa lánh hân.

Ngược lại là thứ muội Lâm Thiên Khanh của Lâm Mị quan tâm đầy đủ với hân, hỏi han ân cần với hân, thậm chí còn muốn xuất ra tiền tài vốn nhỏ bé của nàng đến giúp đỡ hân.

Từ nhỏ hân liền cùng phụ thân vào nam ra bắc, đương nhiên là thấy hơn cái loại người nịnh nọt.

Lâm Mị con buôn tại sao có thể cùng Lâm Thiên Khanh đơn thuần ngây thơ so sánh với?

Nếu như thú thê, hân đương nhiên là muốn thú Lâm Thiên Khanh toàn tâm toàn ý yêu hân, mà không phải là Lâm Mị coi trọng tiền tài.

Mà buồn cười nhất chính là, sau khi Lâm Mị biết hân không có tiền, trong lúc vô tình hân đưa ra muốn cùng bằng hữu có sinh ý trong kinh đô gặp mặt, nàng vậy mà mặt dày mày dạn còn muốn đi theo hân đến đó trước.

Một nữ tử khuê phòng, vậy mà vì tiền tài làm ra hành vi không biết kiểm điểm như vậy, càng làm cho hân xem thường.

Những thứ ấy là bạn tốt của hân, dưới sự bày mưu đặt kế của hân, đương nhiên là trêu chọc Lâm Mị một phen.

Vì kết giao những bằng hữu có tiền ấy, Lâm Mị cũng thật là liều mạng.

Trời vào đông giá rét, nàng cũng dám nhảy vào trong hồ nước đóng băng. Vì thế, Lâm Mị bệnh nặng một hồi, đi nửa cái mạng, lúc này mới vừa lui sốt một chút, không ngờ lại chạy ra, đi vương phù kiếm tiền.

Vì bạc, Lâm Mị nhưng thật là không muốn sống nữa!

Nhìn nhìn, đây không phải bị người vương phủ nâng trở về thôi.

Tiền của Vương phủ dễ kiếm như vậy sao?

Hiện nay Thất vương gia được bệ hạ thịnh sủng, trên sa trường khiến địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, người đời gọi Quý Kiến Sầu Âu Ngạn Hạo, thế nhưng vui giận thất thường, giết người như ma.

Lâm Mị còn có thể sống được trở về, liền tính nàng mạng lớn!

”A? Là thế này phải không?” Lâm Thiên Khanh không hiểu nhìn Chu Bảo Trạch, vẻ mặt mờ mịt.

”Đó là tự nhiên.” Chu Bảo Trạch xem thường trừng mắt nhìn Lâm Mị một cái, đảo mắt, tình tứ nhìn về phía Lâm Thiên Khanh: “Ngày đó lúc gia phụ cùng Lâm đại nhân đính hôn, là phu nhân cùng với hai vị di nương khác cũng đều ở đó, nói là ta cùng với Lâm gia tiểu thư đính hôn.”

”Nhị di nương sinh ra nhị tiểu thư đã bị phu nhân đem đến bên người. Tự nhiên người cùng ta định thân là một trong hai người tam tiểu thư hoặc tứ tiểu thư.” Chu Bảo Trạch còn là tương đương có tự mình hiểu lấy.

Bản thân hân là xuất thân thương tịch, Lâm đại nhân là trọng thần trong triều, tự nhiên sẽ không đem nữ nhi dòng chính (con vợ cả) gả cho Chu gia hân.

Có thể tuyển trạch cũng chỉ có hai vị tiểu thư thứ xuất này.

”Lần này đến đây, ta chính là phải đem vòng ngọc uyên ương mà ngày đó hai nhà đính hôn đưa cho người trong lòng.” Chu Bảo Trạch nói, từ trong lòng móc ra vòng ngọc uyên ương làm công tinh mỹ, thâm tình nhìn kỹ Lâm Thiên Khanh: “Tứ tiểu thư, không biết nàng có thể nhận lấy vòng ngọc của tại hạ hay không.”

”Này, này...” Gò má Lâm Thiên Khanh ửng đỏ, trong mắt hơi nước hiện lên, ngượng ngừng dùng khăn tay che mặt mình: “Chuyện này, tự nhiên là phụ thân cùng mẫu thân làm chủ. Sao ta có thể lên nhận vòng ngọc này?”

”Ngày đó lúc gia phụ cùng Lâm đại nhân đính hôn, chính là để ta ngày sau dựa vào vòng ngọc uyên ương tới tìm người, người có vòng ngọc của ta trong tay liền là thê tử của tại hạ.” Chu Bảo Trạch nghiêm túc nói: “Tứ tiểu thư, tại hạ tâm duyệt (yêu) tứ tiểu thư, không biết tứ tiểu thư có thể nhận lấy vòng ngọc uyên ương này hay không?”

”Ta, ta...” Lâm Thiển Khanh đầy mặt đỏ bừng, xấu hổ mang mị, hiển nhiên cũng là tâm duyệt Chu Bảo Trạch.

Vẫn nằm ở trên băng ca, ngũ tạng lục phủ đau đến hình như có lửa đốt Lâm Mị sớm đã bị hai người kia triệt để quên lãng.

Lâm Mị cúi đầu, chậm rãi gọi lên khước môi.

Nàng vậy mà thoát khỏi mặt thể khổng bố, xuyên việt tới thế giới có thức ăn bình thường.

Ngũ tạng lục phủ trần trụi kịch liệt ăn mòn đau đớn, đó là nguyên chủ dùng xong độc vật bị thương nội tạng.

Bỉ chi thạch tín, ta chi mật đường.(người coi là thạch tín, ta coi là đường, ý nàng ấy là thích)

Ở mặt thể dị năng của nàng liền là độc, cắn nuốt càng nhiều độc vật, năng lực của nàng càng cao. Không ngờ một khi xuyên việt, khi tinh hạch vỡ vụn lại đem dị năng này cùng nhau mang tới.

Nàng thật là phúc nguyên vì cái gọi là vị hôn phu này mà chết, đây chính là người yêu mà nguyên chủ theo đuổi sao?

Thực sự là buồn cười.

Nguyên chủ thích bị bắt nạt, đó là chuyện của nguyên chủ, thế nhưng bây giờ là Lâm Mị nàng mà không phải là Lâm Mị kia, nghỉ ở đầu của nàng giẫm đạp, cũng phải nhìn có bản lĩnh kia hay không.

Chu Bảo Trạch không phải gạt nguyên chủ hấn ở trong nhà không chịu sủng sao?

Vậy chất vãi y phục mặc trên người hấn, ngang hông treo ngọc bội nói như thế nào? Một nhi tử không được sủng sẽ dùng đồ quý trọng như vậy sao?

Chân chính không được sủng hấn là nàng như vậy, từ đầu đến chân không có một trang sức, la quần mặc trên người đều là sắp giặt rách, nhìn không ra màu sắc mới đúng.

Lâm Mị vẫn dưỡng ở trong thiên viện hẻo lánh, đâu thấy qua vật gì tốt, tự nhiên nhận không ra một thân giá trị này của Chu Bảo Trạch, cũng tin hấn nói hấn không được sủng, không có tiền tài.

Thế nhưng, Lâm Thiển Khanh tuyệt đối bất đồng, nàng theo tam di nương thế nhưng một bước lên trời, sao lại nhìn không ra Chu Bảo Trạch ăn mặc chi phí giá trị bao nhiêu?

Chu Bảo Trạch này thật là mắt bị mù, cho nên nhìn không ra nàng cùng Lâm Thiển Khanh mặc có bao nhiêu bất đồng sao?

Cứ như vậy, hấn còn muốn theo đuổi chân tình?

Tốt, nàng liền cho hấn một phần yêu tình thâm ý nặng đích thực, nhìn hấn có thừa nhận được không!

”Chu công tử, ngươi nói, ngươi tâm duyệt tứ muội?” Giọng nói run rẩy, sợ hãi vang lên, hình như là thú nhỏ trong bụi cỏ bị hoảng sợ phát ra gào thét.

Lâm Thiển Khanh cùng Chu Bảo Trạch lưỡng tình tương duyệt tình thâm ý nặng lúc này mới chú ý tới, không biết lúc nào, Lâm Mị đỡ cánh cừu thương chậm rãi đứng lên, thân thể có lẽ là quá suy yếu, lưng lay nghiêng ngả, đỡ bên cạnh bàn, mới miễn cưỡng đứng vững.

Thân thể đơn bạc, phảng phất tựa như là một trận gió thổi qua liền muốn ngã xuống.

Đôi mày tinh xảo của Lâm Thiển Khanh hơi nhíu lại.

Gương mặt này của tam tỷ, yêu mị, giống mẫu thân hạ cừu lưu, thật là chưa từng thấy, lại đôi mi thanh tú tinh xảo, chớ nói chi là đôi mắt hoa đào câu người kia, trong ngày thường ánh nước liễm diễm, ánh mắt tựa say không say, diễm đạm đáng yêu, có thể nói là một cảnh hoa lệ mang mưa xuân.

Di nương đã nói, Lâm Mị là theo di nương của nàng ta giống như nhau đều là dụ dỗ tử quyến rũ nam nhân!

”Tam tỷ, hôn sự này hay là muốn mời phụ thân mẫu thân làm chủ đi? Chúng ta cô nương gia làm sao tự mình làm chủ đâu?” Lâm Thiển Khanh xấu hổ khuyên nhủ.

Chỉ là sắc mặt nàng ta ửng đỏ, thế nhưng làm cho lực thuyết phục trong lời nói của nàng ta giảm đi rất nhiều.

”Chu công tử, ta không có nhớ lầm, vòng ngọc uyên ương kia là một đôi. Trong tay ngươi có một cái, một cái khác ở trong tay của ta, chẳng lẽ cùng ngươi có hôn ước không phải ta sao?” Lâm Mị quay đầu, khước mắt hoa đào phiếm hồng, mâu quang liễm diễm làm cho tâm thần người đập dồn.

Chỉ là, Lâm Mị càng là mỹ được rung động lòng người càng là khiến cho Chu Bảo Trạch cảm thấy buồn nôn, không phải là bởi vì lớn lên một bộ tú da hại nước hại dân sao?

Đã nghĩ dựa vào dung mạo như vậy đi mê hoặc nam nhân, chu toàn giữa nam nhân, thực sự là dễ tiện!

”Chuyện này tự nhiên là muốn ta tới chọn, chẳng lẽ Lâm đại nhân chưa cùng người nói sao? Nào có nói một nữ nhi gia tự mình lựa chọn nam nhân?” Chu Bảo Trạch chỉ trích Lâm Mị không đếm xỉa liêm sỉ muốn chính mình chọn rể.

Lâm Mị run rẩy đôi môi, run giọng hỏi: “Được, nếu là nhị nữ (hai nữ) chọn một, ta muốn hỏi Chu công tử một chút, vì sao phải chọn tứ muội, mà không phải là ta?”

”Bởi vì ta muốn một phần tình không dính bất kỳ tạp chất nào, không được sao?” Chu Bảo Trạch nghe thấy Lâm Mị hỏi như thế, núi lửa trong lòng trực tiếp bị kích nổ.

”Ta nói ta ở trong nhà không được sủng, sẽ không kế thừa gia sản, người là làm thế nào? Muốn cùng ta ở trên sinh ý bằng hữu kết bạn, vì lấy lòng bọn họ, ngọc bội của bọn họ rơi vào trong hồ nước người cũng dám nhảy xuống. Hiện tại đâu? Thất vương gia vừa truyền ra tin tức, muốn số tiền lớn tìm người thí nghiệm thuốc, người liền chạy đi. Ngay cả mệnh cũng không muốn! Nữ nhân như người tham tiền lợi thế như vậy, tại sao ta muốn thú về nhà?”

Mặt Chu Bảo Trạch lộ vẻ chế nhạo tiếu ý, lớn tiếng quát.

”Trái lại tứ tiểu thư, biết được tình huống của ta, nghĩ muốn xuất ra để dành nhỏ bé của nàng, giúp đỡ ta. Một bên là tình thâm ý nặng một bên là con buôn vô tình, người nếu là ta, người sẽ chọn cái nào?” Chu Bảo Trạch cười lạnh nhìn chăm chăm Lâm Mị, giống như là đang nhìn con chuột trong cống ngầm dơ bẩn vậy.

Sau khi Lâm Mị nghe xong, thân thể lung lay, nhẹ giọng hỏi: “Liền vì cái này?”

”Vậy còn chưa đủ sao?” Chu Bảo Trạch buồn cười hỏi: “Lâm Mị, người có thể có chút tự mình hiểu lấy hay không?”

”Nếu Chu công tử đã có quyết đoán, chiếc vòng ngọc uyên trong tay ta kia, ta lập tức mang tới trả lại cho Chu công tử.” Lâm Mị thấp con người nhỏ tiếng.

”Vậy đa tạ tam tiểu thư thành toàn.” Chu Bảo Trạch kiêu căng nói, tính nết thức thời, không đến huyên não được quá khó coi.

Lâm Mị bỗng ngẩng đầu, cười, vốn là dung nhan khuynh thành, lúc này cười lộ lên càng ngày càng tươi đẹp rung động lòng người.

Bỗng nhiên vươn tay vào ngực, móc ra một xấp ngân phiếu, hung hăng đập về phía Chu Bảo Trạch: “Lúc trước không phải người nói, người muốn kiếm đủ một vạn lượng bạc trắng tự lập môn hộ (tự kinh doanh, ra ở riêng) sao? Đây là một vạn lượng ngân phiếu, một xu không thiếu, quý phủ Thất vương gia cho, bất luận ngân hàng tư nhân nào cũng có thể đổi tiền mặt!”

”Ta vì người có thể tự lập môn hộ, đi lấy lòng bằng hữu của người. Vì lấy lòng bọn họ, ta ở trời đông giá rét nước đóng thành băng, nhảy vào trong nước kết băng, ở đáy hồ tìm ngọc bội cho bọn họ. Ta phát sốt thiếu chút nữa chết rồi, chính là vì để cho bọn họ có thể ở thời gian người cần, giúp người một phen. Sau này lúc người tự lập môn hộ, có thể cùng bọn họ bù đắp nhau, có thể làm ăn với người!”

”Vì người, ta đi vương phủ đi thử dược, đau đến ngũ tạng lục phủ hình như là bị đao cắt lửa đốt, chết đi sống lại, chính là vì tiền thù lao sau khi thí nghiệm thuốc thành công!”

”Ta vì người, mặt không biết xấu hổ, không muốn khuê dự, không muốn tính mạng, xuất đầu lộ diện, bị bằng hữu của người trêu chọc, bị người hèn hạ... Kết quả là, người nói với ta là con buôn, ta vô tình! Chu Bảo Trạch, ta thật là cảm ơn người, để ta biết, thì ra người muốn là một phần chân ái!”

”Thực sự là buồn cười, ta còn tưởng rằng là người cùng ta có hôn ước, toàn tâm toàn ý đối với người. Thì ra là ta hiểu lầm! Người với tứ tiểu thư chân tình của người đi thành thân đi! Ngân vạn đừng tới quan tâm ta nữ nhân con buôn vô tình!”

Ngân phiếu nhẹ bay đập vào trên mặt Chu Bảo Trạch nặng như nghìn cân, Lâm Mị một tiếng một tiếng lên án, như mũi tên nhọn xuyên tim. Khiến hắn ngốc đứng ở tại chỗ, như bị sét đánh.

Hắn vẫn luôn cho rằng Lâm Thiên Khanh mới là người vô tư thuần khiết nhất yêu hắn nhất.

Không ngờ, ở thời gian hắn không biết, Lâm Mị vậy mà đã vì hắn làm nhiều như vậy.

Không muốn khuê dự, không muốn tự tôn, thậm chí có thể không muốn tính mạng!

So sánh cùng Lâm Mị, Lâm Thiên Khanh làm được lại xem là cái gì?

Chẳng qua là chút bạc vụn trong ngày thường còn lại của nàng, còn có một hai câu nói quan tâm

Mà Lâm Mị vậy mà vì một phần hôn ước không xác định, nhưng lại làm cho hắn đến trình độ như vậy!

Không phải hắn muốn là chân tình như vậy sao?

Nếu như nói chân tình đích thực vô tư nhất, trên đời còn có ai so với chân tình của Lâm Mị càng vô tư hơn?

Chu Bảo Trạch muốn mở miệng, thế nhưng giọng nói bị kiềm lại không phát ra một điểm thanh âm, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Lâm Mị khoe mắt phỉm hồng, đẹp đến mức tận cùng vừa thương xót tới cực hạn.

Nàng sao có thể yêu hấn như vậy?

Thâm trầm trả giá như vậy, lại bị hấn hèn hạ, hấn, hấn...

Chu Bảo Trạch chỉ cảm thấy hai lỗ tai nổ vang đại não một mảnh trống rỗng.

Ngân phiếu từng tờ từng tờ một, rơi là tả trên mặt đất, đóng con dấu đỏ thẫm, chính là chế nhạo chê cười lớn nhất với hấn.

Lâm Mị mắng xong, xoay người chạy như bay về viện của mình, để lại hai người sắc mặt biến hóa tâm tình khác nhau, ở trong phòng ngơ ngác xuất thần, lặng ngắt như tờ.

Lâm Mị về tới trong phòng đơn sơ của mình, chậm rãi gọi lên khoe môi, khinh mạn nhỏ tiếng: “Chu Bảo Trạch, thích phần "chân tình" này ta đưa cho người không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phá hủy

Edit: voi còi

“Chu công tử, ta giúp chàng...” Lâm Thiên Khanh ngồi xổm xuống, vươn tay đi nhặt ngân phiếu trên mặt đất, chỉ tiếc ngón tay xanh miết của nàng còn chưa có đụng tới ngân phiếu trên mặt đất, liền bị Chu Bảo Trạch thoáng cái đẩy ra, lão đảo té ngã xuống đất.

Thời gian dài như vậy, Chu Bảo Trạch vẫn luôn ôn hòa có lẽ với nàng, lúc nào thô tục vô lễ như vậy?

“Chu công tử, chàng làm cái gì?” Lâm Thiên Khanh ủy khuất hỏi.

Chu Bảo Trạch ngẩng đầu, chống lại hai mắt đăm lẹ của Lâm Thiên Khanh. Trong ngày thường khuôn mặt phù dung thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu, hiện tại sao nhìn lại chán ghét đến thế.

Lâm Mị vì hấn nhảy vào trong hầm băng, phát sốt đi nửa cái mạng cũng không có khóc; làm thí nghiệm thuốc cho vương gia bị nâng trở về, cơ hồ đều phải chết cũng không khóc.

Thế nhưng Lâm Thiên Khanh đâu?

Chẳng quả chỉ bị hấn nhẹ nhàng đẩy một phen sẽ khóc.

Những ngày qua với hấn cái gọi là quan tâm, chẳng lẽ thật là xuất từ bản tâm của nàng?

Lúc này Chu Bảo Trạch mới cẩn thận quan sát Lâm Thiên Khanh, trong giây lát phát hiện, nàng một thân lăng la tơ lụa, trên đầu cài trâm cài đầu kim quang lóa mắt.

Lúc này, mặc cho Chu Bảo Trạch thế nào nhớ lại, cũng nghĩ không ra Lâm Mị từng có trang sức gì.

Mà nàng mặc là y phục gì, hấn vậy mà cũng nghĩ không ra, hơn một tháng thời gian này, vậy mà cho tới bây giờ hấn cũng không có cẩn thận xem qua Lâm Mị.

Chu Bảo Trạch đau lòng như cắt, run rẩy vươn tay, đem ngân phiếu trên mặt đất nhặt hết, tí mĩ cẩn thận từng li từng tí vuốt lên mỗi một cái nếp.

“Ta giúp chàng...” Lâm Thiên Khanh vừa mới mở miệng, liền bị Chu Bảo Trạch rống trở lại, “Đừng đụng, đừng dùng tay bẩn thỉu của ngươi cầm những ngân phiếu này!”

Có bao giờ Lâm Thiên Khanh chịu qua ủy khuất như vậy, đừng thấy là nữ nhi thứ xuất, nàng cũng là di nương cùng phụ thân mẫu thân nuông chiều lớn lên.

Khẩn tay lựa che miệng mình, nước nử liền chạy đi.

Mà Chu Bảo Trạch liền giống như không có nhìn thấy nghe thấy như nhau, hãy còn ngồi xỏm ở trên mặt đất, cẩn thận nhặt ngân phiếu vô cùng trân quý trên mặt đất lên.

Hắn chủ trì công việc buôn bán trong nhà, ngân phiếu qua tay không biết bao nhiêu.

Nhưng mà từ trước đến nay sẽ không có cảm thấy ngân phiếu sẽ bỏ tay như thế, mỗi lần nhặt lên một tờ, tim của hắn liền bị nóng được đau, đau đến chảy máu.

--

“Ai ô ô, ai khi dễ tứ tiểu thư nhà ta.” Không di nương vừa thấy nữ nhi của mình từ bên ngoài chạy vào, vội vàng từ trên ghế xuống, nghênh đón.

Một thân yên la quần màu tím điểm lệ theo bước chân đi lại của bà ta mà dao động trên không trung, trên eo buộc dây tơ đỏ thẫm, càng dừng nhắc tới trên đầu cắm đầy trâm vàng khiến người ta lóa mắt... Nhìn tư thế này, là hận không thể đem cả núi vàng đội lên trên đầu của mình mới bỏ qua.

Tuy nói mặc ác tục một chút, thế nhưng tâm tình quan tâm Lâm Thiển Khanh so với vàng thật còn muốn thật hơn.

“Chu công tử, Chu công tử tâm duyệt tam tỷ, ghét con.” Lâm Thiển Khanh khóc được thê thảm, thế nhưng khóc đem tâm của Không di nương đều nát ra rồi.

Không di nương vừa nghe, này còn phải?

Chu Bảo Trạch đây chính là một việc hôn nhân tốt, đương nhiên phải giúp nữ nhi của mình tranh thủ đến. voi còi...

Đích nữ tiểu thư (tiểu thư con vợ cả) chừng mắt thương họ, thế nhưng, nữ nhi thứ xuất của bà nếu như gả cho Chu Bảo Trạch, đó nhưng là ăn ngon uống cay áo cơm không lo a.

Cũng dễ chịu so với đi gả cho cái cửa nhỏ nhà nghèo hoặc là thành thiếp thất người muốn tốt hơn nhiều.

“Đi, theo di nương đi tìm phu nhân đi.” Không di nương lôi kéo Lâm Thiển Khanh, liền muốn đi tìm chính thất Triệu Giai Ninh Triệu thị phân xử.

“Di nương...” Lâm Thiển Khanh tâm sinh khiếp ý: “Là Chu công tử tâm duyệt tam tỷ, mẫu thân cũng không tốt làm chủ đi?”

“Sao không tốt làm chủ?” Muốn nói chuyện khác, Không di nương là không có mười phần nắm chắc, nhắc tới việc hôn nhân, thế nhưng bà nắm chắc mười phần.

Voicoi

Năm đó di nương dụ dỗ bại hoại kia của Lâm Mị đem lão gia mê được đầu óc choáng váng, ngay cả phòng của phu nhân cùng phòng của bà cũng không bước vào.

Cũng may phu nhân cũng có phương pháp, đem đại nữ nhi của dụ dỗ bại hoại kia đưa tới bên người nuôi dưỡng. Đợi đến thời gian dụ dỗ bại hoại kia sinh Lâm Mị, trực tiếp phá hủy thân thể, biết sau này nữ nhi của mình khả năng không có chỗ nào dựa vào, đã nghĩ dựa vào phu nhân, còn xin phu nhân ban tên.

Phu nhân coi như là không làm thất vọng nàng, nói thẳng: “Ta xem nha đầu này, quyến rũ động lòng người mị hoặc tự nhiên, liền lấy chữ Mị đi.”

Một bàn tay này đánh lên trên mặt dụ dỗ bại hoại kia, thế nhưng kêu vang giòn tan a.

Dụ dỗ bại hoại sinh ra tự nhiên cũng là dụ dỗ bại hoại, có cô nương gia nhà ai, lại lấy khuê danh xấu hổ muốn chết như thế a?

Phu nhân chính là không thích Lâm Mị, hôn sự với Chu gia tốt như vậy, kiên quyết sẽ không để cho Lâm Mị đạt được.

“Con liền nghe di nương đi, không sai.” Không di nương kéo Lâm Thiển Khanh khóc đến hai mắt phỉm hồng đi tìm phu nhân Triệu thị.

Lúc này Triệu Giai Ninh mặc áo ngắn màu trắng đang ngồi trên kháng, trong tay lần Phật châu, trên tóc bóng loáng trơn bóng cắm ngậm trâm xếp châu bát cát văn xích. Cả người thanh lịch hiền lành, ngay cả son phấn trên mặt đều là hơi mỏng một tầng, thoát nhìn chính là một người mặt mũi hiền lành ưu nhã như vậy.

“Phu nhân a, ngài cần phải làm chủ cho tứ tiểu thư a.” Không di nương vừa vào cửa, liền khóc lên.

Trong tay Triệu Giai Ninh về một chút Phật châu, không thể không nhú mày một cái, lúc này mới xem thường chậm ngữ (nói chậm) mở miệng: “Thật dễ nói chuyện, như vậy còn thể thống gì.”

“Phu nhân a, tam tiểu thư kia bị hạ nhân của vương phủ nâng trở về, nàng còn dụ dỗ Chu công tử, Chu công tử muốn cùng nàng đính hôn a.” Không di nương trọng trọng cắn môi dụ dỗ, bà biết phu nhân không thích nghe nhất chính là hai chữ này, ai bảo di nương của Lâm Mị liền dụ dỗ công phu còn gì nữa đâu?

”Việc đính hôn việc, tự có phụ mẫu làm chủ, nào có nữ nhi gia chính mình đính ước?” Triệu Giai Ninh chậm rãi ngồi thẳng người, giận dữ hỏi “Nàng bị người của vương phủ nâng đỡ về? Đây là vì sao?”

”Ai ô, phu nhân, ngài còn không biết sao? Không phải Thất vương gia trúng độc bị thương, ra số tiền lớn đang tìm người thí nghiệm thuốc, tam tiểu thư liền chạy đi. Muốn thiếp nói, cô nương gia ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, nhưng không tốt lắm a.” Không đi nương vừa nói một bên len lén quan sát phản ứng của Triệu thị.

Quả nhiên, sắc mặt Triệu thị đột nhiên biến, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: “Đi, đem nha đầu không hiểu quy củ kia gọi tới. Đây không phải là muốn lão gia mất hết mặt mũi sao?”

Triệu thị liếc xéo Lâm Thiên Khanh một cái, giọng nói không tốt nói: “Mấy ngày trước không phải thấy Chu công tử cùng người trò chuyện với nhau thật vui sao? Hôm nay, sao lại tâm duyệt Lâm Mị?”

Bị phu nhân vừa hỏi như thế, Lâm Thiên Khanh càng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nước mắt vừa nhịn xuống lại dâng lên.

Cái này thế nhưng đem Không đi nương đau lòng phá hủy, vội vàng nói: “Phu nhân, ngài còn không biết sao? Tính tình tứ tiểu thư mềm yếu, sao có thể so sánh cùng tam tiểu thư đâu? Còn là ngày đó phu nhân nói là, mị hoặc tự nhiên, là nam nhân liền trốn không thoát bàn tay nàng.”

”Tốt, tốt. Rốt cuộc là nữ nhi tốt của tiện nhân bại hoại kia.” Triệu thị cắn răng nổi giận nói.

Nhìn thấy Triệu thị như vậy, trong lòng Không đi nương mừng thầm, như vậy hôn sự của nữ nhi là không có mất.

Tiểu đệ đồ bại hoại Lâm Mị kia còn muốn cùng nữ nhi của bà đoạt phu (cướp chồng), hừ, cũng không nhìn một chút đi nương tốt của nàng trải đường gì cho nàng.

Khiến phu nhân không thích, cả đời này của nàng nhất định là phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Làm gì

Edit: voi còi

Rầm một tiếng, cửa phòng nặng nề bị đá văng, nha hoàn Thanh Nha bụng thức ăn tiến vào. Đồng một chút, không vui đặt ở trên bàn gian ngoài, không kiên nhẫn cốc cốc cất cao giọng hô vào bên trong: “Ăn cơm!”

Trong không khí tràn ngập vị thơm ngọt của gạo, Lâm Mị vừa hấp thu bộ phận độc tố, dị năng thoáng khôi phục một chút liền tăng một cái nhảy xuống giường, cũng không cố chính mình bởi vì sau khi nhiễm lạnh sốt cao suy yếu thân thể, bước nhanh vọt tới bên bàn ăn.

Nước cơm trắng trong bên trong hạt gạo thơm ngọt nổi lơ lửng, bên cạnh một cái đĩa rau xanh đậu hủ, rau xanh xanh biếc đậu hủ tuyết trắng. Cùng với thực vật biến dị khô héo phát khô mà nàng vẫn ăn hoàn toàn chính là cách biệt một trời.

Càng đừng nhắc tới bên cạnh còn có một bánh bao trắng tròn mũm mĩm đang bốc hơi nóng.

Lâm Mị thoáng cái liền nhào tới, vươn tay đem bánh bao bỗng nhiên bẻ ra, một mùi thơm trong veo chui vào lỗ mũi.

Lâm Mị nhắm mắt, say sưa thật sâu ngửi mùi thơm ngọt này, kích động nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Bao nhiêu năm nàng không có ngửi thấy hương vị của thức ăn bình thường?

Thanh Nha kinh ngạc nhìn Lâm Mị, nhìn nàng giống như quỷ chết đói hự một ngụm cắn ở lên bánh bao, nửa bánh bao thoáng cái liền thiếu phân nửa rồi.

Tội liền đói cũng không thể thiếu, cầm chiếc đũa lên, tỉ tách khô khè liền gấp một gấp lớn rau xanh đậu hủ hương trong miệng nhét vào. Ăn được quá mau có lẽ là ghen tị, bụng lên chèn nước cơm mỏng được giống như nước trắng nuốt từng ngụm từng ngụm.

Thanh Nha kinh ngạc khiến mắt mở càng lớn, sau đó, tràn đầy xem thường thay thế kinh ngạc.

Quả nhiên là một nha đầu thứ xuất đệ tiện, ăn một bữa cơm cũng không quy củ thành bộ dáng này, so với người bên ngoài phổ phàm còn muốn thô tục hơn.

Tuy nói nhiều năm bởi vì Lâm Mị nhu nhược, nàng mò không ít chỗ tốt. Thế nhưng, chủ tử không chịu sùng, bị phu nhân đẩy đến viện xa xôi này, nàng ở

bên ngoài không ít bị nha hoàn khác cười nhạo.

Lại nhìn bộ dáng thô tục cuat Lâm Mị kia ăn như hổ đói rất giống quỷ chết đói đầu thai, ngày càng khí hòa công tâm.

”Được rồi, đừng ăn nữa!” Bỗng nhiên Thanh Nha lật bàn một cái.

Lâm Mị bất ngờ không kịp đề phòng, rau xanh đậu hũ còn lại trong đĩa còn có nước com trong bát tất cả đều hất lên người nàng, ngoại trừ trong tay còn cầm bánh bao, tất cả đều rơi trên mặt đất, dính vào đất.

”Ăn, ăn, ăn, chỉ có biết ăn thôi, ngươi còn biết làm gì? Theo chủ tử như ngươi, ta thật là ngã tám đời!” Nhiều năm như vậy, Lâm Mị ở trong phủ chính là một người tàng hình, dù sao chỉ cần một khi Thanh Nha không thuận khí (tức giận), liền dùng Lâm Mị đến phát tiết.

”Nhìn nhìn, ngươi vốn có một vị hôn phu thật tốt, người ta lại coi trọng tử tiểu thư. Ngươi thì tốt rồi, một cô nương gia ngược lại đi theo một bọn đàn ông ở cùng một chỗ, còn tưởng là mặt của mọi người hướng trong nước nháy. Mặt mũi cuat lão gia tất cả đều bị ngươi làm mất hết! Chính mình phát sốt muốn bệnh liền bệnh chết đi, còn để cho ta tới hầu hạ ngươi, mặt mũi thật lớn a!” Thanh Nha hùng hổ dùng ngón tay trỏ đâm trán của Lâm Mị, không ngừng trọc nàng, đem đầu Lâm Mị một chút lại một chút ngả ra sau.

Thanh Nha càng mắng trong lòng càng sáng khoái, nhìn thấy mắt Lâm Mị còn nhìn chăm chăm rau xanh đậu hũ còn nằm ở trên mặt đất, cười lạnh một tiếng: “Nhìn nhìn, vì bụng com đến cho ngươi, com của ta còn chưa có ăn. Ngươi còn nhìn? Nhìn cái gì vậy? Không được ăn!”

Vốn chính là nàng chướng mắt rau xanh đậu hũ, nhưng nhìn đến Lâm Mị ăn được thơm ngọt như vậy, trong lòng nàng chính là không thoải mái.

Phát hiện ánh mắt của Lâm Mị còn dính ở rau xanh đậu hũ trên mặt đất, bỗng nhiên Thanh Nha nhấc chân, khễ nhay một chút, đem đậu hũ vốn đã nát trực tiếp giẫm thành cháo đậu hũ: “Còn nhìn? Ta để ngươi ăn, để ngươi ăn! Tất cả đều giẫm nát, ta xem ngươi ăn cái gì!”

Thanh Nha đột nhiên phát hiện, nàng giẫm một cước lên rau xanh đậu hũ trên mặt đất, thân thể Lâm Mị liền run run một chút, nàng liền giống như phát hiện trò chơi thú vị vậy, giẫm được ngày càng vui.

”Ăn a, ta đập vỡ cho ngươi đỡ phải nhai a, thật tốt, mau tới ăn a!”

Thanh Nha giẫm được vui hoàn toàn không có chú ý tới hai mắt của Lâm Mị đã chậm rãi bị lấy huyết hồng.

Thình thịch một chút.

Thanh Nha chỉ cảm giác đầu óc mình ông một chút, trước mắt tối sầm, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, đòn đánh dày đặc nghiêm trọng giống như hạt mưa bình thường rơi vào trên người của nàng.

Thanh Nha hậu tri hậu giác mới cảm giác được đau đớn kịch liệt, ngao gào một tiếng, lớn tiếng hô: “Giết người! Tam tiểu thư điên rồi!”

Bên ngoài gã sai vặt nha hoàn nghe thấy động tĩnh lúc này mới vội vã chạy tới, đẩy cửa viện ra, liền gặp được một màn làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ thấy Lâm Mị quơ ghế liền giống như bị điên rồi không ngừng đập lên người Thanh Nha, một tiếng lại một tiếng kia làm người ta ê răng, để cho da đầu bọn họ một trận tê dại.

”Mau dừng tay, đây là muốn làm gì? Đến nha, bắt lấy nàng!” An Viễn hầu Lâm Bác Nguyên vừa từ bên ngoài trở về nghe thấy động tĩnh chạy tới, lúc này mọi người bị dọa ngốc mới hồi phục tinh thần lại, muốn xông tới ngăn Lâm Mị.

Lâm Mị trong tay ghê, chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt hoa đào ba quang liễm diễm lấy chút huyết hồng đẹp đẽ, trong ngày thường đôi mắt đẹp mê người lúc này lại khiến mọi người căng thẳng trong lòng, đôi mắt đệp huyết hồng nhìn sang, thậm chí có một loại cảm giác ghệt thở sắp chết.

Phảng phất là bị mãnh thú trong núi sâu nhìn thẳng vậy, hình như, sau một khắc, bọn họ liền muốn khó giữ được tính mạng.

Bởi vì còn có chút phát sốt, hai má Lâm Mị hồng hồng giống bông phấn, xinh đẹp giống như hoa đào tháng ba.

Đáng tiếc, ở trên gương mặt đẹp kia dính một chút máu làm cho lòng người một trận lại một trận phát lạnh, chớ nói chi là, Lâm Mị đột nhiên lộ ra đầu lưỡi đỏ tươi xinh xắn, đem máu tươi dính trên môi nhẹ nhàng liếm vào trong miệng.

Bên môi nổi lên một hạt tiêu ý nhị hoặc, mà cười như vậy giống như hoa anh túc kịch độc vậy, đẹp đến trí mạng, để cho bọn họ kinh hồn táng đảm.

Đối mặt với Lâm Mị như vậy, không ai dám lên phía trước, tất cả đều ở dưới đôi mắt hoa đào hơi đỏ lên của nàng nhìn kỹ, chết chôn ở tại chỗ.

”Các ngươi, muốn làm gì?” Lâm Mị mở miệng, bệnh nặng mới khỏi khiến cho trong giọng nói của mang theo một loại suy yếu biếng nhác, thì ngược lại loại giọng nói mềm nhẹ này làm cho lòng người run lên, hình như có một chiếc lông chim vậy, ở đầu quả tim của mọi người khẽ gãi một chút, xương cốt đều phải nhũn ra.

By voi còi-lqđ

”Lâm Mị ngươi làm gì?” Lâm Bác Nguyên vừa mới bắt đầu là bị dọa tới, thế nhưng, nghĩ đến lời đồn đại bên ngoài, cái gì mà Lâm Mị đi vương phủ thì

nghiệm thuốc, đi theo một đám con cháu thương họ nâng cốc cười đùa, từng cái từng cái phá hư danh tiết, khiến ông nổi trận lôi đình.

”Làm gì? Đánh người a.” Lâm Mị cười, mâu quang liễm diễm quyền rũ động lòng người, giống như hoa tươi nở rộ dưới ánh nắng gay gắt, làm người ta không thể chuyển dời hai mắt.

Chỉ là nhìn thấy Thanh Nha ngã trên mặt đất, một thân máu đen, mọi người chỉ cảm thấy từng đợt phát lạnh, run rẩy không ngớt.

”Hầu phủ chúng ta luôn luôn nhân từ trị kẻ dưới, sao có thể tha cho người tùy ý đánh giết nha hoàn? Người đến a, đem tam tiểu thư trói lại!” Nhận được tin tức, Triệu thị cũng chạy tới đương nhiên là nhìn thấy bộ dáng mỉa mai của Lâm Mị, làm cho bà thoáng cái nhớ lại di nương của Lâm Mị, tiện nữ nhân làm cho phu quân của bà thân hồn điên đảo, tức giận trong lòng tăng một chút liên mạo khởi đến, nghiêm nghị quát lớn nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hồi hận

Edit: voi còi

”Trói lại?” Lâm Mị mâu quang vừa chuyển, rạng rỡ sinh huy, câu môi mỉm cười, lãnh ý hiện ra: “Ai dám!”

Hai chữ, nói năng có khí phách, khiến cho trong lòng gã sai vật liên quan chấn động, thật giống như bị một bàn tay to vô hình hung hăng bóp vào cổ, ngây ngốc trực tiếp bị cố định ở tại chỗ, không có biện pháp tiến lên một bước.

Lâm Mị mỉm cười, nói đùa, sát khí tích lũy mười năm mặt thể là chơi phải không?

Hơi thả ra một chút, cũng đủ để những tên sai vật này chịu đủ!

”Lão gia, Lâm Mị tùy ý đánh giết hạ nhân, lời truyền ra ngoài, thế nhưng ném mặt mũi của lão gia ném mặt mũi hầu phủ a.” Triệu Giai Ninh trong tay siết phật châu, móng tay kháp ở trên phật châu, thiếu chút nữa đem phật châu cắt đứt.

Tiểu tiện nhân ở trong viện này còn không an phận, quả nhiên nên sớm bóp chết.

Cùng nương dụ dỗ kia của nàng giống nhau, không phải loại người an phận.

”Đã đánh mất mặt mũi hầu phủ?” Lâm Mị ngửa đầu cười to, một cước đem Thanh Nha loang lổ vết máu dưới chân đạp tới một bên.

Mọi người liên tục nhìn Thanh Nha trên mặt đất trượt ra cách ba bước, trên mặt đất lòi ra vết máu làm người ta kinh tâm.

Mà Lâm Mị lại giống như không nhìn thấy vậy, giờ ghé đi nhanh tới thiên phòng nơi Thanh Nha ở, rầm một tiếng, ghé hung hăng đập mở cửa phòng, Lâm Mị cười lạnh: “Nhìn nhìn, đây là nha hoàn của ta!”

Đi vào rất nhanh đi ra, trong tay giờ rương trực tiếp mở ra, đổ xuống trên mặt đất.

Trân châu đồ trang sức, khuyên tai hồng ngọc, cây trâm vàng ròng, vòng tay phi thúy... Bùm bùm rơi đầy đất.

Lâm Mị quay người vào phòng, lại ôm ra một lượng lớn tơ lụa vải vóc, bịch một cái tất cả đều ném xuống đất: “Nhân từ trị hạ (trừng phạt kẻ dưới nhân từ)!”

Lại vào phòng, trở ra, trong tay một túi bạc vụn vút xuống trên mặt đất!

”Quả nhiên là nên trói ta lại a, ta thật đúng là ném danh dự hầu phủ!” Lâm Mị một lần cuối cùng vào phòng, đem một cái khay bưng ra.

Ngan quay vàng rộm, bát thịt bóng loáng thơm ngào ngạt nóng hôi, từng hạt cơm tinh xảo đặc sắc trắng ngần, còn có rau tươi chế biến theo mùa, cộng thêm một bát canh cá trắng sữa thơm ngon.

”Ta thật là sai rồi, nhìn thấy chủ tử Thanh Nha tại sao có thể đánh nàng đâu? Ta hẳn là ba quý chín lạy hầu hạ nàng ăn cơm!” Loảng xoảng một cái, một khay thức ăn bị Lâm Mị hung hăng ném tới trên mặt đất, nước canh giàn giụa, đem tơ lụa tốt nhất trực tiếp nhiễm hoa.

”Ta là vật gì a? Chẳng qua chính là thứ xuất tiểu thư hầu phủ, có tư cách gì mang trang sức? Có tư cách gì ở chính phòng? Có tư cách gì mặc bộ đồ mới? Ta thực sự là tội ác tày trời, phụ thân, ngài còn không nhanh nhanh trói ta lại, tươi sống đánh chết, lúc này mới làm cho hầu phủ lưu lại mỹ danh nhân từ trị hạ!” Bên môi Lâm Mị tiểu ý không giảm, từng câu từng chữ thanh thanh sở sở rõ ràng đánh Lâm Bác Nguyên một bạt tai.

Sắc mặt Lâm Bác Nguyên theo Lâm Mị một lần một lần tiến vào phòng nha hoàn, ngày càng khó nhìn, nghe thấy Lâm Mị nhiều tiếng lên án, sắc mặt

càng xanh đen tới cực điểm.

Mà Lâm Mị lại vẫn cảm thấy không đủ, trực tiếp đưa hai tay ra, cười ha hả nói: “Biết vì sao vừa rồi Thanh Nha đánh không lại ta không? Cùi lira dùng trong một mùa đông là chính ta bỏ, nước dùng mỗi ngày, là chính ta múc từ trong giếng ra. Y phục là chính ta giặt. Nàng kia thân thể sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể đánh thắng được ta?”

“Đủ rồi!” Lâm Bác Nguyên hét lớn một tiếng, ngực kịch liệt phập phồng, mũi phun ra một cỗ một sương mù màu trắng, sắc mặt theo xanh đen chuyển thành đỏ lên, tựa như là trâu đực tức giận trâu vậy. (voi còi: hahaha)

Ánh mắt theo lăng la tợ lùa trên mặt đất chuyển đến y phục vải thô bị giặt đến không còn màu sắc trên người Lâm Mị; theo trang sức châu báu trên mặt đất nhìn thấy mộc trầm (trầm gỗ) trên đầu Lâm Mị; theo thịt cá trên mặt đất chuyển tới rau xanh đậu hũ bị người giẫm đến nát nhừ trong phòng Lâm Mị.

Lâm Bác Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân máu một cỗ lại một cỗ xông lên trong đầu, khiến huyết thái dương của ông phình trương đau.

Nhìn toàn bộ quá trình Chu Bảo Trạch càng khó chịu giống như có một thanh dao sắc bén, một chút lại một chút hướng trái tim của hắn mà cắt.

Lâm Mị ở hầu phủ trải qua là cái dạng ngày gì?

Nghĩ đến thời gian lúc trước hắn mới vừa tới, hai mắt Lâm Mị lấp lánh tỏa sáng khi nhìn thấy hắn, lúc đó, tưởng là Lâm Mị là nhìn trúng gia cảnh của hắn.

Hiện tại hắn mới thực sự hiểu ra, thì ra Lâm Mị xem như hắn là nơi dựa vào có thể mang nàng đi ra khỏi đại viện khủng bố này.

Nàng cũng không phải là chỉ biết là đòi lấy, mà là dùng hết tất cả những gì nàng có thể làm được đến với hắn thật tốt.

Vì nhân mạch của hắn, đi nhảy vào trong hồ nước đóng băng tìm ngọc bội; vì số vốn hắn tự lập môn hộ, nàng không muốn tính mạng đi thí nghiệm thuốc cho Thất vương gia.

Mà hắn lại làm cái gì?

Ở hắn một lần lại một lần khinh bỉ nàng, lúc nói Lâm Thiển Khanh lấy tiền cho hắn, hắn rút cuộc là có bao nhiêu tàn nhẫn.

Lâm Mị có tiền gì đâu?

Tất cả tiền tiêu hằng tháng đều bị nhan hoàn lấy đi.

Đúng rồi, tính tình nàng nhẫn nhục chịu đựng như vậy, nếu không phải bị bắt nạt ghê gớm, tại sao có thể không muốn sống phản kích như vậy đâu?

“Người tới, đem Thanh Nha mang xuống cho ta, trọng tể!” Lâm Bác Nguyên tuyệt đối không cho phép có người đánh mặt mình, coi như là ông đều nhanh muốn quên lăng có một nữ nhi là Lâm Mị, đó cũng là nữ nhi của ông, hầu phủ tiểu thư chân chân chính chính, tuyệt đối không cho phép một hạ nhân giẫm ở trên đầu Lâm Mị.

“Lão gia.” Triệu Giai Ninh tiến lên một bước, còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Lâm Bác Nguyên hung hăng trừng mắt: “Bà quản gia thật tốt!”

Ánh mắt Lâm Bác Nguyên tàn bạo khiến Triệu Giai Ninh căng thẳng trong lòng, lờ ra đến khóe miệng, lại thế nào cũng không biện pháp nói ra.

Gã sai vật đi qua, đem Thanh Nha trọng thương đến thần chí không rõ trực tiếp lòi đi.

“Lâm Mị, nàng..” Chu Bảo Trạch tiến lên một bước, hắn nghĩ đứng ở bên người Lâm Mị, để cô nương không chỗ nương tựa như nàng sẽ không bao giờ bị kẻ khác khi dễ nữa.

Hắn phải đem nàng thú về nhà, thương yêu thật tốt.

Cô nương vì hắn trả giá toàn bộ như vậy, mới là thê tử chân chính mà hắn muốn thú.

Lâm Mị lui về sau một bước, thấp con người thu tay áo nói: “Chu công tử, xin tự trọng. Đây là khuê phòng nữ tử hậu viện, Chu công tử xuất hiện ở đây, không hợp lý.”

Chu Bảo Trạch thoáng cái liền sững sờ, vạn vạn không nghĩ đến Lâm Mị vậy mà nói ra lời như vậy.

Không cần nhìn, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên gương mặt của mình nóng bừng cũng liền biết sắc mặt mình cùng Lâm Bác Nguyên cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Mị xoay người, đi vào gian phòng của mình, ôm ra hộp gỗ một làm công đơn giản, mở ra.

Bên trong đơn sơ, chỉ có một thứ gì đó được vải đỏ bọc lại.

Chu Bảo Trạch đã ý thức được cái gì, lão đảo lui về sau một bước.

Lâm Mị liền giống như không có nhìn thấy phản ứng của Chu Bảo Trạch, đem vải đỏ kia mở ra từng lớp từng lớp một.

Vải đỏ mềm mại, một lớp lại một lớp mở ra, ở Chu Bảo Trạch xem ra, một lớp lại một lớp kia xé mở ra chính là tâm của hắn a.

Đau đến mũi hắn lên men, nếu không phải là cắn răng cố nén, sợ rằng nước mắt liền muốn rơi xuống.

Rốt cuộc, bên trong lộ ra vòng tay được cất giữ cẩn thận hoàn hảo, vòng tay uyên ương hoa lệ cùng y phục bị giặt đến không còn màu sắc trên người Lâm Mị tạo thành so sánh rõ ràng.

“Chu công tử, đây là vật của ngươi, trả lại cho ngươi.” Tiến lên, vươn tay, tay nhỏ trắng nõn đến gần như trong suốt nâng vòng ngọc.

Hai tay Chu Bảo Trạch run run, nỗ lực siết chặt nắm tay, mới dừng lại run rẩy tiếp tục lan tràn tới toàn thân.

“Năm đó, vòng tay ngọc này cho nàng, sẽ là của nàng.” Tiếng Chu Bảo Trạch khàn khàn, ánh mắt đỏ lên nói.

Hắn hỏi hận!

Hắn không thích Lâm Thiên Khanh, thích Lâm Mị, hắn muốn thú Lâm Mị!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Muốn thú nàng

“Không.” Lâm Mị cười, mắt hoa đào đẹp bị lấy nhàn nhạt ửng đỏ, cuồng bạo vừa rồi đã biến mất không thấy, lưu lại chỉ có tâm như nước hồ tĩnh lặng: “Vừa rồi Chu công tử đã nói, tâm duyệt tứ muội Lâm Thiên Khanh.”

Nói, Lâm Mị vươn tay, cầm cổ tay Chu Bảo Trạch, đem tay hắn gỡ lên.

Vòng ngọc uyên ương đẹp lại lạnh lẽo bị bỏ vào lòng bàn tay của hắn.

Chu Bảo Trạch cảm nhận được tay nhỏ của Lâm Mị thật lạnh lẽo, còn có lòng bàn tay thô ráp sần sùi đầy vết chaima người cái kén.

Một đôi tay như vậy, sao có thể là tay của một tiểu thư hầu phủ đây?

Bỗng nhiên lại nhớ tới, hắn tới đây thời gian dài như vậy, vậy mà cũng không có chạm qua tay của Lâm Mị.

Thì ngược lại tay nhỏ mềm mại bóng loáng của Lâm Thiên Khanh kia, luôn luôn ngoắc ngoắc quần quăn với hắn.

“Ta nguyện Chu công tử cùng tứ muội phu thê tình thâm bạch đầu giai lão.” Nói xong, Lâm Mị buông bàn tay to của Chu Bảo Trạch ra.

Chu Bảo Trạch vô ý thức đã nghĩ muốn lại một đôi tay nhỏ bé không mềm mại cũng không bóng loáng, lại làm cho hắn thập phần quyến luyến kia.

Chỉ tiếc, Lâm Mị lui về phía sau hai bước, mỉm cười với Chu Bảo Trạch, xoay người nói với Lâm Bác Nguyên: “Phụ thân, ta mệt mỏi.”

Sắc mặt Lâm Bác Nguyên âm trầm nhìn lướt qua mọi người: “Còn ở đây làm gì?”

Lâm Mị không để ý đến ai, trực tiếp về gian phòng của mình.

Mọi người lập tức giải tán.

Ngoại thất (bên ngoài phòng) rất nhanh liền được nha hoàn quét dọn sạch sẽ, không bao lâu sau một tiểu nha hoàn nhút nhát gọi: “Tam tiểu thư, mời ngài dùng cơm.”

Lâm Mị đi tới, nhìn thấy mấy món ăn tinh xảo hoàn toàn bất đồng, hài lòng ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Lúc này bên trong gian phòng của Lâm Bác Nguyên, ông đang rất giận dữ!

“Ngươi thân là đích mẫu, cứ như vậy đối đãi thứ nữ?” Lâm Bác Nguyên để ý nhất là danh tiếng của mình, ông cũng không phải để ý Lâm Mị có bị khổ hay không, mà là tức giận Triệu thị vậy mà đối đãi thứ nữ như vậy, nếu để cho người ngoài biết, chẳng phải là cảm thấy ông ngay hậu viện của mình cũng không quản được.

“Lão gia, thiếp thực sự không biết nha đầu Thanh Nha kia vậy mà cả gan làm ra chuyện như vậy a.” Triệu Giai Ninh rất nhanh đem trách nhiệm đều đổ

lên người Thanh Nha đã bị trọng tể.

”Chuyện này ngươi xem rồi làm!” Lâm Bác Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Nếu như ngươi không quản gia được, để mẩu thân tôi để ý!”

Triệu Giai Ninh vừa nghe, vội vàng cúi đầu, không nói.

Quyền lực tới tay nào có đạo lý đưa trở về?

Triệu Giai Ninh bên này vội vàng an bài nha hoàn bà tử đi qua, lại từ bên trong phòng mình cầm vài món trang sức, lại đưa một ít ngân phiếu.

Trước ổn định Lâm Mị lại nói.

Lâm Mị náo loạn như thế, Lâm Thiên Khanh có chút không rõ, tuy nói di nương bảo đảm hôn sự của nàng sẽ không ra làm lỗi, thế nhưng, nàng vẫn còn nơm nớp lo sợ.

Lâm Thiên Khanh ở trong viện đi dạo, trong lòng phiền muộn không chỉ không có tiêu tan trái lại ngày càng khó chịu.

”Chu công tử...” Lâm Thiên Khanh vừa ngẩng đầu, gặp được Chu Bảo Trạch trong đình nghỉ mát, nhẹ nhàng bước liên tục, tiến lên khuyên lơn: “Chu công tử, ở đây gió lớn, cẩn thận cảm lạnh.”

Chu Bảo Trạch khẽ động khóe môi, muốn cười lại không có cười, thoát nhìn đặc biệt cay đắng: “Làm phiền tứ tiểu thư nhắc nhở.”

Giọng điệu khách khí khiến trong lòng Lâm Thiên Khanh có dự cảm không tốt: “Chu công tử, chàng đây là...”

”Tứ tiểu thư, ta cũng phải đi trở về, cùng phụ thân thương lượng chuyện hạ sính.” Chu Bảo Trạch trầm giọng nói.

Trong lòng Lâm Thiên Khanh có chút hốt hoảng, thế nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười, nhân nhật ngưng ngưng nói: “Chuyện này còn muốn phụ thân mẩu thân làm chủ...”

”Phải.” Chu Bảo Trạch gật đầu, những ngày qua dung nhan ngưng ngưng khiến hắn nhìn thấy liền thích lúc này căn bản là không nhập được vào mắt của hắn, trước mắt luôn luôn thoáng qua đôi mắt hoa đào hơi phỉm hồng không hề bận tâm kia của Lâm Mị.

Rốt cuộc là nhiều đã kích, mới để cho nàng chết tâm như vậy?

Trong lòng Chu Bảo Trạch một trận co rút đau đớn, tối nghĩa mở miệng: “Để phụ thân mẩu thân định ra cái ngày lành, ta thú Lâm Mị vào cửa.”

Lâm Thiên Khanh không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, thân thể hơi lung lay: “Chu Chu công tử... Chàng, chàng nói, chàng muốn thú Tam tỷ vào cửa?”

”Phải.” Chu Bảo Trạch kiên định nói: “Vòng ngọc uyên ương ở trong tay Tam tiểu thư, hơn nữa, vì ta nàng có thể ngay cả tính mạng cũng không muốn. Được thế như vậy, phụ phục gì cầu (được vợ như vậy, chồng còn cầu gì nữa)?”

Sắc mặt Lâm Thiên Khanh trắng bệch, không có một chút huyết sắc, thân thể lắc lư hai cái, thiếu chút nữa mới không ngã xuống đất.

Lâm Thiên Khanh dùng sức cắn cắn môi, lưu lại một hàng máu răng, mới run giọng hỏi: “Chu công tử, chàng không phải cùng Tam tỷ nói, tâm duyệt là ta sao?”

”Từ xưa thú vợ thú hiền, có thể có thể từ hiền lành như Tam tiểu thư như vậy, chính là Chu mỗ ta may mắn.” Lời của Chu Bảo Trạch thiếu chút nữa đem tâm của Lâm Thiên Khanh vỡ nát.

”Chu công tử, chàng nói ta không hiền lành?” Lâm Thiên Khanh không thể tưởng tượng nổi mở to mắt đẹp, hồ đồ lại không để ý có hỏi.

Một cô nương chưa lập gia thất, lại bị người nói không hiền lành, sau này còn muốn thế nào gặp người?

”Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư là tỷ tỷ của ngươi. Nàng ấy mặc là cái gì, ngươi mặc lại là cái gì? Ngươi có di nương đau, có tiền tiêu hằng tháng cầm, phấn son bột nước xoa, Tam tỷ của ngươi đâu? Ăn là cái gì? Dùng lại là cái gì?” Chu Bảo Trạch vô lực lắc lắc đầu.

”Ta thực sự không thể tưởng tượng, đối với Tam tỷ của mình ngươi cũng có thể nhẫn tâm như vậy, đối với phu quân sau này của ngươi, người lạ hoàn toàn lại có thể có vài phần thật tình.”

Chu Bảo Trạch nhiều tiếng chỉ trích khiến Lâm Thiên Khanh không chịu nổi.

”Chu công tử, sao chàng có thể trách tội ta như vậy?” Lâm Thiên Khanh bất đắc dĩ vừa thương xót vừa lắc đầu, ủy khuất nói: “Chuyện hậu viện, tự nhiên là có mẩu thân làm chủ, ta lại có thể làm cái gì?”

Chẳng lẽ ngay cả cho Tam tỷ của mình một chút ăn uống, một chút y phục tốt, đem chuyện nha hoàn lừa chủ nói cho Lâm đại nhân hoặc là phu nhân cũng không được sao?

Phải giúp trợ Lâm Mị thoát khỏi khốn cảnh có rất nhiều phương pháp, mà Lâm Thiến Khanh ngay cả một kiện cũng chưa từng làm.

”Mà thôi, ta không muốn sẽ nói chuyện nhiều cùng ngươi.” Chu Bảo Trạch lạnh lùng nói: “Nhìn thấy ngươi, ta cũng cảm giác được buồn nôn.”

Lâm Thiến Khanh ngạc nhiên nhìn chăm chăm Chu Bảo Trạch, đây là mấy ngày nay tới giờ, cùng nàng ôn tồn nói nhỏ Chu Bảo Trạch sao? Còn là Chu Bảo Trạch mà nàng cảm thấy là phu quân tốt tương lai sao?

”Ta chỉ là một nữ nhi thứ xuất, làm sao quản được chuyện hậu viện này?” Lâm Thiến Khanh ủy khuất muốn chết, nước mắt chảy xuống.

Nhìn bộ dáng Lâm Thiến Khanh hoa lệ đầm mưa, Chu Bảo Trạch thất vọng lắc lắc đầu.

Chẳng qua là nói ra nàng làm những chuyện như vậy, Lâm Thiến Khanh liền ủy khuất thành bộ dáng này.

Nghĩ đến nhiều năm như vậy, Lâm Mị ở trong cái viện xa xôi đó, trôi qua cuộc sống không như hạ nhân. Nàng vậy mà cũng không có khóc, cho dù là mới vừa rồi bị bức được ngoan (ác độc), cũng chỉ là hai mắt phỉm hồng.

”Kỳ thực, ta càng buồn nôn chính ta.” Chu Bảo Trạch bắt đắc dĩ lại hỏi hận thử dài.

Hắn tại sao lại bị mặt ngoài dịu dàng của Lâm Thiến Khanh mê hoặc, không nhìn tới Lâm Mị thực tâm đâu?

Lâm Thiến Khanh vừa nghe, cũng nhin không được nữa, xoay người khóc chạy xa.

Chu Bảo Trạch sờ sờ ngân phiếu trong ngực mình, bước chân vừa chuyển, đi hướng viện của Lâm Bác Nguyên, hẳn nhất định phải thú Lâm Mị vào cửa làm thê tử của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoàn trả lại

“Hầu gia.” Chu Bảo Trạch khom mình hành lễ nói: “Tại hạ muốn thú Tam tiểu thư Lâm Mị vì thê.”

”Ngươi thích Lâm Mị?” Lâm Bác Nguyên hỏi: “Chuyện này, ta cũng không thể làm chủ, còn muốn hỏi qua ý tứ của Lâm Mị.”

Vừa náo ra trò khôi hài như thế, thật là hung hăng cạo mặt mũi của Lâm Bác Nguyên.

Phong hào Hầu gia này của ông cũng là bởi vì năm đó tổ phụ của ông cứu giá(cứu vua) có công mới được phong, ở trong triều cũng không có thế lực gì. Tuy nói Chu gia là thương hộ, thế nhưng ông cũng muốn nắm chặt.

”Ngươi cũng biết, di nương của nàng chết sớm, nàng lại là người tính tình mềm mại... Nhiều năm qua, thời gian ta chăm sóc nàng, nàng cũng nói mọi chuyện đều tốt, mọi chuyện đều tốt, ai biết vậy mà... Ôi...” Lâm Bác Nguyên trọng trọng thở dài, phảng phất là trong nháy mắt liền già nua vài tuổi.

Hai mắt tràn đầy té vắn mang theo nồng đậm thất vọng cùng đau lòng, trong lòng ông đau Lâm Mị hiểu chuyện, thế nhưng ông càng đau lòng một nữ nhi của chính mình.

Chu Bảo Trạch cười lạnh không ngớt ở trong lòng, một phụ thân vậy mà không thấy nữ nhi của mình trải qua là ngày gì.

Cái này là sơ sẩy sao?

Hoàn toàn chính là lờ đi đến mức tự sinh tự diệt đi!

Hiện tại có ý gì?

Lại muốn biểu hiện một chút ông ta đối nữ nhi mình có quan tâm nhiều hơn sao?

Ngay cả hôn sự đều phải trưng cầu ý kiến nữ nhi một chút trước, nếu là thật sự để ý Lâm Mị như thế, sao hôm nay Lâm Mị còn điên cuồng bạo phát?

Cũng may hắn tỉnh ngộ sớm, sau này sẽ đối tốt với Lâm Mị.

”Hầu gia...” Lời của Chu Bảo Trạch còn chưa nói hết, một gã sai vặt liền đi tới cửa nói: “Lão gia, nha hoàn của Tam tiểu thư cầu kiến.”

”Đề cho nàng đi vào.” Lúc này Lâm Bác Nguyên đối với Lâm Mị bên kia thế nhưng tương đương khoan dung.

Tiểu nha hoàn đi đến, sau khi hành lễ với Lâm Bác Nguyên, nhỏ giọng nói: “Lão gia, tiểu thư sai nô tỳ tìm Chu công tử muốn lấy đồ gì đó.”

Lâm Bác Nguyên khoát tay áo, ý bảo tiểu nha hoàn cùng Chu Bảo Trạch nói, ông không tham dự.

Chu Bảo Trạch tim đập nhanh kịch liệt, ngón tay dùng sức nắm lấy mới có thể kiềm chế tâm tình kích động của hắn.

Chẳng lẽ nói, Lâm Mị đã hối hận, muốn lấy lại vòng ngọc uyên ương sao?

Chu Bảo Trạch dùng lực ý chí lớn nhất mới không có lập tức đem vòng ngọc uyên ương lấy ra, trực tiếp nhét vào trong tay nha hoàn. Mà là dùng hết sức yên ổn giọng nói hỏi: “Tam tiểu thư tìm ta muốn cái gì?”

“Tiểu thư nói, xin Chu công tử đem bạc mà ngài ấy phục vụ quên mình đổi trở về trả lại cho ngài ấy.” Một câu nói của tiểu nha hoàn, giống như tát một cái bạt tai ở trên mặt Chu Bảo Trạch.

Nhìn tiểu nha hoàn đưa tay tới, Chu Bảo Trạch chỉ cảm thấy trong ngực một trận khí huyết sôi trào, khó chịu khiến trước mắt một trận một trận biến thành màu đen.

Chậm rãi từ trong lòng móc ra ngân phiếu được hắn vuốt phẩm xếp gọn gàng, mỗi một tấm ngân phiếu đều là hắn tỉ mỉ chỉnh lý qua.

Nhìn một xấp ngân phiếu kia bị tiểu nha hoàn thu lại, hành lễ xong, không có nửa phần chần chừ rời đi.

Ánh mắt của Chu Bảo Trạch vẫn dính ở trên bóng lưng của tiểu nha hoàn, nàng đi rồi, mang đi không chỉ là ngân phiếu, còn có rất nhiều điều gì đó hắn nói không rõ, trong lòng trống không, hình như là bị đào đi một lỗ lớn, không ngừng có khí lạnh tràn lên.

Tiểu nha hoàn đem ngân phiếu giao cho Lâm Mị, lui đứng qua một bên.

Lâm Mị đem ngân phiếu tùy ý bỏ vào trong tráp, hướng một tủ bên cạnh cho vào, cũng không quan tâm.

“Tới viện của ta, tốt nhất không cần có bất kỳ tâm tư nào khác. Người đang ở tâm không ở, ta sẽ khiến thân thể trực tiếp biến mất trên thế giới này.” Mâu quang Lâm Mị lưu chuyển liễm diễm, rõ ràng đôi mắt hoa đào đẹp như thế, lúc này lại khiến những nha hoàn gã sai vặt này trong lòng phát lạnh.

Tam tiểu thư, thật đáng sợ!

Nghĩ tới thời gian phu nhân phái bọn họ tới đã gần, một cái chốt dạ cúi thấp đầu xuống.

“Được rồi, nên làm gì đi làm đi.” Lâm Mị không thích nhiều người vây quanh nàng như vậy, ở mặt thể đã thành thói quen, không thích có người gần người.

Dựa vào được gần quá, nàng liền muốn giết người.

Thời gian bên trong gian phòng chỉ còn lại có Lâm Mị, nàng thả lỏng cảm thụ được trong cơ thể bởi vì thuốc độc ăn mòn mà mang đến đau đớn.

Dùng độc tính như vậy trên thân thể người bình thường, đã sớm chết.

Nguyên chủ chính là ví dụ tốt nhất, nếu không phải là nguyên chủ hương tiêu ngọc vấn, nàng cũng sẽ không sống lại ở trên người nguyên chủ.

Người khác đối loại độc chất này chính là tránh như rắn rết, mà nàng lại là mừng rỡ như điên.

Vô luận là thời đại nào, chỉ có có đủ thực lực, mới có thể nắm chặt vận mệnh của mình.

Những độc tố này vừa lúc làm cho nàng đến đề cao thực lực của chính mình.

Trong cơ thể đã đau đến là phiên giang đảo hải, mà bên môi Lâm Mị lại là hiện ra nhàn nhạt ý cười thỏa mãn.

Đau tính cái gì?

Đau chứng minh mình còn sống, đau chính là biểu hiện thực lực đề cao.

Nàng thích đau như vậy.

Lâm Mị là cao hứng, thế nhưng trong vương phủ lại loạn thành một đoàn hỗn loạn.

“Mau, mau, được xong chưa?”

“Được rồi được rồi... Quá nóng a, vương gia không có cách nào uống!”

“Vương gia, trước ăn chút nhân sâm.”

Bên trong phòng, đại phu ở bên kia vội vàng đưa nhân sâm vào trong miệng Thất vương gia Âu Ngạn Hạo, bên cạnh thị vệ cận thân (bên người) lau mồ hôi cho hắn.

Bên cạnh thẳng nhóc (gã sai vặt) đang dùng hai bát nhanh chóng đảo được (đổ từ bát này sang bát kia cho nhanh nguội đấy), hi vọng được có thể nhanh nguội một chút.

Được tới nhiệt độ có thể vào miệng, thẳng nhóc lập tức đưa tới bên miệng Âu Ngạn Hạo.

Cận thân thị vệ lập tức đem Âu Ngạn Hạo sắc mặt trắng bệch hơi đỡ lên một chút: “Vương gia, ngài đem được uống trước.”

Âu Ngạn Hạo khó khăn mở hai mắt ra, nhìn chăm chăm bát thuốc trước mắt, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Vương gia, thuốc này có thể vì ngài giải độc...”

Lời của đại phu còn chưa nói hết, choang một cái, Âu Ngạn Hạo giờ tay lên, trực tiếp đem bát được kia lật đổ.

“Ý của ngươi là bản vương lại vẫn không như một nha đầu?” Âu Ngạn Hạo ngay cả là đau đến toàn thân vô lực, cũng không tổn hại nửa phần uy nghi của hắn.

Cận thân thị vệ nhìn chủ tử của mình toàn thân ngâm ở trong mồ hôi lạnh, đều nhanh muốn điên: “Vương gia, con người thể chất bất đồng, được hiệu cũng sẽ có sai biệt, ngài còn muốn nghĩ lại a!”

Mắt phượng hẹp dài của Âu Ngạn Hạo khẽ híp lại, con ngươi đen âm u kia dường như ngâm ở trong đầm nước đá lạnh lẽo vậy, âm hàn lạnh lẽo: “Ý tứ của ngươi, là nói thể chất của bản vương còn không bằng một nữ nhân yếu đuối?”

“Vương gia...” Một phòng người cũng không biết làm sao bây giờ, gấp đến độ xoay quanh, chỉ có thể là tro mắt nhìn vương gia của bọn họ gắng gượng, chịu đựng cơn đau thấu tâm này.

Tóc dài bị mồ hôi lạnh thấm ướt một lọn lại một lọn dính ở trên khuôn mặt tái nhợt của Âu Ngạn Hạo, chân mày rậm rạp nhăn lại, lúc này trông mắt hẹp dài lãnh ý cuộn cuộn, trên sống mũi cao thẳng đều là mồ hôi lạnh gắn kết, ngay cả là chịu đựng nội tạng bị ăn mòn đau nhức, cũng không có từ đôi môi hơi mỏng của hắn phun ra một tiếng than nhẹ thống khổ.

Áo lót trắng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt thành nửa trong suốt, dính sát vào trên vóc người hoàn mỹ bởi vì đau nhức mà hơi phát run.

Nhìn chủ tử của mình đau thành bộ dáng này, cận thân thị vệ thật muốn cưỡng ép đem chủ tử đánh ngất xỉu, cho uống thuốc giải độc.

“Tạo nên tác dụng!” Đại phu kinh hãi chỉ vào vết thương của Âu Ngạn Hạo, miệng vết thương chảy ra máu đen, độc tố bị được hiệu bức ra.

Đáy mắt Âu Ngạn Hạo thoáng qua một mặt tiếu ý, lạnh giọng mở miệng: “Lấy thuốc đến.”

Cận thân thị vệ hầu hạ Âu Ngạn Hạo uống xong một bát thuốc cuối cùng, nếu như qua xuống, độc của vương gia liền giải.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hạ cử lưu

Cuộc sống của Lâm Mị khôi phục bình thường, nơi ở hoàn toàn rực rỡ hẳn lên, không thể nói cùng con vợ cả so sánh, thế nhưng, cũng tốt xấu có một bộ đáng khuê phòng của tiểu thư.

Đối với những thứ lãng la to lụa bình hoa bày biện đến nói, xa không bằng thức ăn càng hấp dẫn nàng.

Mười năm mặt thế, bắt đầu hoàn toàn là không có thức ăn có thể ăn, chỉ có thể là tìm kiếm vật tư trong thành thị. Một chút thời gian dài kia cũng nhiều là quá thời hạn biến chất.

So với những người khác đến nói, nàng xem như là may mắn, có thể ăn được động thực vật biến dị. Đối với người bình thường đến nói, ăn vào một ngụm động thực vật biến dị hết như nuốt thuốc độc, tới trong miệng của nàng thì ngược lại thành xúc tác thành thuốc hay để nàng tăng cường thân thể tăng năng lực các phương diện thể chất.

Vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, thế nhưng, theo thời gian trôi qua, hoa màu bình thường sống được trên thổ địa càng ngày càng ít, động thực vật có thể cho người thường dùng ăn càng ngày càng ít, dị năng của nàng liền bị người theo dõi.

Dị năng giả (người có dị năng) đều là người thường tình giết, bọn họ cần dùng thức ăn bình thường để ăn. Mà coi như là dị năng giả, thường xuyên dùng

ăn động thực vật biến dị, như vaayk độc tố cũng sẽ tích tụ ở thân thể, thời gian dài sẽ tạo thành lực cản khiến dị năng của bọn họ thăng tiến chậm chạp cuối cùng trì trệ không tiến.

Mà duy nhất một mình Lâm Mị sẽ không bị độc tố trên người động thực vật biến dị ảnh hưởng đã thành “Cứu tinh” cả nhân loại.

Bọn họ muốn đem nàng đến nghiên cứu để tìm ra vắc-xin phòng bệnh.

Nàng chạy tròn tám năm, dựa vào không ngừng đề cao năng lực, núp ở trong thành thị dày đặc tang thi, ăn những thứ đồ thối nát còn sót lại trong thành thị.

Đáng tiếc, theo thời gian trôi qua, trong thân thể độc tố tích lũy càng nhiều dị năng giả rốt cuộc điên cuồng, vài cái căn cứ người dị năng dốc toàn bộ lực lượng, chỉ vì bắt được nàng.

Nàng thà chết cũng sẽ không bị người cột vào trên bàn mổ làm chuột bạch, cuối cùng một khắc trực tiếp nổ tung tinh hạch trong đầu, để cho bọn họ cái gì cũng không chiếm được.

Thời khắc cuối cùng nhìn thấy, tuyệt vọng trong mắt những người kia, nàng đã ngẩng đầu lên trời cười to!

Mười năm mệt mỏi, tám năm chạy trốn, sớm đã đem trong lòng nàng một chút nhân từ vô dụng cuối cùng giặt sạch.

Tới thế giới này, rất nhanh chinh lý toàn bộ ký ức, Lâm Mị cũng quyết định chủ ý, nghĩ kỹ con đường tương lai.

Thân là thứ nữ, ở xã hội phong kiến như vậy, vận mệnh hoàn toàn chính là nắm giữ ở trong tay người khác.

Ngày nào đó đích mẫu “Tâm tình tốt”, trực tiếp gả cho nàng một cuwat hôn sự, nàng có thể bị nhét vào kiệu hoa xéo đi.

Còn tới phu gia sống hay chết hoặc là sống không bằng chết, vậy muốn xem nam nhân kia.

Nàng sao có thể tiếp thu vận mệnh mặc cho người định đoạt nhue vậy?

Mười năm mệt mỏi là bạch hồn sao?

”Đi, lại lấy hai chân giò, bốn đùi gà đến, sau này lấy com cho ta lấy bát lớn đến.” Lâm Mị trực tiếp phân phó nha hoàn đang bị dọa há hốc mồm.

Tiểu nha hoàn trở mặt gắt đầu, ngơ ngác xoay người đi đại trù phòng.

Tam tiểu thư cũng quá kinh khủng đi?

Vậy mà ăn nhiều như vậy, thân thể gầy teo nho nhỏ vậy, một ít thức ăn kia đều bị ăn đi nơi nào?

Lâm Mị mới mặc kệ người khác rung động thể nào, ăn com lớn nhất.

Thức ăn vừa lên bàn, quai hàm hoạt động hết công suất, ăn nhiều liền ăn.

Không có mùi vị chua thối khác thường của động vật biến dị, không có bấp thịt cứng rắn nhai không nổi sau khi biến dị, dùng lửa nhỏ nấu được đậm đà, thực sự là ăn rất ngon.

Rốt cuộc giải quyết xong bữa trưa, Lâm Mị cảm thấy mỹ mãn sờ sờ bụng của chính mình, quả nhiên dị năng tiến hóa sức ăn liền thành lớn a.

Ăn com xong, Lâm Mị chậm rãi đi ra tiểu viện của mình ở trong sân bắt đầu đi bộ.

Cảm giác được thân thể yếu đuối trước kia của nguyên chủ đang từ từ được cải tạo, trong cơ thể sinh cơ bừng bừng, vằm giác trở nên mạnh mẽ này, khiến tam tiểu thư Lâm Mị thật tốt.

Cho nên, khi nhìn thấy Lâm Thiên Khanh khóc hai mắt đỏ bừng như phụ mẫu tử (cha mẹ chết), nàng cũng sẽ không cảm thấy phiền chán như vậy.

”Muội muội chúc mừng tam tỷ.” Lâm Thiên Khanh hơi thì lễ một cái, lại thút tha thút thít đáp giống như là bị Lâm Mị khi dễ vậy.

Chúc mừng tiện nghi phụ thân không quan tâm chuyện gì của nàng muốn chết phải không?

Lâm Mị ở trong lòng oán thầm một câu, cũng không nói gì, chỉ nhìn Lâm Thiên Khanh.

Lâm Thiên Khanh đâu chịu nổi ủy khuất như thế, coi như là thứ xuất, thế nhưng có di nương đau, mẫu thân trông chừng, vẫn luôn là bị phụng lớn lên.

Thật vất vả có người thích, vốn là tốt đẹp, đột nhiên, người kia vậy mà nói không thích nàng, ngược lại muốn thú Lâm Mị.

Điều này làm cho nàng tự xử thế nào?

”Tam tỷ, sau này gả vào Chu gia còn xin Tam tỷ có thể rộng lượng trị gia, đối xử tử tế với hạ nhân. Chu công tử là người rất tốt, xin Tam tỷ nhất định phải hầu hạ Chu công tử cho thật tốt.” Lâm Thiển Khanh càng nói trong lòng càng khổ sở, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, rốt cục không chịu nổi gánh nặng lẫn xuống.

Cái này chết, thế nhưng đem nha hoàn cùng bà tử bên người nàng đau lòng muốn chết.

”Tứ tiểu thư, ngài đừng khóc a.”

”Còn tiếp tục khóc như vậy, thân thể sẽ suy sụp.”

Lâm Mị sờ sờ cằm của mình, tò mò nhìn Lâm Thiển Khanh điềm điềm đáng yêu.

Nàng so sánh kỳ quái, chính mình làm cái gì?

Làm sao giống như nàng đem Lâm Thiển Khanh bắt nạt bộ dáng rất thảm?

Chớ nói chi là nha hoàn bà tử phía sau Lâm Thiển Khanh, dùng ánh mắt có dao một chút lại một chút thổi mạnh vào mắt nàng, nếu như ánh mắt có thể hóa thành lời, sợ rằng nàng hiện ở trên người cũng không có chỗ nào hoàn hảo.

”Tiểu thư ô, ngài khuyên như vậy không có ích lợi gì, hạ cữu lưu sinh ra, sao có thể hiểu những đạo lý này đâu?”

”Đúng vậy, ngài đừng nói nữa, ô uế miệng của ngài nhưng sẽ không tốt.”

Nha hoàn bà tử ở bên kia không chút khách khí nói móc Lâm Mị, vừa nói còn một bên đối Lâm Mị bay tới một lại một bạch nhãn.

Đối mặt ánh mắt khinh bỉ, Lâm Mị cười.

Nâng lên một cước, thoáng cái liền đem bà tử đạp liên tiếp, tiểu nha hoàn còn chưa có kinh hô ra tiếng, liền biến thành kêu thảm thiết.

Lâm Mị một chút cũng không khách khí, tay nắm chân đá đem bà tử nha hoàn đánh cho lăn đầy đất.

Lâm Thiển Khanh nắm chặt khăn tay trong tay, hoàn toàn bị một màn trước mắt làm cho sợ ngẩn cả người, chỉ biết là mở to hai mắt ngơ ngác nhìn, một chút phản ứng cũng không có.

Bùm bùm một trận đánh, cuối cùng nha hoàn bà tử kia tóc rối tung xõa ra, y phục rách, tất cả đều mặt mũi bầm dập ngã xuống đất không dậy nổi, ra khí nhiều, vào khí thiếu.

”Tam tỷ, người làm gì?” Lâm Thiển Khanh rốt cục phục hồi tinh thần lại, phát ra tiếng thét chói tai.

”Làm gì? Giáo dục những hạ nhân không hiểu quy củ này!” Lâm Mị cười lạnh, mắt đẹp hoa đào vừa chuyển, khinh thường nhìn về phía nha hoàn bà tử trên mặt đất ngay hô đau cũng không phát ra được, ánh mắt kia lạnh như băng, khiến bọn nha hoàn bà tử vốn là phát run thân thể càng run như cây sấy.

”Ta là hạ cữu lưu sinh ra, vậy di nương hạ cữu lưu của ta kia cũng là thiếp của cha ta. Di nương của tứ tiểu thư nhà các ngươi không phải hạ cữu lưu, nhưng cũng là thiếp của cha ta, còn là thiếp vào cửa sau di nương của ta! Chẳng phải là so với di nương của ta còn muốn hạ cữu lưu?” Lâm Mị gắt gù đắc ý nói: “A, không đúng, hẳn là ngay cả hạ cữu lưu cũng không bằng.”

Sắc mặt Lâm Thiển Khanh xuất một chút liềm trắng, thân thể mềm mại lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giáo huấn

“Lâm Thiển Khanh, chẳng lẽ ngươi không biết, ta đã đem cửa hôn sự đẩy rồi sao? Nam nhân vô tình vô nghĩa như vậy, ta sẽ không muốn, ai nghĩ muốn thì muốn!” Lâm Mị cười một tiếng nói: “Nếu như ngươi muốn đi làm chủ mẫu Chu gia, ngươi liền đi tìm Chu Bảo Trạch nếu không liền đi tìm phụ thân mẫu thân làm chủ, nói với ta làm gì!”

Nói xong, Lâm Mị xoay người rời đi, ánh mắt đảo qua nam nhân vô tình vô nghĩa kia, ngay cả tạm dừng cũng không có tạm dừng.

Lâm Thiển Khanh lúc này mới nhìn thấy Chu Bảo Trạch đứng ở cửa viện, sắc mặt càng trắng mấy phần, lần này là một điểm huyết sắc cũng không có.

Chu Bảo Trạch đi tới, nhìn Lâm Thiển Khanh, mặt trầm như nước, thanh âm lãnh tới cực điểm: “Tứ tiểu thư, xin ngươi đừng tới tìm Tam tiểu thư phiền phức. Coi như là nàng đẩy hôn sự, ta cũng sẽ không cưới thủ ngươi!”

Nói xong, Chu Bảo Trạch cũng không quản Lâm Thiên Khanh sắc mặt xám trắng lưng lay sắp đổ đi nhanh đi xa.

Lâm Thiên Khanh ở tại chỗ ngẩn ngơ, sau đó, dùng tay che mặt mình, cũng không quản nha hoàn bà tử nằm trên mặt đất kêu rên, khóc chạy trở về viện của mình.

“Ai ô, đây là thế nào? Sao lại khóc thành như vậy? Nha hoàn bà tử đâu? Bọn họ đi đâu?” Không thị vừa thấy nữ nhi bảo bối của mình khóc được thế thảm như thế, thế nhưng đau lòng phá hủy.

“Di nương, Chu công tử không thích con. Hắn nói, coi như là Tam tỷ không gả cho hắn, hắn cũng sẽ không thú ta!” Lâm Thiên Khanh nghĩ đến thời gian trước đây hai người ngọt ngào, lúc này càng khóc được ruột gan đứt từng khúc.

Không di nương vừa nghe, thế nhưng nóng nảy: “Việc này con đừng quản, ta tự sẽ đi tìm phu nhân làm chủ.”

Trần an Lâm Thiên Khanh xong, Không di nương sửa sang lại dung nhan, đi viện của phu nhân, vừa vào phòng, hai tay vỗ bập đui của mình thật mạnh, cao hô một tiếng: “Phu nhân, ngài nhưng phải làm chủ cho Tứ tiểu thư a.”

Triệu Giai Ninh hoảng sợ, phật châu trong tay thiếu chút nữa không rơi trên mặt đất, bất mãn liếc mắt Không di nương đang như khóc tang một cái, khẽ quát lên: “Ồn ào nào loạn làm cái gì?”

Không di nương đem mọi chuyện vừa nói, Triệu Giai Ninh thờ dài một tiếng: “Việc này cũng là muốn lão gia làm chủ, ta cũng không tiện nhúng tay. Người cứ đi về trước, nhìn nhìn lại nói.” truyện chỉ đăng trên lequydon, những trang khác là hàng nhái.....

“Phu nhân, không thể nhìn nhìn lại, nhìn nhìn lại nữa, cửa hôn nhân nhưng liền thực sự muốn không được...” Không di nương thế nhưng thiếu kiên nhẫn, cái này liên quan đến hạnh phúc một đời của nữ nhi, tại sao có thể cứ quên đi như vậy?

“Không nhìn nhìn lại lại có thể thế nào? Chẳng lẽ buộc Chu gia thú Thiên Khanh sao?” Triệu Giai Ninh thấp giọng quát “Hòe nháo, có cô nương nhà nào còn có bức thân (ép cưới)?”

“Coi như là được Chu gia nâng vào cửa, sau này nàg ở Chu gia làm sao còn ngẩng đầu lên được?”

Lời của Triệu Giai Ninh khiến Không di nương á khẩu không trả lời được, chỉ có thể bất mãn rời đi, trở lại trấn an nữ nhi của mình.

Triệu Giai Ninh không thêm đề ý hừ lạnh một tiếng: “Hạ cừu lưu sinh tiện bại hoại quả nhiên sẽ cướp nam nhân.”

Lâm Y Hân đang đầm chân cho Triệu Giai Ninh trong lòng khẽ nhảy, nỗ lực khống chế cánh tay của mình, mới duy trì tiết tấu đầm chân không có đánh loạn.

“Được rồi, con cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi.” Triệu Giai Ninh chậm rãi nói.

Lúc này Lâm Y Hân mới quy quy củ củ hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Bên cạnh Kỳ ma ma liếc liếc mắt cửa một cái, ở trước mặt Triệu Giai Ninh nói nhỏ: “Phu nhân, Nhị tiểu thư...”

“Hừ, sau này việc hôn nhân của nàng còn muốn dựa vào ta đâu, không làm ra dạng gì được. Nàng có thể sánh bằng Lâm Mị biết nhiều chuyện hơn.” Triệu Giai Ninh khinh thường nói, căn bản cũng không có đem Lâm Y Hân để vào mắt.

“Nghe nha hoàn trong viện kia nói, khẩu vị của nàng đặc biệt lớn, bây giờ ngay cả nha hoàn bà tử của Tứ tiểu thư cũng đánh...” Kỳ ma ma cẩn thận từng li từng tí nêu ý kiến: “Có muốn bẩm báo lão gia một tiếng hay không?”

“Không, tùy nàng đi.” Triệu Giai Ninh vờ phật châu cười cười: “Tình tình không tốt, lại phá hủy thanh danh, đến lúc đó nhìn gia đình nào còn muốn nàng.”

Càng như vậy, Lâm Mị gả càng không tốt, bà thế nhưng tương đương rất vui tán thành loại chuyện này.

“Làm cho người ta nhìn chăm chăm chút, ngộ nhờ Lâm Mị nếu không biết kiểm điểm lên lên xuất phủ, nhưng phải chú ý, huynh trưởng của Thanh Nha còn đang ở kinh đô, đừng xảy ra chuyện gì mới được.” Triệu Giai Ninh mỉm cười, “Hảo tâm” dặn dò.

“Vâng, phu nhân.” Kỳ ma ma lĩnh hội đáp lời, chần chừ một chút, rồi mới lên tiếng: “Chỉ là, Tam tiểu thư bây giờ cùng Chu công tử náo lật, Chu công tử còn chịu mang nàng xuất phủ sao?”

“Tình tình hoang dã, chung quy sẽ nghĩ biện pháp ra cửa.” Triệu Giai Ninh nói một câu sau, nhắm hai mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Kỳ ma ma đã hiểu ý tứ của phu nhân, Lâm Mị nếu như xuất phủ, để nha hoàn trong viện nàng chuẩn bị, thật tốt ra cửa.

Thuận tiện tìm tìm huynh trưởng của Thanh Nha, để hắn nhìn chăm chăm thật tốt một chút, nói không chừng có cơ hội liền báo thù cho muội muội của mình.

Lâm Y Hân về tới trong phòng của mình, đuổi nha hoàn ra ngoài, lúc này mới ôm thân thể co lại thành một đoàn.

Răng dùng sức cắn chần, mới không để tiếng nước nở truyền đi.

Hai mắt đỏ rực, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lâm Mị yêu tình hại người kia, cứ ở trong sân không tốt sao?

Vì sao cô đi ra chọc mắt mẫu thân?

Nếu mẫu thân bởi vì Lâm Mị mà không thích nàng, nhưng làm sao bây giờ?

Nghĩ đến nơi này, Lâm Y Hân đứng dậy, nhìn kinh thư đã chép rất nhiều bên cạnh bàn, cầm bút lên, tiếp tục chép.

Liên tiếp mấy ngày mới đưa kinh thư chép xong, đưa cho Triệu Giai Ninh, lấy trấn an vài ngày trước nhìn thấy Lâm Mị phát điên đã bị khiếp sợ.

”Y Hân có ý.” Triệu thị cười sai Kỳ ma ma nhận lấy kinh thư thật dày:”Nhìn mấy ngày nay, con cũng là mệt rồi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này xem gầy không ít.”

”Chỉ cần mẫu thân an khang, nữ nhi không sao.” Lâm Y Hân lạnh lợi hành lễ, hai người mẫu nữ (mẹ và con gái) nói một hồi oán trách, lúc này Lâm Y Hân mới rời đi.

Triệu Giai Ninh mỉm cười, về Phật châu không thèm nhìn lướt qua kinh Phật thật dày kia:”Nhìn xem, nuôi được còn là một con cầu hiểu chuyện.”

”Đúng vậy, phu nhân không vô ích nuôi dạy nàng.” Kỳ ma ma cười làm lạnh nói.

Lâm Y Hân ở trong viện đi từ từ, nhìn thấy bóng dáng trước mặt chợt lóe, đôi mi thanh tú của nàng nhui lại, bước nhanh đuổi theo:”Lâm Mị, người đứng lại.”

Lâm Mị dừng lại, nhìn cô nương dường được thủy linh xinh đẹp liền hiểu, đây chính là thân tỷ tỷ Lâm Y Hân bị Triệu thị mang đến bên người nuôi lớn.

Lâm Y Hân bước nhanh đi tới trước mặt Lâm Mị, không hề nghĩ ngợi giơ lên một cái tát, hung hăng đánh qua.

Chỉ tiếc, Lâm Y Hân muốn đánh Lâm Mị... Công phu thật sự là không tới nơi.

Bị Lâm Mị nắm chặt cổ tay.

Lâm Mị nhú mày cười hỏi:”Người dựa vào cái gì đánh ta?”

Lâm Y Hân giấy một chút không có giấy ra, tức đỏ hai má mềm mại của nàng:”Chỉ bằng người đối với mẫu thân bất kính, chỉ bằng người tùy ý đánh giết hạ nhân, ta thân là tỷ tỷ của người nên thay thế đi nương giáo huấn người!”

Lâm Mị cười, đôi mắt hoa đào quyến rũ sóng mắt liễm diễm, mình diễm động nhân, ngay cả Lâm Y Hân thân là nữ tử, cũng không khỏi tâm thần ngẩn ngơ một chút, ở trong lòng nằng một tiếng yêu tình.voicoi-lqd

”Rõ ràng Chu công tử thích chính là tứ muội, người tranh cái gì mà tranh? Ta đánh chính là người nha đầu không biết liêm sỉ này!” Lâm Y Hân nổi giận dùng dùng quát lớn nói.

Nếu không phải là Lâm Mị nói, nàng tội gì mấy ngày nay kinh hoàng khiếp sợ, sợ bị mẫu thân không thích?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Oan uổng

”Thì ra là thế.” Lâm Mị gật gật đầu, giơ lên tươi cười mê người:”Tỷ tỷ nói cũng đúng, là nên đánh!”

Nói xong, căn bản cũng không có cho Lâm Y Hân thời gian phản ứng, một cước liền đá tleen eo Lâm Y Hân, một trận đánh kia thật là không lưu tình chút nào, đánh cho Lâm Y Hân miệng mở, vừa muốn hô to cầu cứu, liền bị chân tiếp theo hung hăng đạp cho, đau đớn kịch liệt đến mức nàng đem kêu thảm bị đau nuốt trở về, chỉ có thể há to miệng im lặng kêu rên.

Đợi đến khi Lâm Y Hân bị đánh toàn thân run run, lúc này Lâm Mị mới đem chân buông, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, cười thân thiết với Lâm Y Hân:”Tỷ tỷ tốt của ta a, lúc ta bị nha hoàn bắt nạt ngược đãi, sao không gặp người tới bệnh vực kẻ yếu đâu? Hiện tại chạy tới muốn giáo huấn ta...”

Lâm Mị hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy Lâm Y Hân run run một chút, lúc này mới hài lòng nói: “Chớ chọc ta, ta còn có thể thả ngươi một con đường sống, nếu không... Ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Lâm Y Hân tức giận đến ngực phập phồng kịch liệt, cổ nén thân thể đau nhức, nghẹn tức khí lực hô to một tiếng: “Giết người rồi!”

Một tiếng hô này, thành công khiến nha hoàn bà tử ở xa xa nghe thấy, ngay cả thẳng nhóc gì gì đó cũng chạy tới.

Không di nương ở hậu viện cùng Lâm Thiên Khanh tản bộ nghe thấy động tĩnh cũng chạy tới, còn có ở Chu Bảo Trạch ở gần đó.

Lâm Y Hân nhìn thấy có người qua đây, trên mặt toát ra thần sắc đắc ý.

Đồ xấu xa này chỉ biết phá hoại chuyện tốt của nàng, không biết xét lại mình cho tốt, lại vẫn dám đánh nàng, uy hiếp nàng.

Hôm nay để phụ thân đem nàng ta đuổi ra khỏi nhà, mặc cho tự sinh tự diệt, không muốn lại đến cho nàng thêm phiền phức!

Nghĩ đến nơi này, Lâm Y Hân vậy mà cảm thấy trên người đau xót cũng không phải khó khăn nhịn như vậy, chỉ cần Lâm Mị bị đuổi đi liền tốt.

Nhìn thấy người chạy tới, Lâm Mị lo lắng kêu một tiếng: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Nói liền muốn đi đỡ Lâm Y Hân.

Lâm Y Hân nặng nề đẩy nàng: “Ngươi làm gì?”

Lâm Mị bị đẩy ngã xuống đất, ngạc nhiên lại ủy khuất nói: “Tỷ tỷ, ta chỉ là muốn đỡ tỷ đứng dậy.”

“Đừng ở chỗ này giả giả bộ làm người tốt, rõ ràng chính là ngươi đối với ta tay dấm chân đá, cái gì đỡ ta?” Lâm Y Hân nổi giận mắng.

“Trời nha, muội muội đánh tỷ tỷ, này còn gì nữa?” Không di nương ném khăn tay, khoa trương kêu.

“Tam tỷ, Nhị tỷ là tỷ tỷ ruột thịt của tỷ, tỷ không thể đánh tỷ ấy được.” Lâm Thiên Khanh vội vàng đi qua, đỡ Lâm Y Hân đứng dậy.

Lâm Y Hân ai ô không ngừng kêu đau, đứt quãng nói: “Ta chính là qua đây khuyên nhủ nàng, không muốn quá khắt khe hạ nhân, nàng liền tay dấm chân đá với ta. Ngay cả là hạ nhân có làm cái gì không đúng, cũng có mẫu thân làm chủ, tại sao có thể vượt qua mẫu thân, trực tiếp xử phạt hạ nhân đâu?”

Lâm Y Hân vừa nói như thế, mọi người đều nhớ tới chuyện ngày đó Lâm Mị tựa như phát điên đánh Thanh Nha, nhao nhao đứng ở Lâm Y Hân bên này.

Lâm Mị muốn mở miệng, chỉ là, miệng mở ra lại nhắm lại, buồn bã cười, chậm rãi nói: “Tỷ tỷ nói cái gì liền là cái gì sao.”

Chu Bảo Trạch vừa thấy Lâm Mị nói câu loại nhận mệnh này, toàn bộ tâm đều bị nhéo đau, ra sức tách mọi người ra, vọt tới, chất vấn: “Ngươi nói Lâm Mị đánh ngươi, ngươi có chứng cứ sao?”

Lâm Thiên Khanh không ngờ ở lúc này, Chu Bảo Trạch còn đứng ở Lâm Mị bên kia, trong lòng thật là ngày càng thất vọng.

“Chu công tử, Nhị tỷ đã nằm trên mặt đất. Ngày đó, lúc Tam tỷ ngược đánh Thanh Nha, mọi người đều nhìn thấy. Đây là rõ như ban ngày!” Lâm Thiên Khanh tức giận nói.

Chu Bảo Trạch vì sao chính là không phân phải trái như thế?

“Lâm Mị đánh Thanh Nha? Thanh Nha đối Lâm Mị làm cái gì, ánh mắt ngươi mù nhìn không thấy sao? Ác nô như vậy không nên đánh sao?” Chu Bảo Trạch hung hăng trừng hướng về phía Lâm Thiên Khanh: “Các ngươi chỉ có thấy được Lâm Y Hân nằm ở trên mặt đất, ai nhìn thấy Lâm Mị đánh nàng? Dù sao ta chỉ thấy là Lâm Mị muốn đi đỡ nàng đứng dậy, bị nàng hung hăng đẩy ra.”

“Nàng đánh ta!” Lâm Y Hân tức giận kêu to, trên người nàng còn đau muốn chết đau.

“Chứng cứ đâu?” Chu Bảo Trạch chất vấn.

Vừa rồi Lâm Y Hân vì muốn nói với Lâm Mị việc này, cố ý đem nha hoàn tách ra, hiện ở nơi nào đi tìm chứng cứ gì.

“Nhị tiểu thư không phải là bị đánh sao? Tim nha hoàn nghiệm thương.” Không di nương rút cuộc là người từng trải, lập tức nghĩ kế.

“Đúng, nàng vừa đánh ta, ta muốn nghiệm thương.” Lâm Y Hân liền giống như bắt được cọng rom cứu mạng, nắm chặt cổ tay Lâm Thiên Khanh.

“Nhị tỷ, tỷ nắm đau muội.” Lâm Thiên Khanh ra sức gỡ tay, tay đau quá a.

“Mau, mau dẫn Nhị tiểu thư đi nghiệm thương.” Không di nương lập tức đi qua, tách Lâm Y Hân cùng Lâm Thiên Khanh ra.

Lâm Y Hân này thực sự là không nhẹ không nặng, nhìn đem nữ nhi của bà cảm đến đau đớn.

Bên cạnh không xa có sương phòng, nhận được tin tức Triệu Giai Ninh cũng mang theo nha hoàn mà chạy tới.

Phái hai nha hoàn theo Lâm Y Hân đi vào, Triệu Giai Ninh liếc mắt nhìn Lâm Mị, than nhẹ một tiếng.

Một bộ từ mẫu thất vọng nồng đậm, nhìn ở trong mắt Chu Bảo Trạch chỉ cảm thấy đặc biệt gai mắt.

Nếu như có thương, Lâm Mị nhưng ở dưới tay Triệu Giai Ninh không có trái cây ngon mà ăn, ngay cả một ngoại nhân như hắn cũng có thể nhìn ra Triệu Giai Ninh không thích Lâm Mị bao nhiêu.

Nếu không, Lâm Mị sao còn qua nhiều năm nhận hết khi dễ như vậy?

Chỉ cần là Triệu Giai Ninh khó xử Lâm Mị, hắn liền cầu Lâm Bác Nguyên thú Lâm Mị quá môn. Như vậy hắn đã có thể giúp Lâm Mị ly khai hố lửa này lại có thể thú được nàng.

Thực sự là nhất cử lưỡng tiện.

Chu Bảo Trạch đang nghĩ ngợi, cửa sương phòng vừa mở ra, nha hoàn đi ra.

”Thế nào?” Không di nương gấp gấp hỏi.

Hai nha hoàn đồng thời lắc lắc đầu: “Trên người Nhị tiểu thư không có một chút thương.”

Bên trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc cực kỳ bi ai của Lâm Y Hân, thân thể Lâm Mị run rẩy, hàm răng cắn môi dưới của chính mình, mắt đẹp hoa đào bịt kín một tầng nhân nhật hơi nước: “Tỷ tỷ, tỷ thế nhưng tỷ tỷ ruột thịt của muội!”

Nói xong, ra sức đẩy mọi người ra, xoay người chạy đi.

Chu Bảo Trạch hừ lạnh một tiếng, hạ một câu nói: “Hảo tâm đỡ người còn bị oan uổng... Ta nhưng thật là dài quá kiến thức!”

Những lời này mặt Triệu Giai Ninh nóng bừng, đương gia chủ mẫu bị người vẽ mặt trước mặt nhiều người như vậy, thật là xấu hổ chết bà.

”Quả thực là hồ nháo!” Triệu Giai Ninh nổi giận nói: “Đề Nhị tiểu thư đi phạt đường chép kinh nửa tháng, không cho phép ra cửa!”

Lâm Y Hân ở trong sương phòng nghe được câu này khóc được càng thêm thê thảm, nàng thực sự toàn thân đang đau đớn a, vừa rồi những nơi bị Lâm Mị đá đến đều là bứt rứt đau.

Vì sao nghiêm không ra thương?

Rõ ràng nàng mới là người bị đánh, dựa vào cái gì nàng cũng bị cảm tức?

Lâm Mị nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa nghe thấy tiếng khóc trung khí mưng phần của Lâm Y Hân, buồn cười nhún vai, nàng đánh người còn có thể lưu lại vết thương sao?

Nàng đá người đều là dùng mu bàn chân, trên người Lâm Y Hân thế nhưng nửa vết chân cũng không có để lại.

Liền thủ đoạn như vậy còn tới đấu cùng nàng?

Đi mặt thế tu mấy năm lại nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thói quen

Chu Bảo Trạch vội vã tìm một vòng, không có tìm được Lâm Mị, cũng là hồn bay phách lạc ly khai hầu phủ, ở trên đường đi dạo.

Nghĩ vừa rồi Lâm Y Hân hãm hại, một đám hạ nhân nhìn chăm chăm, Triệu thị lạnh lùng, Không di nương chỉ sợ thiên hạ không loạn... Lâm Mị, tình cảnh của Lâm Mị... Còn có nàng cuối cùng buồn bã cười cực kỳ bi ai, khiến tim Chu Bảo Trạch như bị đao cắt.

Hắn lại cũng từng là đao phủ cùng nhau khi dễ Lâm Mị!

”Chu huynh, người ở nơi này à? Vừa lúc, cùng đi uống rượu đi!” Người tới cánh tay dài vươn ra, đem Chu Bảo Trạch đang đàn đòn mông vào tửu lâu.

”Chu huynh, tới.”

”Chu huynh, mau ngồi.”

”Đến, mang xà lục mà Chu huynh thích!”

Bên người đều là bằng hữu làm ăn, Chu Bảo Trạch cũng thuận thể ngồi xuống, hiện tại hẳn hối hận đã nghỉ say một trận quên hết tất cả.

Vài người ngồi cùng bàn vừa thấy lần này Chu Bảo Trạch thống khoái như vậy, mừng rỡ trong lòng.

Chu gia buôn bán thể nhưng trải rộng Đại Giang nam bắc, Chu Bảo Trạch lại là người cầm quyền đời sau của Chu gia, tự nhiên bọn họ phải bợ đỡ nịnh hót cho thật tốt.

Người này mời rượu người kia gấp thức ăn, lời ca tụng một cái so một cái càng hay nói ra bên ngoài.

”Chu huynh, lần trước cô nương kia, thế nào lần này không mang theo ra? Nhìn rất xinh đẹp a.”

”Đúng vậy, mặc y phục dễ trong lòng ta ngứa, không biết kéo lên giường là một tư vị gì.”

Vài người cười vang, ô ngôn uế ngữ (lời nói dâm tục, bẩn thỉu) bình luận Lâm Mị.

Trong đầu Chu Bảo Trạch ông một chút, huyết khí dâng lên, nắm tay không hề nghỉ ngơi đánh về phía người bên cạnh đang cười dâm đãng, mắng to: “Ta cho người sĩ nhục nặng, ta cho người nói! Cho người nói!”

Chu Bảo Trạch đột nhiên bạo nổi khiến mấy người này không hiểu ra sao cả, vội vàng ba chân bốn cẳng đi ngăn Chu Bảo Trạch.

Người bị đánh kia cũng uống say khướt, không hề nghỉ ngơi cãi lại: “Không phải người để chúng ta trêu chọc nặng ta sao?”

Một câu nói, giống như là lợi kiếm, hung hăng đâm vào trái tim Chu Bảo Trạch, tất cả khí lực đều bị lấy đi, mềm yếu tê liệt ngồi xuống, ánh mắt đại ra thần tình đờ đẫn.

”Chu huynh...”

”Cút! Tất cả đều cút đi!” Chu Bảo Trạch liền giống như bị điên, cảm ghế lên gào thét lớn.

Chu Bảo Trạch khác thường, khiến mấy người kia liếc mắt ra hiệu cho nhau một cái, lặng lẽ rất nhanh rời đi.

”Chu Bảo Trạch có bệnh đi? Hẳn nhờ chúng ta nhục nhã Lâm Mị, hiện tại lại cùng chúng ta náo? Không hiểu ra sao cả!” Người kia bị đánh tức giận khó bình (bình ổn, bình tĩnh) oán trách.

”Tính toán làm gì, hẳn uống say!” Người ngoài khuyên, vài người rất nhanh ly khai.

Hoàn toàn không biết bọn họ thấp giọng nói chuyện, bị người ngồi trong ghế lò nghe được rõ ràng.

”Lâm Mị? Là người làm thí nghiệm thuốc cho bản vương?” Âu Ngạn Hạo buông đũa xuống, hỏi.

”Đúng vậy, vương gia.” Cận thân thị vệ Nhạc Thần hành lễ nói.

Độc của Vương gia được giải, Lâm Mị kia có công không nhỏ.

Nếu như không có nàng thí nghiệm thuốc thành công, sợ rằng hiện tại vương gia còn đang gặp thuốc độc hành hạ.

”Lâm Mị kia là thò sao? Ở Lâm phủ bị bắt nạt thành bộ dáng kia.” Âu Ngạn Hạo nhẹ xích một tiếng, tràn đầy không thèm.

Sau khi độc trên người hắn được giải, tự nhiên cũng là điều tra một chút tình huống của Lâm Mị, nhìn thấy tài liệu đặt tới trước mặt hắn, thật là không biết nói cái gì cho phải.

”Vương gia, ngài muốn xuất thủ?” Nhạc Thần cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu.

Âu Ngạn Hạo cười, hai ngón tay thon dài cầm ly rượu lên nói: “Chính mình cũng là người không biết phản kháng, bản vương mới sẽ không cứu.”

Coi như là bị hạ nhân bắt nạt, chẳng lẽ sẽ không đi nói cho đích mẫu (mẹ cả) sao?

Coi như là đích mẫu không làm chủ, cũng còn có phụ thân.

Tốt xấu Lâm Bác Nguyên cũng là hầu gia, ở bên ngoài hay là muốn chú trọng mặt mũi.

Phàm là cho ông ta biết, Lâm Mị trôi qua cũng sẽ không quá thê thảm được như vậy.

”Ta không có hứng thú khi cứu một con thỏ.” Âu Ngạn Hạo vừa ngửa đầu uống cạn rượu ngon trong chén vừa nói: “Huống chi, cái loại thỏ đó coi như là cứu ra, cũng không có cách nào tự mình sống, phiền phức.”

Mà hẳn, ghét nhất chính là phiền phức.

Lâm Mị chủ động tới thí nghiệm thuốc, tiền thù lao hẳn đã cho, thanh toán xong, ai cũng không nợ ai.

”Lâm Mị, người đứng lại đó cho ta!” Ngoài cửa sổ hô to một tiếng, khiến động tác rót rượu của Âu Ngạn Hạo dừng một chút, nhú nhú lông mày rậm.

Hôm nay thật là đúng dịp a.

--

Lâm Mị quay đầu, nhìn hai nam nhân cao to xa lạ ở sau lưng nàng, chân mày hơi nhíu lại: “Ta nhận thức các người?”

”Ít nói nhảm!”

”Hôm nay chúng ta liền muốn báo thù cho Thanh Nha!”

Hai nam nhân một người một câu, hùng hổ tới gần Lâm Mị.

Phía trước là đường cụt, lối ra duy nhất lại bị hai người bọn họ chặn lại rồi, hẻm nhỏ này heo lánh, căn bản là không ai đến.

Hai người bọn họ đối phó một nữ nhân còn không đối phó được sao?

”Các người là ca ca của Thanh Nha?” Cảm tạ nguyên chủ nhu nhược, khiến Thanh Nha thường thường cướp đoạt đồ của nàng.

Thanh Nha thể nhưng một bên cướp đoạt một bên giáo dục nguyên chủ, nhà của nàng ấy thiếu tiền, nguyên chủ chưa dùng tới mấy thứ này, nên cho nàng ấy.

Cho nên, đối với tình huống trong nhà Thanh Nha, Lâm Mị thể nhưng biết đến rất rõ ràng tường tận, thậm chí ngay cả nhà nàng còn chuột đào hang chỗ nào cũng đều biết.

”Không sai, muối muối của ta tận tâm tận lực hầu hạ người như thế, người lại vẫn hại chết nàng. Người muốn lão nương của chúng ta sống thế nào đây?”

”Giết người đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, Lâm Mị, người để mạng lại!”

Một nam nhân trong đó nói xong liền đánh về phía Lâm Mị.

Trên lầu trong ghế lô Nhạc Thần liếc mắt nhìn vương gia nhà mình, chỉ thấy vương gia như cũ là nhàn nhã uống rượu dùng bữa, liền giống như đang xem diễn vậy.

Không sai, chính là xem diễn.

Cửa sổ mở một khe hở, vương gia nhà hắn nhìn rất hăng say đâu.

Chỉ nghe bên ngoài ba một tiếng, Nhạc Thần vội vàng đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ liếc mắt một cái, thiếu chút nữa không phun ra.

Tay nhỏ trắng nõn của Lâm Mị đâm vào trong óc bị đánh nát của nam nhân, rất nhanh tìm kiếm, óc hồng hồng trắng trắng theo động tác của nàng ngo nguẩy, còn phát ra tiếng động sền sệt ồm ồm ồm ồm, nghe được khiến người sởn tóc gáy.

Vừa mới lật hai cái, Lâm Mị than nhẹ một tiếng: “Đã quên!”

Bây giờ không phải là mặt thế, trong đầu không có tính hạch có thể đề thăng dị năng.

Lâm Mị tiếc nuối thu hồi tay, liền lấy y phục của nam nhân đem óc sền sệt trên tay lau sạch sẽ, một bên lau vừa hướng đại ca của Thanh Nha cười cười: “Thối quen, đừng trách a.”

Thân mình xinh đẹp ngồi xổm xuống trước mặt là thi thể bị đập vỡ đầu, cười đến lại xinh đẹp, cũng là dọa người!

Đại ca của Thanh Nha chỉ cảm thấy hạ thân uрон ướt, hai chân mềm nhũn, phù phù một chút liền tê liệt ngồi ở trên đất.

Đồ cắt đại tanh tươi khiến Lâm Mị hơi cau mày, tiện tay đem thi thể nhị ca của Thanh Nha ném tới một bên, ánh mắt chế nhạo ghét bỏ rơi vào trên người đại ca Thanh Nha: “Có chút lả gan như vậy, còn chạy tới giết người?”

”Ta ta ta không muốn giết ngươi, chính là chính là bọn họ muốn chúng ta giáo huấn ngươi một trận...” Đại ca Thanh Nha run cầm cập nói, rất sợ nói chậm một điểm, cũng sẽ bị Lâm Mị dùng hòn đá đập phá đầu, óc cũng phọt ra.

Vừa rồi hấn cũng nhìn thấy, lão nhị mới bỏ nhào tới, Lâm Mị liền nhanh chóng cầm hòn đá bên cạnh lên, hung hăng đập xuống.

Đầu của lão nhị đầu liền giống như dưa hấu ba ký một chút vỡ ra.

Quá đáng sợ!

”Giáo huấn ta? Là nẫu thân của ta còn là Không di nương?” Lâm Mị cười híp mắt hỏi, dung nhan xinh đẹp hợp với thi thể bên chân nàng khiến đại ca Thanh Nha không cảm giác được nửa phần mỹ cảm, chỉ cảm thấy ngày càng khủng bố, dưới thân lại ướt một lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mang ơn

“Là, là...” Đại ca Thanh Nha hai hàm răng trên dưới đánh nhau, hấn nói cũng là chết, không nói cũng là chết a.

”Được rồi, không cần nói cho ta.” Lâm Mị khoát khoát tay, đáp án đối với nàng mà nói căn bản là không quan trọng: “Ngươi đi đi.”

Tìm được đường sống trong chỗ chết!

Đại ca Thanh Nha vui mừng kích động nước mắt cũng chảy ra: “Ta, ta, ta tuyệt đối sẽ không nói ra, cũng sẽ không sẽ tìm ngươi phiền toái!”

Đại ca Thanh Nha liên tục biểu lộ trung tâm, hấn rất sợ Lâm Mị thay đổi chủ ý, hấn cũng rạp khuôn bước theo đệ đệ hấn.

”Tìm ta phiền phức?” Lâm Mị cười, kiêu mị động nhân tâm giống như hoa đào tháng ba vậy: “Ngươi nói nếu như ta đi trở về, những người sai khiến ngươi nhìn thấy ta bình yên vô sự, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể có trái cây tốt mà ăn?”

Nghĩ đến thù đoạn của người trong nhà cao cửa rộng, trên mặt đại ca Thanh Nha trong nháy mắt không có huyết sắc, thân thể run run khiến Lâm Mị nhìn thấy tâm cũng phiền.

”Câm tạ ta đi, để ngươi có một lý do mượn cớ, lấy lý do làm tang sự cho đệ đệ ngươi, đem chuyện xui xẻo này đẩy đi.” Lâm Mị hơi cong lên môi đỏ mọng, hướng dẫn từng bước nói: “Nếu không lão mẫu thê nhi trong nhà của ngươi, ngươi cảm thấy sẽ bị bọn họ thả ra sao?”

Lúc này đại ca Thanh Nha mới nghĩ cẩn thận, hai huynh đệ bọn họ nhận chuyện xui xẻo này, chính là cái chết a.

Bây giờ chỉ chết có đệ đệ hấn, trong nhà hấn lão mẫu cùng thê nhi mệnh là bảo vệ, thân thể đại ca Thanh Nha run run liên tục chấp tay thi lễ: “Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư cứu mạng.”

Lâm Mị khẽ cười một tiếng, vòng qua đại ca Thanh Nha an nhàn thảnh thơi rời đi.

Nhạc Thần mắt thấy toàn bộ quá trình cảm giác cả người mình cũng không tốt.

Đem nhị đệ người ta giết đi, sau đó còn làm đại ca mang ơn đối với Lâm Mị, sự tình... Rốt cuộc là thế nào phát triển thành như vậy?

Nhạc Thần tỏ vẻ... Đầu óc của hấn hình như có chút không quá đủ.

”Thì ra không phải thỏ, là tiểu hồ li.” Môi mọng của Âu Ngạn Hạo nhẹ mân, bên môi nổi lên ý cười nghiền ngẫm.

Nhạc Thần vừa thấy được nụ cười này của vương gia nhà mình, cả kinh lui về phía sau hai bước.

Người có thể làm cho vương gia nhà hấn lộ ra tươi cười như vậy, toàn bộ cũng không có kết cục tốt.

Lâm cô nương này bị vương gia “Coi trọng”, hấn chỉ có thể âm thầm chúc nàng một tiếng may mắn.

Nhạc Thần nghĩ nghĩ, cẩn thận từng li từng tí nêu ý kiến: “Vương gia, Lâm cô nương còn vì vương gia thử thuốc.”

Coi như là gián tiếp đi, đó cũng là ơn cứu mạng a.

”Ta đưa tiền.” Âu Ngạn Hạo lễ thắng khí hùng ngăn trở lại.

Nhạc Thần nghĩ nghĩ, có chút không rõ: “Vương gia, kỳ thực ngài ở trên chiến trường gặp qua không ít thủ đoạn độc ác...”

Tuy nói thủ đoạn giết người của Lâm Mị có chút kỳ quái đi, thế nhưng cũng không đến mức khiến vương gia cảm thấy hứng thú như thế đi?

“Ở trước mặt ta giả trang là thỏ...” Âu Ngạn Hạo không phải chịu không nổi có người lừa gạt hắn, mà là không thể chịu đựng được, chính mình vậy mà nhìn sai mắt.

Nhất là nghĩ đến thời gian giải độc, cái loại đau nhức đó hắn không chịu nổi, trong lòng hắn liền ghen một cỗ hỏa khí.

Khiến hắn cho là mình còn không bằng một nữ tử yếu đuối, cảm giác như thế thật sự là không tốt, rất không tốt!

Nội viện Hầu phu, Kỳ ma ma vội vã đi đến, cúi người ở bên tai Triệu thị nhỏ tiếng mấy câu.

“Thật là phế vật vô dụng!” Triệu thị vẽ động phật châu trong tay một trận, nhũ mày khẽ quất lên.

“Phu nhân, đây là không vừa vặn.” Kỳ ma ma cũng là cảm thấy vạn phần tiếc nuối.

Ai sẽ nghĩ tới nhị ca kia của Thanh Nha đã vậy còn quá xui xẻo, theo chỗ cao ngã xuống, trực tiếp liền đem đầu vỡ nở hoa đầu.

Cái này trong nhà Thanh Nha vội vàng làm tang sự, làm sao có thời giờ tiếp tục đi tìm Lâm Mị phiền phức.

Lâm Mị cũng chính là hôm nay len lén xuất phủ, sẽ tìm cơ hội như vậy, còn không biết phải đợi tới khi nào.

“Mà thôi.” Triệu thị khoát khoát tay, con người thấp xuống phân phó nói: “Phái người quét tước dọn dẹp trước cửa cho tốt, hầu gia vội vàng chuyện trong triều, hậu viện này ta cũng muốn xử lý cho tốt. Sạch sẽ một ít, lão gia tâm tình cũng khoan khoái.”

Kỳ ma ma vừa nghe, ánh mắt sáng lên, trên mặt tràn đầy nếp nhăn cười nở hoa, vội vã thi lễ một cái, cười nói: “Hay a, lão nô liền đi làm.”

Kỳ ma ma lắc lắc thân thể to mọng của mình chạy chậm ra.

Nhìn lần này còn đợi không được Lâm Mị một mình xuất phủ trở về?

Hừ, có trái cây tốt cho nàng ăn!

Giờ lên đèn, trong ngày thường bên trong gian phòng quanh quệ của Lâm Mị, lúc này lại ngồi hai người.

Triệu thị cẩn thận từng li từng tí nhìn trộm sắc mặt càng lúc càng âm trầm của Lâm Bác Nguyên, thì thầm mở miệng: “Mị nhi có lẽ là trong phủ đi dạo giải sầu ở đâu đó, một hồi liền về...”

“Hạ nhân đã đem hầu phu tìm hết một lượt, làm sao sẽ không có nhìn thấy nàng?” Con người lợi hại của Lâm Bác Nguyên đảo qua Triệu thị, nhìn thấy Triệu thị bất mãn ngậm miệng lại, lúc này mới hừ lạnh một tiếng: “Đồ không biết phân biệt.”

Triệu thị rũ mắt, yên tĩnh một chút một chút vẽ phật châu trong tay, lấy này để che giấu đắc ý trong lòng.

Hai huynh trưởng vô dụng kia của Thanh Nha không trị được Lâm Mị, bà tự có biện pháp.

Lão gia một hồi đến, bà liền đem chuyện xảy ra lúc ban ngày ra bẩm báo, dù sao nếu lão gia tức giận, chẳng qua là cô nàng Lâm Y Hân kia hãm hại Lâm Mị, cùng bà có quan hệ gì đâu?

Huống chi, hai ngày này, lão gia chính tìm mọi cách biểu hiện về mặt một từ phụ của ông, tất nhiên sẽ đến nhìn Lâm Mị.

Chỉ tiếc a, lão gia biết nữ nhi của mình không biết kiểm điểm chạy đến trên đường cái, sẽ là cảnh tượng thế nào.

Hầu phu cửa lớn cửa nhỏ cửa trước cửa sau cửa hông, nhưng tất cả đều là có nha hoàn bà tử gác, chỉ cần Lâm Mị trở về, đó chính là bắt ba ba trong rọ!

Nghĩ đến nơi này, Triệu thị liếc mắt nhìn Kỳ ma ma.

Kỳ ma ma hơi gạt đầu với bà, tỏ vẻ người đã bảo vệ cửa tốt, kiên quyết sẽ không để cho Lâm Mị lọt lưới.

Triệu thị yên tâm, cúi đầu, chuyên tâm lần phật châu.

Bên trong phòng yên tĩnh cũng có thể nghe thấy tiếng bắc đèn cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng tạch tạch.

“Tiểu thư, ngài đã trở về!” Trong viện nha hoàn đột nhiên cất cao tiếng kêu, đang truyền tin tức cho Triệu thị.

Ánh mắt Triệu thị sáng lên, sẽ chờ nhìn Lâm Mị xui xẻo.

Cửa phòng vừa mở ra, Lâm Mị hai mắt đỏ bừng đi đến, nhìn thấy người trong phòng, ngẩn người, lúc này mới hơi hành lễ nói: “Phụ thân, mẫu thân.”

“Người đi đâu làm gì?” Lâm Bác Nguyên vỗ bàn một cái, giận dữ hỏi.

“Nữ nhi, nữ nhi...” Lâm Mị úy khuất lau nước mắt, nghẹn ngào nói không được.

“Nô tài lớn mặt, để các người trông nom Tam tiểu thư cẩn thận, các người đây là đem chủ tử trông nom đi nơi nào?” Triệu thị lấy ra bộ tịch đương gia chủ mẫu đến, nghiêm nghị quát lớn.

Bên trong phòng nha hoàn bà tử quỳ đầy đất, ai thanh xin tha: “Phu nhân, đều là lỗi của nô tỳ, không có coi chừng Tam tiểu thư, mới để cho Tam tiểu thư xuất phủ.”

“Cái gì? Xuất phủ?” Triệu thị kinh ngạc dùng khăn tay chặn mũi của mình, con người nhanh như chớp chuyển, len lén liếc mắt một cái Lâm Bác Nguyên mặt đen tựa đầy nổi, nghiêm nghị trách cứ: “Chớ có nói bậy, Tam tiểu thư sao sẽ xuất phủ?”

“Phu nhân, này... Nô tỳ liền không biết...” Nha hoàn run rẩy mở miệng, nhìn như khiếp đảm, thực tế lại là đem tất cả trách nhiệm đều đẩy tới trên người Lâm Mị.

“Người... Ôi...” Ánh mắt Triệu thị chuyển hướng về phía Lâm Mị, mang theo nồng đậm thất vọng phát ra một tiếng thở dài. Đứng dậy đi tới trước mặt Lâm Bác Nguyên, hành lễ nói: “Lão gia, đều là thiếp thân giáo vô phương, còn xin lão gia trách phạt.”

Lấy lùi để tiến, vận dụng được gọi cái là thành thạo.

Lâm Bác Nguyên vươn tay, đỡ Triệu thị, quay đầu, nổi giận dùng dùng quát lớn: “Lâm Mị, người còn biết ba chữ cảm thấy thẹn sao?”

Thân thể Lâm Mị lung lay sắp đổ, mặt trắng như tuyết, tới nghĩa mở miệng: “Phụ thân...”

Triệu thị đẩy mắt tinh quang thoáng qua, nhìn cửu lưu sinh tiện bại hoại còn dám làm càn? Cho nàng điểm màu sắc nhìn nhìn, làm cho nàng biết biết, nội viện hầu phủ này rốt cuộc là ai làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Làm chủ

“Nghe nói con bị oan uổng, ta còn hảo tâm tới thăm con. Con để ta nhìn thấy một màn không biết kiểm điểm như thế, nữ tử khuê phòng, vậy mà len lén một mình xuất phủ. Con muốn làm gì?” Lâm Bác Nguyên lửa giận bốc lên, đem bàn vỗ được ầm ầm.

Ông đường đường hầu gia, thậm chí có nữ nhi không biết liêm sỉ như vậy, thực sự là gia môn bất hạnh, mất hết mặt mũi của ông!

“Nữ nhi khi nào xuất phủ?” Lâm Mị khước mắt hơi phiếm hồng, thấp giọng hỏi: “Phụ thân, ngài nghe ai nói?”

“Bọn họ chẳng lẽ là đang nói dối sao?” Lâm Bác Nguyên chỉ một ngón tay lên nha hoàn bà tử còn quỳ trên mặt đất, nổi giận dùng dùng chất vấn.

Xuất phủ đã là phạm lỗi, bây giờ lại còn chết không thừa nhận, lỗi càng thêm lỗi.

Lâm Mị nhẹ nhàng thở dài: “Phụ thân, nữ nhi vừa theo trong viện trở về. Tất cả bọn họ đều ở trong phòng hầu hạ, thế nào liền khẳng định như vậy, nữ nhi là từ ngoài phủ trở về?”

Lời của Lâm Mị đem Lâm Bác Nguyên cho hỏi, thét hỏi nói: “Các người ai nhìn thấy Tam tiểu thư là từ ngoài phủ trở về?”

Mấy nha hoàn bà tử tất cả đều sửng sốt, bọn họ là phu nhân phái tới, đương nhiên là trước đó theo chỗ Kỳ ma ma chiếm được dặn dò.

Nhìn thấy Tam tiểu thư trở về liền hô to, sau đó thỉnh tội.

Triệu thị đối Kỳ ma ma sử một cái ánh mắt, để nha hoàn bà tử giữ cửa mau nhanh ra làm chứng.

Kỳ ma ma cũng đều muốn điên rồi, bà an bài người làm bộ quét tước cửa ki thực chờ tróc nã Lâm Mị, một người cũng không đến a.

Phu nhân nháy mắt với bà, bà này, này... Đi đâu tìm người a?

Nhìn thấy tất cả nha hoàn bà tử quỳ phía dưới đều ấp úng không nói gì, Lâm Mị buồn bã cười: “Phụ thân, nữ nhi chẳng qua là ban ngày bị Nhị tỳ oan uổng, núp ở trong núi giả khóc, mặt mũi liền không cần thận ngủ quên. Không ngờ, một lát sau liền truyền ra nữ nhi một mình xuất phủ...”

Lâm Mị thờ dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu, phù phù một chút liền quỳ rạp xuống đất: “Phụ thân, còn xin phụ thân cho phép nữ nhi chuyển đi đến ở nông thôn thôn trang, để chịu hơn ở trong nhà cao cửa rộng này bị người ba lần bảy lượt hãm hại. Nữ nhi chịu không nổi.”

“Hò nháo!” Lâm Bác Nguyên vỗ ghế tựa đứng lên: “Nữ nhi của ta ai dám hãm hại? Lâm Mị, con đứng lên đi!”

Lâm Mị cắn cắn môi, hai mắt phấp phồng hình như là con thỏ nhỏ bình thường mờ mịt vô tội vô tội đáng thương.

Vừa thấy được bộ dáng khiếp đảm của Lâm Mị như vậy, trong lòng Lâm Bác Nguyên lửa giận ngập trời: “Người tới, đem những nha hoàn bà tử này tất cả đều kéo xuống thẩm tra cho ta, nếu như hỏi không ra cái gì, liền đánh chết cho ta!”

Lâm Bác Nguyên là thật sự nổi giận, tiến lên một phen đem Lâm Mị hơi phát run đỡ lên: “Mị Nhi, đừng sợ, có phụ thân ở đây. Nha hoàn bà tử trong phòng con liền chính mình đi chọn, một lát nữa ta sai quân gia qua đây.”

“Đa tạ phụ thân.” Lâm Mị thùy con người hơi phúc thân.

Triệu thị vội vàng đứng dậy, qua đây, kéo hai tay Lâm Mị lại: “Mị nhi a, để con chịu ủy khuất, những hạ nhân này thực sự là cả gan làm loạn. Vô phương, có phụ thân mẫu thân làm chủ cho con, đừng sợ a.”

“Tạ mẫu thân.” Lâm Mị cảm kích nói, trong thanh âm còn mang theo nhàn nhạt ghen ngào.

Sau khi đoàn người vội vã rời khỏi, nhìn cái sân trống rỗng, trên mặt Lâm Mị đâu còn có nhát gan kia, tràn đầy chế nhạo cười lạnh: “Ai nói về phủ nhất định phải đi qua cửa?”

Tường vây cao cỡ một người kia tính cái gì?

Tính toán năng?

Cũng không muốn nghĩ ở mặt thế cái gì cũng thiếu, thế nhưng không thể thiếu nhất chính là cảnh giác, nhìn thấy mỗi cửa cũng có người gác giữ, nếu như không có quý, mới thật là thấy quý!

Về tới trong phòng Kỳ ma ma thế nhưng kinh hoàng khiếp sợ nhắc tới: “Phụ, phụ nhân... Lão nô thực sự phái người trông giữ, năng...”

“Những thứ ấy cũng không quan trọng.” Triệu thị vừa nhắc tay, ngăn trở lời nói liên miên cần nhắc của Kỳ ma ma nói “Để những nha hoàn bà tử kia nói điều bọn họ phải nói, nói đúng lý khai hầu phủ có thưởng, nói không đúng...”

Chưa hết lời, không cần Triệu thị nhiều lời, Kỳ ma ma đổi loại chuyện này quen tay làm nhanh, xoay người rời đi, an bài công việc.

Lâm Mị bên kia, chính nhìn quân gia mang đến nha hoàn bà tử còn có thẳng nhóc.

“Tam tiểu thư, ngài xem trước một chút những người này trong phủ, nếu như không hợp ý, sẽ tìm người môi giới đưa tới một số người để tiểu thư chọn.” Quân gia cười híp mắt nói.

“Được.” Lâm Mị gật đầu, nhìn nhìn đưa tới những nha hoàn bà tử này.

Nhìn thấy một nha đầu gầy teo nhỏ nhỏ đang sợ hãi cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất, mũi chân dúi xuống nền đất, khiến mũi giày vải đơn bạc mòn từng chút từng chút.

Lâm Mị cười, trực tiếp đi qua, cầm tay nhỏ của tiểu nha hoàn, cảm giác thô ráp, vừa sờ liền biết, là vẫn làm việc nặng.

Tiểu nha đầu bị Lâm Mị cầm tay, vô ý thức lui trở về, chỉ là rúc vào phần nửa, phảng phất là nhớ tới, người trước mắt này là tiểu thư, không thể cãi lời, chỉ có thể cứng còng cúi đầu, tùy ý Lâm Mị nắm.

“Liền năng.” Lâm Mị mỉm cười gật đầu.

Lâm Bác Nguyên sẽ nhìn không ra rốt cuộc là ai hãm hại năng sao? Rõ ràng là phụ nhân của ông ta. Thế nhưng ông chỉ là đối nha hoàn bà tử tức giận, hiển nhiên là không muốn động phụ nhân của mình.

Có một tiện nghi phụ thân như thế, năng đương nhiên phải bồi dưỡng người của chính mình.

Sau khi tiểu nha hoàn nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch, không ngừng lắc đầu.

Đôi môi vốn có không có huyết sắc bị răng cắn được đều nhanh xuất huyết.

“Tam tiểu thư có thể lựa chọn người, là phúc khí của người, còn không mau nhanh qua gặp tiểu thư?” Quân gia vừa thấy nha đầu này như vậy, ở bên cạnh lên tiếng khiển dạy.

Tiểu nha hoàn nghe được hai mắt rung rung, lắc đầu được càng thêm rất nhanh.

”Vi sao?” Lâm Mị buồn cười hỏi.

”Ta không thể rời khỏi tỷ tỷ...”

”Ồ trước mặt tiểu thư muốn tự xưng nô tỳ!” Quân gia nghiêm nghị quát lớn.

Lâm Mị khoát khoát tay, cười hỏi: “Tỷ tỷ người làm sao vậy?”

Tiểu nha hoàn càng cắn chặt khớp hàm chính là không mở miệng.

Quân gia đành phải mở miệng thay: “Tam tiểu thư, tỷ tỷ của nha hoàn này bị bệnh, nằng một người làm phần việc của hai người, chiếu cố tỷ tỷ nàng. Đứa nhỏ này nhân nghĩa a.”

”Như vậy, vậy cả hai ta đều muốn.” Lâm Mị thống khoái hạ quyết định, đối với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của nha hoàn cười hỏi: “Sau này mỗi ngày có thịt ăn, còn có đại phu xem bệnh cho tỷ tỷ người, người có muốn mang theo tỷ tỷ theo ta hay không?”

”Muốn!” Mắt tiểu nha hoàn phát sáng, giong tan đáp lời, đây mới là sức sống một người tuổi còn trẻ nữ hài tử nên có.

Lâm Mị cười sò sò đầu tiểu nha hoàn, sau đó chọn hai thô sử bà tử.

Thằng nhóc bên kia, Lâm Mị liếc mắt một cái liền bị một người 1m8 to con hấp dẫn: “Hắn là...”

”Thưa Tam tiểu thư, hắn là Thạch Đầu, có khí lực làm việc cần cù và thật thà.” Quân gia vội vàng nói rõ.

”Nhìn rất có lực, theo ta đi.” Lâm Mị cười ha hả nhìn hàm hậu Thạch Đầu.

”Quân com no sao?” Thạch đầu ồm ồm hỏi: “Bánh bao bánh mì loại lớn có thể ăn no sao?”

Lâm Mị khúc khích một chút liền cười nói: “Quân! Tùy tiện ăn, còn có thịt!”

”Thạch Đầu thấy qua tiểu thư!” Thạch Đầu hai mắt tỏa ánh sáng, nhận chủ biết được kia gọi một thống khoái.

Lâm Mị chọn xong người, quân gia mang theo hạ nhân còn lại ly khai.

Triệu thị ngồi ở trên giường một chút một chút chậm rãi về phật châu, nhìn thấy Kỷ ma ma trở về, mí mắt cũng không có nâng một chút, hỏi: “Làm thỏa đáng?”

”Thỏa.” Kỷ ma ma cười híp mắt, vẻ mặt nếp nhăn đều phải chen thành hoa cúc: “Tam tiểu thư kia cũng chọn xong người sai khiến.”

Kỷ ma ma phảng phất là nghĩ tới điều gì buồn cười, dùng tay che miệng mình, cười trên nỗi đau của người khác cười nói: “Tam tiểu thư không thích dùng người phu nhân phái qua, chính nàng chọn người a... Chắc chắc...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tự mình đa tình

Triệu thị cũng thấp giọng cười lên, quân gia là nhi tử của Kỷ ma ma, đưa đi những nha hoàn bà tử thằng nhóc kia, đều là những người không trọn vẹn.

Không phải đồ ngọc chính là người nhát gan, hoặc là chính là lời nói vụng về tay chân vụng về.

Bà cũng muốn nhìn Lâm Mị dùng những người này như thế nào.

Một nữ nhi thứ xuất, nên thành thật bốn phận đợi ở trong viện của mình, đợi được an bài cho nàng một gia đình, ngoan ngoãn gả ra.

Náo nhiều chuyện như vậy làm cái gì?

Chuyện nha hoàn bà tử trước đây bị Triệu thị đè ép xuống, cho bọn họ một khoản tiền nhỏ, đánh phát ra hầu phủ.

Lâm Mị cùng Triệu thị xem như là tạm thời bình yên vô sự, cũng gặp được tỷ tỷ Tú Nhi của tiểu nha hoàn Châu Nhi, so với Châu Nhi lớn hơn hai tuổi, trái lại là một cô nương tính xảo đặc sắc, chỉ là thân thể không tốt lắm.

Nhưng mà, điều này không làm khó được Lâm Mị.

Từ xưa y độc là một nhà, dị năng của nàng nếu là độc, đối với dược tính của các loại thảo dược các loại vật phẩm chính là rõ như lòng bàn tay, dùng để điều trị thân thể, đây không phải là chuyện dễ dàng sao?

Hiện tại cánh chim của nàng không gió, có ăn có uống không ai phiền, trước đề cao thực lực của chính mình là chính.

Hơn nửa tháng sau, khí trời ngày càng lạnh lẽo, trong thành hội đèn lồng cũng vô cùng náo nhiệt chuẩn bị diễn ra.

“Tiểu thư, một lát đi hội đèn lồng, nhưng là phải để Thạch Đầu theo sát người nha, nhiều người.” Tú Nhi nhìn thủy linh linh một chút cũng không giống như là nha hoàn thô sử, cộng thêm thân thể điều trị được thỏa đáng, hai má hồng phấn hồng hồng, là một mỹ nhân bại hoại đầu.

Một đôi tay khéo léo càng làm cho Lâm Mị không ngừng hâm mộ, chỉ khua khua mấy cái là có thể đem tóc dài làm nàng đau đầu không ngớt bụi thành bụi tóc đẹp.

Tú Nhi trực tiếp coi như là thiếp thân nha hoàn của Lâm Mị.

Mới đầu Châu Nhi sợ hãi, trải qua nửa tháng dạy bảo, triển lộ tính tình nàng rộng rãi, dám nói dám làm.

Một ít việc giặt quần áo may vá dọn dẹp bên trong phòng có hai bà tử thô sử, việc còn lại liên đều là Thạch Đầu.

Thạch Đầu một bữa cơm có thể ăn ba con gà quay, cơm một thùng, bánh bao bao nhiêu cũng hết. Thấy sức ăn kia Lâm Mị mừng rỡ không ngớt, liền giống như tìm được “Đồng hương” quen thuộc vậy.

Dị năng giả lượng cơm ăn cũng lớn, đồng bạn lúc trước cùng nhau chém giết, lượng cơm ăn cùng Thạch Đầu không sai biệt lắm.

Chỉ tiếc những người đồng bạn ấy sớm đã chết ở trong đám tang thi.

Thạch Đầu tuy nói là không có dị năng, thể nhưng ăn được nhiều làm được cũng nhiều, một nhóm người khí lực thật là buur hăn.

Thằng nhóc khác muốn hai người nâng một cái rương, Thạch Đầu một người cầm lấy hai cái rương giống như đang chơi vậy.

“Cái gì theo sát ta? Các ngươi cũng cùng đi!” Lời của Lâm Mị khiến động tác bụi tóc cho nàng của Tú Nhi dừng một trận, không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt nhìn.

“Thế nào? Cao hứng ngốc a?” Lâm Mị cười lên: “Các ngươi nhanh đi chuẩn bị một chút.”

“Tiểu thư? Thực sự?” Châu Nhi từ bên ngoài tiến vào vừa lúc nghe thấy tin tức này, kích động chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng, cùng với tiểu nha đầu sợ hãi ban đầu hoàn toàn là hai bộ dáng.

“Ta còn có thể lừa ngươi hay sao?” Lâm Mị buồn cười bần chớp mũi của Châu Nhi, nhìn Châu Nhi giống như mèo nhỏ che cái mũi của mình, hai mắt nước mắt lưng tròng, liền nhịn không được bật cười lên.

“Tiểu thư, như vậy không thích hợp đi?” Tú Nhi rút cuộc so với Châu Nhi nghĩ nhiều hơn một chút, tiểu thư nhà khác chẳng qua là mang theo cái thiếp thân nha hoàn, nào có nói còn có tiểu thư xem hoa đăng, mang theo một viện người?

“Có cái gì không thích hợp?” Lâm Mị chẳng hề để ý vung tay lên: “Ai bảo viện của chúng ta ít người đâu. Nhìn ra ít người cũng có chỗ tốt đi? Có mang theo cũng không vài người.”

Chọn người được xác định, đợi đến ban đêm, mọi người tập hợp tại cửa.

Triệu thị xưa nay tinh tâm hướng phật, tự nhiên sẽ không đi tham gia hội đèn lồng này, Lâm Bác Nguyên thân là một đại nam nhân, cũng không có hứng thú với loại chuyện này.

Cũng chính là Lâm Y Hân vừa bị giải trừ cảm tức không mấy ngày, Lâm Thiển Khanh còn có Lâm Mị ba tỷ muội cùng đi.

Mà Chu Bảo Trạch tạm trú ở hầu phủ cũng sớm chờ ở bên cạnh xe ngựa.

Hôm nay Chu Bảo Trạch cố ý thay đổi một thân áo màu tím, mặt trên thêu ám văn, chợt vừa nhìn chỉ cảm thấy hần ngày càng tuấn lãng ôn nhuận, nhìn kỹ mới có thể phát hiện y phục trên người hần hào hoa phú quý. Bên hông buộc một ngọc bội tinh xảo đặc sắc, chỉ nhìn tỉ lệ liền biết giá xa xỉ.

Có thể thấy, hôm nay xuất hành, đối với Chu Bảo Trạch đến nói, quan trọng cỡ nào.

Hầu phủ chuẩn bị một chiếc xe ngựa cho ba tỷ muội Lâm gia, mà Chu Bảo Trạch cũng cố ý chuẩn bị một chiếc xe ngựa thoải mái.

Lâm Bác Nguyên dù sao cũng là quan viên trong triều, mọi chuyện đều phải điều thấp, vì vậy hầu phủ chuẩn bị xe ngựa tất nhiên không như Chu Bảo Trạch xuất thân thương hộ chuẩn bị xe ngựa xa hoa thoải mái.

Lâm Y Hân vừa ra cửa phủ, liếc mắt một cái liền gặp được Chu Bảo Trạch đứng bên cạnh xe ngựa, ghé ở bên tai Lâm Thiên Khanh thấp giọng thì thầm nói: “Tứ muội, muội mau nhìn, Chu công tử cố ý chuẩn bị xe ngựa cho muội.”

Lâm Thiên Khanh hơi ngẩng đầu, hàm ưu mang oán (mang buồn mang oán) liếc mắt nhìn Chu Bảo Trạch một cái, mấy ngày nay luồng khí ghen ở ngực kia, cũng ít ít nhiều nhiều tiêu tan một chút.

Nhìn ở Chu Bảo Trạch có thành ý cho nàng chuẩn bị ngựa xe như thế, liền lại tha thứ hẳn vài ngày trước lạnh nhạt với nàng đi.

Di nương đã nói, nữ nhân muốn lấy phu quân làm trời, nam nhân luôn luôn vội vàng chuyện bên ngoài, đối với nữ nhân của mình ngẫu nhiên có sơ sẩy cũng là bình thường.

Lâm Thiên Khanh bước liên tục nhẹ nhàng đi tới, Lâm Y Hân chưa nói trước cười: “Chu công tử, còn cố ý vì muội muội ta chuẩn bị xe ngựa, thật là có tâm”

Chu Bảo Trạch cũng không thích người của Lâm gia, nếu không phải là bởi vì ở tại hầu phủ có thể biết tin tức Lâm Mị nhiều hơn, hẳn đã sớm chuyển đi.

Cũng may, lần này Lâm Y Hân nói những lời này, trái lại khiến Chu Bảo Trạch rất là hưởng thụ, hẳn xác thực rất dụng tâm đối với Lâm Mị.

Lâm Thiên Khanh nhìn thấy trên mặt Chu Bảo Trạch lộ ra tươi cười dịu dàng, mấy ngày này tâm hết như đặt trong trời đông giá rét cũng rốt cuộc ấm lại.

Nha hoàn bên cạnh Lâm Thiên Khanh tương đương có nhãn lực nhìn thấy, lập tức đưa đến ghế nhỏ giẫm lên xe ngựa.

Gã sai vặt của Chu Bảo Trạch đứng ở bên cạnh xe ngựa vừa thấy, nghi hoặc nhìn chủ tử nhà mình một cái, nhìn thấy chủ tử không quay đầu lại không có chỉ thị, đành phải chậm rãi mở cửa xe ra.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Thiên Khanh liền nhìn thấy bên trong xe ngựa trải thảm da thú thật dày, chỉ nhìn kia phiếm lượng sáng bóng cũng biết là da lông tốt nhất, giá trị xa xỉ.

Chu Bảo Trạch trái lại có ý.

Ánh mắt Chu Bảo Trạch sáng lên, nhìn thấy vài người theo cửa hầu phủ đi ra, dẫn đầu chính là Lâm Mị khoác áo choàng màu đỏ tươi, vốn là dung nhan khuynh thành được màu đỏ này tôn lên ngày càng xinh đẹp, càng đừng nhắc tới hai tròng mắt đen lúng liếng hữu thần kia, nhìn thấy tim hắn đập rộn lên.

Ba bước thành hai bước tới trước mặt Lâm Mị, Chu Bảo Trạch ân cần nói: “Tam tiểu thư, ta chuẩn bị xe ngựa, đưa nàng đi xem hội đèn lồng.”

“Xe ngựa?” Lâm Mị mâu quang lưu chuyển, nhìn về phía xe ngựa phía sau Chu Bảo Trạch, đôi môi khẽ mở nói: “Sợ rằng không chứa được nhiều người như vậy đi?”

“Sao có thể...” Chu Bảo Trạch buồn cười quay đầu, khi nhìn rõ tình huống bên cạnh xe ngựa nụ cười trên mặt cấp tốc đông lại.

Cọ cọ mấy bước nhảy tới bên cạnh xe ngựa, chất vấn đối với Lâm Thiên Khanh đã giẫm một chân lên ghế nhỏ: “Tứ tiểu thư, ngươi muốn làm gì?”

Giày thêu tinh xảo giẫm đạp lên trên ghế nhỏ, Lâm Thiên Khanh vậy mà vẫn duy trì động tác cất bước bất nhả này cứng lại, không hiểu lại lúng túng nhìn về mặt về gien dữ Chu Bảo Trạch, ấp úng nói: “Lên xe ngựa a...”

“Xe ngựa này của ta là chuẩn bị cho Tam tiểu thư, còn xin mời Tứ tiểu thư đi ngồi xe ngựa hầu phủ đi.” Chu Bảo Trạch tương đương “Khách khí” khuyên nhủ nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thông cảm

Edit: voi còi

Àm một cái, hai má Lâm Thiên Khanh bởi vì xấu hổ và gien dữ mà trở nên đỏ bừng.

Lâm Y Hân đang đỡ Lâm Thiên Khanh lên xe ngựa mày nhú chặt, bất mãn liếc liếc mắt nhìn Lâm Mị một cái, lúc này mới gắt giọng: “Chu công tử, vừa rồi không phải ngươi mới nói xe ngựa này là chuẩn bị cho muội muội của ta sao? Bây giờ làm sao lại không cho lên xe?”

“Ta nói đương nhiên là Tam tiểu thư muội muội ruột thịt của ngươi.” Chu Bảo Trạch còn nhớ chuyện ngày đó Lâm Y Hân oan uổng Lâm Mị, với nàng cũng không có sắc mặt tốt: “Nhị tiểu thư, ngươi bỏ mặc muội muội ruột thịt của mình không chăm sóc, ngược lại đi chiều cổ Tứ tiểu thư. Liền bởi vì Tứ tiểu thư có di nương che chở, mà Tam tiểu thư lẻ loi một mình sao?”

”Ngươi!” Lâm Y Hân tức giận đến sắc mặt xanh đen, vừa muốn cùng Chu Bảo Trạch mắng nhau, lại bị Lâm Thiên Khanh trực tiếp đẩy tay ra: “Ai muốn ngồi xe ngựa của ngươi?”

Nói xong, Lâm Thiên Khanh tức giận rút chân về, chạy tới xe ngựa của hầu phu bên cạnh, bên cạnh thẳng nhóc vội vàng mở cửa xe ra.

Lần này, Lâm Thiên Khanh cũng không cần người đỡ mình, tự mình một người nhanh nhẹn lên xe ngựa.

Trầm mặt, hướng trong xe ngồi xuống, hãy còn sinh hồn đổi.

Thực sự là quá mất mặt!

Lâm Y Hân hung hăng lườm Lâm Mị một cái, xoay người cũng lên xe ngựa hầu phu, nhìn thấy Lâm Mị còn đứng ở tại chỗ, không vui hô: “Lâm Mị, ngươi còn không mau nhanh lên xe ngựa chờ cái gì đâu? Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn cùng một nam tử ngồi chung một chiếc xe ngựa sao? Ngươi còn có muốn danh tiết hay không?”

Trong lòng Lâm Mị cười thầm, Lâm Y Hân này thực sự là buồn cười, tiểu thư khuê các hậu trạch liền đều thiên cận như vậy sao?

Cũng tốt, thuận tiện nàng hành sự.

Lâm Mị hơi gắt đầu, vừa mới xoay người hướng xe ngựa hầu phu, liền bị Chu Bảo Trạch ngăn cản: “Tam tiểu thư, tại hạ cố ý chuẩn bị xe ngựa cho nàng.”

”Đa tạ ý tốt của Chu công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi, ta cũng không thể phiền phức ngươi, dù sao ngươi và ta cũng không quen.” Lâm Mị thấp giọng mềm giọng nói.

Lâm thứ nữ hầu phu lời nàng muốn nói được dịu dàng. Kỳ thực, nếu như đổi thành bản thân Lâm Mị mà nói liền rất đơn giản.

Hắn chuẩn bị xe ngựa nàng liền muốn ngồi sao?

Hắn cho là hắn là ai a?

Thật coi nàng mất trí nhớ, đã quên những chuyện trước kia sao?

Trong lòng Chu Bảo Trạch đau xót, tự động xem nhẹ nửa câu sau của Lâm Mị nói: “Ta cười ngựa, xe ngựa là chuyên môn chuẩn bị cho nàng.”

Nhìn thấy Lâm Mị còn đang do dự, Chu Bảo Trạch tiếp tục tìm lý do: “Huống chi mọi thứ cũng đã chuẩn bị, không qua đó, cũng là lãng phí. Nhìn xe ngựa hầu phu, không gian tương đối nhỏ. Nàng qua ngồi xe ngựa của ta, một là tránh lãng phí, hai cũng là xin Tam tiểu thư thông cảm Nhị tiểu thư Tứ tiểu thư, đỡ phải chen bọn họ.”

Cách đó không xa, ngồi ở bên trong xe ngựa hầu phu Lâm Y Hân thế nhưng tức giận đến nghiến răng.

Hóa ra Lâm Mị ngồi xe ngựa của Chu Bảo Trạch vẫn là vì bọn họ suy nghĩ? Vì bọn họ phân ưu?

Muốn là nói như vậy, không cần Lâm Mị “Hi sinh” như thế, nàng đi ngồi xe ngựa của Chu Bảo Trạch là được rồi.

Nhìn nhìn trong xe ngựa của Chu Bảo Trạch trải da thú mềm mại, chăn long giữ ấm thoải mái, còn có bàn con ở giữa xe mặt trên bày nước trà điểm tâm, hoa quả mùa này không có.

Lại nhìn nhìn xe ngựa của bọn họ, chính là xe ngựa bình thường, cái gì cũng không có, còn nhỏ hơn hai vòng so với xe ngựa của Chu Bảo Trạch.

Lâm Y Hân liếc liếc mắt nhìn hai mắt Lâm Thiên Khanh hơi đỏ lên, nhìn như vô ý nói: “Chu công tử đối với Tam muội trái lại rất dễ bụng a. Tứ muội, Chu công tử không phải vẫn tâm hệ với muội sao?”

Hai mắt sụp xuống, tóc mai trên trán Lâm Thiên Khanh ngăn trở chính là đau lòng trong mắt.

Di nương đã nói, Chu công tử mới có thể trác tuyệt, càng giỏi buôn bán. Nàng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa công việc quản gia tốt, hai người là duyên trời tác hợp, vô cùng xứng.

Cùng Chu công tử ở chung trong khoảng thời gian này, nàng tức thì bị phong thái trên người Chu công tử thuyết phục.

Các loại tin đồn thú vị nói, các nơi nhân tình phong mạo thật là hạ bút thành văn, làm cho nàng vô cùng hâm mộ.

Thậm chí nàng cũng tính toán được rồi, sau khi gả cho Chu công tử, vì hắn xử lý hậu viện thật tốt. Hắn ở bên ngoài buôn bán kiếm tiền, nàng ở trong phủ trị gia giữ tiền, phu xướng phụ tùy.

Nhưng, ai nghĩ đến, sự tình lại đột nhiên biến thành bộ dáng này.

Lâm Y Hân nhìn thấy khăn tay trong tay Lâm Thiển Khanh đều nhanh cũng bị nàng xé nát, trong lòng cười thầm không ngớt, lại hình như là đang tự lảm bảm nói: “Cũng không biết Tam muội dùng phương pháp gì, khiến Chu công tử si mê với nàng như thế.”

Nói xong, Lâm Y Hân nhìn lướt qua ngón tay Lâm Thiển Khanh bởi vì quá dùng sức vò khăn tay mà mất đi huyết sắc, đáy mắt thoáng qua một mạt ý cười đắc ý.

Xe ngựa nhanh như chớp đi đến hội đèn lồng bên kia, theo cửa sổ xe ngựa là có thể nhìn thấy hoa đăng gắn thành một mảnh kia. Có hoa sen có mẫu đơn, còn có khi nhò heo nhò cá vàng... Nhiều loại, thực sự là muốn cho người nhìn hoa mắt.

Bên tai từng tiếng rao hàng từ người bán hàng rong vang vọng, tiếng mặc cả giá cả hỗn hợp ở trong đó, phi thường náo nhiệt.

”Thiếu gia, phía trước chỉ có thể đi bộ.”

Chu Bảo Trạch gật đầu một cái, từ trên ngựa xuống, mở cửa xe ra nói: “Tam tiểu thư, mời xuống xe.”

Lâm Mị hơi gật đầu đi xuống.

Vừa xuống xe Lâm Thiển Khanh nhìn thấy Chu Bảo Trạch sai thẳng nhóc cuat hấn lấy ghế nhỏ để Lâm Mị đạp lên đi xuống, còn cps bộ đáng ân cần bảo vệ ở bên người Lâm Mị rất sợ nàng ngã xuống, ngực liền một trận tức giận.

”Ôi, Tam muội chính là thông minh, buôn bán lời được tiền của Vương gia lại được chân tình của Chu công tử, tính gộp cả hai phía cũng không chịu thiệt a.” Lâm Y Hân ở bên tai Lâm Thiển Khanh than nhẹ một tiếng.

Tiếng thờ dài này trực tiếp thổi chặt đứt tia thần kinh lý trí trong đầu Lâm Thiển Khanh trong đầu, khiến một loại cảm xúc tên là đồ kị điên cuồng tăng vọt.

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Thiển Khanh một trận xanh một trận trắng, Lâm Y Hân cười thầm ở trong lòng.

Đầu đi đầu đi, tốt nhất đem Lâm Mị đuổi ra hầu phủ. Như vậy Lâm Mị mới không còn tiếp tục chọc khiến mẫu thân phiền chán, nàng cũng đỡ phải bị liên lụy.

”Chu công tử, Tam muội, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy Chu Bảo Trạch cùng với Lâm Mị qua đây, Lâm Y Hân cười mím gọi.

Lâm Thiển Khanh trầm mặt, rên một tiếng, để nha hoàn đỡ mình hướng hội đèn lồng đi đến.

Trên đường nhiều loại hoa đăng rất cuộc là dời đi lực chú ý của Lâm Thiển Khanh, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, hưng trí bừng bừng nhìn qua.

Lâm Mị nhìn đoàn người rộn ràng nhộn nháo vẫn còn có chút không được tự nhiên, mười năm cũng chưa từng thấy qua nhiều người sống như vậy, nhất là người sống trên mặt mang theo tươi cười nhẹ nhàng như vậy.

Cho tới bây giờ, nàng mới hoảng hốt cảm giác có chút chân thực, đã thoát khỏi ác mộng mặt thế khủng bố kia.

”Tiểu thư, tiểu thư... Xin thương xót đi, mua nữ nhi của ta đi.” Một tiếng cầu xin đau khổ cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm Mị, quay đầu nhìn lại, một người nam tử trung niên quỳ gối ven đường, râu ria xồm xàm ăn mặc rách tung toé, ở bên cạnh hắn, một tiểu cô nương phá lệ nhỏ gầy cũng đang quỳ gối như vậy.

Nhìn niên kỷ, cũng chỉ mười một mười hai tuổi, bởi vì quá gầy, mắt thật to, sợ hãi nhìn người đi trên đường, trong mắt hàm chứa nước mắt.

”Tiểu thư, mấy vị tiểu thư tốt bụng, mua nữ nhi của ta đi. Chỉ cần cấp phần cơm ăn là được, ta thật sự là nuôi không được nàng nữa.” Nói xong, nam nhân trung niên lau nước mắt nghẹn ngào.

Lâm Mị nhìn lướt qua, trực tiếp phân phó nói: “Tú Nhi, đưa tiền, mua.”

”Sao ngươi lại bán nữ nhi a? Đứa bé nhỏ như vậy, sao ngươi lại nhẫn tâm?” Lâm Thiển Khanh nhíu đôi mày tinh xảo lại, không đồng ý hỏi: “Tam tỷ, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy tại sao có thể ly khai thân nhân của mình đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hiếu lễ làm trọng

Edit: voi còi

Lâm Thiến Khanh bước liên tục nhẹ nhàng, ưu nhã thong dong đi tới trước mặt nam tử, từ trên cao nhìn xuống quan sát tiểu cô nương gầy teo nhỏ nhỏ kia, vẻ mặt thương hại, thở dài: “Hải tử nhỏ như vậy, rồi khỏi thân nhân, đi trong phủ làm nô tỳ, người người làm cha này sao lại nhẫn tâm như vậy a?”

Nam nhân trung niên vừa nghe, càng cực kỳ bi ai lau nước mắt, liên tục cúi lạy sát đất: “Tiểu thư, ta cũng bất đắc dĩ a!”

“Đứa nhỏ đều là đầu quả tim của phụ mẫu, sao không tiếc bán đâu? Phàm là có chút biện pháp, ta cũng không muốn bán đứa nhỏ a.” Nam nhân trung niên thống khổ đau buồn nói: “Nương của đứa nhỏ bị bệnh, ta cả ngày lên núi chặt củi làm củi, kiếm đến mấy đồng tiền cho nương của nàng mua thuốc.”

“Đại phu nói, nếu không nhanh trị... Người, người chỉ sợ cũng không có...” Nam nhân trung niên dùng ống tay áo rách nát lau khóe mắt: “Tiểu thư, xin thương xót.”

“Ôi...” Lâm Thiến Khanh lo lắng thở dài: “Thực sự là khó a, cho hẳn mười lượng bạc, để hẳn trở lại xem bệnh cho thê tử của hẳn đi.”

Mặt của nam nhân trung niên lộ vẻ vui mừng, cúi lạy sát đất càng đưng được chịu khó: “Đa tạ tiểu thư, tiểu thư từ bi! Tiểu thư từ bi!”

Trên mặt Lâm Thiến Khanh lộ ra nụ cười ôn nhu, khóe môi giờ lên, mang theo một vẻ đắc ý nhàn nhạt, âm thầm liếc mắt nhìn Chu Bảo Trạch một cái.

Hi vọng Chu công tử không muốn lại bị mặt ngoài làm bộ tình ý của Lâm Mị mê hoặc.

Tiểu nha hoàn lập tức lấy ra mười lượng bạc, liền muốn cho nam nhân kia.

Lâm Mị mỉm cười, hỏi: “Tứ muội, mọi việc cũng phải có cái thứ tự đến trước và sau, hẳn là hướng về ta bán nữ nhi của hẳn trước. Mua hay không mua, đều phải ta quyết định trước sau, muội mới có thể xen mồm đi?”

“Tam tỷ, phụ nữ (cha và con gái) hai người bọn họ đáng thương như vậy, cho bọn hẳn một ít bạc thì thế nào?” Đôi mày tinh xảo của Lâm Thiến Khanh nhăn lại, trong mắt không đồng ý nhìn Lâm Mị: “Cần gì tính toán thứ tự đến trước và sau đâu?”

“Ý của muội là nói, trực tiếp cho hẳn bạc, không mua nữ nhi của hẳn?” Lâm Mị gọi lên khóe môi mỉm cười xinh đẹp hỏi.

“Đó là tự nhiên.” Lâm Thiến Khanh từ tâm thương xót nói: “Hẳn bán nữ nhi cũng là vì chữa bệnh cho thê tử bệnh nặng, nếu như hẳn có phương pháp khác, ai sẽ muốn cốt nhục phân ly đâu? Hải tử nhỏ như vậy đi làm nô tỳ có phụ mẫu nào nhẫn tâm đâu?”

“Bọn họ cũng đã đáng thương như thế, cho bọn hẳn ít bạc lại có thể thế nào?” Lâm Thiến Khanh chính nghĩa lắm nên nói: “Tam tỷ, bạc này là muội bỏ ra. Nếu như như tỷ thiếu nha hoàn, có thể tìm quản gia muốn, hoặc không được thì lấy từ trong viện của muội cũng có thể.”

Hội đèn lồng vô cùng náo nhiệt, vốn chính là người đến người đi, ở đây ra động tĩnh như thế, tự nhiên có chuyện tốt người qua đường dừng lại vây xem.

Nghe xong lời của Lâm Thiến Khanh, liên tục gật đầu, toát ra thần sắc kính phục công nhận.

Còn không quên hỏi người bên cạnh: “Vị tiểu thư này là quý phủ nhà ai a? Thực sự là nhân từ rộng lượng.”

“Tứ tiểu thư Hầu phủ nhà Lâm đại nhân.”

“Thì ra là thiên kim nhà Lâm đại nhân, thực sự là có tri thức hiểu lễ nghĩa nhân từ hiền lành a.”

“Đáng tiếc, Tam tiểu thư kia nhìn mỹ mạo như vậy, lại là bụng dạ hẹp hòi... Ôi...”

“Cũng đúng, đã là lúc nào, còn chú ý cái gì thứ tự đến trước và sau.”

Tiếng bàn tán chung quanh đây, đã sớm truyền đến trong tai Lâm Thiến Khanh, nàng hơi cắn môi dưới, mới không để cho nụ cười đắc ý ở trên mặt lan tràn.

Để Chu công tử nghe một chút, rốt cuộc ai mới là thật nhân nghĩa, ai là giả từ bi, cái này có thể phân được rõ ràng đi?

Không muốn lại bị Lâm Mị mê hoặc.

Thân thể đã được dị năng cải tạo qua, nỗ lực đương nhiên là càng thêm tốt, những người đó nghị luận một chữ không sai rơi vào trong tai Lâm Mị.

Nhìn nhìn lại Lâm Thiến Khanh vẻ đắc ý còn chưa thu lại, Lâm Mị chỉ cảm thấy buồn cười.

Cũng không nói gì, tiến lên, một phen kéo tiểu cô nương đang quỳ gối bên người nam nhân, mọi người còn đang kinh hô kêu lên, bỗng nhiên một phen xé rách tay áo vốn đã rách nát của tiểu cô nương kia.

Mọi người vừa muốn mắng ra miệng tất cả đều biến thành thanh âm kinh ngạc hút không khí, chỉ thấy trên cánh tay gầy yếu của tiểu cô nương kia, có vô số vết thương.

Dấu vết xanh xanh tím tím chồng chất, toàn bộ vết thương đan chéo vào nhau đen đen tím tím, vừa nhìn chính là dùng dây quật lên lưu lại.

Cả một cánh tay vậy mà không có một chỗ hoàn hảo, vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Tiểu cô nương sợ ngần cả người, hoảng loạn dùng ống tay áo rách nát để che giấu vết thương trên chính cánh tay của mình, đồng thời còn kinh hoàng khiếp sợ không ngừng nhìn về phía nam nhân kia.

“Đây là nữ nhi người luôn mồm luyên tiếu? Đánh thành như vậy, còn luyên tiếu?” Lâm Mị nhủ mảy châm biếm, trong con người có lẽ khí hiện ra.

Bị khí thế của Lâm Mị bức bách, nam nhân ngơ ngác một chữ cũng không nói được, chỉ có thể là co rúm người lại lui lại, hơi phát run.

“Tam tỷ, tỷ làm cái gì vậy?” Lâm Thiên Khanh nhủ mảy, trách cứ chất vấn: “Một nữ hài tử gia, sao tỷ để nàng ở trên đường cái lộ ra cánh tay? Sau này, tỷ bảo nàng làm người thế nào đây?”

“Làm người? Muội cảm thấy liền nàng như vậy, lại bị đánh mấy lần, còn có mệnh mà sống sao? Sống cũng không sống nổi, còn nói gì làm người?” Lâm Mị liếc xéo Lâm Thiên Khanh: “Có một người cha như thế, nàng còn có khả năng trưởng thành sao?”

“Mặc kệ nói như thế nào, đây đều là cha của nàng. Phụ thân giáo huấn nữ nhi đương nhiên là không sai, thân là tử nữ, tại sao có thể ngỗ nghịch song thân trưởng bối đâu?” Lâm Thiên Khanh nhủ mảy, không đồng ý Lâm Mị nói: “Hiếu lễ làm trọng.”

Đối với loại nào tàn này, Lâm Mị cũng lười nói chuyện với nàng, trực tiếp giơ tay lên, ba một cái tát liền đánh qua.

Ai cũng không nghĩ tới Lâm Mị vậy mà sẽ làm chuyện như vậy, chứ đừng nói chỉ là Lâm Thiên Khanh bị đánh đến mặt lệch qua một bên, sau khi ngăn ngại khiếp sợ qua đi, ủy khuất lại cảm giận che mặt chất vấn: “Tam tỷ, tỷ dựa vào cái gì đánh ta?”

Lâm Mị mỉm cười, xinh đẹp tự nhiên, không nhanh không chậm hỏi một câu: “Muội gọi ta cái gì?”

“Tam tỷ a.” Lâm Thiên Khanh vô ý thức trả lời một câu.

“Đó chính là. Không phải muội mới vừa nói thôi. Hiếu lễ làm trọng, đối với song thân trưởng bối là không thể ngỗ nghịch, muốn kính trọng huynh trưởng. Ta làm tỷ tử của muội, muội lớn, đánh muội muội còn dám hỏi vì sao? Tim đánh đi?” Sắc mặt Lâm Mị trầm xuống, người xem trong lòng phát lạnh.

“Người, người...” Lâm Thiên Khanh lại bị Lâm Mị hỏi được á khẩu không trả lời được.

Lâm Y Hân ở một bên vì Lâm Thiên Khanh xuất đầu nói: “Tam muội, nói như muội vậy cũng đúng sao? Coi như là làm tỷ tử, muốn giáo huấn muội muội, cũng phải có cái lý do. Vô duyên vô cớ đánh người, phụ thân mẫu thân chỗ đó thể nhưng không thể nào nói nổi.”

Lâm Thiên Khanh bung hai má sưng đỏ của mình rúc vào phía sau Lâm Y Hân, hai mắt sợ hãi rung rung, ủy khuất nhìn Lâm Mị. Bộ dáng hoa lệ đầm mưa kia nhưng thật là khiến các công tử xung quanh đau lòng vạn phần, nhao nhao vì Lâm Thiên Khanh tổn thương mà thấy bất công.

Trong nháy mắt, Lâm Mị đều nhanh muốn thành người ai cũng chỉ trích, vạn người phi nhỏ.

Ngồi ở trên trà lâu Âu Ngạn Hạo cười mỉm nhìn trò hay này, hần trái lại muốn nhìn, tiểu hồ ly này làm thế nào để nghịch chuyển khôn cảnh bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngu xuẩn

Trong tiếng khiển trách của mọi người vây xem xung quanh, Lâm Mị không sao cả cười lên, vốn là dung nhan khuynh thành bởi vì tươi cười tươi đẹp này ngày càng linh động, khiến cho Âu Ngạn Hạo đang ngồi trên trà lâu không khỏi ngồi thẳng người.

So với những người khác thấy xinh đẹp, khiến tâm thần hần rung động thì ngược lại trông mặt linh động kia của Lâm Mị, hình như là nho đen ngăm ở trong nước suối, âm ướt nhuận nhuận, khiến hần không dời hai mắt được.

“Ta đánh nàng đương nhiên là có lý do.” Lâm Mị mở miệng, khiến Lâm Thiên Khanh giống như bị ong vò về đốt vậy giậm chân hỏi lại: “Lý do gì?”

“Nàng muốn trợ trụ vi ngược (giúp kẻ ác làm điều xấu) hại chết mạng người, chẳng lẽ ta không nên đánh nàng?” Lâm Mị cười lạnh chất vấn.

“Ta lúc nào trợ trụ vi ngược hại chết người?” Lâm Thiên Khanh nóng nảy, cũng bất chấp roi lệ ủy khuất, lớn tiếng phản bác, tội danh như vậy nàng thế nhưng gánh không nổi.

Lâm Mị cười, chỉ một ngón tay vào nam nhân đang run lấy bấy kia: “Nha, đây không phải là người muội muốn trợ trụ vi ngược sao?”

Vừa nghe lời này, nước mắt còn ở trong mắt Lâm Thiện Khanh giống như trân châu lăn xuống: “Tam tỷ, tại sao tỷ có thể nói như vậy? Chẳng lẽ muội muốn cho phụ nữ bọn họ ở cùng một chỗ là trợ trư vi ngược sao?”

“Đúng là cha lại đánh nữ nhi của mình. Thế nhưng, không có người cha nào không thích hài tử của mình, tại sao muốn đánh nàng như vậy nhất định là có nguyên nhân. Tỷ không thể tùy ý cho muội một tội danh như vậy.” Nước mắt của Lâm Thiện Khanh liền giống như không lấy tiền vậy, không ngừng chảy xuống, mảnh mai nghẹn ngào.

“Nàng bị đánh thành như vậy, lòng ta đau. Ta nghĩ phụ thân của nàng càng đau lòng, ai sẽ không có lý do gì liền đánh con của mình đâu?”

Lời của Lâm Thiện Khanh khiến người xung quanh nhao nhao gật đầu, cảm thấy Lâm Mị có chút càn quấy.

Lâm Mị mỉm cười, bàn tay trắng nõn chỉ nam nhân: “Một người thường xuyên lên núi đốn củi làm cu li, hai tay sẽ ngay cả một vết chai cũng không có sao?”

“Thạch Đầu!” Lâm Mị hô một tiếng.

Thạch Đầu cao lớn lập tức đi qua, một phen đem nam nhân liễu mạng né tránh đè lại, đem hai tay của hắn giơ lên, biểu diễn cho mọi người thấy.

Cặp tay kia cũng không có trải qua bảo dưỡng chăm sóc gì, thế nhưng, cũng tuyệt đối không phải tay người thường xuyên làm cu li.

Đồng thời, Lâm Mị giơ lên hai tay của tiểu cô nương.

Hai tay nhỏ bé vốn phải là trắng nõn mềm mại thế nhưng mặt trên tràn đầy nứt da cùng vết chai, ở nơi nào là một đôi đũa nhỏ tay a.

Trong tiếng mọi người hít một hơi khí lạnh, thân thể mềm mại của Lâm Thiện Khanh lung lay, trên mặt nóng bừng, hình như ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người của nàng vậy, làm cho nàng đặc biệt khó chịu.

Lâm Mị nắm đôi tay tràn đầy nứt da vết chai của tiểu cô nương cười lạnh: “Để nữ nhi của mình làm việc, người trái lại sống an nhàn sung sướng, thật hay cho cha và nữ nhi tình thâm.”

Ánh mắt Lâm Mị đảo qua cánh tay đầy vết thương của tiểu cô nương hừ lạnh: “Đứa nhỏ gầy như que củi vết thương chồng chất, người trái lại tâm khoan thể béo (an nhàn, béo tốt), thật hay cho một câu luyện tiếu đứa nhỏ!”

“Sau này người liền theo ta, không bao giờ cùng nam nhân này nữa, người có nguyện ý hay không?” Lâm Mị cúi đầu, hỏi tiểu cô nương run lấy bấy.

“Vị tiểu thư này, người không thể cưỡng cướp đứa nhỏ a, nàng là con của ta!” Nam nhân vừa nghe, không vui. Nếu như không có đứa bé này, hắn đi nơi nào kiếm tiền?

Coi như là bán cho người khác làm nha hoàn, mỗi tháng còn có thể bắt được tiền đồng trong tay nàng đi mua rượu, hắn đương nhiên là không thể giá rẻ liền bán đứa nhỏ, muốn nói cái giá tốt.

“Hài tử của người?” Lâm Mị cười, quay đầu liếc mắt nhìn Chu Bảo Trạch: “Phiền phức Chu công tử, có thể phái người đi về nhà tiểu cô nương tìm hiểu hay không, thân thể mẫu thân nàng như thế nào.”

Lời nói của nam nhân này, một chữ nàng cũng không tin.

Nhiều ngày như vậy, Lâm Mị rốt cục chịu chủ động cùng hắn mở miệng nói chuyện, Chu Bảo Trạch vội vàng ân cần đáp lời: “Tam tiểu thư, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt.”

“Vậy làm phiền Chu công tử.” Lâm Mị mỉm cười, khiến thần sắc Chu Bảo Trạch một trận ngẩn ngơ, lộ ra tươi cười si ngốc.

Trên trà lâu, Nhạc Thần hưng phấn khen: “Thật là một cô nương cẩn thận nhìn xa trông rộng! Gia, ngài... Ngài làm sao vậy?”

Nụ cười trên mặt Nhạc Thần triệt để bị vẻ hung ác nham hiểm trên mặt vương gia nhà mình làm đông lạnh.

Vương gia đây là thế nào?

Sao đột nhiên bật ra sát khí là chuyện gì xảy ra?

Đôi phượng mâu của Âu Ngạn Hạo mị lên, trong lòng hừ lạnh một tiếng, phản ứng của nam nhân kia là gì?

Ngay cả một điểm tự chủ cũng không có, nhìn thấy mỹ nhân liền tay chân mềm nhũn sao?

Nàng cũng là, cười như thế đối với một người nam nhân cười cái gì mà cười?

Không nhìn ra nam nhân kia với nàng không có ý tốt sao?

Thực sự là một chút tính cảnh giác cũng không có.

”Ngu xuẩn!” Âu Ngạn Hạo lãnh sát một tiếng.

Nhạc Thần xem xét nhìn vương gia nhà mình, vương gia phải nói chính là bọn người Lâm Thiến Khanh ngu xuẩn đi?

Thế nhưng, vì sao ánh mắt vương gia nhà hắn là rơi vào trên người Lâm Mị?

Bộ dáng Chu Bảo Trạch ân cần, người chung quanh đối Lâm Mị nhiều tiếng tán thưởng, khiến Lâm Thiến Khanh cảm giác mình bị toàn thể giới vứt bỏ rồi.

Vì sao những người này đều bị Lâm Mị mê hoặc?

Liên bởi vì nàng có một gương mặt hại nước hại dân sao?

Lâm Thiến Khanh che mặt um một tiếng, xoay người liền chạy.

”Tứ muội!” Lâm Y Hân vội vàng đuổi tới, nha hoàn thẳng nhóc cũng rất nhanh đuổi kịp.

Chút nhạc đệm nhỏ này căn bản cũng không có ảnh hưởng đến Lâm Mị, chỉ là dịu dàng sờ sờ tiểu cô nương đầu nói: “Đến, cùng hắn đi thôi.”

Chu Bảo Trạch mang theo tiểu cô nương, sai thẳng nhóc “áp” nam nhân đi nhà hắn nhìn thê tử bệnh nặng của hắn.

Lâm Mị xoay người, liền giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, tiếp tục đi dạo phố.

Tử Nhi Châu Nhi nhìn các loại hoa đăng thán phục liên tục, mà Lâm Mị lại chỉ thi hành người gốc rễ có thể -- ăn.

Bánh hoa quế, đến một bao; mứt quả, đến một cây; thịt bò kho, cắt hai cân; xiên thịt nướng, đến một phen...

Một nhai từ đầu đi tới đuôi, Lâm Mị thế nhưng ăn cái đã nghiền, sức ăn của nàng không nhỏ. Còn vấn đề ăn không hết... Sợ cái gì, có Thạch Đầu đây.

”Có cái gì ăn ngon?” Âu Ngạn Hạo cắn một miếng thịt xâu, mảy kiếm nhú chặt, ghét bỏ nói: “Thịt quá dai, nướng quá lửa, yêm chế (tẩm ướp) không vào vị.”

Nói, trực tiếp đem xâu thịt ăn còn lại ném cho Nhạc Thần.

Nhạc Thần đều nhanh khóc, gia, ngài không thích ăn, cũng đừng mua nha.

Trong tay bao lớn bao nhỏ ôm không ít đồ ăn, tất cả đều là gia bọn họ mua.

Trời biết, trong ngày thường gia của bọn họ ăn đều là đầu bếp nổi danh tỉ mỉ chế biến món ngon, lúc nào ăn qua thức ăn thô tục đường phố a?

Trừ ở thời gian tham gia chiến tranh dùng tạm gia, trong ngày thường lúc nào bạc đãi chính mình như thế?

Hôm nay đây là thế nào?

Nhạc Thần than nhẹ một tiếng, nhìn thấy vương gia đi mua món bột mì nấu đặc, hắn đều phải hồng mắt.

”Gia, ngài mua một phần là được. Lâm tiểu thư có thùng com là Thạch Đầu kia, thuộc hạ không lượng com ăn lớn như vậy a.” Nhạc Thần đều phải hồng mắt.

Những thứ đồ khác còn có thể mang đi, món bột mì nấu đặc này chỉ có thể ăn ngay lúc đó.

Thạch Đầu là ai đến cũng không cự tuyệt, khẩu vị kia liền giống như cái thùng không đáy, hắn cũng không có dạ dày như vậy.edit: voi còi

Vương gia nhà bọn họ đây là thế nào?

Lâm Mị mua cái gì, hắn liền mua cái đó, mà phân lượng cũng như nhau... Hắn có thể vì vương gia đi tìm chết, thế nhưng, chết này là chỉ bảo hộ vương gia vì vương gia làm việc mà chết, không phải ăn chết a!

Hắn đường đường phó tướng, bị ăn nhiều tươi sống mà chết, quá mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị bắt

“Tiểu thư, tiểu thư... Bên kia không đốt đèn nha.” Tú Nhi vội vàng gọi Lâm Mị lại. Hai thô sử bà tử tinh lực không đủ, sớm trở lại, hiện tại chỉ còn lại bốn người bọn họ, không thể lại đi dạo lung tung.

Lâm Mị mũi khẽ động một cái: “Ta hình như ngửi thấy mùi gà nướng...”

“Tiểu thư a, lại đi liên quá hẻo lánh.” Tú Nhi nhú mày, không đồng ý nói.

Tuy nói là bởi vì hội đèn lồng miễn cấm đi lại ban đêm, cửa thành cũng không có đóng, chính là vì thuận tiện cho bách tính thành trấn xung quanh đến xem hoa đăng.

Vấn đề là, trừ hoa đăng bên kia những địa phương khác cũng không có người nào.

“Không có việc gì, không có việc gì, chúng ta mua chút đồ ăn rồi trở về.” Lâm Mị ngửi thấy được hương vị mùi gà nướng nước bọt tràn lan, nghĩ đến thịt gà nướng được trong mềm ngoài giòn, no đủ nhiều nước, hương vị ngon miệng, liền không chế không được cước bộ của mình.

“Không được.” Tú Nhi kiên quyết cự tuyệt nói.

Chỉ là... Ba người này không cần nhìn nàng như thế nha!

Đôi mắt hoa đào của Lâm Mị sáng lấp lánh, mắt to trắng đen rõ ràng cuat Châu Nhi không ngừng chớp chớp, ngay cả đại ngọc Thạch Đầu kia cũng cộc lốc nhìn nàng.

Bất kể là thế nào, tất cả đều là đôi mắt trông mong đáng thương nhìn nàng.

Hình như nàng cự tuyệt bọn họ, liền giống như làm chuyện tội ác tày trời vậy.

Dưới thế công của ba cặp mắt long lanh tội nghiệp, Tú Nhi bại trận nhượng bộ: “Được rồi được rồi, đi mua.”

“Đa!” Ba người cùng nhau hoan hô, hướng quầy bán gà nướng chạy đi.

Tú Nhi thất bại lắc đầu, sao nàng cảm giác liền giống như mang theo ba hài tử chưa lớn vậy?

Tiểu thư vừa rõ ràng lợi hại như vậy, thế nào một khi gặp được ăn liền trong nháy mắt nhỏ đi.

Quầy hàng này ngay bên cạnh một ngõ nhỏ, thịt gà nướng xong trực tiếp chặt thành miếng nhỏ, lại thêm nước tương đặc chế, ngay cả xương cốt cũng vào vị.

Ăn ngon đến mức đem mấy người Lâm Mị thật là không dừng được miệng, ngay cả Tú Nhi vừa không đồng ý cũng ăn được bất diệc nhạc hồ.

Lâm Mị đang ăn, đột nhiên cảm giác được bên cạnh một trận gió đánh tới, bản năng nghiêng người tránh thoát.

Lâm Y Hân đang vội vã chạy tới không kịp dừng lại, ầm một cái, ngã gục xuống đất.

Lâm Mị đem miếng thịt gà cuối cùng ném vào trong miệng, chậm rãi nhai, phảng phất không có bất kỳ chuyện gì hai mắt nhìn Lâm Y Hân như thấy người chết.

Lâm Y Hân cũng bất chấp thái độ của Lâm Mị, vội vàng bò dậy, liền giống như bắt được cọng rom cứu mạng bắt được tay áo của Lâm Mị: “Tam muội, mau nhanh đi cứu Tứ muội, nàng bị kẻ trộm bắt đi.”

Lâm Mị nhú mày: “Vậy còn không báo quan.”

“Không thể báo quan!” Lâm Y Hân kinh hoảng lắc đầu: “Nếu như báo quan, danh tiết của Tứ muội sẽ phá hủy.”

Lâm Mị nhú mày, thực sự là phiền phức.

“Tam muội, người mau đi với ta, để cho bọn họ hồi phủ báo tin. Mạng người vô cùng quan trọng cấp bách a!” Lâm Y Hân lo lắng nói, kéo Lâm Mị: “Đi nhanh đi, Tam muội!”

“Các người hồi phủ báo cáo tin.” Lâm Mị phân phó xong, theo Lâm Y Hân bước nhanh ly khai.

Hềm nhỏ một mặt khác bóng mờ xù, Âu Ngạn Hạo đem thịt gà đưa vào trong miệng, hung hăng nhai, lãnh sát một tiếng: “Ngu ngốc nữ nhân!”

Trong miệng nếm, Âu Ngạn Hạo lại thi triển khinh công, theo đuôi ở phía sau Lâm Mị.

Nhạc Thần vừa mới muốn đuổi theo, liền nghe đến vương gia nhà hắc lạnh lùng phân phó: “Mang theo nhiều đồ ăn như vậy ăn, người ngại chính mình bại

lộ không vui phải không?”

Nhạc Thần phì cười, đồ ăn này rốt cuộc là ai mua à?

“Đi tìm người!”

“Vâng.” Nhạc Thần đáp một tiếng, xoay người rời đi rất nhanh.

Sau khi ra khỏi thành, đi được nửa canh giờ, xung quanh đột nhiên chạy ra khỏi một đám người, thoáng cái liền đem Lâm Y Hân cùng Lâm Mị bắt đi.

Đợi đến khi miếng vải đen bị mất được lấy xuống, Lâm Mị nháy nháy mắt, lúc này mới thích ứng ánh sáng đột nhiên này. Tùy ý đảo qua, nhìn thấy cái chỗ này, chỉ là một gian miếu đồ nát, xem ra cũng chính là một điểm dừng chân tạm thời.

“Quả nhiên tuyệt sắc.” Nam nhân cao to dẫn đầu không có ý tốt nở nụ cười thâm trầm.

Lâm Y Hân đứng ở một bên run rẩy: “Người đáp ứng muốn thả của chúng ta.”

“Thả các người?” Nam nhân cao to cười ha ha: “Tiểu mỹ nhân, người cho huynh đệ chúng ta là đồ ngốc sao? Thật vất vả có mấy mỹ nhân đến làm chăn ấm, thả các người? Thả các người vậy huynh đệ chúng ta tìm ai đi?”

“Các người là tên khốn nạn!” Lâm Y Hân kinh hoàng hét chói tai, giãy giụa, đáng tiếc nàng lại giãy giụa thế nào cũng không thoát được những tên đang giữ chặt nàng.

Lâm Mị nhìn nhìn Lâm Thiên Khanh sớm ở một bên sợ đến xụi lơ cùng Lâm Y Hân ra sức giãy giụa, chậm rì rì hỏi một câu: “Tại sao muốn mang ta qua đây?”

Thân thể Lâm Thiên Khanh run lên, liều mạng cúi đầu, không dám cùng Lâm Mị đối diện.

Thì ngược lại nam nhân cao to cười ha ha, đắc ý nói: “Hai tỷ muội này của người nói, người là người tuyệt sắc nhất trong bọn họ, dùng người tôi đổi bọn họ, ta không ăn thiệt.”

Lâm Mị cười, nụ cười kia, càng làm cho bọn kẻ trộm này chỉ nuốt nước miếng, này con mẹ nó cũng quá đẹp đi?

“Nếu như ta nói không đâu?” Lâm Mị nhún mày hỏi nam nhân cao to: “Nếu như ta thả chết không theo đâu?”

Nam nhân cao to vỗ tay cười to: “Có tính cách, gia liền thích những cô nương hăng hái như người vậy!”

Nói xong vỗ tay, thủ hạ bên cạnh lập tức bưng lên ba ly rượu, để lên trên bàn, nam nhân cao to “Nhân từ” cười nói: “Đây là ba ly rượu độc, một chén đổi một người, người có dám hay không?”

“Tam tỷ, cứu ta!” Lâm Thiên Khanh như bệnh tâm thần cầu khẩn.

Lâm Y Hân cũng khẩn trương nhìn chăm chăm Lâm Mị.

Lâm Mị cười, hỏi nam nhân cao to: “Rượu này cần phải ta đến uống sao?”

“Ba tỷ muội các người, ai tới uống đều được.” Nam nhân cao to cười xấu xa: “Các huynh đệ, tiểu mỹ nhân nào uống đều được, có phải hay không?”

“Phải!” Mấy tên thủ hạ không có ý tốt cười vang.

Mâu quang Lâm Mị lưu chuyển, nhìn về phía Lâm Y Hân cùng Lâm Thiên Khanh: “Nhị tỷ, Tứ muội, các người không uống một chén để đổi lấy tính mạng của mình sao?”

“Đó, đó là rượu độc, uống liền mất mạng.” Lâm Thiên Khanh run rẩy nói.

Lâm Mị cười lên: “Các người biết uống rượu độc không còn mệnh, các người không uống, ngược lại để cho ta uống, phải không?”

Lâm Thiên Khanh cúi đầu, chăm chú cắn môi của mình.

“Cũng không uống phải không? Vậy huynh đệ chúng ta liền không khách khí.” Nam nhân cao to từ trên ghế đứng lên, tới gần bọn người Lâm Y Hân.

“Lâm Mị! Người còn không mau uống đi! Chẳng lẽ người muốn cho chúng ta cùng người chết ở chỗ này sao?” Lâm Y Hân kinh hoàng hét lên: “Ta là tỷ tỷ của người, người đồ bất hiếu bất lễ này?”

Lâm Mị cười, mấy bước đi tới, trực tiếp cầm ly rượu lên một ngụm liền uống cạn ly rượu trúng độc.

Ba một chút, ly rượu trong tay Lâm Mị trực tiếp bị đánh vỡ.

”Ai?” Nam nhân cao to cảnh giác quát lớn.

Nam nhân cao to cũng chỉ nói một chữ này, cổ đau xót, bị người trực tiếp bẻ gãy cổ, mềm ngã xuống đất. Những tên thủ hạ hoảng loạn kêu to.

Lâm Y Hân thừa dịp cơ hội hỗn loạn này, kéo Lâm Thiên Khanh liền chạy ra bên ngoài.

Lâm Mị ở một bên chứng kiến một hồi đơn phương tàn sát.

Một chiêu toi mạng, thắng thần nhanh nhẹn.

Chỉ trong giây lát, bảy tám tên kẻ trộm tất cả đều ngã xuống đất, đầu lấy một loại tư thế vẹo nghiêng sang một bên, chết hoàn toàn.

Âu Ngạn Hạo cao lớn vững chãi, ngược ánh sáng mà đứng, thân thể cường tráng dung nhan lạnh lùng nghiêm nghị trong bóng đêm nổi lên một mặt khí tức quý nị, hết như Tu La ám dạ độc hành, nhiếp hồn đoạt phách, làm người ta ghê sợ.

Môi mỏng khép mở, Âu Ngạn Hạo lạnh như băng dùng răng cắn ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mất mặt

Lâm Y Hân cùng Lâm Thiên Khanh một đường chạy về đến trong thành, kinh hoàng la to đối với binh lính thủ thành: “Ta là Nhị tiểu thư An Viễn hậu, Tam tiểu thư Lâm Mị bị kẻ trộm bắt đi, các người mau phái người đi cứu muội muội ta ra!”

Nói xong, Lâm Y Hân trực tiếp lấy ra tín vật An Viễn hậu phủ.

Binh sĩ các thoáng cái liền oanh tạc, vội vàng đi lên bẩm báo.

Thoáng cái, liên náo được ai ai cũng biết, loạn cả lên.

Lâm Thiên Khanh khẩn trương theo Lâm Y Hân chớp lấy đường nhỏ hồi phủ, thấp thỏm nhỏ tiếng: “Nhị tỷ, nếu náo loạn lên, danh tiết của Tam tỷ sợ rằng...”

”Thiên Khanh.” Lâm Y Hân đứng lại, quay đầu, bình tĩnh nhìn kỹ Lâm Thiên Khanh: “Nếu như nàng không phá hủy, liền sẽ khai ra chúng ta cần dùng nàng đến cùng kẻ trộm trao đổi hai người chúng ta. Muội nghĩ để phụ thân mẫu thân phi nhỡ muội, tùy tiện đưa cho người khác làm thiếp sao?”

”Không, không...” Lâm Thiên Khanh hoảng loạn lắc đầu, nàng không thể tưởng tượng đã không có phụ thân mẫu thân thương yêu, nàng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa: “Nhưng, thế nhưng, lúc đó là nhị tỷ ra chủ ý a... Muội, không quan hệ đến muội.”

Lâm Y Hân lạnh mặt chất vấn: “Lúc đó muội cũng không có phản đối, ngầm thừa nhận không phải sao? Hiện tại vừa chạy ra liền muốn đem mình phải sạch sẽ sao? Lâm Thiên Khanh, ta cho muội biết, bây giờ cũng chỉ có hai con đường có thể chọn. Hoặc là Lâm Mị chết, hoặc là ta và muội cùng chết!”

Lâm Thiên Khanh chăm chú vào vạt áo của mình, ngón tay bởi vì quá mức dùng sức mà trở nên trắng, trên mặt huyết sắc đặc lui, chỉ có môi bị răng gât gao cắn có một chút hồng khác thường.

Một lát, Lâm Thiên Khanh mới ngập ngừng nói: “Ngộ nhờ nếu như nàng ấy nói ra chúng ta...”

Đối với lo lắng của Lâm Thiên Khanh, Lâm Y Hân căn bản là cảm thấy không đáng giá nhắc tới: “Muội cảm thấy phụ thân mẫu thân càng tin lời của ai, chính nàng, hay là hai người chúng ta?”

Lâm Thiên Khanh yên tâm, nàng thực sự không muốn gả cho người khác làm tiểu thiếp, cũng không muốn mất đi phụ thân mẫu thân thương yêu... Cho nên, chỉ có thể như thế.

Hai tỷ muội Lâm Y Hân Lâm Thiên Khanh chạy trở về hậu phủ, vừa lúc bị Không di nương bị gấp đến độ ở nơi cửa hậu viện không ngừng nhìn xung quanh nhìn thấy.

”Ai ô, Tứ tiểu thư, con không sao chứ? Không có bị thương chứ?” Không di nương đi lên một phen kéo hai tay Lâm Thiên Khanh lại, nắm hai tay nhỏ lạnh lẽo này, thế nhưng đau lòng phá hủy: “Thế nào lại gặp kẻ trộm đâu? Đây là nói như thế nào?”

Lâm Thiên Khanh khẩn trương trộm liếc liếc mắt nhìn Lâm Y Hân một cái, lúc này mới lẩm bẩm nói: “Di nương, không phải chúng ta bị bắt, là Tam tỷ gặp được kẻ trộm.”

“Cái gì?” Không di nương thoáng cái liền kinh ngạc: “Vậy vì sao nha hoàn của Tam tiểu thư trở về nói là các người gặp được kẻ trộm?”

Lâm Y Hân yếu ớt thở dài nói: “Nữ tử khuê trung gặp được kẻ trộm, luôn luôn nói không xuôi tai, nha hoàn của Tam muội cũng là suy nghĩ vì Tam muội đi.”

Không di nương trực tiếp liền nổ: “Cái gì? Tam tiểu thư muốn danh tiết, Tứ tiểu thư sẽ không muốn danh tiết sao? Vậy mà chủ búi khuê dự của Tứ tiểu thư như vậy, thực sự là quá đáng ghê! Đi, tìm phu nhân phân xử đi!”

Nói xong, Không di nương liền kéo Lâm Thiển Khanh bước đi đi.

“Phu nhân, phu nhân, ngài nhưng phải vì Tứ tiểu thư Nhị tiểu thư làm chủ a!” Không di nương vừa vào cửa liền hô lên, khiến ngón tay Triệu thị đang vẽ động phật châu dừng một trận: “Lão gia không phải đã dẫn người đi tìm... Thiển Khanh, con đã trở về?”

Triệu thị kinh ngạc nhìn Lâm Thiển Khanh bị Không di nương kéo vào còn có Lâm Y Hân theo sát phía sau: “Không phải nói các con bị kẻ trộm bắt đi sao?”

“Mẫu thân, cũng không phải là chúng ta gặp được kẻ trộm, mà là Tam tỷ gặp được kẻ trộm. Chúng ta thừa dịp kẻ trộm không có phát hiện, vội vàng chạy về truyền tin.” Có kinh nghiệm nói chuyện cùng Không di nương, Lâm Thiển Khanh đã có thể thông thuận đem lời nói dối thành lời nói thật, dường như sự thực liền thật là như vậy.

“Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng là Nhị tiểu thư tìm được chúng ta, nói Tứ tiểu thư bị kẻ trộm bắt đi!” Châu Nhi ở một bên vừa nghe, nhin không được mở miệng cãi lại nói.

Nàng cùng tỷ tỷ bẩm báo xong, ở ngay tại chỗ phu nhân chờ tin tức của tiểu thư.

Tin tức của tiểu thư không có đợi đến, sao lại chờ được một tin tức như thế?

“Làm càn!” Kỳ ma ma nghiêm khắc quát lớn một tiếng: “Chủ tử nói chuyện há lại để cho người một nô tài nho nhỏ xen mồm?”

Tiếng quát lớn của Kỳ ma ma còn chưa hết, rầm một tiếng, cửa phòng bị trực tiếp đá văng, đụng vào trên tường bắn ngược trở về.

Lâm Bác Nguyên hùng hổ vọt vào, giận trừng nữ quyến bên trong phòng: “Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Lão gia, ngài tại sao trở về?” Triệu thị kinh ngạc đứng dậy, “Không phải ra tìm...”

Triệu thị liếc mắt nhìn bên cạnh Lâm Thiển Khanh, cũng đem những lời tìm Lâm Thiển Khanh này nuốt trở vào.

Người cũng đã trở về, còn tìm cái gì?

“Hiện ở trong thành đang truyền ra, nói Tam tiểu thư hầu phu ta bị kẻ trộm bắt đi! Sau này còn muốn ta đổi mặt đồng liêu trong triều thế nào?” Lâm Bác Nguyên tức giận đến hai mắt đầy tơ máu.

Bọn người Tú Nhi một hồi đến, bẩm báo nói Lâm Thiển Khanh bị kẻ trộm bắt lại, ông liền mang theo hộ viện thẳng nhóc bí mật đi tìm.

Loại chuyện này làm sao nào ra?

Còn có muốn danh tiết hay không?

Hiện tại ngược lại tốt rồi, Lâm Thiển Khanh không có việc gì, bên ngoài ai ai cũng biết Tam tiểu thư hầu phu bị kẻ trộm bắt đi.

Coi như là cứu trở về, còn có khuê dự gì đáng nói?

Từ trong tay những kẻ trộm dạo qua một vòng, ai còn tin Lâm Mị có thuần khiết đáng nói?

“Cái gì?” Thân thể Triệu thị nhoáng lên, nếu không phải là Kỳ ma ma đỡ, liền ngã xuống đất: “Sao có thể vỡ lờ ra? Tại sao có thể như vậy?”

“Ta làm sao biết?” Lâm Bác Nguyên tức giận đến ngực kịch liệt phập phồng, trong lỗ mũi thẳng phun khí thô ra ngoài.

Tốt nhất tìm trở về là thi thể.

Nếu như sống trở về, làm cho nàng chết cũng là chứng thực chuyện nàng mất thuần khiết.

Không cho nàng chết, chẳng phải ông sẽ bị thế nhân chi trò?

Hầu phu của ông nhưng ném không được người này!

“Này, này...” Triệu thị cũng luống cuống, trong lòng thế nhưng đem Lâm Mị hận chết.

Hạ cứu lưu sinh tiện bại hoại quả nhiên không là vật gì tốt, thế nào người ngoài đi hội đèn lồng cũng không sao, Lâm Mị vừa đi liền bị kẻ trộm bắt đi?

Nhìn chính là bộ dáng dụ dỗ, nếu không, sao kẻ trộm không bắt đi người khác?

Trong thành hỗn loạn, trong hầu phủ lại không khí trầm lắng giống như một ngôi mộ, bầu không khí kiềm chế làm cho người ta không dám lớn tiếng hô hấp, người người ngực phảng phất là bị một tảng đá đè ép vậy.

“Lão gia, phu nhân, Tam tiểu thư đã trở về.” Nha hoàn vội vã chạy vào bẩm báo.

Lâm Bác Nguyên chau mày, trăm mắt quát hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

“Ở tiền thính.” Nha hoàn vội vàng nói.

Trong lòng Lâm Bác Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, về không lập tức tiến hậu viện, ở tiền thính, chỉ sợ là bị nâng trở về đi.

Nhưng mà, nếu như bị quan binh trả lại... Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Bác Nguyên ngày càng âm trầm.

Nhìn thấy Lâm Bác Nguyên vội vã đi ra tiền viện, Triệu thị ngồi yên cụp mắt về phật châu, hỏi nha hoàn tới báo tin: “Tam tiểu thư là tự mình trở về?”

“Tam tiểu thư bị người trả lại.” Nha hoàn nom nớp lo sợ đáp, “Sắc mặt không tốt lắm.”

Đó chính là còn sống?

Trong lòng Triệu thị cười lạnh không ngớt, xem ra, nàng muốn tìm một cửa hôn nhân “tốt” cho Lâm Mị, làm cho nàng nhanh lên một chút gả ra mới đúng.

Lão gia, chắc là sẽ hài lòng cách làm của bà.

Đây là Lâm Mị chính mình tìm đường chết, nhưng chẳng trách bà được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kẻ trộm

Giáo úy đã chờ ở sảnh trước cửa, những thứ quan binh cầm binh khí đương nhiên là lưu tại bên ngoài hầu phủ không có mang vào.

Vừa thấy được giáo úy, trong lòng Lâm Bác Nguyên lộ bộ một chút, đại thể hiểu Lâm Mị là thật chưa chết, nếu không, giáo úy cũng không đến mức tỉ mỉ đứng ở bên ngoài.

“Hầu gia.” Giáo úy khom mình hành lễ.

“Làm phiền giáo úy đại nhân đem tiểu nữ cứu ra, đều là chính nàng không biết kiểm điểm, mới ra gièm pha như vậy.” Lâm Bác Nguyên mặt ủ mày chau trọng trọng thở dài.

Lâm Bác Nguyên tính toán, nên tìm một người định thân cho Lâm Mị, đương nhiên là rời xa kinh đô rất xa mới được.

Giáo úy vừa nghe, ngẩn người, hiển nhiên là không nghĩ đến thái độ của Lâm Bác Nguyên vậy mà là như vậy.

Giáo úy ngơ ngác nhìn ở tại trong mắt Lâm Bác Nguyên, càng chứng thực trong lòng suy nghĩ, xem ra trong một đêm này, ông dường dường là một hầu gia liền muốn trở thành chên cười của toàn kinh đô. edit: voi còi

Đều là Lâm Mị không biết kiểm điểm kia làm chuyện tốt!

“Lão gia, hay là trước vào xem Mị Nhi đi.” Triệu thị sau đó vội vã tới rồi, tốt xấu gì bà cũng là chính thất phu nhân, tìm về thứ nữ, bà người làm nương cũng không thể không quan tâm, đương nhiên phải qua đây nhìn một phen.

“Coi như là cùng kẻ trộm cùng một chỗ, cũng là kẻ trộm tâm hoài bất quỷ, Mị Nhi kiên quyết không phải cái loại không biết kiểm chế đó.” Triệu thị nhìn như là đang vì Lâm Mị nói chuyện, kì thực thế nào, phàm là người có đầu óc đều nghe ra được.

Triệu thị theo Lâm Bác Nguyên bước vào sảnh trước, thiếu chút nữa đụng vào trên người Lâm Bác Nguyên đột nhiên dừng bước, kinh hô: “Lão gia, ngài...”

“Bản vương lúc nào thành kẻ trộm tâm hoài bất quỷ?” Giọng nói lạnh lạnh, giống như là hoa tuyết bay xuống dưới ánh trăng trong đêm rét buốt kia, vẫn

lạnh đến thấu tâm người.

Triệu thị còn chưa có phản ứng liền nhìn thấy Lâm Bác Nguyên phù phù một chút quỵ xuống hành lễ: “Thần thấy qua Thắt vương gia, vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Triệu thị sợ đến cũng theo sát quỵ xuống, khăn trương cũng đã quên nói chuyện.

”Bình thân.” Âu Ngạn Hạo đại mã kim đao ngồi ở chủ vị, tùy ý giờ tay.

”Tạ vương gia.” Lâm Bác Nguyên lúc này mới run rẩy đứng dậy, trong lòng không ngừng suy đoán mục đích Thắt vương gia tới đây.

”Ta cùng với Lâm Mị ở trà lâu uống ly trà, cảm tạ lần trước nằng thử thuốc một chút, thế nào đã thành kẻ trộm tâm hoài bất quý rồi?” Âu Ngạn Hạo như cười như không chất vấn Lâm Bác Nguyên.

Lâm Bác Nguyên thoáng cái liền mơ hồ, đây là có chuyện gì?

Âu Ngạn Hạo trái lại hợp thời giải thích nghi hoặc cho Lâm Bác Nguyên:”Vốn có cùng Lâm Mị ở trà lâu uống trà, ở trong thành liền ồ ào truyền ra. Nói cái gì kẻ trộm đem Tam tiểu thư An Viễn hầu phù bắt đi.”

”Bản vương là kẻ trộm?” Âu Ngạn Hạo lạnh lùng hừ một câu, Lâm Bác Nguyên sợ đến mức run run, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không quỵ xuống đất.

”Không, không... Thần không dám...” Lâm Bác Nguyên mồ hôi lạnh tỏa ra, ướt đầm xiêm y phía sau lưng.

”Không dám?” Âu Ngạn Hạo cười lạnh nói, mắt phượng hẹp dài nguy hiểm khê nheo, “Tất cả bách tính trong thành đều nói dối hay là tai bản vương có bệnh?”

Mồ hôi lạnh ngã nhào đến trong mắt Lâm Bác Nguyên, đầu đón khó nhin, lại cũng không dám giờ tay lên đi lau.

Lâm Bác Nguyên quay đầu, giận trừng Triệu thị: “Đây là có chuyện gì?”

Triệu thị đánh rùng mình một cái, nom nớp lo sợ nói: “Là, là hai nha đầu Y Hân và Thiến Khanh...”

”Còn không đem hai người bọn họ gọi tới?” Lâm Bác Nguyên hai mắt trừng lớn, sợ đến Triệu thị vội vàng sai nha hoàn đi gọi người.

Rất nhanh Lâm Y Hân Lâm Thiến Khanh còn có Tú Nhi tất cả đều tới, sau khi thấy qua Âu Ngạn Hạo, Lâm Thiến Khanh mới hồi bẩm nói: “Chúng con rất xa nhìn thấy Tam tỷ bị người bắt đi...”

”Nhưng, có lẽ là chúng con nhìn lầm rồi đi.” Lâm Y Hân vội vàng tiếp lời của Lâm Thiến Khanh: “Sắc trời đã tối, chúng con cũng nhìn không rõ ràng lắm.”

Lâm Y Hân phù phù một chút quỵ rạp xuống đất, khóc lóc kể lể nói: “Vương gia thứ tội, lúc đó tỷ muội dân nữ hai người chỉ sợ là Tam muội, lúc này mới cuống quýt chạy về đến cầu cứu.”

Lâm Thiến Khanh trở mắt nhìn Lâm Y Hân, này, thế nào sửa lại lí do thoái thác?

”Người nha đầu này, không có thấy rõ ràng liền ở bên ngoài lung tung nói chuyện, nào được bên trong thành lòng người bàng hoàng, còn thể thống gì?” Lâm Bác Nguyên nghiêm nghị quát lớn nói.

”Hai nha đầu các con, coi như là lo lắng tỷ muội của mình, cũng muốn thấy rõ ràng a. Sao có thể nói lung tung? Gây ra phiền toái lớn như vậy, đều trở lại suy nghĩ lỗi lầm cho ta!” Triệu thị cũng nghiêm khắc khiển trách.

Lâm Bác Nguyên quay đầu, quỵ rạp xuống đất: “Vương gia, đều là hai nha đầu này không có thấy rõ ràng, mới lung tung cầu cứu...”

Vừa lúc đó, thủ hạ vẫn đứng ở bên cạnh giáo úy vội vã qua đây, thấp giọng ở bên tai của hắn bẩm báo mấy câu.

Giáo úy lập tức hành lễ đối Âu Ngạn Hạo nói: “Khởi bẩm vương gia, mấy kẻ trộm kia tất cả đều đền tội.”

”Được.” Âu Ngạn Hạo hơi gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm Bác Nguyên đang quỵ: “Nếu là hiểu lầm thì thôi, hãy bình thân.”

”Tạ vương gia.” Lâm Bác Nguyên lúc này mới đôi chân mềm nhũn bò dậy, tâm vẫn treo còn chưa có chạm đất, liền bị một câu nói sau đó của Âu Ngạn Hạo dọa sợ đến mức run run.

”Bản vương còn là lần đầu tiên bị người nói thành là kẻ trộm, có ý tứ, thật là có ý tứ!” Âu Ngạn Hạo cười ha ha đứng dậy, vỗ vỗ vai của Lâm Bác Nguyên, thiếu chút nữa không đem Lâm Bác Nguyên chụp được lại quỵ xuống.

”Được rồi, đã trễ thế này, bản vương cũng là không quấy rầy.” Âu Ngạn Hạo quay đầu cười với Lâm Mị nói: “Ngày đó làm phiền Tam tiểu thư, đa tạ.”

”Vương gia khách khí.” Lâm Mị hơi hành lễ, nhìn theo Âu Ngạn Hạo mang theo giáo úy ly khai.

”Hai người các người thực sự là hồ nháo!” Lâm Bác Nguyên trừng Lâm Y Hân cùng Lâm Thiển Khanh phẩy tay áo bỏ đi.

Triệu thị dùng ánh mắt quát Lâm Y Hân và Lâm Thiển Khanh liếc mắt một cái, cũng trở về hậu viện.

Lâm Mị đối hai người kia mỉm cười, cười đến trong lòng Lâm Y Hân cùng Lâm Thiển Khanh run lên.

Lâm Thiển Khanh chột dạ buông mắt xuống, mà Lâm Y Hân thì ngược lại quật cường hất cằm lên, kiêu căng nhìn chăm chăm Lâm Mị, mở mắt nói mò: “Tam muội, không phải người bị bắt đi thì tốt rồi.”

Lâm Mị mỉm cười, cũng không giận: “Đúng vậy, ai bảo vương gia cố nài mời ta uống trà, mới không có bị kẻ trộm bắt đi đâu. Tú Nhi, chúng ta trở về.”

”Vâng, tiểu thư.” Tú Nhi hành lễ, theo Lâm Mị rời đi.

”Nhị tỷ, vì sao chúng ta muốn...” Lâm Thiển Khanh vòng vo bây giờ còn không biết rõ vì sao Lâm Y Hân đột nhiên đổi giọng.

”Muội nghĩ cùng nha hoàn của Lâm Mị giằng co sao? Ở trước mặt vương gia?” Lâm Y Hân lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Thiển Khanh, gia hỏa đầu óc ngắn này: “Không nghe thấy vương gia còn đang cho nàng làm nhân chứng giả sao?”

Lúc đó Lâm Mị là ở uống trà vẫn bị bắt, hai người bọn họ chẳng lẽ không rõ ràng sao?

Lâm Y Hân gạt mình dùng khăn tay che đôi môi đỏ mọng của chính mình: “Vương gia, vương gia sẽ không biết...”

”Vậy sao có thể? Thân phận Vương gia cao như thế quý, lại có thánh sủng trong người, sao có thể chạy đến địa phương như vậy? Hẳn là người cuối cùng xông vào cứu Lâm Mị, Lâm Mị ngược lại đi tìm vương gia cầu cứu.” Lâm Y Hân nói xong, gạt gạt đầu, lý do này rất là hợp tình hợp lý.

”Vậy chúng ta...” Lâm Thiển Khanh trong tay dùng sức giã khăn tay, lo lắng chuyện của bọn họ bị vạch trần.

Lâm Y Hân cười đắc ý: “Yên tâm đi, phụ thân mẫu thân sẽ không truy cứu.”

Vừa kể hờ vương gia không biết, mẫu thân phụ thân tất nhiên hiểu rõ, đã không có vạch trần bọn họ, cũng chính là đứng ở bọn họ bên này.

Ở trong phủ không có phụ thân mẫu thân sủng ái, Lâm Mị còn có cái gì dựa?

Trải qua chuyện mới vừa rồi, Lâm Y Hân ngày càng tin tưởng vững chắc, muốn lấy lòng mẫu thân, nàng sau này mới có thể có ngày lành quá.

Hậu viện cũng không phải do mẫu thân định đoạt sao?

Phụ thân làm sao sẽ quản điểm này việc nhỏ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhàn

Lâm Y Hân cùng Lâm Thiển Khanh nom nớp lo sợ về tới trong phòng Triệu thị, chỉ thấy Triệu thị trầm mặt ngồi ở trên ghế, ngón tay một chút lại một chút lần về phật châu.

”Mẫu thân...” Lâm Thiển Khanh hình như là tiểu động vật hoảng sợ, lo sợ bất an gọi một tiếng.

”Sau này loại chuyện này nhìn cẩn thận lại nói. Náo ra ô long như vậy đến, chẳng phải là để người khác chê cười?” Triệu thị ngược mắt lãnh quát lên.

”Mẫu thân.” Hai mắt Lâm Thiển Khanh phấp hờng, đầy mình ủy khuất tất cả đều hóa thành nước mắt liền muốn chảy ra.

”Được rồi, đi về nghỉ ngơi đi.” Triệu thị không kiên nhẫn khoát tay áo, đợi được khi hai người bọn họ rời mới nặng nề thở dài một tiếng: “Thật là đồ vô dụng.”

Coi như là muốn hãm hại Lâm Mị cũng muốn tìm một phương pháp vẹn toàn, tùy ý liền bị vạch trần như vậy, có ý nghĩa gì?

Cũng may mẫn lão gia mặc kệ chuyện nơi đây, vừa chi là phát một trận tính tình rồi đi.

Trở lại trong viện của mình Lâm Thiển Khanh thế nào bị Không di nương trấn an, Lâm Y Hân thế nào tức giận không đề cập tới, chỉ nói Lâm Mị sau khi

trở về phòng, ngồi xuống chậm rì rì uống trà tán thưởng một câu: “Tú Nhi, làm không tệ.”

”Tiểu thư, sau này nhưng chớ có cùng bọn họ lui tới, bọn họ không có ý tốt a.” Tú Nhi lòng còn sợ hãi khuyên nhủ.

May mà đêm Châu Nhi phải trở về trước, nếu không đi theo đến sảnh trước, liền cái tính tình kia của Châu Nhi tất nhiên là nhìn không được.

Ngay cả là giằng co, bọn họ bên này cũng thảo không được nửa phần tốt, ngược lại sẽ liên lụy tiểu thư.

Lời của nha hoàn cùng tiểu thư lời, không cần nghĩ cũng biết lão gia phu nhân sẽ tin tưởng ai.

”Ồ trong hầu phủ này, không phải là không cùng bọn họ lui tới, là có thể trôi qua những ngày thanh tĩnh.” Lâm Mị mỉm cười, không thèm để ý chút nào nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

”Tiểu thư, sao ngài lại cùng vương gia ở cùng một chỗ?” Tú Nhi có chút hiếu kỳ: “May mắn tiểu thư ngài tìm vương gia đến làm chứng, nếu không, lời đồn đại nhảm nhí kia nhưng là sẽ tổn hại khuê dự của ngài.”

”Tìm?” Lâm Mị nhúu mày cười, “Cần gì phải tìm? Hẳn thế nhưng theo chúng ta một đường.”

Lời này vừa nói ra, Nhạc Thần nằm bò ở trên nóc phòng âm thầm đảo hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía vương gia bên cạnh.

Chỉ thấy vương gia nhà hắn chậm rãi nheo mắt lại, ý vị không rõ tiếp tục nhìn lên tình cảnh bên trong phòng.

”Vương gia theo chúng ta một đường? Vì sao?” Tú Nhi giật mình che môi anh đào, tròng lớn hai mắt kinh hô.

”Ai biết được.” Lâm Mị cười cười, tùy ý nói: “Có lẽ là ăn no rừng mỡ không có chuyện gì.”

Nhạc Thần kinh ngạc mở to hai mắt, Lâm tam tiểu thư này quả nhiên là thông minh a, một đoán liền trúng!

Vương gia cũng không là ăn no thôi, hẳn còn chống được!

Tuy nói chỉ là lời nói thật, thế nhưng... Nhạc Thần trộm liếc một cái vương gia bên người, rừ mắt, hẳn cũng không muốn trở thành cá trong chậu cùng bị hại.

Âu Ngạn Hạo nhúu nhúu đôi mày thon dài, hẳn ăn no rừng mỡ?

”Lân này thực sự là vạn hạnh, may mắn có vương gia ở.” Tú Nhi vỗ nhẹ lồng ngực của mình, trường ra một hơi cảm thán nói.

Nếu không, tiểu thư lại có phiền toái.

”Tiểu thư nhà người có kém như vậy sao?” Lâm Mị nhúu mày nhìn Tú Nhi.

”Tiểu thư đương nhiên là đỉnh đỉnh lợi hại.” Tú Nhi vội vàng nâng lên ngón tay cái nói, trong khoảng thời gian này nàng theo tiểu thư, tự nhiên biết tiểu thư nhà mình cùng khuê nữ bình thường bất đồng.

”Biết liền tốt.” Lâm Mị khẽ cười đắc ý nói, chỉ là đáng tiếc còn lại hai ly rượu độc kia.

Độc tính càng nhiều dị năng của nàng khôi phục càng nhanh, thân thể mỗi phương diện cũng là đề thăng càng cao.

”May mắn tiểu thư không có việc gì...” Tú Nhi vạn hạnh nói.

”Ta tại sao có thể có chuyện?” Lâm Mị cười, mâu quang lưu chuyển thậm chí có một loại tự tin điểm lệ, trong khoảng thời gian ngắn, đừng nói là hai mỗ nam rình coi nóc nhà, ngay cả Tú Nhi nhìn cũng ngây dại.

Tiểu thư thế nào cứ như vậy coi được đâu?

Nhìn nhìn khuôn mặt mềm mại này so với hoa đào tháng ba còn muốn điểm lệ hơn, đôi mày tinh xảo đến không cần miêu tả, đôi mắt hoa đào linh động xinh đẹp, thật là phải đem tâm thần người ta cũng hút vào.

Nhìn khoe mắt hoa đào hơi phiếm hồng này, mâu quang liễm diễm ba quang lưu chuyển thật là quá đẹp.

Đột nhiên, tay Tú Nhi bị nắm lấy, khiến nàng đang trầm mê mỹ sắc bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Lâm Mị chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp tội nghiệp nhìn nàng: “Tú Nhi, bây giờ có gì làm đồ ăn ngon không?”

Tú Nhi: “...”

Trong nháy mắt theo tiên tử thành con mèo nhỏ tham ăn, chênh lệch này có thể không muốn lớn như vậy hay không?

”Nấu một ít cháo cá.” Tú Nhi yếu ớt thờ dài nói.

Đôi mắt hoa đào đột nhiên tỏa ánh sáng, hình như bầu trời đêm đầy sao đang ló lên.

”Còn có một chút bánh quy xốp, chân giò hun khói, tựa hồ còn có bánh bao đậu...”

Theo Tú Nhi từng cái từng cái tên nói ra, mắt Lâm Mị sáng được kinh người, lắc cánh tay Tú Nhi làm nũng: “Tú Nhi tốt, ta đói bụng...”

Tú Nhi đối mặt với tiểu thư như vậy, nhưng là không có chút nào sức chống cự, chỉ có thể làm cuối cùng “Sắp chết giãy giụa”: “Tiểu thư buổi tối ở bên ngoài ăn không ít...”

”Thế nhưng một đường đi về tới cũng tiêu hóa, còn có cùng kẻ trộm chu toàn, thật tiêu hao thể lực...” Lâm Mị tội nghiệp chu mỏ.

”Chờ, Tú Nhi này liền đi bụng thức ăn cho tiểu thư.” Tú Nhi vừa nghe, trong lòng đau xót.

Đúng vậy, tiểu thư nhà nàng buổi tối nhưng là mới vừa bị những người đó tính toán bị tội, đương nhiên phải nhiều ăn một chút gì bồi bổ.

Nhìn Tú Nhi xông ra như gió, Lâm Mị cười cong tròn mắt, thật tốt, lại có ăn ngon.

Lâm Mị trầm mê trong mỹ thực hoàn toàn không biết người nào đó trên nóc nhà con người biến sắc.

--

Ngoài Hầu phủ, trong ngõ phố không người, Nhạc Thần thấp thòm bắt an theo sát phía sau vương gia nhà mình.

Vốn là vương gia vẫn còn có chút lo lắng Lâm tam tiểu thư vừa mới hồi phục sau khi giải độc xong, lúc này mới âm thầm đi xem, ai mà nghĩ được, vậy mà sẽ nghe thấy một kết quả như thế.

Lâm tam tiểu thư này thật lợi hại a.

Luôn luôn đều là vương gia để cho người khác chịu thiệt, lúc nào đến phiên người khác đem vương gia tính toán đi vào?

Cái này vương gia nên tức giận đi?

Cứ như vậy một đường lo sợ bắt an về tới vương phủ, Âu Ngạn Hạo chậm rãi đi vào bên trong, dọc theo đường đi gặp được hạ nhân tất cả đều bị một thân khí thế bức nhân của Âu Ngạn Hạo dọa sợ, run cầm cập hành lễ.

Sau khi vào thư phòng, Âu Ngạn Hạo đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh: “Lâm Mị...”

Vương gia muốn đối phó Lâm Mị thế nào?

Dù gì cũng là thiên kim hầu phủ, cũng không đến mức vương gia vọt vào trực tiếp giết nàng đi?

Vấn đề là, không trực tiếp giết, bị vương gia nhớ lên... Vương gia thế nhưng có vô số loại phương pháp làm cho người ta sống không bằng chết.

Trong lòng Nhạc Thần suy đoán, vì Lâm Mị mặc niệm, đắc tội ai không tốt, cố tình đắc tội vương gia.

”Thật là có ý tứ.” Âu Ngạn Hạo nói xong nửa câu sau.

Ai?

Nhạc Thần kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vương gia nhà hắn ngón tay thon dài đang vuốt cằm, trong đôi mắt phượng hẹp dài thoáng qua một mặt nghiền ngẫm tiểu ý.

”Vương gia, ngài không tức giận?” Nhạc Thần thăm dò hỏi một câu.

Nói như thế nào đều là tính toán vương gia, vương gia không giận?

Âu Ngạn Hạo cười lên, trước mắt thoáng qua lúc đó Lâm Mị nghe thấy thức ăn đôi mắt hoa đào lấp lánh: “Chẳng qua là một tiểu mèo hoang bướng bỉnh. Có gì phải tức giận?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Không muốn gặp

Tiểu mèo hoang?

Nhạc Thần nhìn lên xem xét vương gia nhà mình một cái, không phải nói tiểu hồ ly sao?

Âu Ngạn Hạo buồn cười chậm rãi lắc đầu: “Không đúng, còn là tiểu hồ ly. Đừng thấy cười đến hồn nhiên vô tội như vậy, tính kẻ người khác, thế nhưng một chút cũng không khách khí.”

Chỉ là nụ cười kia liền giống như tiểu móng vuốt mềm của hồ ly, ở tim của hắn gãi một phen, ngứa.

Nhạc Thần cảm thấy thẹn thùng a, vương gia nhà mình có phải là thật cùng Lâm tam tiểu thư nói như vậy hay không, ăn no rừng mỡ không có chuyện gì a?

Thỏ, hồ ly, tiểu mèo hoang, hiện tại lại biến trở về tiểu hồ ly... Vương gia nhà hắn tính toán bắt đầu nghiên cứu động vật sao?

Những thứ ấy cũng không quan trọng, quan trọng là... Nhạc Thần thăm dò hỏi một câu: “Gia, vậy Lâm tam tiểu thư lợi dụng ngài, ngài...”

Không tức giận sao?

”Tốt.” Âu Ngạn Hạo một câu nói thiếu chút nữa không làm Nhạc Thần bị nước miếng của mình sặc chết.

Bị lợi dụng, còn gọi tốt?

Thật không phải là vương gia nhà hắn sau khi ăn nhiều, đầu óc cũng không dùng tốt sao?

”Không ngờ lần này trở về cũng còn có thể gặp được tiểu hồ ly trên đầu tốt như vậy, có ý tứ.” Âu Ngạn Hạo nghĩ nghĩ, trực tiếp phân phó Nhạc Thần đi chuẩn bị một phần này nọ.

Nghe xong vương gia muốn vài thứ kia, Nhạc Thần hỏi một câu: “Vương gia, ngài đây là muốn...”

”Đưa cho tiểu hồ ly.” Âu Ngạn Hạo cười đến nheo mắt lại, hiện tại bên trong hậu phủ loạn thành một đoàn, sau khi hắn đưa mấy thứ này qua, không biết tiểu hồ ly tham ăn kia làm âm ỉ ra dạng gì.

Hắn thế nhưng tương đương chờ mong.

”Sau khi đưa xong, lưu lại quan sát động tĩnh, muốn như thực chất hồi bẩm.” Sau khi Âu Ngạn Hạo phân phó xong, an nhàn thành thoi về phòng ngủ đi ngủ.

Một mình lưu lại Nhạc Thần ở trong gió mát trật tự.

Hắn dù gì cũng là cận thân thị vệ của vương gia a, là hãn tướng trên chiến trường, vì sao, tại sao muốn trở thành một đạo chích đi rình coi tin tức đâu?

Ngày kế, Lâm Y Hân sớm tối thăm hậu cung, chậm rãi hướng viện của mình đi đến. Ngón tay giấu ở trong tay áo đã sưng đỏ không chịu nổi.

Vừa rồi Triệu thị muốn uống trà, chỉ là nước trà kia quá nóng, nàng cứ hai tay nâng như vậy, thẳng đến ly trà kia biến lạnh.

Triệu thị nhàn nhạt liếc mắt một cái, nói: “Lạnh.”

Kỷ ma ma lập tức lại thay đổi một ly trà nóng, làm cho nàng tiếp tục bùng.

Sau ba ly trà nóng, mười ngón tay của nàng đã tràn đầy vết bong rộp lên, bút rút đau.

”Nhị tỷ.” Lâm Thiên Khanh cất giọng gọi vội vã đi qua Lâm Y Hân: “Tại sao lại vội vội vàng vàng như thế?”

”Không, chỉ là có chút mệt mỏi.” Lâm Y Hân nhin đau đớn trên tay, cường chống khuôn mặt tươi cười nói.

”Mẫu thân còn là hiểu rõ nhất tỷ, thường xuyên muốn nói riêng với tỷ thời gian dài như vậy.” Lâm Thiên Khanh hâm mộ nói, tuy nói mẫu thân cũng thương yêu nàng, thế nhưng cũng không sánh bằng Nhị tỷ.

”Nào có.” Lâm Y Hân than nhẹ một tiếng, “Chẳng qua liền là chuyện tối ngày hôm qua, mẫu thân hỏi nhiều mấy câu.”

Lâm Thiên Khanh vừa nghe, sắc mặt đổi đổi, run giọng hỏi: “Mẫu thân, thế nhưng nói cái gì?”

”Không có, chỉ là bảo chúng ta sau này nhìn cẩn thận lại nói. Gặp chuyện chớ có hoảng loạn.” Lâm Y Hân không muốn nói chuyện nhiều việc này, tùy ý dời đi một đề tài, “Vừa rồi là Vương muội muội sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Thiển Khanh quả nhiên bị thành công dời đi lực chú ý, “Vương muội muội nghe thấy chuyện tối ngày hôm qua, qua đây nhìn muội. Hơn nữa a, Vương muội muội còn nói một chuyện đùa đấy.”

Nói đến đây, Lâm Thiển Khanh dùng khăn tay che môi đỏ mọng, cười lên: “Hôm nay triều sớm có người tiến cống hai cây nhân sâm ngàn năm, bệ hạ long tâm đại duyệt. Chỉ là a... Còn chưa có cao hứng xong, liền bị Thất vương gia chơi xấu lấy đi một cây. Đại thần trên triều thể nhưng ghen cười đến thâm.”

“Nhị tỷ, tỷ nói sao Thất vương gia lại giống như tiểu hài tử vậy, ngay trước mặt cả triều văn võ tìm bệ hạ muốn thứ này nọ. Vật kia, chính là bệ hạ trong ngày thường cũng tiếc không sử dụng đâu.”

Lâm Y Hân nhướn mày, nhìn nhìn Lâm Thiển Khanh cười đến vô tâm vô phế rên một tiếng: “Muội còn có tâm tình nói cười, đừng quên, hôm qua Lâm Mị là bị ai đưa về.”

Lời này vừa nói ra, Lâm Thiển Khanh tươi cười đột nhiên cương ở trên mặt.

Nhìn thấy Lâm Thiển Khanh như vậy, Lâm Y Hân sáng nay ở trong phòng Triệu thị bị ghen bao nhiêu thuận lợi một ít: “Bệ hạ cũng tiếc không dùng nhân sâm ngàn năm, còn có thể thưởng cho Thất vương gia. Có thể thấy Thất vương gia là sâu được thánh sủng, mà Thất vương gia cùng Lâm Mị đi gần như vậy...”

Câu nói kế tiếp, Lâm Y Hân không có nói rõ ràng ra, để không gian mơ màng như vậy cho Lâm Thiển Khanh, mới dọa người nhất.

Hai chân Lâm Thiển Khanh mềm nhũn, thiếu chút nữa không té ngã xuống đất, toàn thân đang phát run: “Nhị, Nhị tỷ... Vậy, vậy vương gia có thể tìm chúng ta phiền phức hay không? Có thể hay không... Dụng hình đối với chúng ta? Chúng ta có thể bị chặt đầu hay không? Có thể hay không?”

Lâm Thiển Khanh thể nhưng bị dọa vỡ mặt, hai tay chặt chẽ bắt được tay áo của Lâm Y Hân, hai mắt tròn thật lớn, hiện đầy tơ máu, kinh hoàng hỏi tới.

Thấy bộ dạng Lâm Thiển Khanh kinh hoàng khiếp sợ đủ rồi, lúc này Lâm Y Hân mới “Hào tâm” khuyên nhủ: “Tứ muội, muội cũng không cần quá lo lắng. Vương gia cao cao tại thượng, làm sao sẽ đi quan tâm một nữ nhi thứ xuất của hầu phủ đâu?”

“Thế nhưng, tối hôm qua vương gia còn đưa Tam tỷ trở về...” Lâm Thiển Khanh lá gan thể nhưng rất nhỏ, nom nớp lo sợ nhỏ tiếng.

“Muội đã quên vương gia là ai?” Lâm Y Hân vẻ mặt tươi cười sùng bái nói, “Đó nhưng là Chiến thần vương gia mười bốn tuổi liền ra chiến trường, bây giờ chưa từng có một lần thất bại!”

“Chẳng qua là vương gia có tình có nghĩa, cảm tạ Lâm Mị lúc trước thí nghiệm thuốc mà thôi. Nếu như Lâm Mị ý vào điểm ân đức nho nhỏ này mà bác bỏ lời của vương gia, muội cho là vương gia sẽ thấy nặng?” Lâm Y Hân đắc ý gật gù đắc ý, “Vương gia không chỉ có mỹ danh Chiến thần, Quý tướng càng làm cho quân địch nghe tin đã sợ mất mật. Giết địch cũng không nương tay!”

Lâm Thiển Khanh vừa nghe, tâm tình đang treo cao lúc này mới bỏ xuống.

“Đúng rồi, vương gia ghét nhất hạng người a dua nịnh hót, làm sao sẽ đối tốt với Tam tỷ đâu.” Lâm Thiển Khanh nghĩ nghĩ, lộ ra tươi cười.

Nhắc tới Thất vương gia a, thể nhưng hi giận bất định. Lúc trước đã có người âm thầm dứt lốt vương gia, vương gia bên này thu lễ, bên kia liền đem người ta xét nhà.

Sau lần đó, trong triều trên dưới toàn đều biết tính tình của vương gia, ai cũng tính không ra vương gia là lúc nào cao hứng, lúc nào tức giận.

Đang nói Lâm Thiển Khanh vừa ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Châu Nhi ôm một cái hộp vội vã đi qua: “Tam tỷ bên kia là thế nào? Sao Châu Nhi đi tiền viện làm cái gì?”

Lâm Y Hân hướng bên cạnh đi rồi hai bước, ngăn cản đường đi: “Châu Nhi, người đi làm cái gì vậy?”

Châu Nhi cười, quy quy củ củ hành lễ với Lâm Y Hân Lâm Thiển Khanh: “Thấy qua Nhị tiểu thư Tứ tiểu thư, nô tỳ a đi tiền viện lấy nhân sâm ngàn năm mà Thất vương gia đưa cho tiểu thư.”

Lâm Thiển Khanh biến sắc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Châu Nhi: “Người nói cái gì?”

“Nô tỳ nói a, nô tỳ đi lấy nhân sâm ngàn năm mà Thất vương gia đưa cho tiểu thư nhà nô tỳ!” Châu Nhi cười tươi xinh đẹp, lại cố ý tăng thêm thanh âm “Hồi bẩm” một câu.

“Thất vương gia tại sao muốn tặng nhân sâm cho nàng?” Dưới sự kinh sợ Lâm Thiển Khanh hoàn toàn mất đi lý trí, thanh âm đột nhiên cất cao.

“Còn không phải là bởi vì tiểu thư nhà nô tỳ giúp đỡ vương gia thử thuốc, vương gia sợ tiểu thư nhà nô tỳ bị thương thân thể. Đây không, bệ hạ vừa được hai cây nhân sâm, vương gia liền ở trong triều đình vì tiểu thư lấy một cây qua đây.”

Châu Nhi cười híp mắt mở nắp hộp ra, “Tự lắm bẩm” nói: “Đây là nhân sâm ngàn năm a, nô tỳ còn là lần đầu tiên thấy đâu.”

Trong hộp cây nhân sâm rất hoàn chỉnh, rễ chính đầy đặn no đủ, Lâm Thiển Khanh cùng Lâm Y Hân quen mắt nhìn không ngớt.

Ba một chút, Châu Nhi khép lại nắp hộp, dịu dàng hành lễ nói: “Nhị tiểu thư Tứ tiểu thư, thứ cho nô tỳ trước đi một bước. Vương gia nhắc nhở, phải nhanh cho tiểu thư dùng, sớm một chút điều trị mới được.”

Nói xong, Châu Nhi ôm hộp ly khai, đem hai người tức giận ném ở trong gió lạnh, tức giận đến run lẩy bẩy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hiếu thuận

Edit: voi còi

Lâm Y Hân tức giận đến liên muốn siết chặt nắm tay, ngón tay vừa động một chút, con đầu bút rút kia để nàng đảo hít một hơi khí lạnh, trộm liếc liếc mắt một cái khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng của Lâm Thiển Khanh bên cạnh, yếu ớt thở dài một tiếng nói: “Nhân sâm ngàn năm nhưng thật là thứ tốt hiếm thấy.”

Bắp thịt trên mặt Lâm Thiển Khanh càng cứng ngắc, đổ kị cùng với không cam lòng hai loại tình tự ở trên mặt của nàng đan vào, làm cho ngũ quan của nàng vốn là thanh tú có vài phần tư sắc có chút vụn vẹo.

“Đồ tốt như vậy không phải nên hiếu kính trưởng bối sao?” Lâm Y Hân lắc lắc đầu, nặng nề thở dài: “Tam muội này trong mắt có còn phụ thân mẫu thân hay không đây?”

“Mà thôi, ta là người làm tỷ tỷ cũng không thể nói nàng. Ôi...” Lâm Y Hân bất đắc dĩ lắc đầu, tiếc nuối ly khai.

Lâm Thiển Khanh ở trong viện một mình đứng một hồi, quay đầu về trong viện của mình.

Không di nương đang ở trong phòng căn hạt dưa nhìn thấy Lâm Thiển Khanh tiến vào, vội vã hô: “Tứ tiểu thư, mau tới, nơi này có hạt thông đường mà con thích ăn này.”

Lâm Thiển Khanh ngồi xuống, tức giận, không có đi ăn hạt thông đường mà Không di nương ân cần đưa đến trước mặt nàng.

“Ồ, đây là thế nào? Ai chọc nhà Tứ tiểu thư nhà ta?” Không di nương đem hạt thông đường buông, tức giận hỏi.

Người ngoài nếu như khi dễ nữ nhi của bà, bà cũng không tha!

“Không.” Lâm Thiển Khanh lắc lắc đầu, chần chừ nói: “Không ai bắt nạt, chính là cảm thấy có chút bất bình mà thôi.”

Bất bình?

Bất bình đó chính là bị khi dễ.

Không di nương vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng hỏi tới: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải là Tam tỷ được một cây nhân sâm ngàn năm, nàng cũng không nói cảm đi hiếu kính phụ thân mẫu thân, chính mình liền độc chiếm. Đây, thế nhưng thật rất bất hiếu a.” Lâm Thiển Khanh chậm rãi hờn dỗi oán giận nói.

“Thân là từ nữ, tại sao có thể mọi chuyện chỉ muốn chính mình hưởng lạc, mà không để ý đến phụ mẫu đây?” Lâm Thiển Khanh nhíu mày, không đồng ý nói.

“Nhân sâm ngàn năm này, Tam tiểu thư là từ nơi nào có được?” Không di nương không hiểu hỏi tới.

Đừng nói là nhân sâm ngàn năm, trong tiểu viện này của bà, ngay cả một cây nhân sâm trên trăm năm cũng không có.

Làm sao trong tay Lâm Mị kia lại có nhân sâm ngàn năm?

“Còn không phải là Thất vương gia thưởng cho nàng thôi.” Lâm Thiển Khanh nhíu mày khế quát lên: “Chẳng qua là bởi vì nàng cảm bạc của vương gia, giúp đỡ vương gia thử thuốc. Vương gia lại cảm thấy thiếu nàng một tình cảm, rồi mới từ chỗ của bộ hạ lấy công phẩm này, thưởng cho nàng.”

“Chẳng qua chính là hai bên dùng bạc để thỏa thuận công việc, ngược lại thêm vào được nhiều chỗ tốt từ vương gia như vậy.” Lâm Thiển Khanh càng nghĩ càng cảm thấy Lâm Mị là một người được tiện nghi còn khoe mẽ.

Chẳng qua là thử thuốc mà thôi, vương gia không phải đã trả cho Lâm Mị một vạn lượng bạc làm tiền thù lao sao?

Sau đó còn giúp Lâm Mị làm chứng giả, tặng nhân sâm ngàn năm... Lâm Mị này thử thuốc nhưng thật ra là hái hoa thì có.

“Lâm Mị này a, chính là giống di nương của nàng, là một dụ dỗ bại hoại. Cái khác không được, bản lĩnh quyền rũ nam nhân thế nhưng lại là số một.” Không di nương chưa chưa nói.

Năm đó nếu không phải di nương của Lâm Mị có mang Lâm Mị, bà cũng không có cách nào thừa dịp thân thể bà ta băng nề, đem lão gia kéo vào gian phòng của bà mới có Lâm Thiến Khanh.

“Di nương, nói như vậy... Không tốt lắm đâu.” Lâm Thiến Khanh chân chừ nói, dù gì nàng cũng là tiểu thư khuê các, tại sao có thể sau lưng nói tỷ tỷ của mình là dụ dỗ bại hoại đâu?

Lời này khó mà nói.

“Được được, Tứ tiểu thư nhà ta là thiện lương nhất, di nương không nói, không nói a.” Không di nương vội vàng đỡ Lâm Thiến Khanh, xoay chuyển ánh mắt nói, “Chỉ là Tam tiểu thư này được bảo vật như vậy, khoanh hiểu kính cho lão gia cũng quá không nên, lão gia cả ngày làm lưng vất vả quốc sự, là nên bồi bổ.”

“Đúng vậy.” Lâm Thiến Khanh liên tục gật đầu, thật sâu chấp nhận.

“Di nương, không như chúng ta đi tìm Tam tỷ chỉ nói vậy thôi. Thân là tử nữ phải lấy chữ hiếu làm đầu.” Ánh mắt Lâm Thiến Khanh sáng lên, đề nghị.

“Cũng tốt.” Không di nương cười ha hả đáp lời, vội vàng đứng dậy cùng Lâm Thiến Khanh đi đến viện của Lâm Mị.

Viện của Lâm Mị xa xôi, hai người vừa lại nói chuyện một trận hết lời, chờ đến khi đến viện của Lâm Mị, nàng đang ăn bữa trưa.

Lâm Thiến Khanh thật là chưa từng thấy qua đáng ăn thô tục như thế.

Đường đường tiểu thư hầu phủ, vậy mà bụng một cái bát to, liều mạng lùa com vào trong miệng. Càng dùng nhắc tới thịt kho tàu dùng chậu đựng, béo ngậy hồng lợm lợm, khắp nơi nơi đều là thịt Lâm Thiến Khanh nhìn thấy một trận một trận buồn nôn.

Thức ăn thô tục như vậy làm sao có thể bị đặt trên bàn com của tiểu thư hầu phủ?

Mỗi lần nàng ăn com, đều trải qua tỉ mỉ nấu nướng, thoạt nhìn liền cảnh đẹp ý vui, nào có những thứ thô tục như vậy?

Cũng chính là chỉ có những người buôn bán gãi sai vật hạ nhân, mới có thể miệng lớn ăn thịt như vậy.

Lâm Mị gấp hai miếng thịt kho tàu, nhét vào trong miệng, mùi hương nồng đậm, rất nhanh lan tràn ra ở trong khoang miệng, thơm ngon khiến nàng hưởng thụ khẽ nhắm mắt lại, giống như là tiểu hồ ly phơi dưới ánh mặt trời, bộ lông xõa tung híp mắt lại.

Lại gấp một miếng dưa cải trắng chua chua, vừa lúc giảm bớt vị béo mỡ của thịt kho tàu, nhìn ăn rất ngon nga.

“Tứ Nhi lại thêm một bát.” Lâm Mị đem bát không trong tay đưa sang bên cạnh, Tứ Nhi lập tức nhận lấy, nhanh nhẹn lại xới đầy một bát.

Lâm Mị ngậm lớn tiếp tục hưởng trong miệng tổng com, Lâm Thiến Khanh nhìn thấy cũng thay nàng ăn không tiêu.

“Tam tỷ...” Lâm Thiến Khanh nhin không được mở miệng, “Nghe nói tỷ được một cây...”

Lâm Thiến Khanh lời còn chưa nói hết...

Châu Nhi liền chạy tiến vào: “Tiểu thư, tiểu thư, việc lớn không tốt. Lão gia trúng độc.”

“Cái gì?” Không di nương cùng Lâm Thiến Khanh kinh sợ kêu một tiếng, chạy ra ngoài.

Lâm Mị bụng bát com mới ăn được một nửa đầu mi thanh tú nhăn lại, phân phó Tứ Nhi: “Một lát nữa trở về hâm nóng cho ta rồi lại ăn a, không muốn vứt bỏ.”

“Vâng, tiểu thư.” Tứ Nhi đáp lời, tiểu thư nhà nàng thế nhưng thấy không được một điểm lãng phí đâu.

Trong viện của Lâm Bác thế nhưng rối loạn thành một đoàn, Triệu thị Lâm Y Hân gấp đến độ xoay quanh.

“Phụ thân, phụ thân, ngài đây là thế nào?” Lâm Thiến Khanh vọt vào, vừa thấy được vết máu trên mặt Lâm Bác Nguyên, sợ đến thiếu chút nữa không ngất đi.

Lâm Bác Nguyên nhưng là không có công phu phản ứng Lâm Thiến Khanh, Lâm Y Hân vì nàng giải thích: “Phụ thân cùng mẫu thân dùng com chiều, đột nhiên phụ thân liền máu mũi chảy đầm đìa không ngừng.”

“Này, đây là ai hạ độc? Là ai dám cả gan độc hại phụ thân?” Lâm Thiến Khanh vừa nghe liền nóng nảy, thét hỏi nha hoàn hầu hạ bên cạnh, “Phụ thân rất

cuộc ăn cái gì?”

”Thức ăn của lão gia phu nhân đều là phòng bếp chuyên môn chuẩn bị, không xảy ra lầm lỗi gì.” Nha hoàn sợ đến đã sớm quỳ trên mặt đất co lại thành một đoàn.

”Đó chính là các người hạ độc?” Lâm Y Hân nổi giận nói, “Người đến a, đem ác nô này trói lại!”

”Nhị tiểu thư tha mạng, tha mạng a. Hôm nay Tam tiểu thư đưa canh gà cho lão gia phu nhân. Lão gia dùng nửa bát canh gà, phu nhân chưa từng dùng.” Nha hoàn liên tục cúi lạy sát đất, hoảng loạn giải thích.

So với đắc tội Lâm Mị, nàng càng không muốn đánh mất tính mạng của mình.

”Tam tỷ, tỷ...” Lâm Thiên Khanh quay đầu, nhìn về phía Lâm Mị vừa mới đi tới, trong mắt mang theo oán trách.

”Đại phu tới đại phu tới.” Thằng nhóc dẫn đại phu qua đây, Triệu thị vội vàng tránh ra, để đại phu chặn trị cho Lâm Bác Nguyên.

Đại phu tuổi đã lớn sau khi chẩn mạch cho Lâm Bác Nguyên xong, chần chừ vuốt vuốt hoa râu chòm râu: “Dám hỏi vừa hầu gia dùng qua cái gì?”

Quả nhiên là thức ăn xảy ra vấn đề!

Ánh mắt của mọi người một phòng tất cả đều rơi vào trên người Lâm Mị, nàng vậy mà bất hiểu tới tình hình muốn giết cha?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không cho

Edit: voi còi

Lâm Y Hân liếc mắt nhìn thức ăn phong phú kia, ánh mắt u ám lóe ra hỏi một câu: “Lâm Mị, người rót cuộc cấp phụ thân ăn cái gì?”

Bị một phòng đầy người, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm, Lâm Mị như cũ là cười đến khi định thần nhàn, khẽ nhướn đôi mày tinh xảo hỏi lại một câu: “Làm sao người biết phụ thân là trúng độc?”

”Ta tới đưa cho phụ thân mẫu thân điểm tâm ta tự tay làm, thấy phụ thân máu mũi chảy đầm đìa, đây không phải là trúng độc thì là cái gì?” Lâm Y Hân hừ lạnh một tiếng, “Nhân chứng vật chứng đều có, người còn ngụy biện?”

Lâm Mị cười, mặt mày xinh đẹp linh động giống như là ngày ánh nắng mùa hè rực rỡ, làm người ta không chỗ có thể trốn: “Thì ra đây là chuyện trúng độc mà người nói.”

”Không đúng vậy sao? Chẳng lẽ phụ thân không phải trúng độc sao?” Lâm Y Hân nghiêm nghị quát lớn nói.

”Hầu gia cũng không phải là trúng độc.” Đại phu rốt cục có cơ hội xen vào nói một câu.

”Vậy lão gia đây là thế nào?” Triệu thị lòng như lửa đốt hỏi tới, sao đang ăn cơm thật tốt liền máu mũi chảy đầm đìa.

Đại phu than nhẹ một tiếng, đứng dậy nói: “Thảo dân xem thức ăn một chút trước đi.”

Đại phu cố ý đi xem nhìn canh gà, sắc mặt cổ quái lên tiếng: “Canh gà này...”

”Này canh gà thế nhưng có độc?” Lâm Y Hân vội vàng hỏi tới.

Đại phu cười: “Canh gà này không có độc.”

”Không có độc? Vậy sao có thể?” Lâm Y Hân nói rõ không tin, “Nếu như không có độc, phụ thân ta vì sao lại máu mũi chảy đầm đìa?”

”Đó là bởi vì quá bỏ.” Đại phu bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Lâm Mị, “Dám hỏi Lâm tam tiểu thư, trong canh gà này thế nhưng phóng nhân sâm?”

”Phải.” Lâm Mị gật đầu, thần nhiên cho biết, “Bên trong có nhân sâm ngàn năm người khác đưa cho ta.”

Đại phu thiếu chút nữa không điên: “Lâm tam tiểu thư a, nhân sâm ngàn năm không thể dùng để hầm canh gà như thế.”

Lâm Mị kỳ quái nghiêng đầu, nhìn đại phu, vẻ mặt không hiểu: “Ta nghĩ hầm canh gà cho phụ thân, để phụ thân bồi bổ thân thể, không tốt sao?”

Đại phu ở trong lòng điên cuồng gầm thét, dùng nhân sâm ngàn năm đến hầm canh gà, nằng còn dám lại lãng phí một điểm hay không?

”Nhân sâm ngàn năm cố nhiên là tốt, thế nhưng, đó là dùng để kéo dài mệnh khi nguy kịch. Nếu như để bỏ thân thể, còn là dùng nhân sâm bình thường là tốt rồi.” Đại phu chẳng chặc đàng hoàng khuyên nhủ.

”VẬY CHA TA NÀY...” Lâm Mị lo lắng liếc mắt nhìn Lâm Bác Nguyên ánh mắt phức tạp.

”Này không có việc gì, uống nhiều nước một chút thì tốt rồi. Nếu không, kê hai thang thuốc trừ hỏa cũng có thể.” Ánh mắt của đại phu dò hỏi nhìn về phía Lâm Bác Nguyên.

Triệu thị vừa nghe vội vàng nói: “VẬY HÃY MAU KÊ HAI THANG THUỐC TRỪ HỎA ĐI.”

Đại phu vội vàng mở phương thuốc, lĩnh bạc chẩn trị xong, có thằng nhóc đi theo đi lấy thuốc.

”Phụ thân, đều là nữ nhi không tốt, không biết hiệu quả của nhân sâm lại mạnh như thế.” Lâm Mị về mặt áy náy vò vạt áo của mình, lo lắng nhìn Lâm Bác Nguyên.

Lâm Y Hân ở một bên cười lạnh một tiếng: “Tam muội, người ngay cả nhân sâm ngàn năm có bao nhiêu trân quý cũng không biết sao?”

Lâm Mị nhấp hé miệng, thẹn thùng nói: “Nhị tỷ, ta cho tới bây giờ liền chưa từng thấy qua, chưa từng ăn nhân sâm.”

Sắc mặt Lâm Bác Nguyên đột nhiên biến đổi, ác độc hung hăng trừng mắt nhìn Triệu thị.

Triệu thị chợt dạ buông tròn mắt xuống, trong lòng lại ghi hận Lâm Y Hân.

Mà Lâm Mị liền giống như hoàn toàn không nhìn tới, thấp con người suy nghĩ nhỏ giọng nói: “Con liền biết nhân sâm là đồ tốt, muốn cho phụ thân dùng. Nghĩ, nếu như trực tiếp đem nhân sâm đưa tới, sợ rằng phụ thân không thu, lúc này mới nấu thành canh gà đưa tới...”

Lâm Y Hân bị Lâm Mị ghen không biết phải nói gì mới tốt, bây giờ là nói nhiều lỗi nhiều, đành phải ngậm chặt miệng.

May là ở bên cạnh có Lâm Thiên Khanh cứu giúp, dịu dàng nhẹ giọng nói: “Tam tỷ, hiện tại tỷ đã biết, liền đem nhân sâm đưa tới cho phụ thân đi.”

”Không được.” Lâm Mị không hề nghĩ ngợi, kiên quyết cự tuyệt.

Lâm Thiên Khanh nhăn mày lại, chất vấn nói: “Thế nào? Tam tỷ, thế nhưng tỷ luyện tiếu nhân sâm ngàn năm kia? Không muốn cho phụ thân dùng?”

”Tự nhiên sẽ không cho phụ thân phục dụng.” Lâm Mị kiên quyết nói.

Trong mắt Lâm Bác Nguyên thoáng qua thần sắc bất mãn, Lâm Mị này là muốn đem căn nhân sâm ngàn năm kia cất riêng?

Mắt công vừa rồi ông còn cảm thấy nàng có hiểu tâm.

”Tam tỷ, phụ thân là gia chủ một nhà, chúng ta thân là nữ nhi, đương nhiên là muốn hiếu kính song thân trưởng bối. Chẳng qua là một cây nhân sâm ngàn năm, coi như là thịt rỗng trên trời, phụ thân nếu như cần, chúng ta cũng muốn tìm đến.” Ngôn từ hiếu thuận của Lâm Thiên Khanh khiến Lâm Bác Nguyên hài lòng gật đầu.

Còn là lão tử này hiếu thuận hiếu chuyện, còn lão tam, thật là quá không hiếu chuyện.

Lâm Mị yếu ớt thở dài một tiếng: “Tứ muội, chẳng lẽ mới vừa rồi muội không có nghe thấy lời đại phu sao?”

”Cái gì?” Lâm Thiên Khanh nhất thời không có kịp phản ứng.

”Đại phu nói, nhân sâm ngàn năm này là dùng đến để giữ mệnh. Phụ thân thân cường thể tráng, không cần dùng nó đến bảo mệnh? Muội vẫn muốn ta đem nhân sâm ngàn năm cho phụ thân dùng, chẳng lẽ ý muội là...” Câu nói kế tiếp, Lâm Mị không có tiếp tục nói hết, thế nhưng, tất cả mọi người trong phòng đều nghe hiểu.

Huyết sắc trên mặt Lâm Thiên Khanh xoát một cái tất cả đều thối lui, đại ra tránh Lâm Mị một hồi, sau đó hoảng loạn quay đầu nhìn về phía Lâm Bác Nguyên, vội vàng giải thích: “Phụ thân, nữ nhi không phải ý tứ kia, không phải...”

”Được rồi!” Lâm Bác Nguyên tức giận vỗ bàn một cái, “Tất cả đi xuống cho ta.”

Cũng dám rửa ông chết sớm, cần giữ mệnh!

Lâm Bác Nguyên quay đầu phân phó Triệu thị: “Mang một chút nhân sâm qua cho Lâm Mị, thân thể nó yếu đuối, trong ngày thường muốn nhiều bồi bổ.”

Đường đường là nữ nhi hầu gia, lớn như vậy, thậm chí ngay cả nhân sâm cũng chưa từng thấy qua, nếu để cho người ngoài biết, chẳng phải là muốn nói ông làm phụ thân khất khe thứ nữ sao?

Sau này còn thể nào ra cửa gặp người?

”Vâng, lão gia.” Triệu thị vội vàng đáp lời, “Kỷ ma ma, đi trong kho chọn mấy cây nhân sâm tốt đưa tới chỗ Tam tiểu thư đi.”

”Vâng.” Kỷ ma ma vội vã đáp lời.

”Phụ thân, ngài nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi cáo lui trước.” Lâm Mị ưu nhã hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Còn những người còn lại mang tâm tư gì, cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Lâm Y Hân thực sự là buồn cười, lấy lòng Triệu thị... Cũng không muốn nghĩ, đường đường hầu phu rốt cuộc là ai làm chủ.

Chính cái gọi là bất giác phải bắt vua trước, muốn bọ đỡ đương nhiên muốn bọ đỡ chính chủ kia, nịnh cái phò có ích lợi gì?

Chuyện lãng phí thời gian, cho tới bây giờ nàng cũng không làm.

Đợi đến thời gian buổi tối, Âu Ngạn Hạo nghe xong Nhạc Thần hồi bẩm, cười đến ngửa tới ngửa lui, nước mắt cũng thiếu chút nữa chảy ra.

”Tiểu hồ li kia, thực sự là quá xấu rồi. Thoáng cái trả thù Lâm Bác Nguyên lại hung hăng tát địch mẩu cùng hai tỷ muội của nàng vào mặt, làm tốt lắm!”

Âu Ngạn Hạo tán thưởng khiến Nhạc Thần một trận không nói gì, vương gia nhà hắn chính là phi quan thật không có vấn đề sao?

Thế nào phá hủy còn gọi là làm tốt lắm?

Quả nhiên, người bị vương gia nhà hắn nhìn trúng... Cũng kỳ lạ giống như vương gia.

Lâm Y Hân kia vốn là muốn lấy lý do mượn tay làm điểm tâm che giấu chuyện trên tay nàng bị thương một chút, thuận tiện biểu hiện một chút nàng có bao nhiêu hiếu thuận, chỉ tiếc a, một tiếng có độc làm cho tất cả tâm tư của nàng tất cả đều phá hủy.

Triệu thị chỉ sợ là càng không thích nàng.

Còn Lâm Thiên Khanh miệng đầy hiếu thuận chính nghĩa, cũng là bị Lâm Mị nói cho xấu hổ đầy mặt, ở trước mặt Lâm Bác Nguyên lưu lại ấn tượng một người con bất hiếu ngu độn.

Thuận tiện Lâm Mị còn đang nói cho Lâm Bác Nguyên, nàng trôi qua gian khổ thế nào, bị người lừa đi tiểu thư nhà phú quý mà ngay cả nhân sâm trong ngày thường hay dùng cũng chưa từng thấy qua, thế nhưng vì nàng lấy không ít chỗ tốt.

Đây là một mũi tên bắn nhiều chim a?

Vì sao đột nhiên cảm giác Lâm tam tiểu thư cùng vương gia nhà hắn là cặp trời sinh a?

Cũng âm hiểm giả dối như thế... A, không, là phúc hắc có trí mưu.

Mới vừa rồi là nói sai, nói sai!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thành phẩm có chút cao

Edit: voi còi

”Thực sự là không uống phí bản vương đem nhân sâm đưa qua, thực sự là một hồi trò hay.” Âu Ngạn Hạo cười lớn nói.

Nhạc Thần thật là không biết nên nói cái gì cho phải.

Vốn là vương gia phân phó hắn mang tặng Lâm tam tiểu thư một ít thuốc bổ qua, ai mà nghĩ, sau khi hạ triều về vương gia trực tiếp xách trở về một cây nhân sâm ngàn năm.

Vương gia thật đúng là đại phương, không chút do dự để hắn đưa sang.

Vấn đề là, dùng một cây nhân sâm ngàn năm trân quý như thế liền đổi một hồi trò hay nhìn... Có phải có chút quý hay không?

”Còn có chuyện gì phát sinh sao?” Âu Ngạn Hạo thế nhưng một chút cũng không có chú ý tới thị vệ trung tâm nhà mình dị thường tình tự, thuận miệng hỏi một câu.

Hắn thế nhưng còn muốn biết một ít chuyện tốt mà tiểu hồ ly làm.

”Chính là Chu Bảo Trạch tìm được nhà của tiểu cô nương mà Lâm tam tiểu thư đã mua kia, hóa ra mẫu thân của nữ hài kia là mang theo nàng tái giá với nam nhân kia. Nữ nhân kia đúng là bị bệnh, nhưng còn ở trong nhà làm lụng vất vả.”

Nhắc tới điều này, Nhạc Thần chính là tức giận bất bình, thứ gì, ngay cả thê tử của chính mình cũng chiếu cố không tốt, chỉ biết theo trên người thê nữ (thê tử và nữ nhi) lừa bịp tổng tiền tiền, thực sự là vô lại!

”Hắn bán nữ nhi như vậy cũng không phải một lần hai lần, đừng tới người tốt liền sẽ cho hắn một ít tiền tài, hắn quay đầu liền mua rượu bài bạc đi.”

Âu Ngạn Hạo cau mày hỏi một câu: ”Lâm Mị nói như thế nào?”

”Đem mẫu nữ (mẹ và con gái) lưu tại trong tiểu viện của nàng, sai bà tử chăm sóc, còn mời đại phu chẩn trị.” Nhạc Thần không khỏi cảm khái, tuy nói Lâm tam tiểu thư có lúc đối phó với người khác, thủ đoạn kia làm cho người ta kinh hoàng khiếp sợ, thế nhưng, người vẫn là người tốt.

Âu Ngạn Hạo xem xét liếc mắt nhìn cận thần thị vệ của mình không thông suốt hỏi: ”Ta là hỏi ngươi, nàng đối với Chu Bảo Trạch như thế nào?”

Đôi mẫu nữ kia cùng hắn có quan hệ gì đâu? Hơn nữa, tiểu hồ ly sao có thể chiếu cố không tốt người mà nàng mua lại đâu?

Tiểu hồ ly móng vuốt sắc nhọn, thế nhưng cũng có đậm thịt đây.

”A? Nga, chính là nói cảm ơn một chút.” Nhạc Thần thẳng thắn nói một câu.

Không có nghe được câu nói kế tiếp, Âu Ngạn Hạo không kiên nhẫn nhíu mày, hỏi: ”Xong?”

”Xong a.” Nhạc Thần kỳ quái nhìn vương gia nhà mình, không xong còn có thể thế nào?

”Nói chỉ là một tiếng cảm ơn? Liền không mời hắn uống ly trà tặng lễ gì gì đó?” Âu Ngạn Hạo hỏi.

Nhạc Thần vừa nghe, thật là dở khóc dở cười: ”Gia, đó thế nhưng là viện của tiểu thư. Chu Bảo Trạch điên rồi cũng không thể ở bên trong đợi lâu a.”

”Coi như hiểu chuyện.” Sắc mặt Âu Ngạn Hạo hơi trầm xuống có chút dấu hiệu chuyển tốt, chẳng qua là, còn chưa có chuyển tốt bao nhiêu, liền bởi vì Nhạc Thần hạ một câu nói rất nhanh theo nhiều mây chuyển âm u.

”Hiện tại Lâm tam tiểu thư thật vất vả chịu nhờ hắn làm chút chuyện, Chu Bảo Trạch thế nhưng nhiệt tình mướn phần. Lần này khiến Lâm tam tiểu thư hài lòng, hắn thế nhưng vui vẻ ra mặt ly khai, còn muốn cái gì tạ lễ?”

Nhạc Thần không hề nghĩ ngợi nói.

”Vương gia, ngài nói Chu Bảo Trạch này cũng là có chút bệnh đi. Trước đây, cùng Lâm tam tiểu thư có hôn ước, hắn lại không thừa nhận. Sau đó Lâm tam tiểu thư từ hôn, hắn lại vội vàng gấp gáp, thực sự là bị coi thường. Ngài nói đúng không, vương gia... Gia, ngài, ngài đây là thế nào?”

Trong lúc vô tình Nhạc Thần vừa ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt của Âu Ngạn Hạo âm trầm giống như sấm sét, sợ đến mức hắn kinh hoàng khiếp sợ lui về sau một bước.

Không hiểu nuốt nuốt nước miếng, âm thầm oán thầm, đây cũng là ai lại chọc vương gia nhà hắn khiến nóng tính?

”Vô si!” Âu Ngạn Hạo nổi giận quát một tiếng.

Nhạc Thần thở phào một cái, thì ra vương gia là tức giận cái này a.

Vương gia quả nhiên là ghét ác như thù!

”Không sai, nam nhân kia thật sự là quá vô si!” Nhạc Thần phụ họa nói.

Âu Ngạn Hạo hài lòng gật gù đầu, lần này Nhạc Thần trái lại thông minh.

”Vậy mà đối đãi thê nữ của mình như vậy, chỉ biết là uống rượu bài bạc, coi như nam nhân sao?” Nhạc Thần đặc biệt oán giận câu này vừa nói xong, thành công thu hoạch vương gia cho hai con mắt trắng dã.

Âu Ngạn Hạo không nói gì, đầu óc của Nhạc Thần dùng trong chiến tranh cũng được, những chuyện khác, thật là không có cách nào trông chờ vào hắn.

”Ngươi đi chuẩn bị một vài thứ, ngày mai đưa đi cho Lâm Mị.” Âu Ngạn Hạo điểm ra mấy thứ này nọ, sau khi Nhạc Thần nghe xong, hỏi một câu, ”Vương gia, ngài đây là...”

”Nuôi dưỡng tiểu hồ ly, cũng nên bỏ chút vốn.”

Nghĩ đến biểu tình lúc Lâm Mị thu được mấy thứ này, Âu Ngạn Hạo cong lên khóe môi, lại giống như tiểu hồ ly phơi nắng vậy, lười biếng híp mắt lại.

Bỏ chút tiền vốn?

Rất nhanh Nhạc Thần tính toán giá trị vài thứ kia một chút, trầm giọng nói: “Vương gia, ngài dưỡng hồ ly thành phẩm có chút cao.”

Âu Ngạn Hạo một mắt đảo đảo qua đi, Nhạc Thần lập tức im miệng.

”Cái gì gọi là có chút cao? Vậy cũng phải nhìn nhìn hồ ly kia là cái gì...” Nói đến đây, giọng nói Âu Ngạn Hạo đột nhiên trầm xuống, “Hồ ly là người có thể gọi sao? Gọi Lâm tam tiểu thư!”

Tiểu hồ ly nhưng là tên dành riêng cho hắn, há có thể tùy tiện kêu loạn?

”Vâng.” Nhạc Thần lập tức cung kính đáp lời, trong lòng lại oán thầm, rõ ràng chính là vương gia gọi trước không ngừng.

Bên trong An Viễn hậu phủ, Lâm Mị cảm thấy mỹ mãn đem một ngụm canh cuối cùng uống xong, thoải mái đánh một tiếng ợ no nê, ở đây không có thức ăn dị biến quá thật là ăn rất ngon.

”Tiểu thư, có muốn đi dạo trong viện một chút hay không?” Hiện tại Tú Nhi sớm đã thành thói quen lượng cơm ăn của tiểu thư, thế nhưng, nhìn thấy nàng ăn nhiều như vậy, còn là lo lắng buổi tối sẽ bỏ ăn, khuyên một câu.

”Không được.” Lâm Mị sờ sờ bụng căng tròn nói, “Có thể ăn cơm no, sau đó sẽ mỹ mãn ngủ một giấc an ổn, đây là chuyện hạnh phúc nhất thiên hạ.”

Không cần lo lắng tang thi cùng người có kỳ dị năng, thực sự là thoải mái a.

”Vậy nô tỳ liền đi chuẩn bị nước nóng.” Tú Nhi cười nói một câu.

Bên này cũng hầu hạ được rồi, Tú Nhi đi thiên phòng, nhìn nhìn Trần nương sinh bệnh thế nào.

”Tú Nhi cô nương tới, mau ngồi. Khả Nhi, rót nước cho Tú Nhi cô nương.” Trần nương đến bây giờ còn cảm giác mình ở trong mộng, thế nào đột nhiên liền theo trong tay nam nhân đáng sợ kia chạy trốn ra ngoài?

Sau này mẫu nữ bọn họ không bao giờ bị nam nhân dùng đòn hiểm nghiền ép nữa, hơn nữa còn có phòng ở tốt như vậy để ở, có cơm no ăn, còn có đại phu cho bà cùng nữ nhi xem bệnh.

Mấy lần ngăn ngại bà còn cho là mình là đang nằm mơ, rất sợ không cẩn thận, mộng liền tỉnh, bà còn đang ở trong ngôi nhà đáng sợ như ác mộng kia.

”Không cần dùng làm cho Khả Nhi bận rộn.” Tú Nhi vội vàng ngăn cản Khả Nhi gầy yếu, một thân thương tích này, cần phải dưỡng một trận, “Hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, dưỡng bệnh dưỡng thương cho thật tốt, sau khi khỏi rồi, lại đến hầu hạ tiểu thư cho tốt cũng được.”

”Vâng, vâng, Tú Nhi cô nương nói phải.” Trần nương liền tục gật đầu, cảm kích nói.

Tú Nhi đã nghiễm nhiên là đại nha hoàn trong viện này, đem mọi chuyện mọi vật trong viện quản lý được ngay ngắn rõ ràng, tiểu thư nhà nàng a, thế nhưng lười bận tâm những việc vặt vãnh này.

Người mới tới, nàng cũng muốn gõ gõ, không thể bởi vì tiểu thư nhà nàng hảo tâm ngược lại bị người lừa.

Đương nhiên, ý nghĩ này của Tú Nhi nếu để cho Nhạc Thần nghe thấy, tuyệt đối sẽ mua đầu hủ về tức khắc đâm chết.

Liền Lâm Mị còn có thể bị người lừa? Nàng không bắt nạt người khác sẽ không tệ rồi.

Nói thí dụ như, Lâm Y Hân muốn bắt nạt Lâm Mị, lại ngược lại làm cho Triệu thị không thích, lúc này ngay trong phòng nhìn hai tay mình xúc thuốc cao, trong mắt thoáng qua một tia tinh quang.

Tính toán nàng?

Lâm Mị cho rằng nàng dễ khi dễ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tình tử muội

Edit: voi còi

Ngày hôm sau, Lâm Y Hân cùng Lâm Thiển Khanh ở bên Triệu thị thính an xong, hai người ở trong viện nói chuyện một hồi, đi đến viện của Lâm Mị.

Châu Nhi đang ở trong sân vừa thấy được Lâm Y Hân cùng Lâm Thiển Khanh, lập tức cất giọng hành lễ, cũng báo tin cho tiểu thư bên trong phòng: “Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư.”

“Tam muội đâu?” Lâm Y Hân cười hỏi.

Trong miệng là đang hỏi, thế nhưng, động tác dưới chân lại một bước cũng không có dừng, trực tiếp đẩy cửa tiến vào khuê phòng của Lâm Mị.

“Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư.” Tú Nhi quy quy củ củ hành lễ, mà lúc này Lâm Mị đang thả lỏng nửa nằm bò ở trên giường, thư thư phục phục phơi mặt trời mùa đông.

Nghe thấy động tĩnh, mắt hé mở một nửa, lười biếng hỏi: “Có việc?”

Nàng phơi nắng đến toàn thân xộp mềm ấm áp, cũng không nghĩ động đây, sau khi ăn uống no đủ, nên phơi nắng rồi đi ngủ.

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Mị ngồi không giống ngồi như vậy, Lâm Thiển Khanh không đồng ý nhú mày, đôi mày tinh xảo nhấn lại càng sâu cũng không để nhìn: “Tam tỷ, sao ở cjoox của mẫu thân không nhìn thấy tỷ vậy?”

“Ta lại không có việc gì tìm mẫu thân, đi vào trong đó làm cái gì?” Lâm Mị kỳ quái hỏi.

“Sớm tối thăm hầu đi thính an mẫu thân, không phải là bổn phận của nữ tử sao? Tam tỷ, dù cho giữa tỷ cùng mẫu thân có thể có chút hiểu lầm nhỏ. Thế nhưng, trên đời này không có phụ mẫu không đúng, bất kể như thế nào sớm tối thăm hầu cũng là muốn đi.” Lâm Thiển Khanh chính là không quen nhìn hành động của Lâm Mị, nào có nữ nhi nào làm như vậy?

Lâm Mị cười, khi cười lộ lên, mắt hoa đào liền cong thành trăng non đầy mị hoặc, Lâm Thiển Khanh nhìn thấy tâm thần một trận ngẩn ngơ. Kim lòng không đậu ở trong lòng khe chữ một tiếng, dụ dỗ.

Trong lòng Lâm Thiển Khanh lập tức cả kinh, nàng, nàng tại sao có thể nói Tam tỷ như thế đây?

Cho dù thực sự là lỗi, dù gì cũng là tam tỷ của nàng, thế nhưng, Tam tỷ nhìn thật sự là quá yêu mị.

Chẳng trách nàng được.

Trong lòng Lâm Thiển Khanh mâu thuẫn ra sao Lâm Mị cũng không hiểu biết, chỉ là chậm rì rì nói một câu: “Lúc tú còn nhỏ, mẫu thân liền đã nói qua, miễn ta sớm tối thăm hầu. Chẳng lẽ Tứ muội quên rồi sao?”

“Nếu là chuyện mẫu thân phân phó, ta đương nhiên muốn nghe theo. Chẳng lẽ Tứ muội muốn ta vi phạm ý tứ của mẫu thân sao, để mẫu thân nổi giận? Nếu tức giận ảnh hưởng đến thân thể, Tứ muội, muội tha thứ nổi sao?” Lâm Mị như cười như không nhìn Lâm Thiển Khanh, khiến nàng thấy phía sau lưng từng đợt phát lạnh.

“Tam muội a, hôm nay chúng ta qua đây là muốn tặng mấy thứ cho muội.” Lâm Y Hân vội vàng lên tiếng hòa giải, đem đề tài mới vừa rồi bỏ qua một bên đi.

“Tặng đồ cho ta?” Lâm Mị cười, “Tiểu viện này của ta nhiều năm như vậy cũng không có người ngoài tới, hôm nay đây là thế nào? Làm phiền hai vị qua đây tặng đồ cho ta.”

Lâm Mị trắng trợn chế nhạo khiến sắc mặt Lâm Thiển Khanh khó coi, Lâm Mị này sao cấp cjo mặt mũi lại không biết xấu hổ đâu?

Lâm Y Hân thì ngược lại so với Lâm Thiển Khanh tâm tư thâm trầm hơn rất nhiều: “Đây còn không phải qua hai ngày nữa không phải là hoa mai yến thôi, ta cùng Tứ muội nghĩ, sợ muội không có trang sức thích hợp, cho nên liền lấy mấy thứ trong sổ trang sức của chúng ta ra, muội xem loại nào phối y phục của muội thì hợp, thì chọn lấy loại đó.”

Đang nói, quay lại lấy trang sức từ trong tay hai nha hoàn tới, một người trong tay bê một cái hộp nhỏ.

Lâm Mị cười cười, dưới sự nâng đỡ của Tú Nhi, ngồi dậy.

Lâm Thiển Khanh cũng cười theo trong tay nha hoàn nhận lấy tráp, một bên mở vừa nói: “Lập tức liền muốn tới hoa mai yến, những cô nương huân quý thế gia chưa lập gia thất đều sẽ đi. Hầu phu chúng ta cũng không thể thất lễ, Nhị tỷ nói không biết tỷ có trang sức thích hợp hay không, chúng ta liền chọn một ít, để Tam tỷ chọn lựa một hồi đi.”

Nói xong Lâm Thiển Khanh lấy ra một cây trân châu, một viên trân châu mượt mà được tơ vàng quấn quanh, trong đó có một chút trân châu xâu chuỗi nhỏ, quả nhiên là hào hoa phú quý phi phàm.

”Tam tỷ, tỷ xem châu trâm này được không?” Lâm Thiển Khanh hai mắt lấp lánh nói: “Đây là đại tỷ thưởng cho muội đấy, thế nhưng muội rất yêu thích. Nếu như Tam tỷ thích, lần này hoa mai yến liền để cho tỷ tỷ mang.”

”Còn có đây là khuyên tai bát bảo cũng đẹp, là đại tỷ đưa cho mẫu thân, mẫu thân chuyển đưa cho muội...” Lâm Thiển Khanh lần lượt đem trang sức bên trong lấy ra cho Lâm Mị nhìn.

Lải nhải nói, khiến Tú Nhi không có sắc mặt tốt.

Đây là muốn làm gì?

Ngay trước mặt tiểu thư nhà nàng khoe khoang nàng ta có phu nhân thương yêu đại tiểu thư sủng ái sao?

Tiểu thư nhà nàng trước đây thế nhưng một chút trang sức cũng không có!

Ánh mắt Lâm Y Hân đặc ý đảo qua Châu Nhi đang tức giận bất bình, Tú Nhi sắc mặt hơi trầm xuống, lại nhìn Lâm Thiển Khanh ra sức du thuyết, phải đem thứ tốt cùng Lâm Mị chia sẻ, trong lòng cười thầm không ngớt.

Lâm Thiển Khanh này rốt cuộc là không có đầu óc, làm cho nàng lấy chút trang sức mang qua đây cho Lâm Mị, còn liền thực sự lấy tới.

Thực sự là ngu xuẩn!

”O kia!” Lâm Y Hân đột nhiên kinh hô một tiếng, cắt ngang Lâm Thiển Khanh lải nhải, “Tứ muội, mau đừng nói nữa.”

”Làm sao vậy?” Lâm Thiển Khanh không hiểu nhìn về phía Lâm Y Hân, không phải Nhị tỷ nói muốn giữ tỷ muội nhiều liên lạc hơn không muốn sinh ngăn cách sao?

”Muội cảm nhiều trang sức như vậy... Tam muội có thể có xiêm y phù hợp sao? Trang sức chúng ta tự nhiên có thể tặng, thế nhưng y phục thì... Hai ngày sau liền là hoa mai yến, đâu kịp làm xiêm y mới cho Tam muội a.” Lâm Y Hân “Hảo tâm” nói, “Trang sức hào hoa phú quý trong tay muội cũng không phù hợp với y phục của Tam muội a.”

Châu Nhi tức giận tiến lên nửa bước, lại bị Tú Nhi một phen ngăn cản, Châu Nhi trừng mắt, thở phì phì đành phải lại lần nữa đứng trở lại.

”Này, này... Muội thật không có suy nghĩ nhiều như vậy.” Lâm Thiển Khanh cầm trang sức trong tay buông xuống, chân chừ hỏi.

”Ai, Tứ muội, muội cũng không cần tự trách, chúng ta cũng là hảo tâm. Chỉ là không có suy nghĩ chu toàn, Tam muội tất nhiên sẽ không dễ tức giận như vậy đâu.” Lâm Y Hân cười mím nói.

Lâm Mị cười, nàng thật tình là phục Lâm Y Hân.

Vì có thể lấy lòng Triệu thị, vì chính tiền đồ của nàng ta, là có thể tính toán đích thân muội muội của chính mình như thế, đầu óc của nàng ta rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

”Tiểu thư, Chu công tử cầu kiến.” Thạch Đầu ở trong sân, lớn giọng hô.

Chu công tử?

Lâm Thiển Khanh vừa nghe đến tên này, tăng một chút liền đứng lên, không hề nghĩ ngợi chạy ra ngoài.

”Lâm Y Hân, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra đến, Triệu thị chẳng qua là lấy ngươi làm mồi thương để sử dụng, ngươi cho là bà ta thật tâm thương yêu ngươi?” Ánh mắt Lâm Mị trôi tức rơi vào trên ngón tay sưng đỏ của Lâm Y Hân, “Tự tay làm điểm tâm bị phỏng? Hả?”

Lâm Y Hân rất nhanh đem hai tay giấu vào trong tay áo, lại không chút nào lui nhường nói: “Trong hậu viện này, việc hôn nhân của nữ nhi đương nhiên là mẫu thân làm chủ. Ta không nghe theo dựa vào mẫu thân chẳng lẽ còn đến dựa vào ngươi hay sao?”

Lâm Mị cười, chậm rì rì đứng dậy: “Ngươi sẽ hối hận.”

Nhìn bóng lưng thon thon của Lâm Mị an nhàn thảnh thơi đi ra, Lâm Y Hân dùng sức cắn chặt hàm răng, nàng mới sẽ không hối hận! (Voi: ngu xuẩn)

Nàng chỉ có ôm chặt mẫu thân, lấy lòng mẫu thân, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Lâm Mị thiếu ở đây nói chuyện giạt gân!

Nàng mới sẽ không bị lừa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Còn mời xin vui lòng nhận cho

Edit: voi còi

Lâm Mị chậm rì rì đi tới trong viện, nhìn thấy Lâm Thiển Khanh về mặt lúng túng đứng ở một bên, mà Chu Bảo Trạch lại là khí định thần nhàn như vậy.

Vừa thấy được nàng đi ra, Chu Bảo Trạch vội vàng tiến lên hai bước, ân cần gọi: “Tam tiểu thư.”

“Chu công tử, có việc sao?” Cùng sánh với kích động của Chu Bảo Trạch, Lâm Mị lại là tương đương yên ổn.

“Qua hai ngày nữa liền là hoa mai yến, vừa lúc trong cửa hàng của ta có hoàn thành xong một bộ y phục, đưa tới cho Tam tiểu thư.” Chu Bảo Trạch vừa nói xong, Lâm Thiển Khanh tức giận đến siết chặt khăn tay trong tay.

Người nào không biết Chu gia mở cửa hàng tơ lụa a?

Đó thế nhưng trải rộng khắp Đại Giang nam bắc, chỉ cần là trong thành trấn lớn tất nhiên có cửa hàng tơ lụa của Chu gia, y phục ở trong đó thế nhưng huân quý thế gia đại gia đình yêu nhất.

Bên trong vải vóc tốt, cắt may tốt, thêu công càng tốt hơn, đương nhiên, cái tốt nhất, còn là giá.

Tuyệt đối là mua được một kiện y phục làm cho người ta đau lòng hai ba tháng.

Chu Bảo Trạch vậy mà liền chạy tới đưa cho Lâm Mị một kiện y phục của Chu gia?

Lâm Mị nàng có tài đức gì a?

Ở trong ánh mắt đổ kị đến có thể giết chết người của Lâm Y Hân Lâm và Thiển Khanh, Lâm Mị chậm rãi lắc đầu: “Chu công tử, không có công lao thì không nhận bổng lộc. Tại sao ta có thể nhận y phục của người?”

“Tam tiểu thư, đây cũng không phải là nàng muốn lấy y phục của ta. Mà là ta xin nàng giúp.” Chu Bảo Trạch cười nói.

Rốt cuộc là thương nhân, một cái miệng kia tuyệt đối là biết ăn nói.

“Đây là thợ may trong cửa hàng nhà ta mới làm ra, còn chưa có tiêu thụ. Bởi vì làm được thập phần không dễ dàng, chỉ bán cho các tiểu thư phu nhân huân quý thế gia, chỉ là, nếu chỉ bày ở trong cửa hàng, danh tiếng cũng không nóng nhiệt.”

“Ta nghĩ chính là, vừa lúc mượn cơ hoa mai yến, xin Tam tiểu thư mặc vào tham gia, giúp cửa hàng của ta tuyên truyền. Y phục này coi như là thành tạ lễ, đưa cho Tam tiểu thư.”

Nói xong, Chu Bảo Trạch liền đem y phục trong hộp lấy ra.

Bày ra là màu lam, trong suốt sạch sẽ giống như bầu trời sau cơn mưa. Cổ tay áo dùng ngân tuyến (chỉ bạc) thêu hoa văn phiền phức, dưới ánh nắng dường như ngân hà đang lưu động, ngân quang long lánh.

Một thân y phục này thế nhưng khiến người trong viện nhìn ngây ngốc.

Thật đẹp đi?

Chu Bảo Trạch đối với thân y phục trong tay mình này thế nhưng tương đương hài lòng, trong tay hắn tập hợp tú nương tốt nhất, chẳng qua chỉ làm ra ba bộ thôi.

Coi như là ba bộ này, nhưng cũng là hình thức có điều bất đồng, bộ này là bộ đẹp nhất trong ba bộ.

“Tam tiểu thư, nếu như nàng mặc vào, nhất định sẽ làm cho hai kiện khác bán được giá tốt nhất.” Chu Bảo Trạch tự tin nói.

Lâm Mị nhàn nhạt quét mắt liếc qua bộ y phục khiến Lâm Y Hân Lâm và Thiển Khanh nhìn đỏ mắt không ngớt kia, y phục trang sức mấy thứ này đối với nàng mà nói, thật đúng là không có sức hấp dẫn gì.
edit: voi còi

Ở mặt thế có thói quen coi trọng thức ăn, mấy thứ này... Dưới tình huống tính mạng cũng không bảo đảm, ai còn sẽ đi để ý đâu?

Lâm Mị cười, ánh mắt đảo qua y phục xinh đẹp kia, hỏi một câu: “Nếu như ta giúp đỡ Chu công tử, không biết nhưng sẽ có thù lao như thế nào?”

Lâm Thiển Khanh kinh ngạc đến ngây người, hoàn toàn cũng không có nghĩ tới Lâm Mị vậy mà không biết xấu hổ như vậy, nhin không được thay Chu

Bảo Trạch xuất đầu: “Tam tỷ, Chu công tử đã nói y phục này tặng cho tỷ, sao tỷ còn không biết xấu hổ muốn thù lao đây?”

Lâm Mị mỉm cười, mâu quang lưu chuyển, hỏi một câu: “Ta tìm Chu công tử muốn thù lao, Tứ muội lại cần gì phải gấp gáp chứ? Liền nói ngày sau muội gả cho Chu công tử, cũng còn có Chu lão phu nhân quản gia. Bây giờ muội sẽ tới quan tâm tiền tài của Chu công tử, có phải có chút sớm hay không a?”

”Tỷ...” Lâm Thiến Khanh bị Lâm Mị nói khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, cảm giận nhìn chằm chằm Lâm Mị, đồng thời cũng có chút ngượng ngùng trộm liếc Chu Bảo Trạch.

Chuyện hôn sự này cùng Chu Bảo Trạch là ván đã đóng thuyền, chỉ là, ngay trước mặt nhiều người như vậy nói ra, vẫn cảm thấy rất khó xử a.

Lâm Thiến Khanh còn chưa có nhãn nhó xong, Chu Bảo Trạch lập tức phiết thanh (phủi sạch, đẩy ra) quan hệ: “Tam tiểu thư, tại hạ là tuyệt đối sẽ không thú Tứ tiểu thư vì thế.”

Ngụ ý, hẳn chỉ biết thú Lâm Mị vì thế.

Không nhìn sắc mặt Lâm Thiến Khanh trong nháy mắt tái nhợt, Lâm Mị nhẹ nhàng cười: “Ta cảm thấy Tứ muội nói cũng có lý, y phục này, còn xin Chu công tử thu hồi lại. Hoặc là đổi thành Tứ muội đến mặc đi, cũng có thể biểu diễn cho huân quý thể gia tiểu thư đến xem, cũng như nhau.”by voi còi

Chu Bảo Trạch lắc đầu: “Vậy làm sao có thể như nhau?”

Lâm Thiến Khanh lao đảo lui về phía sau một bước, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Chu Bảo Trạch. Nàng vạn vạn không nghĩ đến, Chu Bảo Trạch vậy mà hạ thấp nàng như vậy, ở trước mặt Lâm Mị làm thấp nàng!

Lâm Thiến Khanh phản ứng khiến Lâm Mị tương đương hài lòng.

”Được rồi, chẳng qua là một bộ y phục mà thôi.” Lâm Y Hân cười híp mắt nói: “Chu công tử, nếu như công tử muốn để muội muội của ta tuyên truyền thanh danh ra nhưng thật là đi nhầm một bước này.”

”Nga? Nói như thế nào?” Chu Bảo Trạch nhìn về phía Lâm Y Hân.

Lâm Y Hân che môi khẽ cười nói: “Chu công tử chẳng lẽ quên mất, chủ nhân hoa mai yến lần này chính là An Nam công chúa, y phục của nàng thế nhưng là từ Linh Lung các.”

”Linh Lung các?” Lâm Mị không hiểu nhìn Lâm Y Hân.

Trong lòng Lâm Y Hân cười thầm, liền biết Lâm Mị này là nha đầu không hiểu biết chưa từng thấy lại không biết Linh Lung các.

”Các chủ Linh Lung các nhưng là tú nương tốt nhất trong thiên hạ, xiêm y được làm ra xa hoa xảo đoạt thiên công. Mà các chủ này, ba năm chỉ làm một kiện xiêm y, bao nhiêu người ra nghìn vàng cũng không cầu nổi y phục này.”

Lâm Y Hân nói được đến vẻ mặt hớn hờ, giống như nàng tận mắt nhìn thấy các chủ Linh Lung các tự tay sở chế xiêm y vậy.

”An Nam công chúa mặc, chính là Linh Lung các các chủ... Dưới, hai vị trưởng lão làm ra. Hai vị trưởng lão tay nghề tuy nói so với các chủ hơi kém một chút, nhưng một năm có thể làm ra một kiện. Ngoại trừ bốn quốc cùng hoàng hậu, khắp thiên hạ này cũng chỉ có An Nam công chúa may mắn được một kiện này.”

Lâm Y Hân cười mỉm nói: “Có An Nam công chúa mặc xiêm y của trưởng lão Linh Lung các, Chu công tử, xiêm y của công tử đi cũng là không lấy được thứ nhất.”

”Nhị tiểu thư, tại hạ cũng không muốn so sánh với Linh Lung các, tại hạ, chẳng qua là nghĩ...” Lời của Chu Bảo Trạch còn chưa nói hết, cửa viện vang lên một tiếng: “Lâm tam tiểu thư, thuộc hạ phụng mệnh Thất vương gia, đến đây tặng mây thứ đồ cho Tam tiểu thư.”

Lâm Mị ngẩng đầu nhìn lên, chính là Kỷ quản gia cùng Nhạc Thần tiến vào, phía sau Nhạc Thần còn theo bốn nha hoàn, trong tay tất cả đều nâng hộp.

Nhạc Thần tiến vào hành lễ nói: “Lâm tam tiểu thư, vương gia biết ngài muốn đi tham gia hoa mai yến cố ý đem vật này đưa tới cho ngài.”

Nói xong, Nhạc Thần vung tay lên, nha hoàn đi theo bên cạnh lập tức đem hộp trên tay hai tay dâng lên.

Lâm Mị vẫn không nói gì, chỉ là Lâm Thiến Khanh nhin không được kinh hô một tiếng: “Linh lung các!”

Bị Lâm Thiến Khanh kêu lên như thế, lúc này Lâm Y Hân mới chú ý tới ký hiệu trên hộp này, chính là dấu ấn của Linh Lung các.

”Lâm tứ tiểu thư quả nhiên là ánh mắt tốt.” Nhạc Thần cười, nói, “Bên trong hộp này chính là xiêm y các chủ Linh Lung các tự tay sở chế, còn xin Lâm tam tiểu thư vui lòng nhận cho.”

Linh lung các các chủ tự tay sở chế.

Chín chữ này, mỗi một chữ cũng giống như hóa thành một lưỡi dao sắc bén, thật sâu đâm vào đáy lòng của Lâm Thiến Khanh và Lâm Y Hân, khiến bọn

họ bị thương tích đầy mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Có chút đáng thương

“Bởi vì không biết Tam tiểu thư thích kiểu dáng trang sức nào, cho nên, cho ngài phối chế hai bộ.” Nhạc Thần cười một ngón tay chỉ một nha hoàn nâng hộp trong tay.

Ngay cả trang sức cũng phối đầy đủ!

Lâm Y Hân càng tức giận đến ngực khó chịu, trước mắt biến thành màu đen. Lâm Thiển Khanh thì lại là thiếu chút nữa đem khăn tay trong tay mình xé nhỏ.

“Vương gia tặng đại lễ thật sự là quá nặng, ta thể nhưng thẹn không dám nhận.” Lâm Mị mỉm cười, nhẹ nhõm nói.

“Lâm tam tiểu thư, ngài thực sự là nói đùa. Ngài cứu tính mạng của vương gia, đây chỉ là vật ngoài thân nào có quý trọng như tính mạng của vương gia?” Nhạc Thần cười nói, “Còn mời ngài xin vui lòng nhận cho.”

Đây là vôi vàng muốn tặng cho Lâm Mị a.

Ánh mắt ghen tỵ của Lâm Y Hân dường như muốn dính ở trên hộp có khắc ký hiệu Linh Lung các kia, đột nhiên cười mỉm mở miệng: “Lễ vật này, chỉ sợ Tam muội của ta coi như là thu cũng không có cơ hội mặc. Đi hoa mai yến, nếu không có thiệp mời, nhưng là không có tư cách tiến vào.”

Thiệp mời là phát đến trong tay mỗi phu nhân huân quý thế gia, cô nương gia chưa hôn phối trong nhà có thể đi tham gia. Đương nhiên ai đi ai không đi đều là nhìn ý tứ của đương gia chủ mẫu, người đi, liền phải từ đương gia chủ mẫu đem tên người đó viết lên trên thiệp mời, đưa cho phủ An Nam công chúa.

Mà chọn người này, An Nam công chúa cũng sẽ không để ý, chỉ dùng ma ma đứng ở cửa xác định thân phận.

An Nam công chúa chủ yếu để ý chính là mỗi vương gia vương phi hoặc là công chúa khác mà thôi, cũng hoặc là đích nữ xuất thân cao quý của quyền thần quan trọng, mới có thể nhận được An Nam công chúa tiếp đón.

Bọn họ An Viễn hậu phủ cũng không được coi trọng, huống chi, còn là nữ nhi thứ xuất.

Lâm Mị muốn đi hoa mai yến của An Nam công chúa, cũng muốn mẫu thân đồng ý mới được.

Mẫu thân không đồng ý, nàng thể nhưng không đi được.

Nhiều năm như vậy, có thể thấy Lâm Mị đi qua một lần sao?

Hơn nữa, năm nay thiệp mời đã sớm đưa lên đi.

Lâm Mị coi như là muốn đi, cũng không có cơ hội.

“Không sao.” Nhạc Thần cười, “Lâm nhị tiểu thư đừng lo, chuyện này, vương gia nhà ta đã nghĩ tới.”

“Thế nào? Vương gia muốn dẫn Tam muội của ta qua đó sao? Đó đều là nữ nhi gia, vương gia mang theo qua... Sợ rằng không tốt lắm đâu?” Lâm Y Hân lo lắng trọng trọng “Quan tâm” Lâm Mị, “Tam muội của ta tốt xấu gì cũng là cô nương gia khuê tú... Sẽ làm người ngoài nói xấu.”

Nhạc Thần cười, từ trong lòng trực tiếp lấy ra một thiệp mời màu vàng, hai tay dâng lên: “Lâm tam tiểu thư, đây là thiệp mời của An Nam công chúa.”

Thiệp vàng thiệp mời, An Nam công chúa tự tay viết!

Thân thể Lâm Y Hân lung lay, bị cái này cường liệt đã kích thích, thiếu chút nữa không trực tiếp chết đứng.

Lâm Mị nhận lấy, hỏi một câu: “Hoa mai yến là chỉ ngắm hoa thôi hay vẫn có cơm ăn?”

“Có ngự trù tỉ mỉ chế biến món ngon mỹ vị.” Trong lòng Nhạc Thần âm thầm co quắp một chút, vị này thực sự là tới nơi nào cũng không quên ăn a.

“Thực sự?” Mắt Lâm Mị trong nháy mắt phát sáng, lấp lánh phảng phất có lưu quang doanh động, “Ta đi!”

Chuyện Vương gia dặn dò đã hoàn thành, Nhạc Thần vội vàng cúi đầu hành lễ ly khai.

Đi ra hầu phủ, Nhạc Thần mới nặng nề phun ra một hơi, Lâm tam tiểu thư này nhìn thật sự là quá đẹp, một đôi mắt hoa đào quyến rũ kia, lúc mâu quang lưu chuyển ánh nước liễm diễm, thật sự là muốn đem linh hồn nhỏ bé của người câu đi.

Nhạc Thần về tới vương phủ, đem chuyện đã xảy ra tất cả đều nói cho vương gia nghe, đương nhiên, ngay cả chuyện ban đầu trong viện cũng không có bỏ qua.

Chẳng qua chính là một hầu phủ, hán muốn hưởng chỗ đó xếp vào cái nhân tuyển, quả thực là quá dễ dàng.

Sau khi nghe xong Nhạc Thần hồi bẩm, Âu Ngạn Hạo cười phá lên: “Tiểu hồ ly này, thực sự là rất xấu rồi. Dùng Chu Bảo Trạch đến đã kích Lâm Thiển Khanh, quá xấu rồi!”

“Đã kích người đều phải dùng nàng để ý nhất đến đã kích, hư, thật sự là hư!” Âu Ngạn Hạo không hề hình tượng vỗ đùi cuống tiểu.

Nhạc Thần đứng ở dưới, liếc liếc mắt vương gia nhà hán đang cuống tiểu không ngớt một cái. edit: voi còi

Trong miệng nói Lâm tam tiểu thư hư, còn cười đến vui vẻ như vậy, về mặt tán thưởng là ý tứ gì?

Nhạc Thần nêu ý kiến: “Vương gia, Chu Bảo Trạch kia luôn luôn đối Lâm tam tiểu thư xun xoe, có phải hay không.. Để hán bận rộn chút?”

“Không cần.” Âu Ngạn Hạo cười xua tay, tự tin nói, “Người như Chu Bảo Trạch, sao có thể bắt được kẻ dối trá tiểu hồ ly kia? Căn bản là không cần quan tâm hán.”

Âu Ngạn Hạo căn bản sẽ không có đem Chu Bảo Trạch để vào mắt, nếu như nói trước đây còn để ý một chút, hôm nay nghe thái độ của tiểu hồ ly đối với Chu Bảo Trạch, liền biết.

Nàng căn bản sẽ không có coi Chu Bảo Trạch là chuyện gì.

Nàng cũng không để ý, hán cần gì phải đi để ý?

Còn cần phải động Chu Bảo Trạch khiến nàng chú ý sao?

Loại chuyện cái được không bù đắp đủ cái mất này, hán mới sẽ không đi làm.

“Vương gia, An Nam công chúa bên kia cũng sẽ mời vương gia phi tử khác... Sợ rằng...” Nhạc Thần nhắc nhở vương gia nhà hán, nếu như nhớ không sai lời, đích nữ của An Viễn hậu phu nhân chính là trắc phi của Ngũ vương gia.

Âu Ngạn Hạo cười: “Người cảm thấy bọn họ sẽ tính toán tiểu hồ ly?”

“Thuộc hạ có lo lắng này.” Nhạc Thần nhỏ tiếng.

“Người không cần có lo lắng này.” Âu Ngạn Hạo khẳng định nói.

Nhạc Thần kinh ngạc nhìn về phía vương gia nhà mình, chẳng lẽ vương gia đã có dự định hay sao?

“Bọn họ tất nhiên sẽ tính toán nàng!” Âu Ngạn Hạo trả lời thiếu chút nữa không làm Nhạc Thần bị nước miếng của mình sặc chết, vương gia nhà hán có thể đừng nói những câu kinh người như thế không?

Năng lực tiếp nhận của hán có hạn a!

“Nhưng mà... Tính toán tiểu hồ ly... Rốt cuộc ai tính toán ai còn thật nói không tốt.” Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của Âu Ngạn Hạo vuốt ve cằm của mình, về mặt nghiền ngẫm treo theo tươi cười, Nhạc Thần nhìn thấy phía sau lưng một trận một trận khí lạnh.

Vương gia a, người muốn mở hoa mai yển là An Nam công chúa nha, là An Nam công chúa mà hoàng thượng cũng kính trọng a!

Không phải tùy tiện tiện a miêu a câu, về mặt xem kịch vui của ngài đây là muốn náo loạn nào a?

Vương phủ bên này Nhạc Thần ở trong lòng rít gào thế nào, Âu Ngạn Hạo không biết, ở trong hầu phủ Lâm Mị càng không rõ ràng lắm, hiện tại lực chú ý của nàng tất cả đều ở trên đồ mà Âu Ngạn Hạo đưa tới thôi. edit: voi còi

“Tiểu thư, thật đẹp a.” Châu Nhi giờ y phục cho Lâm Mị nhìn.

Xiêm y đỏ rực, giống như lửa hùng hực cháy bùng lên. Làn váy tầng tầng trải ra giống như lửa đang cháy lan ra đồng cỏ vậy, thế không thể đỡ.

“Muốn nô tỳ nói, y phục này để tiểu thư mặc là thích hợp nhất. Người ngoài mặc, ai có thể ép tới ử?” Châu Nhi đắc ý nói.

Ở nàng xem đến, cũng chỉ có tiểu thư nhà nàng mới có khí thế cùng tư sắc này.

Người bên cạnh mặc vào, chỉ biết bị y phục ngăn chặn lại tất cả.

“Đừng hồ nháo, còn không giúp tiểu thư thu thập.” Tú Nhi quát lớn muội muội của mình, “Ta để muội tới chỉnh sửa giúp tiểu thư, không phải để muội tới đùa.”

Châu Nhi chu chu môi, nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Người ta không phải là nhìn coi được, lấy ra cho tiểu thư nhìn nhìn thôi.”

“Còn dám mạnh miệng?” Tú Nhi giơ tay lên, làm bộ muốn đánh.

Châu Nhi nghịch ngợm thè lưỡi, vội vàng chạy qua một bên đi thu thập.

Một bên thu thập trong lòng một bên cảm thán, trang sức này cũng tinh xảo. So sánh với trang sức vừa rồi Lâm Thiên Khanh lấy tới a, thật là âm đậm không ánh sáng.

Lâm Thiên Khanh cũng không biết xấu hổ lấy ra? Hừ!

Thất vương gia đối tiểu thư thực sự là để bụng, tiểu thư theo vừa rồi liền nhìn chăm chăm, là cảm động đi?

Lâm Mị nhìn chăm chăm những thứ trang sức ấy, chớp mắt một chút, hỏi Tú Nhi: “Những trang sức này nếu như bán, không phải có thể đổi thật nhiều ăn ngon sao?”

Động tác trên tay của Châu Nhi cứng đờ, đột nhiên cảm thấy Thất vương gia hình như có chút đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Khác biệt

Edit: voi còi

Thời gian hai ngày thoáng một cái đã qua, Lâm Mị ngồi xe ngựa tới phủ của An Nam công chúa.

Nhắc tới An Nam công chúa cũng không phải là thân sinh nữ nhi của bệ hạ, phụ thân của nàng là quan viên biên cương, năm đó vì ổn định biên cương trực tiếp liền đem nàng đưa cho thủ lĩnh ngoại cảnh.

Thời gian hai năm, đợi được đại cục trong nước ổn định, lúc này mới đánh ngoại tộc. Trong khoảng thời gian này có thể có gió yên sóng lặng, chính là bởi vì công lao An Nam công chúa chu toàn.

Có thể nói, bảo vệ trong nước an bình, không có phát sinh náo động, An Nam công chúa không thể không có công.

Sau khi cha nàng từ chiến sa trường, bệ hạ trực tiếp phong nàng vì An Nam công chúa, định cư thủ đô, ban phủ công chúa, địa vị cao cả.

Tới phủ công chúa, sau khi đưa lên thiệp mời, mới có thể ngồi xe ngựa tiến vào viện.

Mà những thứ ấy chỉ có thể ở trên thiệp mời viết tên các cô nương, ở cửa lớn phủ công chúa xuống xe ngựa, chính mình đi vào.

Phủ công chúa cũng khá lớn, dọc theo con đường này đi qua, cần tiêu phí không ít thời gian.

Cho nên ở đại đa số người đi bộ, mà chỉ có một vài cỗ xe ngựa có thể tiến quân thần tốc, không biết bị bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ nhìn theo đi vào.

Đợi được sau khi Lâm Mị xuống xe ngựa, trong đại sảnh mở tiệc chiêu đãi đã bày xong bàn.

Cạnh cửa cung nữ tiến lên đón, hành lễ nói: “Lâm tam tiểu thư, mời bên này.”

Lâm Mị mỉm cười, đi theo cung nữ tới bên cạnh bàn của mình, ngồi xuống. Tú Nhi đứng ở phía sau của nàng.

Mỗi người tham gia yến hội có thể mang một thiệp thân nha hoàn.

Bên trong còn là ngồi mấy người trang phục trang điểm giống phu nhân, Lâm Mị chỉ là liếc mắt nhìn, không có để trong lòng.

Rất nhanh, người đã tới đủ.

Chỉ là, ngoại trừ vị trí chủ vị trên cao, phía dưới kê mấy bàn đơn người ngồi ở đó đều là cảm thiệp mời mà An Nam công chúa tự tay viết. Còn những người khác... Trong đại sảnh trái lại kê mấy dãy bàn thật dài.

Đây là giống như đài ngộ khác nhau giữa thượng phòng cùng phòng lớn chung.

Đương nhiên, nếu như năm vừa rồi, đài ngộ này, sẽ chỉ làm Lâm Thiển Khanh cảm thấy vô cùng tự hào. Muốn biết, trong kinh đô biết bao nhiêu tiểu thư huân quý thế gia trong kinh đô là vào không được hoa mai yến.

Chỉ là, vinh dự đặc biệt năm rồi, lúc này lại khiến Lâm Thiển Khanh cảm thấy trên mặt nóng bừng.

Ánh mắt nàng đỏ kị không cam lòng tất cả đều tập trung vào trên người Lâm Mị phía trước đang ngồi một mình kia.

Một thân y phục đỏ rực như lửa cháy, khiến Lâm Mị thành tiêu điểm giữa mọi người.

Tầng tầng lớp lớp y phục lụa mỏng, chút nào không thấy rườm rà, ngược lại như lửa cháy hỏa vậy, mang theo một loại rừng rực nhẹ nhàng, dường như vũ động trên không trung.

Càng dừng nhấc tới trên tóc Lâm Mị caig nguyên bộ trang sức vàng nạm hồng ngọc, một viên hồng ngọc lớn được cố định ở chính giữa, từng sợi kim tuyến tinh tế quấn quanh kéo dài sang hai bên, phía trên gắn những viên bảo thạch màu hồng nho nhỏ, đan vào ở sau ót.

Tầng lớn tơ vàng quấn quanh, vừa tạo ra hoa văn phiền phức giữ chặt mái tóc đen dài.

Chớ nói chi là hơi nghiêng đầu nhẹ nhàng dao động, trên không trung lưu lại một chút kim sắc tàn quang, khiến cho người nhìn không dời được hai mắt.

Nếu nói là y phục và trang sức này đẹp lắm cho người khác hâm mộ, Lâm Mị người này mới là chân chính làm người ta không dời ánh mắt.

Ngũ quan tinh xảo yêu nghiệt, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, không cần dùng son bột nước trang điểm, cũng đã đẹp không gì sánh nổi.

Phảng phất giống như phượng hoàng lửa xinh đẹp trong lửa cháy hùng hực kia, cao ngạo bay lượn với chân trời.

"An Nam công chúa đến." Theo tiếng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên, An Nam công chúa mặc y phục đơn giản la quần màu tím từ sau đường đi đến.

Cũng không phải là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại mang vẻ đẹp điềm tĩnh. Không thuộc về mỹ nhân chợt vừa nhìn (nhìn thoáng), mà nhìn kỹ, lại có khác một loại mỹ cảm đặc.

Trang sức không nhiều, lại kiện kiện tinh tế, vừa nhìn liền là vật trong cung ngự ban.

Không biết là thân thể không tốt còn là lâu không thấy thái dương, màu da trắng bạch suy yếu giống như có bệnh.

An Nam công chúa ngồi vào chỗ, mọi người bình thân, cung nữ bưng các loại món ngon như nước chảy đi vào bày đầy đủ.

Nhìn trên bàn trước mặt dọn xong món ngon, Lâm Mị thể nhưng một chút cũng không khách khí, trực tiếp cầm chiếc đũa lên bắt đầu ăn.

Còn những nữ nhân bên cạnh kia lại mềm giọng nói nhỏ ca tụng nhau... Cùng nàng có quan hệ gì?

Cái gì cũng không hấp dẫn bằng mỹ thực trước mặt.

Tú Nhi nhìn tiểu thư thoải mái, cũng là hải lòng gấp thức ăn rót rượu cho tiểu thư.

Đội được mọi người hàn huyên một trận xong, An Nam công chúa ý bảo mọi người có thể đi trong viện ngắm mai.

Nhắc tới An Nam công chúa nhưng thật là thích hoa mai, trong viện to như vậy trồng toàn hoa mai.

Lúc này chính là mùa hoa mai nở rộ.

Trong đó tiêu điểm cũng không phải là những đóa hoa mai không sợ giá lạnh, mà là An Nam công chúa.

Người nào không biết An Nam công chúa thân phận siêu nhiên, ngay cả bệ hạ đều lễ nhượng ba phần với nàng, đương nhiên là vây quanh ở bên cạnh An Nam công chúa, mượn cơ ngắm hoa đến lời kéo làm quen.

Lâm Mị ăn uống no đủ cũng không có hứng thú hưởng nơi có nhiều người mà đi, tự mình mang theo Tú Nhi hướng bên cạnh đi đến.

Nhìn hoa mai kiêu diễm, ngửi mùi hương lạnh lùng, cả người đều là vui vẻ thoải mái.

Rốt cục khi rời xa những người sắc mùi son phấn, Lâm Mị như trút được gánh nặng phun ra một hơi.

Những người này, hương phấn son bột không lấy tiền đi?

Đây là dùng bao nhiêu a?

”Oh.” Lâm Mị đem điểm tam vừa dùng khăn tay len lén giấu đi đưa cho Tú Nhi, “Ăn chút đi, còn không biết lúc nào trở về đâu.”

Nàng đột nhiên có chút hối hận, tuy nói thức ăn kia ăn rất ngon, thế nhưng, những thứ mùi son phấn ấy hun nàng thấy đau đầu. Chờ một lát có thể đi rồi hãy mau đi thôi, chịu không nổi.

Tú Nhi nhìn nhìn xung quanh không có ai, vội vàng đem điểm tâm nuốt vào.

Còn là tiểu thư nhà nàng tốt nhất.

Tú Nhi ăn xong, hai người nhìn hoa mai một chút, liền nghe thâu sau lưng có tiếng bước chân truyền đến.

Lâm Mị nhăn mày lại, nàng cũng đến nơi hẻo lánh như thế rồi, sao còn có thể gặp được người?

”Tam tỷ, tỷ ở nơi này a?”

Lâm Thiển Khanh?

Nàng tới làm gì?

Lâm Mị xoay người, nhìn Lâm Thiển Khanh: “Có việc?”

”Tam tỷ, tỷ....” Lâm Thiển Khanh vì khăn tay trong tay một cái, tựa hồ là đang vì khó muốn nói như thế nào.

”Không có việc gì ta liền đi trước.” Nàng cũng không muốn cùng Lâm Thiển Khanh nhiều cùng xuất hiện, đầu óc Lâm Thiển Khanh không quá bình thường, ý nghĩ thật sự là khác hẳn với thường nhân.

”Tam tỷ có người muốn gặp tỷ.” Lâm Thiển Khanh nhìn thấy Lâm Mị muốn đi, vội vàng ngăn cản nàng, lo lắng nói ra.

Lâm Mị kỳ quái nhìn Lâm Thiển Khanh, nàng thật là không ngờ có người nào muốn gặp nàng.

”Chính là hắn.” Nói xong, Lâm Thiển Khanh tránh ra một bước, lộ ra nha hoàn phía sau nàng vẫn hơi cong thân.

Nha hoàn kia lúc này mới đứng vững người, so với vừa rồi cao hẳn một cái đầu. Trên mặt tuy nói không có hóa trang, thế nhưng nhìn thiên âm nhu phần khỏi nha hoàn đến đâu cũng không phải rất đột ngột.

Lâm Mị nhíu mày, người này là ai?

”Tam tiểu thư, ta rốt cuộc lại gặp được người.” Nam nhân trang điểm thành nha hoàn kia thoáng cái liền kích động nhào tới.

Lâm Mị phản ứng cũng rất trực tiếp, giơ chân lên đến, một cước đạp tới.

Thân thể bị độc tố cái tạo qua, đạp một nam nhân sức trời gà không chặt như thế, tuyệt đối là dư dả.

Nam nhân phù phù một chút liền nằm trên đất, vừa định đứng dậy, trên lưng trầm xuống, ba kỷ một chút, mặt lại cùng mặt đất liền tiếp xúc thân mật.

”Người muốn chết sao?” Lâm Mị đạp phía sau lưng nam nhân, mắt hoa đảo neho lại, khoe mắt bị lấy hồng sắc nguy hiểm.

”Tam tỷ, tại sao tỷ có thể đối đãi người ái mộ mình như vậy?” Lâm Thiển Khanh bắt mắt chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khó có được hữu tình lang

”Người ái mộ ta?” Lâm Mị không hiểu ra sao nhìn Lâm Thiển Khanh, đây là cái gì cùng cái gì?

Lâm Thiển Khanh ở đây cũng là đang náo loạn xộn cái gì đây?

”Vị công tử này từ sau khi thấy qua tỷ, liền mất hồn mất vía, cả ngày ăn không ngon đêm không thể say giấc, chỉ nghĩ lại gặp lại tỷ một lần nữa.” Lâm Thiển Khanh kích động nói, “Liền vì cái này, còn cố ý chạy tới bên ngoài công chúa phủ, mạo nguy hiểm mất đầu, chỉ vì nhìn thấy tỷ.”

Lâm Mị mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn Lâm Thiến Khanh càng nói càng kích động.

”Hắn thật là đối với tỷ tình thâm ý nặng, thà rằng giả thành nha hoàn cũng muốn cùng muội tiến vào thấy tỷ. Tam tỷ, tỷ có thể gặp được người si tình như vậy thực sự là quá may mắn.” Lâm Thiến Khanh kích động trong mắt cũng nổi lên nước mắt.

Lúc nam nhân này ngăn cản nàng, không ngừng cầu xin nàng, nàng theo ban đầu sợ hãi đến cảm động, sau đó bị sự si tình của hắn thật sâu đã động.

Lúc này mới mạo hiểm dẫn hắn vào.(ngu như lợn...)

Nàng muốn thành toàn Tam tỷ cùng nam nhân si tình này.(edit voi còi,..)

Sau khi Lâm Mị nghe xong, tỉ mỉ nhìn Lâm Thiến Khanh mắt hàm nhiệt lệ kích động không thôi, hỏi một câu: “Trong đầu ngươi có phải chứa toàn phân hay không?”

Sắc mặt Lâm Thiến Khanh đột nhiên biến đổi, nhú mày, bất mãn chất vấn: “Tam tỷ, sao tù có thể nói ra lời thô tục như vậy?”

”Ta nói chuyện thô tục cũng tốt hơn ngươi làm loại này chuyện xấu xa này.” Lâm Mị khinh thường cười lạnh, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy xem thường khiến trong lòng Lâm Thiến Khanh bốc lửa.

”Tam tỷ, vị công tử này đối với tỷ tình thâm một mảnh, tỷ không cảm động cũng thì thôi, sao lại còn ác ngữ với muội như vậy chứ? Tỷ rốt cuộc có tâm hay không? Hiểu tình hay không?” Lâm Thiến Khanh kích động chất vấn.

”Trên đời này e rằng khó có được hữu tình lang, Tam tỷ, sao ngay cả điều này tỷ cũng không hiểu vậy?”

Nhìn Lâm Thiến Khanh một bộ nàng khinh nhờn cảm tình thần thánh, Lâm Mị liền cười: “Ngươi nói những thứ này ta còn thực sự không hiểu. Ta chỉ biết là, hôn sự là meengj của phụ mẫu lời của mối mai, kiên quyết sẽ không tùy tiện tìm một dã nam nhân tăng tị với nhau.”

”Tứ muội, muội mang theo một người nam nhân như thế, tới tìm ta là có ý gì? Là muốn phá hủy danh tiết của ta sao? Ta với muội có cái gì thù cái gì oán, khiến muội hại ta như thế?” Lâm Mị lắc đầu nặng nề thờ dài.

”Coi như là muội thích Chu công tử người cùng ta có hôn ước, không phải ta đã trước mặt nói rõ sao? Hôn ước của Chu công tử cùng ta đã không còn nữa, muội đi cầu mẫu thân, mẫu thân luôn luôn thương yêu muội, tất nhiên sẽ đem muội gả tới Chu gia.”

”Muội có gì vì một hôn ước, muốn hủy ta cả đời?” Lâm Mị thương tâm muốn chết nhìn Lâm Thiến Khanh, khiến Lâm Thiến Khanh không hiểu ra sao cả.

”Tam tỷ, tỷ đang nói cái gì? Ta bây giờ nói chính là nam nhân này đối với tỷ cuồng đại một mảnh, tỷ chớ có phụ hắn mới đúng a.” Lâm Thiến Khanh nhăn đôi mày tình xảo lại, đôi môi tô son đỏ mọng cũng mím lại: “Tam tỷ, hữu tình lang như vậy thể nhưng thiên kim khó có được.”

”Tứ muội, nơi này là phủ công chúa! Dù cho muội muốn hại ta, muội cũng không thể đem một nam tử xa lạ mang vào phủ công chúa. Muội muốn công chúa, muốn nữ quyền khác sau này tự xử thế nào? Muội phá hủy danh tiết của ta không đủ, còn muốn phá hủy thanh danh của người khscs nữa hay sao?” Lâm Mị che môi lại, đầu lòng lắc đầu, trong mắt đều là nồng đậm thất vọng cùng thương tâm.

”Tam tỷ tại sao tỷ lại nói như thế? Hắn...” Trong mắt Lâm Thiến Khanh thất vọng, không ngờ Lâm Mị sẽ nói như vậy.

Lâm Mị không đếm xỉa người khác si tình tình ý như thế cũng thì thôi, lại vẫn vu hãm nàng, này là tâm địa rắn rết như thế nào?

Ngay khi Lâm Thiến Khanh giận dữ muốn nghiêm nghị phản bác, liền nghe đến phía sau một tiếng quát lớn: “Lớn mật!”

Lâm Thiến Khanh kinh ngạc quay đầu, sau khi thấy rõ người tới, sợ đến vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Công chúa thiên tuế.”

Ánh mắt An Nam công chúa lạnh như băng rơi vào trên thân nam nhân nam phần nữ trang kia, tức giận đến khuôn mặt vốn cũng không có huyết sắc gì ngày càng trắng bệch: “Thật to gan, vậy mà một mình mang ngoại nam nhập phủ, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Đối mặt với An Nam công chúa trách cứ, Lâm Thiến Khanh sợ đến mức thẳng run run, vội vàng biện bạch nói: “Công chúa thứ tội, dân nữ không phải có ý định muốn phạm công chúa, chỉ là, nhìn thấy hắn đối với Tam tỷ của dân nữ cuồng đại một mảnh, lúc này mới muốn tác thành sự si tình của hắn.”

”Ồ nháo!” An Nam công chúa quát lớn nói, “Liền bởi vì hắn cái gọi là một khối tình si, ngươi vậy mà không đếm xỉa đến uy nghi của hoàng thất, dẫn hắn nhập phủ công chúa của bản cung?”

”Người tới, đưa bọn họ giam giữ, đưa đến gặp quan phủ!” An Nam công chúa căn bản là không nghe Lâm Thiến Khanh giải thích, trực tiếp ra lệnh.

Bên cạnh ma ma thái giám lập tức qua đây, giữ Lâm Thiến Khanh cùng nam nhân kia.

Ngay cả là bị người bắt giữ, Lâm Thiến Khanh còn đang không ngừng giãy giụa, không cam lòng ủy khuất gào thét: “Công chúa, hắn là đến tìm Tam tỷ của dân nữ a!”

Dựa vào cái gì chỉ bắt nàng, không đi bắt Lâm Mị a? (Ngu hết thuốc chữa rồi)

An Nam công chúa sẽ nói lời vô ích cùng Lâm Thiện Khanh sao?

Cũng không nhìn một chút Lâm Thiện Khanh có tư cách này hay sao?

Nhìn thấy An Nam công chúa không có phản ứng, Lâm Thiện Khanh nóng nảy, hoảng loạn ở trong đám người tìm kiếm giúp đỡ, nhưng căn bản tìm không được bóng dáng Lâm Y Hân, chỉ có thể mang theo khóc nức nở hô to: “Nhị tỷ, Nhị tỷ... Cứu muội, cứu muội!”

Lâm Y Hân mới từ trong đám người lo lắng đẩy ra, hoảng loạn hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Sao muội lại mang nam nhân tiến vào?”

Những thứ ma ma thái giám ấy thế nhưng sẽ không cho Lâm Thiện Khanh thời gian giải thích, trực tiếp kéo đi ra ngoài.

Ở đây xảy ra loại chuyện này, hoa mai yến sao có thể tiến hành tiếp được?

Đương nhiên là trực tiếp kết thúc, các gia tiểu thư phu nhân nhao nhao cáo từ ly khai.

Lâm Mị an nhàn thành thoi ngồi xe ngựa lắc lư ra, cũng may An Nam công chúa này là một người hiểu lý lẽ, nếu không, còn không biết muốn ồn ào thành cái dạng gì.

Chẳng qua chỉ là, náo đến quan phủ, đúng là có chút khó coi.

Cũng không biết Lâm Thiện Khanh ở trong quan phủ sẽ nói nàng cái gì.

Quên đi, thanh danh loại đồ vật này lại không thể ăn, Lâm Thiện Khanh muốn chửi bới liền chửi bới đi.

Dù sao nàng phải nói, vừa rồi đều nói cho An Nam công chúa nghe. An Nam công chúa cũng biết, chuyện này cùng nàng không quan hệ đều là Lâm Thiện Khanh tự chủ trương.

Lâm Thiện Khanh bị bắt lôi ra khỏi phủ công chúa, nàng vẫn còn hô to: “Công chúa, người này thật là ái mộ Tam tỷ của dân nữ a, thật là cuồng dại một mảnh a!”

Bên ngoài phủ công chúa cũng không có cửa hàng quán nhỏ gì, thế nhưng, đó cũng là có người đi đường, coi như là ít, đó cũng là người a.

Trong ngày thường phủ công chúa yên tĩnh, đột nhiên náo ra như thế, người đi đường có thể không hiếu kỳ sao?

Coi như là không dám ồn ào vây qua nhìn một chút, đó cũng là dừng bước, vờn dài cổ thò đầu ra nhìn náo nhiệt.

Mấy thái giám giữ Lâm Thiện Khanh thật là không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm tứ tiểu thư này có phải đầu óc có vấn đề hay không, chuyện như vậy còn gọi được lẽ thẳng khí hùng như vậy... Là ngại chết được quá chậm sao?

Bọn thái giám sợ đến vội vàng để thị vệ bên cạnh cùng đi giữ Lâm Thiện Khanh, mau nhanh đem nàng tổng quan, bọn họ có thể giải thoát, ngàn vạn đừng liên lụy đến trên người bọn họ mới tốt.

Lâm Thiện Khanh muốn chết, bọn họ còn không nghĩ đâu!

“Các ngươi làm gì? Làm gì?” Lâm Thiện Khanh ra sức giãy giụa, nàng rõ ràng chính là đang làm chuyện tốt, những người này thế nào liền ngang ngược vô lý đâu?

“Tất cả dừng tay cho bản vương!” Một tiếng nói lạnh lẽo khiến những người lôi kéo ở cửa công chúa phủ đều dừng lại.

Thị vệ thái giám thấy một người tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Thấy qua vương gia, vương gia thiên tuế.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Có tình có nghĩa

Âu Ngạn Hạo khoát tay chặn lại, ý bảo những người đó đứng lên, ánh mắt băng lãnh quét qua Lâm Thiện Khanh cùng với nam nhân mặc một thân trang phục nhà hoàn chẳng ra cái gì cả, chất vấn: “Đây là có chuyện gì?”

“Bẩm vương gia, An Viễn hầu phủ Tứ tiểu thư mang theo ngoại nam vào phủ công chúa, công chúa phân phó nô tài đem người đưa đến quan phủ.” Thái

giảm lập tức hồi bẩm.

Bên cạnh xa xa người xem náo nhiệt vừa nghe, trên mặt lộ ra kinh ngạc thần tình, tất cả đều ánh mắt phức tạp quan sát Lâm Thiển Khanh.

Không ngờ Lâm gia tử tiểu thư này nhìn thanh tú nhu nhược, vậy mà làm ra chuyện bỉ ổi như vậy.

Hẹn hò nam nhân còn mang vào phủ công chúa, thật là mình muốn chết a.

Còn chưa có chờ Âu Ngạn Hạo nói chuyện, Lâm Thiển Khanh liền trước nóng nảy, lo lắng biện giải cho mình nói: “Vương gia, dân nữ oan uổng a!”

“Oan uổng?” Âu Ngạn Hạo gọi lên khoe môi, hỏi, “Người oan uổng thế nào, nói nghe một chút.”

Loại chuyện này, An Nam công chúa tự nhiên bất tiện ra mặt giải quyết, thế nhưng làm vương gia hấn đến giải quyết, cũng rất là dễ dàng.

“Vị công tử này vẫn luôn rất ái mộ tỷ tỷ của dân nữ, vì nhìn thấy Tam tỷ của dân nữ, mạo hiểm bị chặt đầu, cũng muốn gặp Tam tỷ một lần. Dân nữ là bị hấn cuồng đại đả động, lúc này mới mạo hiểm dẫn hấn tiến vào phủ công chúa.”

Lâm Thiển Khanh vành mắt phỉếm hồng trần thuật chính mình ủy khuất: “Chính cái gọi là trên đời này e rằng khó có được hữu tình lang, Tam tỷ có thể gặp được một người thật tình đối đãi với mình như vậy, đúng là không dễ, dân nữ lúc này mới muốn tác hợp bọn họ.”

Âu Ngạn Hạo cười, vốn là thân thể cường tráng ngũ quan lớn lên là đao khắc gọt dũa, dưới sự mỉm cười như vậy, đường nét ngày càng rõ ràng, ngày càng có khí khái nam nhi, khiến cho các đại cô nương tức phụ xung quanh mặt mày đỏ bừng.

Vương gia thế nào nhìn như thế coi được đâu?

Âu Ngạn Hạo khí phách, há là Chu Bảo Trạch có khả năng so với?

Tự nhiên, bên trong những người đỏ mặt xấu hổ này, Lâm Thiển Khanh cũng là một thành viên trong đó.

Chẳng qua là, lời tiếp theo của Âu Ngạn Hạo, khiến huyết sắc trên mặt Lâm Thiển Khanh trong nháy mắt rút đi, thắm trắng như tờ giấy: “Chính mình thấp hèn liền cho rằng người khác với người như nhau thấp hèn sao?”

Lâm Thiển Khanh kinh ngạc mở to hai mắt, không dám tin nhìn chăm chăm Âu Ngạn Hạo, nàng vạn vạn không ngờ, Âu Ngạn Hạo vậy mà mắng nàng thấp hèn!

“Vương gia, ngài vì sao nhục nhã dân nữ như vậy?” Lâm Thiển Khanh ủy khuất hỏi, nước mắt trong suốt theo hai má chảy xuống.

Nhưng thật là hoa lê đẫm mưa ta thấy đều thương, chỉ tiếc, Âu Ngạn Hạo không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Đường đường tiểu thư hầu phủ, cùng một người nam nhân bên ngoài quen như vậy, chẳng lẽ còn không thấp hèn?” Âu Ngạn Hạo cười lạnh chất vấn.

“Dân nữ không biết người này.” Lâm Thiển Khanh vừa nghe, liền luống cuống, vội vàng cùng nam nhân này phỉết thanh quan hệ.

“Nga? Không biết?” Âu Ngạn Hạo buồn cười hỏi, “Đã không biết, tại sao hấn vừa nói quen biết Tam tỷ của người, người liền muốn giật dây bắc cầu cho hấn? Làm sao người biết người này quen biết Tam tỷ người, cùng Tam tỷ của người ý hợp tâm đầu?”

Người ở chung quanh nghe đến câu hỏi của Âu Ngạn Hạo, cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Nói chung, gặp được nam nhân hấp ta hấp tấp chạy ra như vậy, không phải hấn là trước hoài nghi người tới động cơ bất lương sao?

Tại sao nàng ta lại “Hiểu sâu nghĩa cả” muốn tác hợp hai người như vậy đâu?

“Bản vương nghe nói, lúc trước di nương của Tam tỷ người còn sống, tựa hồ là có một cửa hôn ước không quá trong sáng. Tay tam tỷ người cảm tín vật hôn ước, người lại hết sức vừa ý nam nhân kia...” Nói đến đây, Âu Ngạn Hạo liền không có tiếp tục nói hết.

Phải tin tưởng, sức tưởng tượng của tất cả dân chúng là rất phong phú, sự tình phía sau, bọn họ hoàn toàn có thể tự mình tưởng tượng.

“Không, không phải như vậy.” Lâm Thiển Khanh tự nhiên cũng ý tứ trong lời nói của Âu Ngạn Hạo, liên tục lắc đầu phủ nhận, “Ta không có ý tứ kia, ta không có ý muốn hãm hại Tam tỷ.”

“Vậy ta hỏi người, người này tên họ là gì người ở nơi nào, trong nhà tình huống thế nào, người đều rõ ràng?” Âu Ngạn Hạo mang trên mặt tươi cười, thế nhưng hỏi lên một chút cũng không khách khí.

“Này, này...” Lâm Thiển Khanh chợt dạ cúi đầu nhìn, nàng nào biết a.

“Nhạc Thần.” Âu Ngạn Hạo phân phó một câu, Nhạc Thần lập tức đi qua, đi dò hỏi tình huống nam nhân kia.

Không bao lâu sau, Nhạc Thần qua đây hồi bẩm, đem tình huống của nam nhân đại thể nói một chút, mấu chốt là trọng điểm phía sau: “... Trong nhà có

một thế một nữ, đọc sách nhiều năm nhưng không thi đỗ vẫn chỉ là một tú tài. Hắn ở trên đường thấy qua Lâm tam tiểu thư, lại biết tam tiểu thư là thiên kim An Viễn hậu phủ, rồi mới hướng Lâm tam tiểu thư nhớ mãi không quên, tìm các loại cơ hội tiếp cận.”

Âu Ngạn Hạo cười, tiếng cười hào sảng sợ đến Lâm Thiên Khanh run lấy bảy, nàng biết có chỗ nào đó không đúng lắm, thế nhưng cụ thể là đâu, nàng nói không ra.

Chỉ là cảm thấy lúc này Âu Ngạn Hạo rất đáng sợ, ánh mắt của người xung quanh cũng hình như là kim đâm vậy, làm cho nàng khó chịu.

”Cho nên, Tứ muội cảm thấy một người có thể có nữ như vậy, muốn leo lên phú quý, một người chú trọng nữ sắc, đúng là đối với ta mới tình thâm thiết? Muội muốn tác hợp ta cùng nam nhân như vậy?” Lâm Mị chậm rãi theo xe ngựa xuống, đỡ tay Tú Nhi, trong mắt bi thương nhìn Lâm Thiên Khanh.

”Tứ muội, ta tốt xấu gì cũng là Tam tỷ của muội. Ta đã rời khỏi, đem hôn ước tặng cho muội. Thế nhưng, Chu công tử không muốn thú muội, muội cũng không thể hãm hại ta như vậy. Tứ muội, muội có thể không đếm xỉa đến ta, thế nhưng, muội không thể không để ý mặt mũi hầu phủ, mặt mũi công chúa cùng với các tiểu thư phu nhân khác!” Lâm Mị nhíu mày đau lòng quát lớn nói.

”Tam tỷ, tỷ, tại sao tỷ có thể nói như vậy? Muội là vì tốt cho tỷ... Hắn, đối với tỷ có tình có nghĩa...”

Lời này của Lâm Thiên Khanh trực tiếp bị xung quanh một mảnh xuyết xuyết cắt đứt.

Một đám người liền nhìn Lâm Thiên Khanh giống như nhìn đồ ngốc vậy, nam nhân như vậy tính có tình có nghĩa gì?

Có người nhỏ giọng đưa ra chất vấn như vậy, lập tức liền bị người bên cạnh cười nhạo cắt ngang: “Cái gì có tình có nghĩa, nói rõ chính là nghĩ phá hủy tam tỷ của nàng ta, nàng ta có thể gả cho cái Chu công tử gì đó kia.”

”Người này thật không thể nhìn tướng mạo a. Nhìn thanh tú động lòng người, lại là một người tâm địa rắn rết.”

Xung quanh tiếng nghị luận ong ong, một chút cũng không có lãng phí tất cả đều theo tai Lâm Thiên Khanh chui vào trong đầu của nàng, giống như cái dùi chui vào vậy.

Làm cho máu toàn thân nàng giống như bị lấy ra sạch sẽ vậy, tay chân lạnh lẽo, đôi chân mềm nhũn.

Nếu không phải thái giám bên cạnh giữ nàng, chỉ sợ sớm đã tê liệt ngồi xuống.

”Chuyện này giao cho bản vương, các người trở lại hồi bẩm An Nam công chúa, bản vương nhất định sẽ cho nàng một câu trả lời thỏa đáng.” Âu Ngạn Hạo cất giọng nói.

”Vâng.” Thái giám bọn thị vệ hành lễ xong, trở lại phủ công chúa.

Âu Ngạn Hạo phân phó Nhạc Thần mấy câu sau, nhượng hắn mang theo Lâm Thiên Khanh đi An Viễn hậu phủ.

Nhạc Thần đem chuyện đã xảy ra báo cho Lâm Bác Nguyên biết, Lâm Bác Nguyên ôn tồn đem Nhạc Thần tiễn bước, về tới trong phòng, Lâm Thiên Khanh hãy còn khóc đến mức nở thảm thiết.

Nhìn thấy Lâm Bác Nguyên trở về, ủy khuất bắt được ông tay áo Lâm Bác Nguyên, khóc nói: “Phụ thân, nữ nhi đều là vì tam tỷ, nữ nhi... A!”

Một cái tát hung hăng rơi vào trên mặt của nàng, đau đến mức nàng kêu lớn.

”Súc sinh!” Lâm Bác Nguyên cắn răng tức giận nắn, tức đỏ hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sảng khoái

Edit: voi còi

Bên trong An Viễn hậu phủ là gà bay chó sủa, mà lúc này Lâm Mị lại thư thư phục phục ngồi ở trong nhĩ gian, nhìn trên bàn cơm mỹ vị sắc hương vị đều đủ, khẽ cười với Âu Ngạn Hạo.

”Đây đều là món ăn chiêu bài của tửu lâu này, ném thử xem.” Âu Ngạn Hạo thân thiết gọi Lâm Mị.

”Đa tạ vương gia, chỉ là, tiểu nữ tử đã ở công chúa phủ dùng qua cơm chiều.” Lâm Mị mỉm cười, mình diễm tươi cười xán lạn phảng phất giống như là ánh nắng ngoài cửa sổ, lung lay hai mắt Âu Ngạn Hạo, khiến trái tim của hắn cũng mất tự nhiên nhảy động một cái.

Tú Nhi đứng ở phía sau Lâm Mị, ngạc nhiên liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình cười đến đặc biệt rụt rè, hình như tiểu thư cùng trong ngày thường không quá như nhau a.

Vừa lúc đó, cửa nhà gian bị người nhẹ nhàng gõ vang, sau đó, Nhạc Thần đi đến, khom mình hành lễ nói: “Vương gia, mọi chuyện đã làm xong xuôi.”

“Tốt.” Âu Ngạn Hạo hài lòng gật đầu, nhìn về phía Lâm Mị, đột nhiên nhướn miệng cười, đường nét gương mặt thân thể cường tráng đột nhiên nhu hòa lên, ngày càng có sức quyến rũ, “Lâm Mị, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

Lời nói đột ngột như vậy, dọa Nhạc Thần nhảy dựng lên, vương gia đây là thế nào?

“Tự tại.” Lâm Mị cười, mắt hoa đào cong thành hình trăng non câu người, câu được Âu Ngạn Hạo tâm ngứa.

Cái này khiến Nhạc Thần kinh hãi không ngừng, ngay cả Tú Nhi tim cũng đập rộn lên, tiểu thư đây là muốn làm gì?

“Mị nhi, ngươi muốn tự tại như thế nào?” Âu Ngạn Hạo theo lời của Lâm Mị hỏi thăm đi, thế nào nhìn đều cảm thấy Lâm Mị hình như là tiểu hồ ly bị ánh nắng phơi được bộ lông xõa tung, xõa tung đuôi to lười biếng nằm ở giữa ánh nắng một mảnh tươi đẹp.

Đương nhiên, nếu có thể nằm ở trong ngực hắn thì tốt hơn.

“Không trói buộc, thư thư phục phục hưởng thụ.” Ý nghĩ này nói ra, Lâm Mị nói thế nhưng trong lòng một chút gánh nặng cũng không có.

Ở mặt thế chịu đủ cuộc sống thiếu y thiếu thực rồi, ngày đêm đề phòng, thật vất vả tới một thế giới bình thường, nàng đương nhiên muốn thư thư phục phục còn sống.

Chi tiếc, nàng thân là nữ nhi, ở trong xã hội như vậy, có quá nhiều trói buộc, không phải chỉ dựa vào vũ lực liền có thể giải quyết.

Nếu muốn tự tại mà sống, dĩ nhiên là muốn bàn bạc kỹ hơn.

“Bản vương có thể bảo ngươi tự tại.” Âu Ngạn Hạo cười lên, tiểu hồ ly nên ở vùng quê chạy nhảy vui vẻ, chạy mệt liền nằm ở một nơi ấm áp nào đó nằm ngủ.

Đương nhiên, hắn không để ý chính mình thành nơi ấm áp đó, để tiểu hồ ly nằm.

Nhạc Thần khiếp sợ nhìn vương gia nhà hắn luôn luôn lãnh tính, vương gia nhà hắn luôn luôn là ở trong triều độc lai độc vãng, căn bản cũng không có bất luận giao hảo với triều thần nào.

Tất cả nhiệt tình tất cả đều đầu chú tới trên chiến trường, chỉ có đôi mắt địch nhân... Lúc lấy thủ cấp, vương gia mới có thể “Dễ nói chuyện” như thế.

Hắn biết Lâm tam tiểu thư đối với vương gia mà nói là đặc biệt, thế nhưng vạn vạn không nghĩ đến là đặc biệt như thế, vậy mà khiến vương gia nói ra lời hứa hẹn.

Vương gia đâu chỉ thiên kim?

Nhạc Thần vì phản ứng của vương gia nhà hắn mà khiếp sợ, mà càng làm cho hắn khiếp sợ là phản ứng của Lâm Mị.

“Chính ngươi cũng không được tự tại, còn muốn bảo ta tự tại? Vương gia, ngươi chưa tỉnh ngủ đi?” Đôi mày tinh xảo hơi giơ lên, trong mắt hoa đào thoáng qua một mạt tiểu ý buồn cười, lời qua loa, không chút nào có bởi vì người ngồi đối diện là Thất vương gia được bệ hạ đương triều thịnh sủng mà có cái gì cung kính.

Loại biếng nhác tùy ý này, khiến Nhạc Thần có một loại ảo giác, nàng cùng gia vương gia nhà hắn thân phận đối chỗ.

Vương gia nhà hắn tay cầm trọng binh, ai dám làm càn như thế?

Lâm Mị đây là ăn tim hùng (gấu) gan báo đi?

Âu Ngạn Hạo nghe xong lời nói làm càn của Lâm Mị như vậy, chẳng những không có tức giận, thì ngược lại trực tiếp cười lên.

Trong mâu quang lạnh lùng làm người ta sợ, mà Lâm Mị lại hoàn toàn có mắt không trông, chỉ là nhàn nhạt cười, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Ta không được tự tại? Mị nhi, ngươi từ nơi nào nhìn ra ta không được tự tại?” Âu Ngạn Hạo cười hỏi.

“Người có mắt cũng đều nhìn tới được.” Lâm Mị căn bản là không nhìn cảm xúc phức tạp trong mắt Âu Ngạn Hạo: “Vương gia tay cầm trọng binh, bây giờ các vị hoàng tử đối ngại vàng cũng nhìn chằm chằm, vương gia là vẫn trung lập vẫn bị mượn hơi cũng không phải là một đường dễ đi.”

“Như vậy, vương gia còn có thể sống được tự tại sao?” Lâm Mị nhún mày hỏi.

“Mị nhi, tùy ý thảo luận vấn đề hoàng thất như vậy, nhưng là sẽ rước họa vào thân.” Âu Ngạn Hạo cười, tiểu ý cùng mới vừa rồi không có bất luận cái gì

bất đồng, lại có một loại khí thể bức nhân, khiến bầu không khí bên trong phòng trong nháy mắt kiểm chế lên, làm cho lòng người hình như là đè ép bởi một tảng đá lớn vậy.

Bầu không khí bị kiểm chế đều nhanh muốn hóa thành thực chất, lại không có ảnh hưởng chút nào đến Lâm Mị, như trước nhàn hạ ngồi, mỉm cười nhìn Âu Ngạn Hạo, nhú mày phản hồi một câu: “Phải không?”

Âu Ngạn Hạo đột nhiên lẳng cười ra tiếng, làm người ta nghệt thờ kiểm chế bầu không khí trong nháy mắt đảo qua mà quang đăng: “Mị nhi, điều này người đừng lo. Chỗ này của ta có thể có tự tại mà người muốn.”

Lâm Mị tươi cười càng đậm, hỏi một câu: “Ta vì sao phải ở chỗ vương gia tìm kiếm tự tại? Chẳng lẽ ta tự mình tìm không được tự tại sao?”

“Năng lực của Mị nhi, ta đương nhiên là tin tưởng. Chẳng qua là, chuyện đình viện thật sâu tổng có một chút chính mình không tiện làm việc. Huống chi, ta thường thức tính cách của Mị nhi, không như làm bằng hữu được không?” Âu Ngạn Hạo cười hỏi.

“Có thể.” Lâm Mị ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ, trực tiếp đồng ý.

Âu Ngạn Hạo là mừng khôn kể xiết, chỉ là, hần vẫn là không yên lòng hỏi một câu: “Mị nhi, sao người lại đáp ứng thống khoái như vậy?”

“Vì sao không đáp ứng? Đường đường Thất vương gia, tay cầm trọng binh, lại thâm sâu đượi bệ hạ thịnh sùng. Ta đầu óc không có vấn đề, cùng người kết giao, luôn luôn lợi nhiều hơn hại. Ta vì cái gì mà không đáp ứng?” Lâm Mị nói trắng ra, khiến Nhạc Thần thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Coi như là nghĩ chiếm tiện nghi của vương gia nhà hần, cũng muốn tìm cái lý do hợp lý, đẹp một chút chứ?

Lâm tam tiểu thư này cũng quá trắng ra đi?

Hần thật không biết nên nói như thế nào.

“Tốt, sáng khoái!” Âu Ngạn Hạo cười to vỗ bàn một cái, “Ta liền thích tính tình sáng khoái này của Mị nhi!”

Nhạc Thần không nói gì nhìn vương gia nhà mình, cái này gọi là sáng khoái sao?

Hần cũng không tin, nếu như thay đổi người khác, ở trước mặt vương gia nhà hần vừa nói như thế.

Vương gia còn cười lớn tán thưởng như vậy?

Cười to là khẳng định, thế nhưng, người kia sợ rằng trực tiếp liền đầu người chạm đất đi?

“Chỉ là ta không rõ, vương gia vì sao nghĩ muốn cùng ta làm bằng hữu?” Lâm Mị tò mò hỏi.

Nàng vẫn luôn rất kỳ quái, Âu Ngạn Hạo tựa hồ đối với nàng quá khá hơn một chút.

Muốn nói là bởi vì chuyện thử thuốc lần trước... Nàng cũng không cảm thấy Âu Ngạn Hạo là một người “Trường tình” như vậy. Rõ ràng chính là giao dịch bằng tiền hai bên đều thỏa thuận xong, hần không cần phải làm nhiều như vậy.

“Lần trước ta thấy đến người ở trong ngõ hẻm giáo huấn một người.” Âu Ngạn Hạo trực tiếp chỉ ra, lúc trước hần nhìn thấy gì.

“Vậy vương gia còn dám cùng ta làm bằng hữu?” Lâm Mị cười híp mắt nói, “Lá gan của Vương gia cũng khá lớn.”

“Bản vương chính là gan lớn.” Âu Ngạn Hạo lẳng cười nói, “Cũng thích cùng người gan lớn kết giao bằng hữu.”

“Được, ta cũng thích người sáng khoái.” Lâm Mị cười, tươi cười mình diễm giống như ánh mặt trời ấm áp trong mùa đông, mang theo quang sáng nhuộm đậm ra, làm cho cả người nàng cũng linh động ấm áp, Âu Ngạn Hạo nhìn thấy tim đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiền Đồ

Edit: voi còi

Lâm Mị vừa rảo bước tiến vào hầu phủ, liền bị hạ nhân mời đến bên trong thư phòng của Lâm Bác Nguyên.

Đi vào, phát hiện người thực sự là đủ a. Triệu thị Khổng di nương còn có Lâm Thiến Khanh Lâm Y Hân tất cả đều ở đó, chỉ là, phía trên thủ tọa Lâm Bác Nguyên sắc mặt đen như đáy nồi, khiến bầu không khí bên trong thư phòng bị kiềm hãm được có chút không thờ nổi.

”Phụ thân.” Lâm Mị đi vào, lập tức nhận được hai quả bạch nhãn phần hận của Khổng di nương, cộng thêm ánh mắt u oán của Lâm Thiến Khanh.

”Đã trở về.” Trái lại thái độ của Lâm Bác Nguyên đối với Lâm Mị lại tốt một cách thần kỳ, hòa nhã hỏi, “Vương gia chính là rường cột nước nhà, nhiều cùng hân thân thiết tự nhiên là chuyện tốt.”

”Vâng.” Lâm Mị hơi cúi đầu, đáp một tiếng, “Phụ thân còn có những chuyện khác sao?”

”Thế nào? Mị nhi còn có chuyện phải làm còn trọng yếu hơn cả so với nghe lão gia giáo huấn hay sao? Lúc này liền không nhin được?” Triệu thị vờ trong tay phật châu, giọng mang quở trách hỏi một câu.

Bà đã nhìn đã lâu rồi.

Linh lung các xiêm y, An Nam công chúa tự tay viết thiệp mời, một hạ cửu lưu sinh ra dự dỗ bại hoại Lâm Mị dựa vào cái gì đạt được tất cả những thứ này?

Lâm Y Hân Lâm Thiến Khanh hai không tốt gì đó, thực sự là một điểm dùng cũng không có!

”Phụ thân giáo huấn tự nhiên quan trọng, thế nhưng, vương gia muốn ăn bánh do con làm. Nữ nhi nghĩ nhanh chóng trở lại chuẩn bị. Nhưng mà, cũng không sao, ngày mai cùng vương gia nói một tiếng, nữ nhi không kịp làm cho hắn, cũng được.” Lâm Mị ôn nhu dịu dàng cười, nhẹ giọng nói nhỏ, lại khiến Triệu thị tức giận đến sắc mặt trở nên trắng bạch, ngón tay một phen nắm chặt phật châu, thiếu chút nữa bị cắt đứt.

”Đương nhiên là chuyện của vương gia quan trọng hơn, được rồi, Mị nhi, con mau trở về phòng chuẩn bị đi.” Lâm Bác Nguyên vội vàng nói.

”Vâng, phụ thân.” Lâm Mị phúc thân hành lễ, an nhàn thành thoi rời đi.

Còn những thứ ánh mắt hoặc đồ kị hoặc oán hận rơi vào trên người nàng... Cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Trở lại trong viện chính mình, Tú Nhi hiếu kỳ hỏi một câu: “Tiểu thư, ngài muốn làm bánh cho vương gia sao?”

Không có nghe tiểu thư đáp ứng Thất vương gia a.

”Ta rất nhàn sao?” Lâm Mị trắng mắt liếc Tú Nhi một cái, làm bánh cho hắn? Có bánh, nàng còn muốn chính mình giữ lại ăn đâu.

Ngày mai chẳng qua là Âu Ngạn Hạo mời nàng đi chùa miếu ngoài thành ngắm cảnh mà thôi.

Bánh?

Chẳng qua chính là lý do mà thôi.

Nàng cũng không có thời gian cùng bọn người Lâm Bác Nguyên lãng phí như vậy.

Bên trong thư phòng, Lâm Bác Nguyên giận trừng Lâm Thiến Khanh, cắn răng nổi giận nói: “Người một cô nương chưa lập gia thất, vậy mà để một người nam nhân giả trang thành nha hoàn của mình, gần gũi với người vào công chúa phủ! Người muốn An Viễn hậu phủ ta mất để vào đâu?”

Lâm Thiến Khanh bị Lâm Bác Nguyên tức giận sợ đến run run, cầu cứu nhìn về phía Khổng di nương.

Khổng di nương lập tức đứng dậy, vì nữ nhi của mình xuất đầu: “Lão gia, việc này tại sao có thể trách ở trên đầu Tứ tiểu thư đâu? Nếu không phải Tam tiểu thư làm nam nhân kia nổi lên tâm tư, sao có thể cầu đến trên người Tứ tiểu thư?”

”Ngài cũng biết, Tứ tiểu thư luôn luôn thiện tâm. Đương nhiên là nghĩ tác thành tỷ tỷ của mình, lúc này mới làm chuyện như vậy.” Khổng di nương đem tất cả trách nhiệm đều đẩy tới trên đầu Lâm Mị, dù sao Lâm Thiến Khanh là không có lỗi, Lâm Thiến Khanh chỉ là quá thiện lương, ở làm chuyện tốt mà thôi.edit: voi còi

”Tác thành?” Lâm Bác Nguyên lại không ngốc, sao ông có thể bị Khổng di nương nắm mũi dẫn đi?

”Mang theo một người nam nhân đi công chúa phủ, tác hợp tỷ tỷ của mình cùng một ngoại nam, như vậy gọi thiện tâm? Ta xem chính là không dài đầu óc (nôm na k thông minh)!” Lâm Bác Nguyên nổi giận nói, đồng thời tàn bạo trừng mắt về phía Khổng di nương, nghiêm nghị chất vấn, “Vậy có người sẽ đối với người cuồng đại một mảnh, nàng cũng cho người giật dây bắc cầu, tác thành người phải không?”

”Lão gia...” Khổng di nương sợ đến toàn thân phát run, tội danh thiếp thất cùng người tư thông, nhưng là phải bị chôn sống đánh chết, bà gánh không nổi a.

”Việc này, là Thiến Khanh làm việc lỗ mãng.” Triệu thị rốt cục mở miệng khuyên một câu, “Lão gia, bây giờ không phải là thời gian tức giận. Hôm nay xông tới An Nam công chúa còn có các gia tiểu thư, đều phải chuẩn bị một phần lễ vật bồi tội.”

”Nàng xông ra tai họa đến, chính các người nhận lấy.” Lâm Bác Nguyên trầm giọng nói xong, phất tay áo, xoay người giận dữ rời đi.

Không đi nương cũng ngốc rồi, một lát mới hồi phục tinh thần lại, thoáng cái nhào tới trước mặt Triệu thị, kéo lấy tay áo Triệu thị: “Phu nhân a, nô tỳ ở đây nào có cái làm lễ gì a?”

”Thiên Khanh nói như thế nào đều là theo bụng người chui ra, người này đương đi nương ngay cả một ít bạc như vậy cũng luyến tiếc sao?” Triệu thị tay phất một cái, đem ống tay áo của mình theo trong tay Không đi nương sinh sôi xả ra, “Ta sẽ lấy ra một phần bạc, thế nhưng, người chuẩn bị nếu như không đủ, phiền phức chính là Thiên Khanh.”

Nói xong, Triệu thị rời đi, căn bản là không bị Không đi nương cầu xin đã động.

Đừng tưởng rằng bà không biết, từ sau khi đi nương dụ dỗ kia của Lâm Mị chết, lão gia liền thường xuyên ngủ ở trong phòng Không đi nương. Ban cho không biết bao nhiêu thứ tốt!

Hiện tại nữ nhi của nàng ta đã gây họa, còn luyến tiếc lấy ra sao?

Lâm Y Hân lặng lẽ rời đi, lúc đi, liếc mắt nhìn Lâm Thiên Khanh giống như liếc nhìn kẻ ngu ngốc vậy.

Nam nhân kia theo dõi Lâm Mị, nàng chẳng qua là làm cho người ta có ý đàm luận một chút Lâm Thiên Khanh mềm lòng, hẳn thật đúng là tìm tới Lâm Thiên Khanh.

Lâm Thiên Khanh này cũng thực sự là đủ ngu xuẩn, vậy mà đem nam nhân kia mang vào phủ công chúa.

Nếu như len lén mang vào hậu phủ, ở trước mặt phụ thân cáo Lâm Mị tư thông, Lâm Mị sớm đã bị đánh chết, nơi nào sẽ náo ra nhiều chi tiết đến như vậy?

Thật là có cơ hội cũng sẽ không nắm chặt.

Về tới gian phòng của mình, Triệu thị tức giận đến không được, cắn răng nói: “Thực sự là ngu xuẩn!”

Muốn hại Lâm Mị còn không trực tiếp hại chết, biến thành như vậy, đây là muốn hại ai đó?

”Phu nhân, bây giờ Tam tiểu thư cùng Thất vương gia đi được ngày càng gần, sợ rằng tâm của lão gia...” Kỳ ma ma ở một bên nhắc nhở.

”Hừ, chẳng qua là một hạ cửu lưu sinh ra dụ dỗ bại hoại. Nữ nhi của ta thế nhưng là trắc phi của Ngũ vương gia. Ngũ vương gia là ai? Đó thế nhưng là thân tín của Thái tử.” Triệu thị đắc ý nói.

Bàn về chỗ dựa vững chắc, chỗ dựa vững chắc của bà cũng không nhỏ.

Ngày sau khi Thái tử đăng cơ, Ngũ vương gia cùng Thái tử qua lại tốt tất nhiên sẽ được trọng dụng, so với Thất vương gia chỉ có bề hạ thịnh sùng lại cùng ngai vàng không có chút quan hệ nào, mạnh hơn nhiều lắm.

”Lấy giấy bút đến.” Triệu thị nhăn chau xoay động, nói, bà muốn viết một phong thư cho nữ nhi của mình.

Để nữ nhi của bà biết, mẫu thân của nàng ở hậu phủ, bị một dụ dỗ bại hoại khi dễ.

Bà cũng muốn nhìn, lão gia vẫn quan tâm Lâm Mị hay là đích nữ thân là trắc phi của vương gia.

Triệu thị cười đắc ý, bà có nữ nhi tốt để dựa vào, sợ cái gì?

Lúc này trong vương phủ, Âu Ngạn Hạo cười đến giống như mèo ăn vụng được vậy, từ sau khi trở về, nụ cười trên mặt kia chưa hề hạ xuống, khiến Nhạc Thần không hiểu ra sao cả, cuối cùng rốt cục không thể nhịn được nữa hỏi một câu: “Vương gia, ngài làm sao vậy?”

Có bệnh nhanh chóng trị a.

Âu Ngạn Hạo vừa nghe, tươi cười càng đậm: “Phát hiện sao?”

”A?”

”Ta gọi nàng là Mị nhi, nàng không có phản đối.” Âu Ngạn Hạo vuốt cằm của mình, hài lòng gật đầu.

Khỏe mỗi Nhạc Thần co quắp nhìn vương gia nhà mình, thật muốn hét lớn một tiếng, gia, ngài còn có thể có chút tiền đồ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Quan Trọng

Edit: voi còi

“Gia, nhưng là thích Lâm tam tiểu thư sao?” Nhạc Thần hỏi một câu.

“Người đã nhìn ra?” Âu Ngạn Hạo kinh ngạc hỏi.

Nhạc Thần mặc, chính là người mù cũng cảm thấy được không?

“Mị nhi thật là... Muốn cho người không thích cũng không được.” Âu Ngạn Hạo sờ sờ cái cằm đường nét của chính mình, trong mắt thoáng qua thần sắc si mê: “Người đẹp, gia của người thấy hơn. Nhưng hợp khẩu vị của ta như thế nhưng thật là không có.”

“Quyết đoán, hạ thủ không lưu tình, nên âm hiểm liền âm hiểm, nên giả dối liền giả dối, chỉ cần mục đích đạt thành, đâu còn có thể để ý quá trình... Người này, thật thật là...”

“Gia, ngài nói chính là ngài sao?” Nhạc Thần tức khắc đầy hắc tuyến nhìn vương gia nhà mình, sao hắn nghe tính tình này lại quen như vậy đâu?

Nhưng đó không phải là vương gia nhà hắn thôi.

Âu Ngạn Hạo vỗ tay lớn một cái, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Ta nói sao ta lại nhìn Mị nhi thuận mắt như thế chứ, thì ra là có tính tình giống ta!”

“Được! Tốt!”

Nhìn Âu Ngạn Hạo vui sướng cười to, Nhạc Thần ở trong lòng yên lặng hỏi một câu, gia, ngài tự kỷ như thế thực sự được không?

Nhạc Thần yếu ớt cho gia vương gia nhà hắn tạt một chậu nước lạnh: “Ngài cảm thấy nếu là có người muốn tiếp cận ngài, ngài sẽ làm sao?”

“Đánh hắn!” Âu Ngạn Hạo không hề nghĩ ngợi, thốt ra.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt sắc mặt Âu Ngạn Hạo liền âm trầm xuống.

Nhạc Thần không nói gì, chuyên tâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm nóc nhà, đêm nay ánh trăng không tẻ.

“Mị nhi tốt xấu là cô nương gia, sao có thể bạo lực như thế? Cùng tính tình của ta...” Âu Ngạn Hạo càng nói càng chột dạ, càng nói càng không xác định, mà Nhạc Thần lại còn rất hợp thời bỏ một dao, “Gia, ngài không phải thích nhất Lâm tam tiểu thư cùng tính tình của ngài như nhau sao?”

Khóe môi Âu Ngạn Hạo co quắp hai cái, kêu một tiếng: “Nhạc Thần.”

“Gia.”

“Người gần đây rất nhân phải không?”

“...”

Hắn là cận thân thị vệ, không phải bao cát trút giận?

Hành vi giận chó đánh mèo của vương gia nhà hắn muốn phát tác!

Rất không tốt.

Ngày kế, Lâm Mị ở trong phủ dùng cơm sáng xong, lúc này mới chậm rì rì ra hậu phủ. Do Thạch Đầu đánh xe ngựa, mang theo Tú Nhi đi chùa miếu ngoài thành.

Mà trong chùa miếu, Âu Ngạn Hạo sớm đã đến, đang ở trong viện tùy ý đi dạo.

Đổi qua giả sơn, đột nhiên nhìn thấy người phía trước, Âu Ngạn Hạo nhìn không được bật cười lên: “Ngũ ca, thực sự là khéo a.”

Âu Ngạn Thanh mỉm cười, thực sự là quân tử tựa ngọc ôn nhuận như nguyệt: “Thất đệ, đến lễ Phật sao?”

“Đệ cũng không có nhã hứng kia.” Âu Ngạn Hạo cười ha ha, hắn hào sảng cùng Âu Ngạn Thanh ôn nhuận tạo thành so sánh rõ ràng, một người là ánh nắng chính ngọ (giữa trưa) gay gắt một người là trăng sáng lúc nửa đêm.

“Thức ăn chay trong chùa này cũng không tồi, đệ mang bằng hữu đến nếm thử.” Âu Ngạn Hạo hỏi, “Ngũ ca, huynh còn mang theo gia quyến cùng đi sao?”

”Thiếp thân thấy qua Thất vương gia.” Lâm Ý Nghiên mặc trang phục, dịu dàng lay. Tuy nói là đến chùa miếu, nàng cố ý mặc một thân y phục hơi trắng một chút, thể nhưng, trình độ rườm rà cầu kỳ, lại một chút cũng không giống y phục nhẹ nhàng đi dạo chơi.

Âu Ngạn Hạo khoát khoát tay, lúc này Lâm Ý Nghiên mới đứng dậy.

”Thất đệ từ lúc nào thích thức ăn chay?” Âu Ngạn Thanh buồn cười hỏi, “Sao ta nhớ Thất đệ là thích ngậm lớn ăn thịt chén lớn uống rượu.”

”Đệ không thích ăn, thể nhưng, nàng cũng chưa ăn qua lần nào, mang nàng đến nếm thử xem.” Âu Ngạn Hạo cười lớn nói, “Đồ ăn chay trong chùa này làm được rất tinh xảo, chính là quá mộc mạc, không hợp khẩu vị của đệ.”

”Nga? Người làm cho Thất đệ đổi đổi khác biệt như vậy, trái lại khiến ta hiếu kỳ.” Âu Ngạn Thanh cười sửa lại cổ tay áo của mình một chút.

Lâm Ý Nghiên ở một bên che môi khẽ cười, mềm giọng chen miệng nói: “Vương gia, thiếp thân thể nhưng quen biết vị bằng hữu kia của Thất vương gia đây.”edit: voi còi

”Nga? Nàng quen biết?” Âu Ngạn Thanh kỳ quái quay đầu nhìn về phía Lâm Ý Nghiên.

”Đúng vậy.” Lâm Ý Nghiên nhẹ nhàng cười, cực kỳ rất quen nói, “Chính là Tam muội nhà gia mẫu của thiếp thân (nhà mẹ đẻ). Nghe nói Tam muội kia của thiếp thân còn mặc xiêm y do Các chủ Linh Lung các tự tay sờ chế đi đến dự hoa mai yến của An Nam công chúa. Mà y phục kia chính là do Thất vương gia tặng.”

”Nga?” Âu Ngạn Thanh cười nhìn Âu Ngạn Hạo, trong mắt thoáng qua ý đùa bốn cột, “Xiêm y do các chủ Linh Lung các tự tay sờ chế... Thất đệ, bút tích này của đệ thể nhưng có chút lớn a.”

”Đúng vậy.” Lâm Ý Nghiên che môi khẽ cười, rất quen giống như bọn họ là người nhà ca ca tẩu tẩu đệ đệ bình thường vậy, “Các vị quý phi công chúa trong cung không một vị nào có được y phục do các chủ Linh Lung các tự tay sờ chế, mà Tam muội kia của thiếp, thật sự là phúc khí tốt a.”

”Trong cung những người đó cũng mặc y phục do các chủ Linh Lung các tự tay làm ra sao?” Âu Ngạn Hạo hừ lạnh một tiếng, “Trừ mẫu hậu của bản vương, ai còn mặc y phục do các chủ Linh Lung các tự tay làm ra?”

Thân thể mềm mại của Lâm Ý Nghiên khẽ run lên, trong lòng kinh hãi, sợ hãi vạn phần.

Thất vương gia này chính là do tiên hoàng hậu sinh ra (hoàng hậu đã chết). Bệ hạ thật sâu kính trọng tiên hoàng hậu, từ sau khi hoàng hậu qua đời, hậu cung lại không có hoàng hậu, chỉ có quý phi.

Cũng may Lâm Ý Nghiên so với Lâm Thiên Khanh Lâm Ý Hân muốn thông minh nhiều lắm, trong nháy mắt che giấu chính mình thất lễ, cười tươi xinh đẹp nói: “Tam muội kia của thiếp thân có thể được đến Thất vương gia ưu ái, thật là phúc khí của nàng. Lúc trước khi thiếp thân còn chưa xuất giá quan hệ với Tam muội cũng rất tốt, cũng là có một khoảng thời gian không thấy, hôm nay thực sự là dính phúc của vương gia hết, trông thấy Tam muội, cũng muốn ôn chuyện.”

Âu Ngạn Hạo ha ha cười, cũng không để ý Lâm Ý Nghiên mà là nhìn Âu Ngạn Thanh cười nói: “Ngũ ca, trác phi này của huynh trái lại rất có ý tứ a.”

Thật sự là sẽ gió chiều nào theo chiều ấy.

Âu Ngạn Thanh vẫn không nói gì, Nhạc Thần bước nhanh tới: “Gia, Lâm tam tiểu thư tới.”

Âu Ngạn Hạo xoay người cười với Âu Ngạn Thanh nói: “Ngũ ca, đệ đi trước một bước.”

Âu Ngạn Thanh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thần sắc Âu Ngạn Hạo như vậy, cười cười nói: “Đi qua xem.”

”Vâng.” Lâm Ý Nghiên vội vã đuổi kịp.

--

Lâm Mị một thân thủy lam sóng biếc như tiên tử, cũng giống như trong một mảnh xám trắng ngày đông, đồng dạng lạnh, lại bởi vì nụ cười sáng lạn trên mặt, khiến không khí chung quanh linh động.

Dường như nàng chính là mặt trời, đi tới chỗ nào, cũng có thể mang đến nhiệt lượng cùng ấm áp.

Âu Ngạn Hạo bị mỹ sắc mê hoặc thấy thất thần, thật vất vả hoàn hồn, lời thốt ra, thiếu chút nữa không làm Nhạc Thần tức khắc đâm chết, vương gia nhà hần rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

”Mị nhi, sao không có mặc y phục lần trước ta đưa cho nàng?”

Âu Ngạn Hạo thật sâu cảm thấy, nếu như mặc y phục một thân đỏ rực như lửa kia vào, tuyệt đối có thể càng thêm hiện ra xán lạn của Lâm Mị một cách hoàn mỹ.

“Đến nơi thanh tịnh như chùa miếu thế này, còn là thanh lịch một ít tương đối khá.” Lâm Mị cười, hai mắt lấp lánh ngó ngôi sao trên bầu trời đêm, “Huống chi, vương gia tặng y phục cho ta, ta tự nhiên cất giữ cho tốt.”

Tú Nhi ở một bên yên lặng cúi đầu, sao nàng nhớ tiểu thư đã đem y phục trên người đánh giá một giá tốt đâu?

Rất hiển nhiên, Lâm Mị coi trọng y phục mà Âu Ngạn Hạo đưa cho nàng, khiến tâm tình của hắn thật tốt: “Y phục đưa cho Mị nhi, dĩ nhiên là để Mị nhi mặc. Quay đầu lại, ta lại đưa thêm vài món nữa cho Mị nhi thay đổi, ngàn vạn không nên chối từ.”

“Không có công lao thì không nhận bổng lộc, ta sao có thể tùy ý nhận y phục của vương gia.” Lâm Mị trong miệng khách khí, trong đầu lại rất nhanh tính toán, những thứ y phục ấy có thể mua bao nhiêu đôi gà nướng chân giò heo hầm điểm tâm... Hình như có thể có rất rất nhiều.

Âu Ngạn Hạo này quả nhiên là người tốt.

“Y phục do các chủ Linh Lung các tự tay sờ chế, bản vương đã sớm mua hết toàn bộ. Người ngoài sao có thể xứng mặc y phục như thế, đưa cho Mị nhi là thích hợp nhất!” Lời của Âu Ngạn Hạo, khiến Lâm Ý Nghiên vừa lúc qua đây trong lòng kinh hãi. Edit: voi còi

Bởi vì nguyên nhân là tiên hoàng hậu, Thất vương gia mua y phục sở hữu là hợp tình hợp lý, vấn đề là, hiện tại hắn phải đem tất cả y phục đều chuyển tặng cho Lâm Mị...

Vị trí của Lâm Mị ở trong lòng Thất vương gia, vậy mà đã cùng mẫu hậu của Thất vương gia quan trọng như nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Không Thích

Edit: voi còi

“Vậy ta liền từ chối thì bất kính, đa tạ vương gia.” Lâm Mị khẽ cười nói.

Trên mặt biểu tình là không chế được, thế nhưng trong lòng vui sướng ngập tràn, trong đầu liền xoay quanh mấy chữ -- ăn ngon! Thật nhiều ăn ngon!

Đôi mắt hoa đào của Lâm Mị lấp lánh khiến Âu Ngạn Hạo thấy được trong lòng thẳng ngửa, hình như là móng vuốt của tiểu hồ ly mềm gãi một chút ở tim của hắn, chỉ là, còn chưa có thật tốt cảm nhận vị cảm giác này, liền bị người cắt ngang.

“Vương gia...”

Giọng nữ ôn nhu khiến trong lòng Âu Ngạn Hạo dâng lên một tia bất mãn, sau đó trong mắt thoáng qua một mặt trêu tức, nói với Lâm Mị: “Mị nhi, lát nữa hai vị này sẽ dùng bữa cùng chúng ta.”

Lâm Mị nhìn sang, nhìn thấy Âu Ngạn Thanh cùng Lâm Ý Nghiên, hơi gật đầu.

Gặp được phản ứng của Lâm Mị, Âu Ngạn Hạo cười lên, hỏi: “Mị nhi, nàng không biết bọn họ?”

Lâm Mị kỳ quái liếc mắt nhìn Âu Ngạn Hạo: “Chẳng lẽ ta nên quen biết bọn họ?”

Âu Ngạn Hạo cười to lên, Lâm Mị không hiểu nhìn hắn, đồng thời cũng chú ý tới vị phu nhân kia hình như sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi.

“Tam muội, sao không biết Đại tỷ?” Lâm Ý Nghiên vội vàng tiến lên hai bước, một phen kéo tay mềm của Lâm Mị lại, lệ quang chớp động, hình như nhìn thấy thân nhân xa cách lâu ngày giờ mới gặp lại.

Đại tỷ?

Lâm Mị trong đầu linh quang chợt lóe, giờ mới hiểu được người trước mắt này là ai.

Không phải là nữ nhi đích xuất của Triệu thị, thành trắc phi của Ngũ vương gia Lâm Ý Nghiên sao.

Cũng chính là có Lâm Ý Nghiên này, Triệu thị mới có thể ở hậu phủ tác uy tác phúc, làm việc nói chuyện nắm chắc như vậy.

“Đại tỷ.” Lâm Mị kinh hô một tiếng, cũng là kích động lại nắm lại bàn tay được bảo dưỡng thỏa đáng của Lâm Ý Nghiên.

Nhìn thấy Lâm Mị như vậy, Lâm Ý Nghiên âm thầm thờ phào một cái, Lâm Mị này không có tại chỗ vạch trần nàng, coi như thức thời.

Chỉ tiếc, Lâm Ý Nghiên cao hứng quá sớm.

”Đại tỷ, rốt cuộc muội có thể nhìn thấy tỷ!” Lâm Mị gọi được kích động, hoàn toàn không đếm xỉa Lâm Ý Nghiên sắc mặt khó coi thân thể cứng ngắc, vẫn còn nói.

”Từ nhỏ muội liền nghe được có một vị tỷ tỷ tài mạo song toàn, vẫn luôn là kiều ngạo của mẫu thân, sau đó càng thành trắc phi của Ngũ vương gia, làm mẫu thân trên mặt có quang. Hôm nay vừa thấy, đại tỷ quả nhiên dịu dàng hiền lương có tri thức hiểu lễ nghĩa giống như nghe đồn vậy.”

Lâm Mị cười mím kéo Lâm Ý Nghiên, bày ra tỷ muội bọn họ tình thâm.

Mà nụ cười trên mặt Lâm Ý Nghiên đều nhanh nhẹn không được, hận không thể nhanh lên một chút tìm cái lỗ chui vào đi.

Lâm Mị một tát này đánh cho thật đúng là ngoan a!

Nghe đồn, hôm nay vừa thấy... Không một câu không nói rõ, lúc nàng chưa xuất giá, tỷ muội hai người bọn họ căn bản là không quen.

Vậy mà nàng vừa rồi còn cùng Ngũ vương gia và Thất vương gia nói cái gì tưởng niệm Lâm Mị, này, điều này làm cho nàng tự xử thế nào?

Cảnh đã là tương đương lúng túng, Âu Ngạn Hạo lại còn thấu qua đây bổ thêm một đao: “Mị nhi, từ nhỏ nàng chưa từng thấy đại tỷ của nàng sao?”

”Không.” Lâm Mị thành thực lắc đầu, ôn nhu dịu dàng mở miệng, “Ta vẫn ở trong viện của mình lớn lên, cũng không đi lại ở trong phủ, chỉ là gần đây mới nhìn thấy một ít người trong phủ thôi.”

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Ý Nghiên càng ngày càng khó coi, Lâm Mị không hiểu hỏi: “Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?”

”Không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu, không có gì đáng ngại.” Lâm Ý Nghiên cường chống khuôn mặt tươi cười, thuận miệng đáp lời.

”Đầu đau đầu, liền đi dùng cơm trưa đi.” Âu Ngạn Hạo nhìn sắc trời một chút, “Thức ăn chay hử là đã chuẩn bị xong. Ngũ ca, mời.”

Âu Ngạn Thanh mỉm cười, cùng bọn người Âu Ngạn Hạo Lâm Mị đi trai đường (nơi ăn cơm chay).

Nói là trai đường, kỳ thực cũng chính là chuyên môn chuẩn bị gian phòng yên tĩnh cho một chút quan to quý nhân nghỉ lại. Bên trong đã bày lên các loại thức ăn chay tinh xảo, bốc hơi nóng, hương vị xông vào mũi.

Sau khi bốn người lần lượt ngồi xuống, Âu Ngạn Hạo khách khí với Âu Ngạn Thanh mấy câu, sau đó liền bắt đầu gấp thức ăn cho Lâm Mị: “Mị nhi, nàng nếm thử món nấm này, còn có canh đậu hũ này... Đây đều là những món ăn không tẻ ở đây.”

Lâm Mị đương nhiên là không khách khí, động tác tuy nói không chậm, một khắc không ngừng ăn, thế nhưng, cũng không thấy được mấy may thô tục.

So với Âu Ngạn Thanh cùng Lâm Ý Nghiên bên kia khi sum không nói chuyện, Âu Ngạn Hạo ở đây nhưng chính là náo nhiệt hơn, cơ hồ là mỗi một món ăn, hử đều phải giới thiệu một phen, thật giống như đây là công việc làm ăn nhà hử, giống như muốn đẩy nhanh tiêu thụ vậy.

Đợi được một bữa cơm ăn xong, Lâm Ý Nghiên cũng sợ ngán cả người, Lâm Mị này lượng cơm ăn có phải hay không có chút quá lớn?

Cơ hồ là đem thức ăn trên bàn tất cả đều quét hết a.

Lâm Ý Nghiên nhìn không được trong lòng có chút xem thường, di nương sinh chính là không hiểu quy củ, nào có cô nương gia nào ăn như vậy?

Coi như là lại thích ăn, cũng muốn rứt rứt một ít, lướt qua mấy miếng là được.

Đừng thấy hiện tại Âu Ngạn Hạo với nàng đỡ hơn một chút, sau này thời gian dài, hành động thô tục không hiểu quy củ như vậy, cuối cùng là muốn cho Âu Ngạn Hạo chán ghét mà vứt bỏ.

Lâm Mị tìm chỗ dựa vững chắc này a, không lâu dài được.

Ngay cả bộ đỡ lấy lòng cũng không hiểu, Lâm Mị có gì e ngại? Mẫu thân thật là quá cẩn thận rồi, lại bị Lâm Mị khi dễ.

Âu Ngạn Hạo nhìn thấy Lâm Mị ăn xong, nhìn khay đĩa sạch sẽ, giống như tranh công hỏi một câu: “Mị nhi, nàng còn thật thích ăn đồ chay này sao?”

Lâm Mị dùng khăn tay lau miệng, uống một ngụm trà nóng, lúc này mới chậm rãi nói: “Không thích.”

Lời nói không hề kính ngữ khiến Lâm Ý Nghiên sùng sốt, lời đình mưa móc đều là hoàng ân, Âu Ngạn Hạo thân là vương gia, tự nhiên cũng giống như vậy.

Lâm Mị làm sao dám nói với Âu Ngạn Hạo như vậy?

Nha đầu lỗ mãng này, cũng đừng liên lụy đến nàng mới tốt.

”Nga? Vì sao?” Âu Ngạn Hạo không hiểu hỏi.

”Một điểm thịt cũng không có, không thích.” Lâm Mị nhú mày.

Sống ở trong mặt thể, rau dưa tươi mới rất ít, thể nhưng, nàng vẫn thích rau thịt phối hợp hơn.

Cho tới bây giờ nàng cũng không phải người ăn chay.

Âu Ngạn Hạo cười to, vỗ tay nói: “Mị nhi chính là biết ăn, giống như ta!”

Lâm Ý Nghiên vừa định nói chút gì, vừa nghe lời này của Âu Ngạn Hạo, đem lời ra đến khóe miệng, tất cả đều nuốt trở vào.

Len lén liếc mắt nhìn Âu Ngạn Hạo một cái, trong lòng Lâm Ý Nghiên có tính toán.

Sau khi ăn xong, Âu Ngạn Hạo muốn dẫn Lâm Mị đi dạo trong chùa một chút, cũng là cùng bọn người Âu Ngạn Thanh tách ra.

Nhìn thấy mấy người Âu Ngạn Hạo đi xa, sau khi nhìn không thấy bóng người, lúc này Lâm Ý Nghiên mới cười mím mèm giọng nói một câu: “Vương gia, xem ra Thất vương gia đối với Tam muội của thiếp thân rất là để bụng.”

Âu Ngạn Thanh liếc mắt nhìn Lâm Ý Nghiên hỏi: “Ba lần bảy lượt xấu mặt người cảm thấy người làm rất khá?”

Trong lòng Lâm Ý Nghiên nhoáng lên, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Vương gia thứ tội, thiếp thân chỉ là muốn cùng Thất vương gia kéo gần wusn hệ một chút, hi vọng có thể đối với vương gia có chút giúp đỡ.”

”Chuyện của bản vương, khi nào cần tới người nhúng tay vào?” Âu Ngạn Thanh lạnh lùng khiến Lâm Ý Nghiên sợ hãi thân thể phát run, không có ngần đầu, lại có thể cảm giác được trên đỉnh đầu ánh mắt Âu Ngạn Thanh bằng lãnh dày đặc.

Lâm Ý Nghiên không biết thời gian qua bao lâu, chỉ cảm thấy thân thể đã cứng ngắc, hai đầu gối bị mặt đất lạnh giá làm đông lạnh đau giống như bị kim đâm, chớ nói chi là cảm giác trái tim bởi vì khăn trương nhảy lên đều nhanh muốn tạc nứt ra nghẹt thở, mỗi một cái hô hấp cũng làm cho nàng cảm giác được sống một ngày bằng một năm.

Thẳng đến đỉnh đầu truyền đến hai chữ nhẹ bay: “Hồi phủ.”edit: voi còi

Lâm Ý Nghiên mới như trút được gánh nặng âm thầm phun ra một ngụm trọc khí, vội vàng đáp một tiếng: “Vâng.”

Kinh hoàng khiếp sợ hồi phủ, trong lòng Lâm Ý Nghiên tính toán, muốn mau nhanh viết cho mẫu thân một phong thư, Lâm Mị này không thể lưu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vị Trí

Edit: voi còi

Triệu thị nhận được thư của nữ nhi mình, rất nhanh sau khi xem xong, sắc mặt trầm xuống.

”Xem ra, Lâm Mị này hẳn là nhanh lên một chút tìm một nhà "tốt" mà gả đi thôi.” Triệu thị cắn răng nói, đem thư giao cho Kỷ ma ma, Kỷ ma ma lập tức đem đến cho vào trong chậu than thiêu hủy.

Cùng Thất vương gia đi được gần như vậy, hơn nữa còn khiến nữ nhi của bà kinh ngạc, Lâm Mị này còn có cái gì có thể giữ lại?

Nghĩ đến nơi này, Triệu thị phân phó Kỷ ma ma: “Đi, mời lão gia qua đây dùng bữa, liền nói ta có chuyện trọng yếu tìm lão gia.”

”Vâng.” Kỷ ma ma lập tức lĩnh mệnh đi ra.

Một lát sau, Lâm Bác Nguyên đi đến, không kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Thiển Khanh ở công chúa phủ nào ra chuyện kia, khiến ông một chút cũng không muốn vào phòng của người nào, đều là đồ chơi không bớt lo.

”Lão gia, nhận sự tình, thiếp thân đã làm tốt.” Triệu thị cười nói, “Nhận đồ đưa quá khứ, cũng may không có đúc thành làm lớn.”

”Ừ.” Lâm Bác Nguyên hơi gật đầu, chỉ cần chuyện bên ngoài lắng lại là được.

Ông cũng không muốn đắc tội trọng thần trong triều.

”Lão gia, có một việc, muốn cùng lão gia thương lượng một chút.” Triệu thị gấp thức ăn cho Lâm Bác Nguyên, thăm dò nói.

”Nói.” Lâm Bác Nguyên tỉnh tự hòa hoãn một ít, Triệu thị cũng là to gan nói, “Chuyện kia, tuy nói là lỗi của Thiên Khanh, thế nhưng, rốt cuộc là đối với thanh danh của Mị nhi có một chút ảnh hưởng.”

Lâm Bác Nguyên chân mày cau lại: “Ý của ngươi thế nào?”

”Thiếp thân nghĩ, hãy tìm một hộ người trong sạch, đem Mị nhi gả qua. Với nàng cũng tốt, cũng đỡ phải khiến hầu phu cả ngày bị người chỉ trích.” Triệu thị đương nhiên biết tính tình của Lâm Bác Nguyên coi trọng mặt mũi, vì không bị người chỉ trích nói xấu, Lâm Bác Nguyên cũng sẽ đáp ứng.

”Được.” Lâm Bác Nguyên quả thực đồng ý, “Vừa lúc cùng Chu gia có hôn ước, Chu Bảo Trạch cũng thích Mị nhi, để hẳn mau nhanh đến hạ sinh.”

Sẵn phu gia, cái gì cũng bớt việc.

”Lão gia, không thể.” Triệu thị vội vàng ngăn cản nói.

Nếu để Lâm Mị gả vào Chu gia đi hưởng phúc, sao bà có thể đồng ý?

Chỉ là, Triệu thị thay đổi một lý do càng thêm chính đại quang minh: “Thiên Khanh ở ngoại phủ công chúa nào loạn như vậy, người ở phía ngoài đều biết hôn ước giữa hầu phu chúng ta cùng Chu gia. Nếu như đem Mị nhi gả cho Chu Bảo Trạch, ngược lại dễ làm cho người ta nghị luận.”

”Mị nhi đã minh xác tỏ vẻ sẽ không gả cho Chu Bảo Trạch, như vậy lại đem nàng gả vào Chu gia, chỉ sợ sẽ làm cho người nói, chúng ta không đếm xỉa đến ý nguyện của Mị nhi.” Triệu thị lại cười nói, “Lão gia thương yêu tử nữ như vậy, sao có thể không đếm xỉa đến ý nguyện của bọn nhỏ đâu?”

”Ừ, cũng đúng.” Lâm Bác Nguyên hài lòng gật gật đầu, rất là đồng ý lời giải thích của Triệu thị.

”Thiếp thân nghĩ, hãy tìm người nào đó ngoài kinh thành, gả qua đó. Cũng tốt rồi xa thủ đô, đỡ phải để người ngoài ở trong thủ đô cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nói ra cái gì đến.” Triệu thị yếu ớt thở dài một tiếng, “Mị nhi cùng Thất vương gia đi được gần, hoàng thất thịnh sùng... Thiếp thân chỉ sợ Mị nhi phúc mỏng, thừa thụ không đến.”

Lâm Bác Nguyên gật đầu, ông tất nhiên là minh bạch.

Vương gia, còn là Thất vương gia bệ hạ sùng nhất, vậy vương phi trắc phi tất nhiên là nữ nhi cao môn nhà giàu huân quý.

Lâm Mị, chẳng qua là một thứ xuất nữ nhi, sao có thể đi vào cửa phủ của Thất vương gia?

Chẳng lẽ, làm cho nàng đi làm một thị thiếp thông phòng nha đầu sao?

Ông nhưng là không làm như vậy được.

Huống chi, đích nữ của ông cũng chỉ là trắc phi của Ngũ vương gia không có bất kỳ thế lực nào trong triều, Lâm Mị xuất thân như vậy làm sao xứng đôi với Thất vương gia được bệ hạ yêu thương nhất?

”Được, việc này, bà xem rồi làm đi.” Lâm Bác Nguyên gật đầu, ông cũng không thể trông chờ Thất vương gia thú Lâm Mị đi?

Loại chuyện tốt này, nghĩ cũng không muốn suy nghĩ, nằm mơ cũng sẽ không mơ tới.

Triệu thị tâm tình khoan khoái đáp một tiếng: “Vâng, lão gia, thiếp thân sẽ nhanh chóng đi làm.”

Rốt cuộc muốn đem Lâm Mị này cách xa thủ đô, nhìn dự đoán bại hoại kia còn thế nào làm mưa làm gió?

”Lão gia, phu nhân, Tam tiểu thư cầu kiến.” Kỳ ma ma đi đến, hành lễ nói.

”Để cho nàng đi vào.” Lâm Bác Nguyên gật đầu, mặc kệ thế nào, hiện tại Lâm Mị cùng Thất vương gia đi được gần.

Lâm Mị tiến vào, phía sau là Tú Nhi mang theo hộp đựng thức ăn: “Phụ thân mẫu thân.”

”Nữ nhi hôm nay cùng Thất vương gia đi chùa miếu, nghĩ phụ thân mẫu thân hẳn là thích thức ăn chay này, liền dẫn theo một ít cho phụ thân mẫu thân.” Lâm Mị nói, Tú Nhi liền đem hộp đựng thức ăn giao cho Kỳ ma ma.

Kỳ ma ma vội vàng bày ở trên bàn, lại vẫn còn mang theo nhiệt khí.

Trobg mùa đông rét mướt này, thức ăn theo ngoài thành mang về lại còn nóng, hiếu tâm của Lâm Mị, thế nhưng khiến Lâm Bác Nguyên động lòng.

”Mị nhi có ý.” Lâm Bác Nguyên cảm thán, trong lòng suy nghĩ, nhất định phải tìm một nhà tốt cho Lâm Mị, đừng ủy khuất nàng.

Lâm Mị che môi khẽ cười: “Phụ thân, đây đều là công lao của Thất vương gia.”

“Nữ nhi đâu có bản lĩnh này, để mấy đầu bếp trong chùa cùng nhau khai hỏa, đồng thời xào rau, còn dùng lò sưởi một đường hâm nóng đuối về hậu phủ đâu.” Lâm Mị cười mỉm nói, đem Triệu thị trong mắt đổ kị tất cả đều nhìn đi vào.

“Này quá làm phiền Thất vương gia.” Hai tay Triệu thị đặt ở dưới bàn đã vò nát y phục của bà ta, trên mặt không đồng ý nói, “Mị nhi, sao con có thể để Thất vương gia hưng sư động chúng như vậy?” edit: voi còi

Lâm Mị khẽ mân môi, than nhẹ một tiếng: “Nữ nhi cũng không nghĩ như thế a, Thất vương gia cố nài như vậy. Vương gia còn nói, nếu như nữ nhi không cho hắn đưa, liền là nữ nhi khinh thường hắn, không đưa hắn trở thành băng hữu!”

Ngữ khí tùy ý giống như rất thân quen càng khiến Triệu thị tim đập loạn nhịp.

“Phụ thân mẫu thân, nữ nhi sẽ không làm lỡ các ngài dùng bữa.” Lâm Mị nói xong, hành lễ xong trực tiếp rời khỏi.

Lưu lại Lâm Bác Nguyên ở lác đầu cảm thán: “Xem ra Thất vương gia thật là đối Mị nhi ưu ái có thêm a.”

“Đúng vậy.” Triệu thị cười làm lành phụ họa, chỉ là, hai tay ở dưới bàn thiếu chút nữa đem y phục của mình xé nát.

Lâm Mị quả nhiên chính là cái dụ dỗ bại hoại, lúc này liền thông đồng lên Thất vương gia!

Ngày kế, sau khi hạ triều sớm, Lâm Bác Nguyên đi nhanh hai bước, bắt kịp Âu Ngạn Hạo phía trước: “Tối hôm qua đa tạ đồ ăn chay của vương gia.”

“Vô phương.” Âu Ngạn Hạo không để ý lăm khoát tay chặn lại, “Chẳng qua chính là Mị nhi có phần hiếu tâm kia, ở trong chùa ăn đồ chay còn nhớ Lâm đại nhân.”

“Mị nhi có phần hiếu tâm này, bản vương há có thể không thành toàn?” Âu Ngạn Hạo vờn tay, vờ vai Lâm Bác Nguyên thật mạnh, cười lớn, “Lâm đại nhân, có nữ nhi hiếu thuận như thế, người thật đúng là hạnh phúc a.”

“Vâng, vâng, vương gia nói đúng.” Lâm Bác Nguyên cường chống đứng, Âu Ngạn Hạo vỗ vào trên bả vai ông thật nặng thật đau.

Bị Thất vương gia chụp vai như thế, cũng không là đại thần bình thường có thể lấy được vinh sủng.

Đau, đó cũng là vinh dự a.

Người ngoài thế nhưng cầu cũng cầu không được.

“An Nam công chúa đã nhận được lễ, Lâm đại nhân làm việc trái lại cấp tốc.” Âu Ngạn Hạo mỉm cười, Lâm Bác Nguyên vội vàng khiêm tốn đồng thời ca tụng, “Việc này toàn dựa vào vương gia chu toàn, mới không còn gây thành đại họa.”

“Ừ, nói hay. Ai bảo đây là chuyện của Mị nhi đâu.” Âu Ngạn Hạo thế nhưng ba câu không rời Lâm Mị, khiến Lâm Bác Nguyên đối với vị trí của Lâm Mị ở trong lòng Âu Ngạn Hạo có một nhận thức hoàn toàn mới.

“Chẳng qua là...” Âu Ngạn Hạo chuyện vừa chuyện, tâm Lâm Bác Nguyên cả kinh bỗng nhiên nói ra cái gì, sợ hãi nhìn Âu Ngạn Hạo, này chẳng qua là... Phía sau là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cui Trọng

“Trái lại Tử tiểu thư quý phủ Lâm đại nhân lại rất hào phóng. Ngay bên đường trắng trơn tuyên dương chuyện tình yêu việc, khí phách như vậy cũng không phải là nữ nhi gia bình thường có thể làm được.” Âu Ngạn Hạo ha ha cười, lại vỗ vai Lâm Bác Nguyên một cái thật mạnh, “Không tệ, không tệ, Lâm đại nhân giáo dục ra nữ nhi, mỗi người bất phàm.”

“Tốt, tốt!” Âu Ngạn Hạo thật to vỗ Lâm Bác Nguyên vai mấy cái, cười lớn ly khai.

Lâm Bác Nguyên hành lễ, cung tiễn Âu Ngạn Hạo ly khai, giật giật bả vai của mình, ở dưới ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ của các đại thần khác, ngẩng đầu ưỡn ngực, ông nỗ lực thu lại đắc ý, nâng bước chân thư thả, chậm rãi ly khai.

Có thể làm cho Thất vương gia tay cầm binh quyền sâu được bề hạ thịnh sủng đối đãi như vậy, vai đau chút liền đau chút, tính cái gì?

Âu Ngạn Hạo chậm rãi trở lại vương phủ biết được phản ứng của Lâm Bác Nguyên sau khi hắn rời khỏi, nhin không được cười ra tiếng: “Người như

vậy cũng là phụ thân của Mị nhi?”

Lâm Mị là một cô nương tốt như vậy, vẫn bị Lâm Bác Nguyên chẳng quan tâm ném tới tiểu viện hẻo lánh, có người làm cha như vậy sao?

Hai con mắt trên mặt kia của Lâm Bác Nguyên thực sự là mù rồi, thức người không rõ nhận người không rõ, lỗi đem trần châu thành cá mực.

Hừ, hiện tại thế nào?

Hỏi hận đi?

Tuy nói chỉ là vô Lâm Bác Nguyên mấy cái, thế nhưng có thể cho Mị nhi xả giận một chút, cũng là tốt.

“Đúng rồi, mấy thứ đưa cho Mị nhi đã đưa qua sao?” Âu Ngạn Hạo hỏi.

“Đang phái người chỉnh lý, lập tức liền đưa qua.” Nhạc Thần nói.

“Đừng nóng vội, đợi sau khi Lâm Bác Nguyên về đến phủ, không sai biệt lắm lại đưa qua.” Âu Ngạn Hạo nhún mày cười nói.

Nhạc Thần không hiểu nhìn vương gia nhà hắn.

Âu Ngạn Hạo chỉ là cười bí hiểm một chút, phân phó nói: “Người tự mình đưa qua.”

Cầm lấy danh sách bên cạnh, đưa cho Nhạc Thần: “Này, thuận tiện cũng đưa qua cho Lâm Bác Nguyên.”

Nhạc Thần liếc mắt nhìn danh sách trong tay, ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ một việc.

Sau này trực tiếp chọc bọn hắn gia cũng không cần đi chọc Lâm tam tiểu thư.

Chọc gia của bọn họ, nhiều nhất chính là chết.

Chọc Lâm tam tiểu thư, đó thế nhưng sống không bằng chết a.

Trong Hầu phủ, Triệu thị đang hài lòng lật danh sách trong tay, một bên nhìn bình thường hài lòng gật đầu: “Những người này chọn thật là một người lại một người thật tốt. Chuyện làm không tệ, thưởng.”

Kỷ ma ma nhận lấy hạt châu bạc mà Triệu thị đưa cho mình, cười ha hả nói: “Còn không phải đều là phu nhân vẫn phí sức vì hôn nhân của vài vị cô nương này sao, nô tỳ cũng là trong ngày thường lưu ý nhiều một chút, nhìn nhìn có người nào thích hợp.”

“Ừ.” Triệu thị hài lòng cười híp mắt, nhìn canh giờ không sai biệt lắm, trực tiếp đi tìm Lâm Bác Nguyên, lúc này, ông ta hẳn là đã theo hộ bộ trở về.

Bên trong thư phòng, quả nhiên là gặp được Lâm Bác Nguyên, sau khi Triệu thị hành lễ xong đi tới: “Lão gia, ngài xem, đây là danh sách những người tìm cho Mị nhi. Tất cả đều ở gần kinh đô, sau này có chuyện gì, chúng ta cũng tốt giúp đỡ.”

Triệu thị đem danh sách mở ra, để Lâm Bác Nguyên nhìn: “Công tử Vương gia này là thư hương môn đệ, nguồn gốc gia học, bản thân hẳn càng phong lưu phóng khoáng bằng hữu tri kỷ rất nhiều. Công tử Triệu gia này tuy nói không phải thư hương môn đệ, nhưng gia đại nghiệp đại (nhà giàu sản nghiệp nhiều) ruộng tốt trang viên nhiều đếm không xuể, là một nhà giàu có và đông đúc...” edit: voi còi

Lâm Bác Nguyên không kiên nhẫn Triệu thị thao thao bất tuyệt, trực tiếp cắt ngang lời của bà ta: “Những thứ này đều là bà chọn người tốt?”

“Đúng vậy, lão gia.” Triệu thị cười vẻ mặt yêu thương lại lo lắng nói, “Đứa nhỏ Mị nhi này, ngay cả là cùng thiếp thân không thân cận, thế nhưng, nàng cũng phải gả ra, thiếp thân cũng là không yên lòng. Chọn phu gia (nhà chồng) đương nhiên phải chọn lựa kỹ càng cho tốt, tìm một hộ người trong sạch mới được.”

“Được.” Lâm Bác Nguyên gật gật đầu, kêu lên bên cạnh nha hoàn, “Đi đem danh sách này đưa cho Không di nương, để cho bà ta chọn một gia đình cho Tứ tiểu thư.”

Nha hoàn lĩnh mệnh đi ra, Triệu thị bị tình huống đột phát làm cho mờ mịt lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ngắc ngắc ngứ ngứ dò hỏi: “Lão, lão gia, không phải chọn phu gia cho Mị nhi sao? Thế nào lại đưa qua cho Không di nương?”

“Thiên Khanh ở bên ngoài công chúa phủ náo loạn như thế, còn không mau nhanh đem nàng gả đi lại chờ cái gì đây? Chẳng lẽ bà muốn làm cho tất cả người trong kinh đô đều cười nhạo ta, nuôi một nữ nhi tư xuân sao?” Nhắc tới điều này, sắc mặt Lâm Bác Nguyên xanh đen, tức giận cuộn cuộn.

Thất vương gia cũng đã nói như vậy, không cần nghĩ cũng biết, hiện ở bên ngoài là thế nào đàm luận Lâm Thiên Khanh.

Một cô nương gia chưa xuất giá, ở trước mặt mọi người, lớn tiếng hô to, cái gì cuồng đại một mảnh, cái gì có tình có nghĩa.

Cô nương gia khác, xấu hổ đều phải mắc cỡ chết được, tại sao có thể không biết cảm thấy thẹn gọi ra như vậy đâu?

Trong lòng Triệu thị kinh hãi, này, thế nào cùng ban đầu nói không đồng nhất?

”Lão gia, không phải nói, muốn cấp Mị nhi tìm một hộ người trong sạch sao?” Triệu thị nỗ lực khê động khoe môi, muốn tiếp tục duy trì hình tượng từ mẫu (mẹ hiền) của mình, “Gia thế của những người này là thiếp thân thật vất vả mới tìm được.”

”Hiện tại Thất vương gia coi trọng Mị nhi như vậy, bà muốn đem Mị nhi gả ra? Bà muốn Thất vương gia nghĩ như thế nào?” Lâm Bác Nguyên nổi giận nói, “Chẳng lẽ để Thất vương gia cảm thấy ta là coi hấn như hồng thủy mãnh thú, phải đem nữ nhi mau gả ra, đến tránh né hấn sao?”

Triệu thị còn muốn làm tiếp sắp chết giãy giữa một chút, tuyệt đối không thể để cho Lâm Mị ở ở nhà.

Bây giờ Thất vương gia cũng đã rất coi trọng nàng, nếu như sau này tiếp tục coi trọng, thậm chí là Lâm Mị vận may thành trắc phi của Thất vương gia, sau này bà phải làm sao?

Đích thân nữ nhi của bà chẳng qua là trắc phi của Ngũ vương gia, vấn đề là, địa vị của Thất vương gia cùng Ngũ vương gia ở trong triều có thể như nhau sao?

Chẳng lẽ bà cứ tro mắt nhìn Lâm Mị dụ dỗ bại hoại này giẫm ở trên đầu của bà như vậy sao, tác uy tác phúc sao?

”Lão gia, Thất vương gia chẳng qua là cảm tạ ngày đó Mị nhi thử thuốc... Nhưng, nếu như Mị nhi liền dán lên như vậy. Để người ngoài biết, nhưng nhìn lão gia ngài thế nào, nói Mị nhi như thế nào a.” Triệu thị đau lòng khuyên nhủ, hoàn toàn một bộ phong phạm đương gia chủ mẫu vì cái nhà này, vì Lâm Bác Nguyên vì Lâm Mị mà suy nghĩ.

Chẳng qua là, ý tứ chân chính của bà ta lại là ở nói cho Lâm Bác Nguyên, Lâm Mị hoàn toàn chính là tự mình đa tình dán lên đi, dẽd cuối cùng biến thành cái tàn hoa bại liễu, khiến An Viễn hậu phú, khiến Lâm Bác Nguyên trở thành trò cười đàm luận của mọi người trong kinh đô.

Lâm Bác Nguyên chau mày, ông thật đúng là không xác định thái độ của Thất vương gia.

Tuy nói Thất vương gia ở tán thưởng hiếu tâm của Lâm Mị, thế nhưng, thái độ đối với Lâm Mị... Cụ thể thế nào, ông cũng không nắm chắc.

”Lão gia, thiếp thân thị vệ Nhạc Thần của Thất vương gia cầu kiến.” Gã sai vật tiến vào bẩm báo nói.

Lâm Bác Nguyên lập tức đứng dậy, vội vàng tới sảnh trước. Cùng Nhạc Thần chào nhau, Lâm Bác Nguyên còn chưa kịp nói chuyện, Thạch Đầu liền đi đến.

”Thạch Đầu, đây là những thứ mà vương gia nhà ta đưa cho Lâm tam tiểu thư, chính người chuyển được đi sao?” Nhạc Thần chỉ hai cái rương bên cạnh.

”Không có vấn đề.” Thạch Đầu cộc lốc đáp lời.

Thạch Đầu một chút cũng không khách khí, hai cái rương vừa nhắc, dễ dàng liền ôm đi.

Lâm Bác Nguyên hiếu kỳ hỏi một câu: “Vương gia đây là lại đưa thứ gì cho tiểu nữ? Thật là làm cho vương gia tiêu pha.”

Nhạc Thần mỉm cười, nói: “Cũng không có gì, chẳng qua chính là sau khi hoàng hậu qua đời, vương gia mua y phục do các chủ Linh lung các tự tay may ra, tất cả đều đưa tới cho Tam tiểu thư.”

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của Lâm Bác Nguyên, Nhạc Thần qua loa lại bổ sung một câu: “Còn có nguyên bộ trang sức.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Người Trong Sạch

Edit: voi còi

Châu Nhi vây quanh hai cái rương lớn này nhìn tới nhìn lui, bên trong rương đều là một tầng một tầng khay, y phục tinh xảo cùng trang sức hào hoa phú quý nở rộ.

”Tiểu thư, tiểu thư, y phục và trang sức thật là coi được a, tiểu thư mặc vào nhất định mê chết người.” Châu Nhi cười ha hả nhìn Lâm Mị.

”Nói cái gì đó?” Đôi mi thanh tú cuat Tú Nhi cau lại, trừng muội muội của mình.

Bị mắng, Châu Nhi hơi chu cái miệng nhỏ nhắn lên, tỷ tỷ luôn luôn giáo huấn nàng, thương tâm

Lâm Mị không thêm đề ý Châu Nhi “không quy củ” chút nào, chỉ là sờ sờ cảm của mình, nhìn vài thứ kia, hỏi Tú Nhi: “Tú Nhi, mấy thứ này nếu như bán đi, có phải có thể đổi rất nhiều bạc hay không?”

Bạc là có thể mua rất nhiều ăn, rất nhiều rất nhiều ăn ngon.

Tú Nhi thở dài một tiếng: “Tiểu thư, y phục này đều là ngàn vàng khó mua.”

Đôi mắt Lâm Mị đột nhiên phát sáng.

Nhìn thấy hai mắt lấp lánh của tiểu thư nhà mình, Tú Nhi cũng không đành lòng nói chân tướng cho nàng, chẳng qua, vì tốt cho tiểu thư nhà mình, nàng còn là quyết định làm ác nhân vậy.

“Tiểu thư, y phục này là không bán được, các chủ Linh Lung các tự tay sở chế. Còn có những trang sức này, chỉ sợ là trong cung chế tạo, người bình thường cũng không dám mua.”

Lời của Tú Nhi lời khiến ánh sáng trong mắt Lâm Mị trong nháy mắt ảm đạm đi xuống, bất mãn nằm bò ở trên bàn, ghét bỏ nhìn những thứ y phục trang sức kia, phờ phạc lầu bầu: “Vậy hẳn tặng nhiều rác rưởi như vậy tới đây làm gì?”

Rác rưởi?

Tú Nhi cùng Châu Nhi nhìn “Rác rưởi” hào hoa phú quý trong miệng tiểu thư nhà bọn họ, đột nhiên cảm thấy, vương gia hình như có chút đáng thương.

“Tiểu thư, Nhị tiểu thư Tứ tiểu thư tới.” Khả Nhi gõ cửa ở ngoài phòng bẩm báo nói.

Tuổi còn nhỏ nhỏ như vậy, nhưng bởi vì có một kế phụ (cha dượng) như vậy làm cho nàng có sự thành thực ổn trọng vượt qua tuổi tác.

Thân thể vừa vặn tốt hơn, đã ở trong sân chính mình tìm việc làm, nàng rất sợ mình cùng mẫu thân của mình bị đuổi trở về bên người kế phụ, tiếp qua những ngày tháng sợ hãi cùng thống khổ.

Nói xong, Lâm Y Hân và Lâm Thiên Khanh đẩy cửa đi vào, liếc mắt một cái liền rơi vào y phục trang sức bày đầy đất, nhỏ cũng không nhỏ ra được.

Hai mắt Lâm Thiên Khanh tỏa ánh sáng, thật quá đẹp quá tinh xảo!

Ánh mắt Lâm Y Hân lóe ra, dựa vào cái gì Lâm Mị có nhiều thứ tốt như vậy?

Châu Nhi ba một chút đem cái gương nặng nề khép lại, nhìn Lâm Thiên Khanh Lâm Y Hân giống như đề phòng cướp vậy.

Hai má Lâm Thiên Khanh nóng lên, vừa rồi sao nàng lại thất lễ như vậy chứ?

Trong lòng Lâm Y Hân tức giận nhìn chằm chằm Châu Nhi, một tiểu nha hoàn dám không quy củ như thế, vừa nhìn liền là bởi vì chủ tử không giáo dưỡng, nha hoàn mới không hiểu quy củ như vậy!

Nhưng mà, nàng không cùng người như Lâm Mị tính toán là được.

“Tam muội, đây là đang chuẩn bị đồ cưới sao?” Lâm Y Hân cười mỉm hỏi, làm ra bộ dáng tỷ tỷ tốt quan tâm muội muội.

“Đồ cưới?” Lâm Mị không hiểu hỏi, “Cái gì đồ cưới?”

“Tam muội, ngươi còn không biết đâu? Mẫu thân đã cho ngươi tìm người trong sạch, ngươi liền muốn xuất giá.” Lâm Y Hân dùng khăn tay che môi đỏ mọng, kinh ngạc hỏi, “Ngươi còn không biết sao?”

Lâm Mị cười, xem ra Triệu thị là thật nghĩ đem nàng đuổi ra khỏi hầu phủ nhanh lên một chút a, nghĩ đến chuyện này có vị trắc phi của Ngũ vương gia ở sau lưng đẩy ra một tay.

“Cái gì đồ cưới? Đây là Thất vương gia đưa cho tiểu thư nhà ta!” Châu Nhi vừa nghe liền nóng nảy, nhìn không được phản bác.

“Thất vương gia tặng?” Lâm Y Hân giật mình đảo hít một hơi khí lạnh, quá sợ hãi nói, “Tam muội, ngươi lập tức liền phải lập gia đình, cũng không muốn cùng Thất vương gia lại đi được gần như vậy đi? Như vậy... Đối với ngươi cũng không tốt.”

“Thành thân? Ta lúc nào nói phải lập gia đình?” Lâm Mị buồn cười hỏi, lười biếng tà ngồi trên ghế, hình như là thú nhỏ biếng nhác.

“Mẫu thân nói, phụ thân cũng đồng ý.” Lâm Y Hân giống như thừa lực đá kích Lâm Mị, “Mẫu thân đem danh sách cũng chuẩn bị đi ra, sẽ chờ từ bên trong chọn một người ra, cùng ngươi hôn phối đâu.”

Lâm Mị châm biếm: “Bọn họ đồng ý, ta liền muốn gả sao?”

Thật cho rằng nàng còn là Lâm Mị trước đây, có thể mặc cho bọn hắn nhào nặn vo viên hay sao?

”Tam tỷ, tuy nói chuyện này có chút vội vội vàng vàng, thế nhưng, việc hôn nhân của nữ nhi từ xưa đều là mệnh của phụ mẫu lời cuat mỗi mai.” Lâm Thiển Khanh ôn nhu mở miệng khuyên nhủ, “Tam tỷ, trăm việc chữ hiếu làm đầu, lời của phụ thân mẫu thân, sao có thể ngỗ nghịch?”

”Để ta gả cho một nam nhân mà ta không quen biết, ta cũng hẳn là ngoan ngoãn gả qua?” Lâm Mị nhíu mày cười hỏi.

Lâm Thiển Khanh trịnh trọng gật đầu: “Chính là, mệnh của phụ mẫu, sao có thể không theo?”

Lâm Y Hân hài lòng gật đầu, lần này Lâm Thiển Khanh rốt cuộc đem nói được đến điểm quan trọng.

Không đợi Lâm Mị nói chuyện, Không di nương liền từ bên ngoài hấp tấp vọt vào, cố không được cấp bậc lễ nghĩa, một phen kéo cánh tay Lâm Thiển Khanh lại, lo lắng nói: “Tứ tiểu thư, mau cùng ta đi tìm lão gia phụ nhân.”

”Di nương, làm sao vậy?” Lâm Thiển Khanh hoàn toàn chính là ở ngoài tình hình, mờ mịt hỏi.

”Ồ kìa, lão gia phụ nhân muốn đem người gả ra, danh sách vừa mới đưa đến trong tay ta!” Không di nương nhớ đến đó cũng đỏ mặt hơi lạnh.

”Cái gì?” Lâm Thiển Khanh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, không hề nghĩ ngợi thốt ra, “Không phải nói là danh sách cho tam tỷ sao?”

”Đúng vậy, không biết thế nào, lão gia phụ nhân sửa lại chủ ý, muốn cho người thành thân đâu!” Không di nương kéo Lâm Thiển Khanh đang trở mắt liền chạy đi ra ngoài, hiện tại nhưng đừng làm lỡ thời gian a.

Lâm Mị chậm rì rì đứng đây, sai Tử Nhi lấy đến một kiện áo choàng khoác lên: “Đi, xem nào nhiệt đi.”

Lâm Y Hân sừng sốt, rồi mới từ trong tình huống vừa đột phát phục hồi tinh thần lại, chỉ là nghe thấy lời của Lâm Mị, nhin không được khỏe môi co quắp.

Loại chuyện xem nào nhiệt này, có cần phải nói ra không?

Còn nói được rất đương nhiên?

Lâm Mị tới thư phòng của Lâm Bác Nguyên, vừa lúc nghe thấy tiếng khóc sắc bén của Không di nương: “... Lão gia, những người này cũng không thể để Tứ tiểu thư gả a!”

”Sao không thể?” Lâm Bác Nguyên nổi giận đùng đùng chất vấn, “Không phải thư hương môn đệ chính là nhà giàu có và đông đúc, người còn muốn như thế nào nữa?”

Thực sự là không biết tốt xấu gì đó!

”Vương công tử này là thư hương môn đệ, thế nhưng hắn lưu luyến bụi hoa trong nhà tiểu thiếp nha đầu thông phòng vô số chứ đừng nói chi là ở trong thanh lâu còn có vô số hồng nhan tri kỷ. Công tử Triệu gia này trong nhà xác thực giàu có và đông đúc, thế nhưng, hắn là một tên ngốc a!” Không di nương khóc lớn, bà không thể để nữ nhi của mình hướng trong hố lửa mà nhảy a!

Lâm Mị chậm rãi gọi lên khỏe môi, đây là người trong sạch mà Triệu thị tìm cho nàng?

Quả nhiên là tốt!

”Lão gia, lão gia...” Không di nương nhìn thấy Lâm Bác Nguyên không phản ứng bà ta vội vàng đem hi vọng cầu cứu chuyển hướng về phía Lâm Y Hân cùng Lâm Mị vừa vào cửa, “Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, các ngài mau giúp đỡ khuyên nhủ a. Vạn vạn không thể để cho Tứ tiểu thư gả cho người như vậy.”

Không di nương dùng đầu gối lê mấy bước bắt được vạt áo của Lâm Y Hân, cầu khẩn nói: “Nhị tiểu thư, người cùng Tứ tiểu thư thường ngày giao hảo, ngài giúp tứ tiểu thư đi.”

Lâm Y Hân thông xuống trông mắt, nhỏ giọng nhu thuận nói: “Phụ thân mẫu thân làm quyết định, đương nhiên là không sai, cũng là vì tốt cho Tứ muội.”

Không di nương đảo hít một hơi khí lạnh, không ngờ Lâm Y Hân thậm chí ngay cả một câu nói cũng không nói giúp, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lâm Mị: “Tam tiểu thư, người không thể nhìn tứ tiểu thư nhảy vào hố lửa a!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trăm Việc Chữ Hiếu Làm Đầu

Lâm Mị cười, hỏi một câu: “Hôn sự này là phụ thân mẫu thân quyết định?”

”Phải.” Không di nương vừa nghe lời của Lâm Mị, cảm giác hấp dẫn, liền giống như bắt được một cây rom rạ cứu mạng cuối cùng nhìn Lâm Mị, “Tam tiểu thư, ngài khuyên như lão gia, hôn sự này vạn vạn không thể a.”

Hiện tại Lâm Mị cùng Thất vương gia đi được gần, lời nàng nói, lão gia cũng có thể nghe lọt đi?

Lâm Mị yếu ớt thờ dài một tiếng, nói: “Vừa rồi Tứ muội còn đang nói cho ta, hôn sự của nữ nhi gia đương nhiên là muốn vâng theo mệnh phụ mẫu lời mới mai a.”

Ánh mắt của Lâm Mị rơi vào trên mặt Lâm Thiên Khanh, nhìn huyết sắc trên mặt nàng biến mất, bị lấy cảm xúc tên là khủng hoảng tuyệt vọng.

Ở trong thần sắc tuyệt vọng của Lâm Thiên Khanh, Lâm Mị câu môi mỉm cười tiếp tục chậm rãi nói: “Trăm việc chữ hiếu làm đầu, lời của phụ thân mẫu thân, sao có thể ngỗ nghịch?”

Lời Lâm Thiên Khanh vừa nói ra, Lâm Mị còn nguyên hoàn trả.

”Tam tiểu thư, ngài không thể đối xử với Tứ tiểu thư như vậy a!” Không di nương kinh hoàng thét chói tai, nữ nhi của bà nếu như gả cho người như vậy, một đời sẽ phá hủy.

Lâm Mị lắc lắc đầu, vô tội nói: “Không di nương, những đạo lý này ta là nha đầu không có giáo dục sao có thể hiểu đâu? Đó cũng là mới vừa rồi Tứ muội dạy cho ta. Tứ muội quả nhiên là tiểu thư khuê các kiến thức nhiều hiểu cấp bậc lễ nghĩa.”

Nói, Lâm Mị còn vô cùng hâm mộ nhìn Lâm Thiên Khanh: “Lúc nào đó ta có thể học được một nửa của Tứ muội thì cũng tốt rồi.”

Trà thù!

Lâm Mị đây là đang trả thù!

Lâm Thiên Khanh cảm giác được rõ ràng, chỉ tiếc, hiện tại nàng ngay cả một điểm phản bác cũng nói không nên lời.

Từ sau khi di nương nói xong những người mà nàng phải gả là dạng gì, máu toàn thân nàng liền giống như bị tháo nước như nhau, tay chân lạnh lẽo, liền cùng không phải là của mình tựa như.

Nàng nghĩ không ra, vì sao mẫu thân rõ ràng nói, phải lập gia đình chính là Lâm Mị, thế nào đột nhiên biến thành nàng phải gả đây?

Hơn nữa, những người đó còn là không đáng tin như thế.

Này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

”Mị nhi.” Lâm Bác Nguyên nhìn thấy Lâm Mị, sắc mặt tức giận bị yêu thương thay thế, vẫy vẫy tay với Lâm Mị, cười nói, “Vừa rồi thị vệ của Thất vương gia còn lưu lại cho con một phần danh sách, quên cho con.”

”Vâng.” Lâm Mị gật gật đầu, tiện tay nhận lấy, lật lật sau, chân mày cau lại, “Đây là cái gì?”

Lúc này Lâm Bác Nguyên thế nhưng đối với Lâm Mị tương đương có kiên trì, cười nói: “Vương gia nói, sau này coi như là con muốn thành thân, vậy cần phải chọn lựa cho tốt, vương gia đem tên các công tử huân quý thế gia liệt kê ra cho con.”

Chính là sau đó Nhạc Thần đem danh sách này trao cho ông, Lâm Bác Nguyên mới thật sâu vui mừng, chính mình sáng suốt.

Đem danh sách Triệu thị chuẩn bị cho Lâm Thiên Khanh, vương gia bên kia thế nhưng đã sớm có sắp xếp.

Xem ra Lâm Mị là thật vào mắt của hắn, coi như là không thể thủ Lâm Mị, cũng bận tâm hôn sự tương lai của nàng.

”Những người này có cái gì tốt mà chọn?” Lâm Mị rất nhanh lật vài tờ, nhíu mày hỏi.

Lâm Bác Nguyên không hiểu nhìn qua, lúc này mới nhìn thấy trong đó viết cái gì.

Bên trong thế nhưng đem tất cả các công tử huân quý đều ghi lại trong danh sách, chỉ là, bên trong trừ bỏ cảnh tài phú của những người đó, cường điệu viết chính là mỗi người khuyết điểm.

Làm cho người ta sau khi xem xong, tin không có một cô nương muốn gả cho bọn họ.

Cuối cùng của danh sách, mà lại ghi chép một mỹ nam tử thập toàn thập mỹ có quyền thế -- Thất vương gia Âu Ngạn Hạo.

Trong lòng Lâm Bác Nguyên lộp bộp một chút, Thất vương gia đây là có ý gì?

Chẳng lẽ thực sự có ý tứ với Lâm Mị?

Nếu như leo lên Thất vương gia... Nghĩ đến nơi này, Lâm Bác Nguyên nhin không được cười to lên: “Mị nhi, Thất vương gia trái lại rất có ý tứ a. Sau này nếu con muốn thành thân, cần phải chọn lựa cho tốt a, ở đây có thể có người tốt để chọn.”

Lâm Bác Nguyên ý hữu sở chỉ (lời nói mang hàm nghĩa khác) nói:edit: voi còi

”Ai phải lập gia đình, thực sự là tên lảm chuyện.” Lâm Mị không kiên nhẫn xua tay.

Lâm Bác Nguyên một chút cũng không để ý thái độ Lâm Mị vô lễ, ngay cả Thất vương gia cũng sùng nường, ông có cái gì cũng không thể?

”Mị nhi, danh sách này con trở lại mới nhìn nhìn cho kỹ.” Lâm Bác Nguyên thì ngược lại ân cần đem danh sách một lần nữa nhét trở lại trong tay Lâm Mị, Thất vương gia ám chỉ quá rõ ràng, nói không chừng, ông còn có thể lên làm nhạc phụ của Thất vương gia đâu.

”Có cái gì coi được.” Lâm Mị bất mãn cầm danh sách trong tay ném cho Tú Nhi bên cạnh, “Phụ thân, nữ nhi đi về trước.”

”Được, được, đi đi.” Lâm Bác Nguyên yêu thương cười, dường như Lâm Mị là nữ nhi bảo bối mà ông yêu thương từ nhỏ đến lớn.

Lâm Mị vừa mới chuyển thân, đột nhiên làn váy bị người bắt được, cúi đầu vừa nhìn, là vẻ mặt lệ ngân cùng kinh hi đan vào của Không di nương.

”Tam tiểu thư, danh sách kia có thể cho Tứ tiểu thư hay không? Để Tứ tiểu thư từ bên trong chọn một phu gia?” Không di nương thấp thỏm thăm dò hỏi.

Đây là cơ hội cuối cùng của Tứ tiểu thư, lão gia phu nhân nhất định là sẽ không thay đổi chủ ý, nói vậy, còn không bằng từ nơi này chọn một phu gia tốt.

Ít nhất để Tứ tiểu thư sau này gả qua đó, cũng là cuộc sống thông thuận.

Lâm Mị nhìn nhìn Lâm Thiển Khanh vẫn né tránh ánh mắt nàng, sắc mặt trắng bệch, xuy cười ra tiếng: “Tú Nhi, đem danh sách cho Không di nương.”

”Cảm ơn Tam tiểu thư! Cảm ơn, cảm ơn.” Không di nương vội vàng nói cảm ơn, vui mừng quá đổi.

Lâm Mị không để ý ly khai, sự tình phía sau, nàng liền không muốn xem, không có ý nghĩa.

Về tới trong phòng, Tú Nhi hỏi một câu: “Tiểu thư, Không di nương kia cùng Tứ tiểu thư trong ngày thường đối đãi với tiểu thư như vậy, ngài, thực sự là tâm địa quá tốt.”

Lâm Mị khúc khích bật cười, nói: “Tú Nhi, người quá ngây thơ rồi. Người cho là Âu Ngạn Hạo là một vật gì tốt?”

”Ai?” Tú Nhi không hiểu tròng lón hai mắt.

Bộ dáng ngờ ngác khiến Lâm Mị vươn tay bóp chóp mũi của nàng một chút:”Người nói, vì sao Triệu thị vừa cho ta tìm một đồng "Người trong sạch". Lâm Bác Nguyên liền đem danh sách kia của Triệu thị cho Lâm Thiển Khanh?”

Tú Nhi hai mắt tròng được lưu viên, kinh hô: “Chẳng lẽ là vương gia...”

”Không phải người kia nhàn được không có chuyện gì còn có thể là ai?” Lâm Mị nhún vai, ngáp một cái, “Nhất định là biết động tác của Triệu thị cùng Lâm Bác Nguyên thôi.”

”Vậy vương gia cấp tiểu thư danh sách là có ý gì?” Tú Nhi không hiểu hỏi, trong lòng có chút khó chịu.

Nàng còn tưởng rằng vương gia đòi tiểu thư có ý tứ, muốn thú tiểu thư đâu.

Thế nhưng, danh sách lại để cho tiểu thư chọn phu gia, này, đây rốt cuộc là làm gì? Trêu đùa tiểu thư nhà nàng sao?

”Có ý gì? Đương nhiên là tìm phu quân cho Lâm Thiển Khanh.” Lâm Mị cười đến bí hiểm, Âu Ngạn Hạo cái tên kia đầu óc cũng không phải lỗi, đem phản ứng của những người nơi hậu trạch của hầu phủ đều tính tới.

”A?” Tú Nhi phát hiện nàng căn bản là hiểu không được tiểu thư nhà nàng còn có Thất vương gia rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Lâm Mị cười cười, nói: “Yên tĩnh chờ xem kịch vui là được.”

Hai mắt Tú Nhi sáng lên nhìn Lâm Mị, trái tim phù phù phù kịch liệt nhảy lên, tiểu thư nhà nàng thật là lợi hại a!

Cái gì Nhị tiểu thư Tứ tiểu thư, cũng không bằng tiểu thư nhà bọn họ!

”Tú Nhi...” Lâm Mị gọi.

”Vâng, tiểu thư.” Tú Nhi vội vàng đáp lời, chờ tiểu thư phân phó.

”Có thể ăn com sao?” Lâm Mị tội nghiệp nhìn Tú Nhi, mắt hoa đào chớp chớp, giống như là tiểu hồ ly bị khi dễ vậy, kia gọi đáng thương nga, Tú Nhi nhìn thấy tâm bị nhéo đau đớn.

”Lập tức liền có.” Tú Nhi vội vàng xoay người chạy ra ngoài.

Tiểu thư thông minh vừa đáng yêu như vậy.

Hừ, coi như là gả cho Thất vương gia a, nàng cũng cảm thấy ủy khuất tiểu thư!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Rất Có Đạo Lý

Ngày kế sau giờ Ngọ, Lâm Mị chính oa ở bên cửa sổ, cả người đô lười biếng phơi ảm áp thái dương, Châu Nhi từ bên ngoài bước nhanh đến: “Tiểu thư, Chu công tử tới.”

Lâm Mị lười lười lên tiếng: “Liền nói ta ngủ.”

Nàng mới lười đi gian phòng bên ngoài gặp người đầu, không muốn động.

Châu Nhi đáp một tiếng, bước nhanh ra, một lát sau lại về mặt phiền muộn trở về: “Tiểu thư, Chu công tử cố nài thấy ngài không thể.”

Lâm Mị hơi nhú mày, hỏi: “Hắn nói chuyện gì sao?”

”Nói là có việc nhất định phải tự mình cùng tiểu thư ngài nói.” Châu Nhi cũng là rất bất mãn, tiểu thư nhà nàng trước đây thân thể sẽ không có đường thật tốt, tới ngày đông đương nhiên là sợ lạnh.

Chu Bảo Trạch này cũng thật là, làm gì cố nài thấy tiểu thư a?

”Được, người để hắn chờ xem.” Lâm Mị ngáp một cái, ăn uống no đủ phơi nắng, đương nhiên là muốn trước ngủ một giấc.

Huống chi, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn dùng chính mình điều phối độc hoàn để “Điều trị” thân thể, ngũ tạng lục phủ đã bị thuốc độc xâm hại, khiến thân thể nàng luôn luôn mệt mỏi.
edit: voi còi

Cải tạo thân thể cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, quá trình suy yếu này là phải có.

Châu Nhi đương nhiên là lĩnh mệnh đi qua, nói với Chu Bảo Trạch: “Chu công tử, tiểu thư nhà ta mệt mỏi, đang ngủ trưa, Chu công tử nếu như...”

”Ta không sao, ta ở chỗ này chờ nàng là được.” Chu Bảo Trạch trực tiếp cắt ngang lời Châu Nhi, tự mình nói.

Châu Nhi không ngờ Chu Bảo Trạch thống khoái như thế, ngăn người, lúc này mới bùng lên một ít điểm tâm để hắn chậm rãi chờ.

Chu Bảo Trạch nhìn ánh nắng trên mặt đất trong viện, trong lòng là ngũ vị tạp trần, hắn cũng nghĩ không ra, vì sao ở trong thời gian ngắn ngủi, Lâm Mị người này có như thế biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước đây vẫn muốn thoát khỏi Lâm Mị, bây giờ thì ngược lại hắn nghĩ muốn tới gần cũng không tới gần được.

Ngay cả là hắn làm một chuyện gì, Lâm Mị nhìn như cũng tiếp thu, thế nhưng, khoảng cách hắn cùng Lâm Mị, khiến hắn cảm giác được càng ngày càng xa.

Nếu là có thể, hắn thực sự hi vọng thời gian có thể đảo ngược trở lại thời gian hắn vừa tới hầu phủ, nhất định lập tức đem Lâm Mị thú vào cửa.

”Chu công tử.” Một tiếng thấp gọi cắt ngang mạch suy nghĩ viễn vông của Chu Bảo Trạch, quay đầu nhìn sang, chính là Lâm Thiên Khanh nhút nhát đứng ở cửa, ủy khuất nhìn hắn.

Chu Bảo Trạch có chút tiwes giận buồn bực, trước đây cảm thấy Lâm Thiên Khanh ôn nhu dịu dàng rất tốt, hiện tại vừa nhìn, nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Nàng ủy khuất như thế cho ai nhìn đâu?
edit: voi còi

Hình như hắn khi dễ nàng vậy.

”Tứ tiểu thư, có việc?” Chu Bảo Trạch hỏi.

”Chu công tử, phụ thân mẫu thân cho ta an bài việc hôn nhân.” Lâm Thiên Khanh cúi đầu, vò khăn trong tay, nhỏ tiếng buồn buồn nói.

”Vậy trước chúc mừng tứ tiểu thư.” Chu Bảo Trạch chúc mừng Lâm Thiên Khanh, làm cho nàng kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Chu Bảo Trạch.

Chỉ thấy vẻ mặt Chu Bảo Trạch nghiêm túc, không có chút ý tứ tiếc nuối giữ lại nào, vành mắt Lâm Thiên Khanh thoáng cái liền đỏ: “Chu công tử, người liền không có gì muốn nói sao?”

Chu Bảo Trạch kỳ quái hỏi lại: “Ta nên nói cái gì?”

Lâm Thiên Khanh lao đảo lui về phía sau, thất vọng lắc đầu giống như không biết Chu Bảo Trạch vậy.

Sao Chu Bảo Trạch lại là cái dạng này?

Đương lúc Lâm Mị tiến vào, vừa lúc nhìn thấy Lâm Thiên Khanh che miệng khóc chạy đi, không hiểu ra sao cả liếc mắt nhìn bóng lưng buồn thương của Lâm Thiên Khanh, hỏi Tú Nhi bên người một câu: “Nàng chạy đến trong viện ta làm gì?”

”Nghĩ đến là tìm Chu công tử đi.” Tú Nhi nghĩ nghĩ, tìm được một giải thích hợp lý.

Lâm Thiên Khanh vẫn luôn thích Chu Bảo Trạch, coi như là thành thân, nàng cũng càng muốn gả cho Chu Bảo Trạch đi.

Lâm Mị nhún vai, Lâm Thiên Khanh không phải vẫn luôn nói quy củ sao? Như vậy chạy đến viện của nàng đến tìm nam nhân... Hợp quy củ không?

”Chu công tử, tìm ta có việc?” Lâm Mị đi đến, gọn gàng dứt khoát hỏi Chu Bảo Trạch.

Chu Bảo Trạch bình tĩnh nhìn kỹ Lâm Mị, dường như muốn đem dung nhan của nàng thật sâu khắc vào trong lòng, thẳng đến nhìn thấy Lâm Mị không kiên nhẫn hơi nhăn lại mày, mới hồi phục tinh thần lại: “A, ta là tới cùng Tam tiểu thư từ giả.”

”Chào từ biệt?” Lâm Mị hỏi, “Chu công tử phải ly khai kinh đô?”

”Phải, vốn có lần này qua đây, chủ yếu là...” Chu Bảo Trạch còn chưa nói hết, thế nhưng đây đó đều hiểu hắn muốn nói là cái gì, vốn là đến xem đối tượng hôn ước, chỉ tiếc, công dã tràng, cũng sẽ không cần nhắc lại.

”Ta đã ra ngoài thời gian rất lâu, cũng phải đi về trong nhà nhìn xem.” Chu Bảo Trạch chất thanh nói, kỳ thực, hắn thực sự không muốn một mình một người trở lại.

”Phải, cũng đúng.” Thái độ Lâm Mị qua loa không hề có ý giữ lại, khiến trong lòng Chu Bảo Trạch khó tránh khỏi thất lạc, xem ra trong lòng nàng là thật không có hắn.

”Vậy, ta liền cáo từ.” Chu Bảo Trạch đứng dậy, ngay cả là lại không muốn đi, cũng muốn ly khai, bởi vì không có người giữ hắn lại.

”Đúng rồi.” Lâm Mị đột nhiên nhớ ra cái gì đó, kêu một tiếng.

”Cái gì?” Ánh mắt Chu Bảo Trạch sáng lên, trong lòng một lần nữa dấy lên hi vọng, trái tim không bị khống chế phù phù phù phù kịch liệt nhảy lên.

Có lẽ, hắn vẫn có hi vọng, dù sao trước đây, Lâm Mị vì hắn ngay cả mệnh cũng có thể không muốn.

”Không biết Chu công tử có nghĩ muốn làm hoàng thượng (thương nhân chuyên buôn bán cung cấp cho triều đình) không?” Lâm Mị cười hỏi.

”Hoàng thượng?” Chu Bảo Trạch thất kinh, hoàng thượng thế nhưng vì triều đình chọn mua vật phẩm, lợi ích bên trong thế nhưng tương đối lớn.

Công việc béo bở như vậy, nhưng không phải ai cũng có thể làm:edit: voi còi

Có thể làm hoàng thượng tất nhiên là cùng triều đình có trăm mối quan hệ chẳng chịt, không có bối cảnh căn bản là không cần suy nghĩ. Bối cảnh không đủ mạnh, cũng là không làm được hoàng thượng.

Sinh ý của Chu gia bọn họ tuy không nhỏ, thế nhưng, cửa hoàng thượng này, thế nhưng ngay cả không có cửa mà mò lấy đâu.

”Nếu như Chu công tử có hứng thú, chúng ta có thể hợp tác một chút.” Lâm Mị cười híp mắt nói.

”Tam tiểu thư, nàng có phương pháp?” Nói không động lòng, đây tuyệt đối là giả, Chu Bảo Trạch đã là bị cái loại cường đại kinh hi bao phủ.

”Đương nhiên.” Lâm Mị mỉm cười nói, “Chu công tử nếu là có hứng thú, quá hai ngày liền cùng Thất vương gia gặp mặt một lần, nói chuyện cho tốt.”

”Thất vương gia...” Chu Bảo Trạch vừa nghe, trong lòng không thể nói rõ là một tư vị gì.

Thất vương gia tay cầm binh quyền, đứng là bối cảnh cường đại, chuyện hoàng thượng rất có hi vọng nói thành.

Chỉ là, thái độ Lâm Mị nhắc tới Thất vương gia này rất quen, khiến trong lòng hắn từng đợt lên men phát chất.

“Chuyện này, Thất vương gia có thể đồng ý không?” Chu Bảo Trạch mâu thuẫn hỏi.

Hắn một mặt là hi vọng đồng ý, Chu gia nếu là ở trong tay của hắn trở thành hoàng thượng, địa vị của hắn ở trong gia tộc tất nhiên là không gì phá nổi.

Về phương diện khác hắn lại không hi vọng Thất vương gia đồng ý, chỉ là bởi vì hắn thực sự không muốn nhìn thấy Lâm Mị cùng Thất vương gia gần gũi như thế.

“Còn không biết đâu, hôm nay ta đi hỏi chút đã.” Lâm Mị nhún vai cười híp mắt nói.

“Tốt lắm, liền làm phiền Tam tiểu thư.” Chu Bảo Trạch nói lên chỗ ở bây giờ của mình, hắn cũng không thể tiếp tục ở tại hầu phủ đi.

Sau khi đợi được Chu Bảo Trạch rời khỏi, Tú Nhi hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi tìm Thất vương gia sao?”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Mị sờ sờ cằm của mình, Âu Ngạn Hạo tặng nàng y phục trang sức không thể bán, như vậy nàng liền tự mình nghĩ đường đi kiếm tiền.

“Tiểu thư, chuyện hoàng thượng này... Không dễ dàng... Ngại vì sao phải phí tâm tư này?” Tú Nhi không hiểu hỏi.

“Ít tiền.” Lâm Mị buồn bực lầu bầu: “Không mua được nhiều đồ ăn ngon.”

Tú Nhi chớp mắt hai cái, tiểu thư nói rất hay có đạo lý a... Nhưng vì cái gì, nàng lại cảm thấy ở đâu có chút không đúng lắm đâu?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nghe Lờ

Sau khi Lâm Mị thay đổi một bộ y phục, mang theo Tú Nhi ra cửa.

Mới ly khai viện của mình, lúc tới hậu viện, liền nghe tới tiếng khóc nức nở còn có giọng nói khuyên giải an ủi: “... Vậy có thể có biện pháp nào đâu? Muội nói có đúng hay không? Nếu không muội cũng có bản lĩnh kia, làm cho nam nhân cũng vây quanh muội đi.”

Lâm Mị vốn là không có để ý, chỉ là, Lâm Y Hân ở trong viện trong đình nói chuyện mà lại vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nàng, âm dương quái khí mở miệng: “Tam muội, đây là đi đâu?”

“Ra cửa.” Lâm Mị thuận miệng nói.

Lâm Y Hân giật mình che môi đỏ mọng: “Tam muội, một cô nương chưa gả, cũng không thể tùy ý trên đường phố xuất đầu lộ diện a. Chúng ta cũng không phải cái loại nữ tử phong trần đó, tại sao có thể không để ý như vậy đây?”

“Ồ.” Lâm Mị gạt đầu, nhìn Lâm Y Hân dáo dạt đắc ý cho rằng đã kích được nàng, cười hỏi một câu, “Nhị tỷ đối với chuyện của nữ tử phong trần trái lại rất quen a. Ngươi đã làm?”

Lâm Y Hân sắc mặt thoáng cái liền chìm xuống, nổi giận nói: “Lâm Mị, ngươi nói hươu nói vượn cái gì?”

Lâm Mị nhún vai: “A, ngươi chưa từng làm a? Chưa từng làm liền chưa từng làm, phản ứng lớn như vậy làm gì? Cũng không phải bị ta chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hóa giận. Ngươi không phải chứ, nhị tỷ?”

Lâm Y Hân tức giận đến sắc mặt xanh đen, muốn phản bác, lại phát hiện, căn bản cũng không biết muốn nói như thế nào. edit: voi còi

Nói như thế nào đều phải bị Lâm Mị ngăn trở về.

“Tam muội quả nhiên là nhanh nhẹn nhanh miệng, thảo nào Chu công tử thích ngươi như vậy, vì ngươi, ngay cả Tứ muội cũng không thú.” Lâm Y Hân hừ lạnh một tiếng, trong miệng oán giận Lâm Mị, trên tay lại vỗ vỗ Lâm Thiển Khanh, an ủi nàng.

“Thế nào? Tứ muội cũng cảm thấy là bởi vì nguyên nhân là ta, Chu Bảo Trạch mới không thú ngươi?” Ánh mắt Lâm Mị trực tiếp rơi vào trên người Lâm Thiển Khanh, cười hỏi.

Ánh mắt Lâm Thiển Khanh lóe ra, không nói gì, thế nhưng, nhìn thần tình kia cũng là đồng ý cách nói của Lâm Y Hân.

Lâm Mị mỉm cười, trực tiếp ở bên tai Tú Nhi nói hai câu, Tú Nhi lập tức xoay người rời đi.

Sau khi phân phó xong, Lâm Mị không hề để ý tới Lâm Y Hân Lâm Thiến Khanh, quay đầu rời đi.

“Tam muội, ngươi thật sự muốn xuất phủ?” Lâm Y Hân vừa thấy phản ứng của Lâm Mị, cắn răng chất vấn, đồng thời có chút oán giận Lâm Thiến Khanh.

Trừ khóc chính là khóc, một điểm dùng cũng không có.

“Ta xuất phủ hay không với ngươi có quan hệ gì?” Lâm Mị buồn cười hỏi, “Lâm Y Hân, ngươi còn muốn quản ta?”

“Ta thân là tỷ tỷ của ngươi đương nhiên là có thể quản ngươi. Ngươi nếu như một mình xuất phủ, ta liền đi bẩm báo cho mẫu thân!” Lâm Y Hân uy hiếp nói.

Lâm Mị cho rằng nàng là ai?

Một gia hỏa vẫn luôn không được mẫu thân trông thấy, bị phụ thân quên lãng, dựa vào cái gì hiện tại không đem nàng để vào mắt?

Thực sự lấy vì An Viễn hậu phủ này, Lâm Mị nàng có thể tác uy tác phúc sao?

“Đi a.” Lâm Mị nếu như sẽ sợ Lâm Y Hân mới thật là gặp quỷ.

“Lâm Mị, ngươi cho là hầu phủ sẽ không có người có thể quản được ngươi phải không?” Lâm Y Hân lập tức phân phó tiểu nha hoàn bên cạnh, “Đi, mời mẫu thân đến.”

Tiểu nha hoàn vội vã vừa mới định rời đi, liền nhìn thấy Lâm Bác Nguyên từ bên ngoài đi vào, vội vàng hành lễ.

“Phụ thân.” Lâm Y Hân cùng Lâm Thiến Khanh lập tức đứng dậy hành lễ.

Lâm Bác Nguyên chỉ là tùy ý khoát khoát tay, thì ngược lại đối với Lâm Mị không có hành lễ yêu thương cười: “Mị nhi, tỷ muội các con ở trong viện nói chuyện phiếm gì?”

“Không, phụ thân, nữ nhi muốn xuất phủ, Nhị tỷ không đồng ý.” Lâm Mị mỉm cười, chậm rì rì nói.

Lâm Y Hân vội vàng giải thích: “Phụ thân, Tam muội là một cô nương gia, chỉ mang theo nha hoàn xuất phủ như vậy tại sao có thể đi? Nếu để cho người khác nhìn thấy, chẳng phải là muốn nói An Viễn hậu phủ chúng ta sẽ không dạy nữ nhi sao?”

Lâm Mị biết Lâm Bác Nguyên sẽ diện, Lâm Y Hân tự nhiên cũng biết, nàng cũng sẽ không ở phương diện này bại bởi Lâm Mị.

“Mị nhi, chính ngươi xuất phủ, đây quả thật là không thích hợp.” Lâm Bác Nguyên nhíu mày nói. edit: voi còi

Lâm Y Hân thừa dịp Lâm Bác Nguyên không chú ý, đặc ý nhìn Lâm Mị.

Muốn cùng nàng đấu, Lâm Mị đạo hạnh còn quá cạn!

Lâm Mị không nhanh không chậm nói một câu: “Quên đi, nữ nhi không ra.”

Trong lòng Lâm Y Hân ngày càng đặc ý, hừ, thật cho rằng An Viễn hậu phủ là nàng có thể độc đoán sao?

Người không biết tự lượng sức mình.

“Mị nhi thật là hiểu chuyện, sau này con nghĩ muốn đi ra ngoài, có thể...” Lâm Bác Nguyên không muốn làm cho Lâm Mị trong lòng không thoải mái, còn muốn giải thích một chút, chỉ tiếc, lời của ông ta còn chưa nói hết, liền nghe đến Lâm Mị nhàn nhạt phân phó Tú Nhi đã trở về.

“Đi, để Thạch Đầu đi nói với Thất vương gia một tiếng, ta hôm nay không qua được.” Nói xong, Lâm Mị xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Lâm Bác Nguyên vội vàng ra tiếng gọi lại, thoáng cái liền bày ra uy nghiêm gia chủ một nhà của ông.

Lâm Mị xoay người, hơi nhíu mày, bất mãn nhìn Lâm Bác Nguyên.

Lâm Bác Nguyên lập tức đem tay đang vươn ra buông xuống, ngón tay không được tự nhiên tại bên người chà xát, vội vàng chậm lại giọng nói, cười hỏi: “Mị nhi, con ra là vì thấy Thất vương gia?”

“Đúng vậy.” Lâm Mị cười gật đầu, nhún vai, “Nhưng mà, con không thể ra, quên đi.”

“Phải đi chi vậy, sao lại không đi đâu?” Lâm Bác Nguyên vội vàng nói, “Con chuẩn bị xe ngựa sao? Hiện tại ta để thẳng nhóc chuẩn bị cho con, con mau nhanh đi, chớ có để vương gia đợi lâu.”

”Vậy ta ra, không có vấn đề sao?” Lâm Mị cười hỏi.

”Tự nhiên không có vấn đề.” Lâm Bác Nguyên khẳng định nói, không chỉ không có vấn đề, ông còn thúc giục, “Mau nhanh, mau nhanh đi.”

”Được, vậy nữ nhi liền đi ra ngoài.” Lâm Mị cười đi qua, nhìn cũng không có nhìn sắc mặt Lâm Y Hân lúc này đã tái xanh.
edit: voi còi

Lâm Bác Nguyên còn tự mình đưa Lâm Mị ra, Lâm Y Hân tức giận đến ngực kịch liệt đập phồng, thiếu chút nữa thổ huyết.

Lâm Mị, Lâm Mị nằng dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì khiến phụ thân có vài phần kính trọng với nàng?

Không phải là bởi vì bộ dáng nàng dụ dỗ, quyến rũ Thất vương gia sao?

”Nhìn thấy chưa? Tứ muội, Chu công tử kia chính là như thế bị câu đi, muội a, thế nhưng không sánh bằng nàng.” Lâm Y Hân hung hăng cắn răng nói.

Lâm Thiên Khanh cúi đầu, ủy khuất nói: “Này, đây không phải một cô nương chính kinh sẽ làm.”

”Ai ô, Tứ tiểu thư, tiểu thư nhà ta không đứng đấy à? Hai người nói xấu ở sau lưng người khác xin ý kiến phê bình chưa?” Châu Nhi vừa lúc theo trong viện đi qua, nghe thấy tai, trực tiếp châm chọc nói.

”Lâm càn!” Lâm Y Hân nổi giận nói, “Một hạ nhân cũng dám chống đối tiểu thư như thế!”

”Người tôi, và miệng cho ta!” Không đối phó được Lâm Mị, còn không đối phó được nha hoàn của Lâm Mị sao?

Thằng nhóc lập tức vọt tới, liền muốn đi bắt Châu Nhi, Thạch Đầu bên cạnh đứng hướng chỗ đó, bàn tay to trực tiếp vung lên một cái, kéo lấy đai lưng thằng nhóc vừa nhào lên, bỗng nhiên giơ lên.

Sợ đến thằng nhóc kêu sợ hãi liên tục, Thạch Đầu liền dùng lực, thẳng tắp ném vào trên người thằng nhóc đến sau, khiến thằng nhóc liên quan ngã thành một đoàn.

”Ai dám?” Thạch Đầu hướng bên kia vừa đứng, tất cả thằng nhóc đều khiếp, ai dám cùng Thạch Đầu trời sinh quái lực này động thủ a?

”Phản phản, một thằng nhóc còn dám không nghe chủ tử ra lệnh?” Lâm Y Hân tức giận đến ngực khó chịu, hạ nhân trong viện Lâm Mị liền cùng chủ tử của bọn họ không quy củ như nhau!

”Sẽ không nghe, có bản lĩnh tìm tiểu thư của chúng ta nói đi.” Châu Nhi chống nạnh đắc ý dào dạt nói, “Thạch Đầu, đi, trở về.”

”Được!” Thạch Đầu cộc lốc đáp lời, ở dưới ánh mắt phức tạp của thằng nhóc có liên quan nghênh ngang rời đi.

Dù sao tiểu thư nói, ở trong phủ liền muốn đi ngang, không đi ngang, sẽ không phải người của nàng.

Bọn họ thế nhưng rất nghe lời tiểu thư nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đơn Giản

Khi Lâm Mị đi vào nhà gian trong trà lâu, đặc biệt kinh ngạc nhìn Âu Ngạn Hạo ngồi ở bên trong: “Người tôi sớm như thế?”

Nàng mới vừa tìm người thông tri Âu Ngạn Hạo, hẹn hẳn ra, sao hẳn còn tới sớm hơn nàng?

”Ừ, xung quanh không có việc gì liên tới đây trước. Mau ngồi, uống trước ngụm trà nóng, bên ngoài quá lạnh.” Âu Ngạn Hạo qua loa trả lời sự thật là hẳn nhận được lời mời của Lâm Mị hưng phấn thì điển thì điển chạy tới.

Lâm Mị ngồi xuống, uống một ngụm trà nóng, chậm rì rì bắt đầu ăn điểm tâm.

Tuy nói là chậm rì rì, thế nhưng tốc độ biến mất của điểm tâm trong đĩa một chút cũng không chậm.

Âu Ngạn Hạo ngồi ở bên cạnh bàn, vẫn cười theo mặt, trong lòng đã sớm bốc lên quá vô số ý niệm, nghĩ Lâm Mị đột nhiên hẹn hẳn ra rốt cuộc là có chuyện gì.

Chẳng lẽ là muốn hấn?

Hay là bởi vì chuyện hấn tặng danh sách vì Lâm Mị ra xả bực, nàng hài lòng mới tới thấy hấn?

Trong lòng Âu Ngạn Hạo hạnh phúc, trên mặt lại một chút cũng không có mang ra, thì ngược lại tương đương tùy ý hỏi một câu: “Mị nhi, nàng hẹn ta đi ra ngoài là vì...”

“Người an bài cho Chu Bảo Trạch một vị trí làm hoàng thượng.” Lâm Mị uống một hớp nước trà, chậm rãi nói.

Ai?

Âu Ngạn Hạo sững sốt, tại sao muốn nhắc tới Chu Bảo Trạch?

Chu Bảo Trạch đang làm gì?

Chẳng lẽ nói Lâm Mị hẹn hấn ra, hoàn toàn chính là vì mưu phúc lợi cho Chu Bảo Trạch?

Quanh thân Âu Ngạn Hạo quần quanh khí tức tối tăm khiến Nhạc Thần hướng trong góc đứng náu, cảm giác có điềm báo vương gia nhà mình có bão nổi.
edit: voi còi

“Nàng hẹn ta ra, chính là vì Chu Bảo Trạch?” Âu Ngạn Hạo mở miệng hỏi, thanh âm đã lạnh giống như khí trời bên ngoài, gió lạnh gào thét.

“Đương nhiên.” Lâm Mị để ly trà xuống, liếc mắt nhìn Âu Ngạn Hạo đột nhiên áp suất thấp, hấn trùng ngọn gió nào?

Âu Ngạn Hạo là một người thông minh, trừ biết động tác của Triệu thị, ngay cả phản ứng của mọi người trong hầu phủ cũng tính toán được.

Là một đối tượng tốt để hợp tác.

Bây giờ xem ra, hình như nàng tính có chút sai sót.

Gia hỏa tính tình bất ổn thực sự không thích hợp làm đối tượng hợp tác.

Âu Ngạn Hạo mày nhăn lại, tay đặt ở trên đùi kiết nắm thành quyền, niết được vang lên răng rắc.

Hình như bóp chết Chu Bảo Trạch tên hỗn đản nào!

Trên người Âu Ngạn Hạo truyền đến sát khí khiến Lâm Mị nhũn mày: “Người không muốn thì thôi.”

Nói xong, tăng một chút liền đứng lên.

“Ai ai... Ta chưa nói không muốn a.” Vừa thấy Lâm Mị mất hứng, cái gì lệ khí sát khí hết thảy không thấy.
edit: voi còi

Âu Ngạn Hạo vội vàng đứng dậy, ngăn cản Lâm Mị, tính tình trước sau tương phản to lớn, khiến Nhạc Thần yên lặng quay đầu, nhìn về phía tường.

Hấn cái gì cũng không có nghe được, không nhìn tới.

“Chuyện này ta sẽ xử lý.” Âu Ngạn Hạo vội vàng cho thấy lập trường của mình, chuyện của Lâm Mị, hấn tuyệt đối sẽ làm.

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Mị hòa hoãn, Âu Ngạn Hạo thấp thỏm hỏi một câu: “Nhưng mà, sao nàng lại nghĩ đến để hấn ta làm hoàng thượng?”

Chẳng lẽ thật là bởi vì Lâm Mị đối Chu Bảo Trạch có cảm tình khác?

Hấn là... Không thể nào...

“Giúp đỡ triều đình chọn mua, cũng có thể mang lại chút lợi nhuận. Còn sẽ không làm cho người khác chú ý, không phải cơ hội tốt phát triển thế lực sao?” Lâm Mị nhìn Âu Ngạn Hạo, “Người tay cầm trọng binh, sẽ không sợ bị người nghi kỵ?”

Ánh mắt Âu Ngạn Hạo sáng lên, Mị nhi làm cái này là vì tốt cho hấn?
edit: voi còi

“Mị nhi, ngồi, chúng ta chậm rãi nói.” Âu Ngạn Hạo vội vàng ân cần nói.

“Mị nhi, chuyện hoàng thượng này, đương nhiên là kiếm tiền, thế nhưng, kiếm được có chút trắng trợn, dễ bị người bắt được nhược điểm.” Âu Ngạn Hạo phân tích đạo, đồng thời cho thấy một chút hấn nhìn xa trông rộng, “Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta vẫn không có sáp vào nơi này.”

Nhạc Thần lại nỗ lực xô dịch ra phía sau, phía sau lưng đã thiếp tới trên vách tường.

Hấn thật sự là vô pháp nhìn thẳng về mặt cầu biểu dương của vương gia nhà hấn... Mất mặt!

Cũng may Lâm Mị cũng không có để ý cái kia, mà là tính toán mục đích của nàng: “Hoàng thương chỉ là vì triều đình chọn mua, cũng không phải là lũng đoạn tất cả vật phẩm. Người cũng sẽ không tìm người khai một ít cửa hàng, nhiều làm chút sinh ý sao?”

Ánh mắt Âu Ngạn Hạo sáng lên: “Mị nhi, ý của nàng là...”

“Cửa hàng khắp nơi, các ngành các nghề, sau này, có chút gió thổi cỏ lay, lập tức có thể biết được. An toàn của mình chính mình nắm chặt.” Lâm Mị nhẹ gõ mặt bàn, nói.

“Muốn thành lập một mạng lưới khổng lồ như vậy, không dễ dàng.” Âu Ngạn Hạo thừa nhận, đây là một biện pháp tốt, thế nhưng... Nếu muốn triển khai, thế nhưng hao tổn bạc hao tổn lực.

“Tại sao không dễ dàng?” Lâm Mị kỳ quái hỏi Âu Ngạn Hạo, “Phải tâm phúc đi thu mua các cửa hàng thua lỗ, các ngành các nghề cũng không cho biết lẫn nhau. Người cũng có thể cùng làm ra hai thể lực đến, để cho bọn họ trong ngày thường cạnh tranh.”

Âu Ngạn Hạo kinh ngạc nhìn Lâm Mị.

“Chuyện điều tra căn bản là không cần thủ hạ của người tự mình đi làm. Tìm phường quấy cùng tiểu nhị, nhìn nhìn sinh ý bên trong cửa hàng là có thể biết tình huống một chỗ.”

“Cửa hàng lương thực nhìn bán bao nhiêu lương thực là có thể tính toán ra nhân số của một chỗ, nhìn lương thực phụ bao nhiêu lương thực tính bao nhiêu liên biết phân bố giàu nghèo. Cùng đó, cái khác yên chi bột nước bút mực giấy nghiên cũng có thể biết có bao nhiêu tiểu thư khuê các văn nhân mặc khách. Cũng có thể nói cửa hàng tơ lụa thợ rèn... Đơn giản liên có thể biết tình huống một chỗ đóng quân.”

Lâm Mị nói là qua loa, Âu Ngạn Hạo kinh ngạc được cảm sắp rụng trên mặt đất.

“Điều này không cần bao nhiêu nhân thủ, chỉ cần người có đầy đủ bạc là được.” Lâm Mị uống một hớp nước trà, chậm rãi nói, “Chỉ cần đem sổ sách mỗi tháng tập hợp lại, phân tích một chút thì tốt rồi.”

Nói xong, Lâm Mị tiếp tục ăn điểm tâm tinh xảo trong đĩa, còn bên cạnh Âu Ngạn Hạo lại giống như bị sét đánh, chặt chẽ nhìn chăm chăm Lâm Mị, cả người cũng không tốt.

Nếu như dựa theo lời của Lâm Mị nói như vậy, phân tích ra tới há là sổ sách vô cùng đơn giản sao?

Tất cả động thái trong nước, tất cả đều rõ như lòng bàn tay.

Khiến hắn đột nhiên có một loại cảm giác hắn sắp trở thành ám quân vương.

“Mị nhi, chuyện này làm ra, sợ rằng sẽ dính dáng rất nhiều.” Âu Ngạn Hạo chất thanh mở miệng.

Hắn là rất muốn trấn định, thế nhưng... Chuyện như vậy, muốn hắn thế nào trấn định?

“A, người sợ bị người khác nói muốn ngai vàng phải không?” Lâm Mị nhún vai, căn bản liền không coi là chuyện gì nói, “Người nếu là có ý muốn ngai vàng, cái thể lực này chính là trợ lực để người không chế động thái. Nếu người vô tâm với ngai vàng, cũng có thể là tấm phù hộ mệnh bảo vệ người bình an.”

Nói đến đây, Lâm Mị nhoen miệng cười: “Mặc kệ tới khi nào, trong tay nắm con bài chưa lật mới là căn bản, không cần bị người chế trụ.”

Âu Ngạn Hạo bị Lâm Mị cười, trực tiếp cười đến vụng chổng mặt.

Hắn nhìn trúng nữ nhân, quả nhiên không phải chỉ ngu ngốc như nữ tử bên ngoài, kế sách này thực sự là rất khéo.

“Mị nhi, nàng sẽ không sợ sau khi Chu Bảo Trạch biết mục đích của nàng, tâm sinh oán hận sao?” Âu Ngạn Hạo không yên tâm lắm hỏi một câu.

Hắn hiện tại muốn bảo đảm, trong lòng Mị nhi đúng là đối Chu Bảo Trạch không có gì, hắn mới có thể yên tâm.

“Hoàng thương thu lợi, nắm Chu gia trong tay, quyền tài nắm chắc, hắn có cái gì thật oan ức với ta?” Lâm Mị kỳ quái hỏi, “Ta chính là mượn cơ hội này, thuận tiện làm chút việc nhỏ đơn giản mà thôi.”

Nhạc Thần thiếu chút nữa không có bị nước miếng của mình làm sặc chết.

Việc nhỏ?

Đơn giản?

Được rồi, người mà vương gia nhà hắn coi trọng quả nhiên là cùng vương gia không giống người thường như nhau.

Chỉ là... Uy, vương gia, ngài một bộ gặp quỷ biểu tình là chuyện gì xảy ra?

Chương 42: Buôn Bán Không Cần Tiền

Âu Ngạn Hạo cười to: “Mị nhi, cao, thật sự là cao!”

“Nhưng mà, người gởi thiệu hoàng thương không thể là ta đến làm.” Âu Ngạn Hạo biết muốn làm như thế nào, quả nhiên, Mị nhi cùng hắn là cùng một loại người.

Bạc giai đoạn trước khả năng không có nhiều như vậy, cửa hàng muốn mở ra, cần phải từ từ đến.” Âu Ngạn Hạo suy nghĩ bạc của mình, đột nhiên phát hiện, vốn cho rằng chính mình rất có bạc, hình như rất nghèo.

”Bạc giai đoạn trước?” Lâm Mị tương đương nghi hoặc nhìn Âu Ngạn Hạo, hỏi, “Tại sao muốn dùng bạc của chính mình?”

Âu Ngạn Hạo kinh ngạc nhìn Lâm Mị: “Mị nhi, tuy nói ta là vương gia, thế nhưng, bạc hàng tháng cũng không phải rất nhiều. Dựa theo lời nàng nói đi làm, những thứ cửa hàng ấy muốn thu mua vào trong tay, cần bạc, đừng nói là ta, sợ rằng bất luận một huân quý thế gia nào cũng lấy không ra nhiều bạc như vậy.”

Lâm Mị cười, hỏi: “Chẳng lẽ các nơi liền cũng thái bình như thế, không có cường đạo thổ phi gì, không có ngoại tộc xâm lấn gì đó sao?”

Âu Ngạn Hạo đột nhiên mở to hai mắt nhìn: “Mị nhi, ý của nàng là nói...”

”Dùng bạc của người khác, đến làm việc làm ăn của mình, không nên như vậy sao?” Lâm Mị hơi nghiêng đầu, kỳ quái hỏi Âu Ngạn Hạo.

Nhạc Thần nghe xong cũng ngốc.

Lâm tam tiểu thư này đầu óc rốt cuộc là thế nào lớn lên?

Thật là, thật là... Quá dọa người!

Nếu như chuyện làm ăn kia thực sự làm thành, tất cả kinh tế của quốc gia đều nắm chặt ở trong tay của nàng, sau đó, thế lực ban đầu lớn như vậy đầu nhập... Còn là bạc của người khác, còn nàng một đồng bạc cũng không ra, bắt toàn bộ lực lượng dân gian?

Nhạc Thần không hiểu cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, hắn thật sâu cảm thấy, hình như vương gia nhà hắn không có đáng sợ như Lâm tam tiểu thư.

Ai còn dám nói vương gia bọn họ là quý đẽm, hắn nhất định đánh mặt người kia!

Không kiên thức gì đó, đó là bọn họ không biết Lâm tam tiểu thư!

So sánh giữa vương gia nhà hắn cùng Lâm tam tiểu thư, đây tuyệt đối là không đủ nhìn a.

”Đừng vậy, đừng vậy!” Âu Ngạn Hạo gật đầu lia lịa, ngày càng cảm thấy Mị nhi thực sự là quá hợp khẩu vị của hắn.

”Mị nhi, nàng nghĩ đến tiến hành cái kế hoạch này như thế nào?” Lúc Âu Ngạn Hạo hỏi lời này, trong lòng có chút chờ mong.

Có phải là bởi vì Mị nhi muốn vì hắn mở rộng thế lực, cho nên mới có động tác lớn như vậy hay không.

”Lần trước ta nói, muốn cuộc sống tự tại.” Lâm Mị chậm rãi nói, “Chỉ có đồng minh của ta cường đại, ta mới có thể có cuộc sống tự tại.”

Âu Ngạn Hạo hơi ưỡn ngực một cái, cười lớn: “Mị nhi, nàng yên tâm đi, người minh hữu như ta này, nhưng là tuyệt đối sẽ không để nàng thất vọng.”

”Cuộc làm ăn này phân thành... Hai thành thế nào?” Âu Ngạn Hạo hỏi.

Chủ ý là Lâm Mị ra, hắn còn chưa có vô liêm sỉ không trả tiền như vậy.

”Được, có thể.” Lâm Mị gật đầu, không cần nàng đi kinh doanh, trực tiếp lấy tiền, hai thành lợi nhuận, Âu Ngạn Hạo tương đương dày rộng.

”Cám ơn người tặng gì đó.” Lâm Mị mỉm cười, nói cám ơn.

Nụ cười sáng lạn phảng phất là ánh mặt trời ấm áp, chiếu vào trong lòng Âu Ngạn Hạo, khiến cả người hắn cũng thấy ấm lên.

”Nếu như nàng thích, ta tiếp tục đưa qua!” Âu Ngạn Hạo bị cổ vũ, tính toán chính mình trong phủ còn có cái gì mà nữ nhân dùng được.

Trong phủ không có, trong cung còn có, có thể tìm phụ hoàng lấy đi thôi.

Để!

”Là rất thích, thế nhưng...” Lâm Mị không có ý tứ thấp con người, “Những thứ ấy rất nhiều đều là trong cung sở chế, ta nếu như mặc vào, sợ rằng không tốt.”

Âu Ngạn Hạo vỗ trán của mình, bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Đúng rồi, là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Loại đồ vật này trong ngày thường mặc xác thực bất tiện.

”Đi, ta biết.” Âu Ngạn Hạo cười nói, chỉ cần Lâm Mị không cự tuyệt lễ vật của hần là được.

”Còn có, chuyện danh sách kia, cũng cảm ơn người.” Lâm Mị dịu dàng cười nói cảm ơn.

”Cái này nàng không cần khách khí với ta. Mấy người An Viễn hậu khát khe với nàng như vậy, ta làm bằng hữu của nàng, cho nàng trút giận cũng là nên làm.” Âu Ngạn Hạo xoa tay, hào khí nói.

”Vương gia quả nhiên là hào sảng, ta lấy trà thay rượu mời vương gia một chén.” Lâm Mị cười mím bụng ly trà lên.

Âu Ngạn Hạo cũng nâng ly trà lên, cùng Lâm Mị cùng uống.

Nhìn bộ dáng vương gia nhà mình thần hồn điên đảo, trong lòng Nhạc Thần thật sâu lo lắng, vương gia nhà hần rốt cuộc có biết hay không, ngồi đối diện vị Lâm tam tiểu thư tương đương đáng sợ a?

Vui chơi giải trí, mãi cho đến lúc hoàng hôn, Âu Ngạn Hạo cũng là “Thuận tiện” mời Lâm Mị ăn một bữa cơm đặc sắc.

Hần mới không phải cố ý kéo Lâm Mị nói chuyện phiếm, vẫn kéo dài tới cơm chiều thời gian.

Bọn họ là rượu phùng tri kỷ ngàn chén thiếu, vừa nói chuyện phiếm liền quên mất thời gian mà thôi!

Đội được Lâm Mị ăn uống no đủ, bị Âu Ngạn Hạo đưa về An Viễn hậu phủ, mới vừa tiến vào cửa nội viện, liền gặp được Không di nương vẫn đứng chờ ở nơi đó.

”Tam tiểu thư, ngài nhưng xem như là đã trở về.” Không di nương vội vàng tiến lên đón, “Tứ tiểu thư không hiểu chuyện, ngài đại nhân có đại lượng, đừng nghĩ tính toán cùng nàng ấy.”

”Không có ý tứ, ta vẫn luôn bụng dạ hẹp hòi.” Lâm Mị cười với Không di nương “Danh sách kia vốn là Thất vương gia đưa cho ta, vốn ta còn muốn cùng Thất vương gia nói một chút, làm cho nàng từ bên trong chọn một hộ. Chẳng qua... Nàng ta cảm thấy ta đang hại nàng ta, vậy làm cho nàng ta đi tìm người có thể giúp nàng ta đi.”

”Tam tiểu thư, không phải...” Không di nương còn muốn cùng Lâm Mị giải thích, đáng tiếc, Lâm Mị căn bản là không cho bà cơ hội này, lạnh lùng liếc Không di nương một cái, “Ta muốn nghỉ ngơi, chớ quấy rầy ta.”

Nói xong, về viện của chính mình.

Không di nương ở tại chỗ lo lắng đứng một hồi, nôn nóng giậm chân, đi tìm Lâm Thiển Khanh.

Tú Nhi chải đầu cho Lâm Mị, nói: “Tiểu thư, ngài làm sinh ý có thể quá mạo hiểm hay không? Thất vương gia có thể tin nhiệm sao?”

”Hiện nay đến nói, hần là một người thông minh.” Lâm Mị con người lạnh lẽo, câu môi mỉm cười.

Tín nhiệm loại vật này, ở mặt thế căn bản là không tồn tại.

Hi vọng Âu Ngạn Hạo đừng cho nàng thất vọng mới tốt.

”Phải ly khai hầu phủ, đương nhiên phải có nhiều bạc, ta cùng hần hợp tác, cùng có lợi. Hần chỉ cần không ngốc liền biết nên chọn lựa thế nào.”

Đương nhiên, Âu Ngạn Hạo nếu như ngốc, nàng cũng sẽ giúp hần chọn.

Việc khác nàng có lẽ làm không tốt, thủ đoạn độc ác, nàng còn là quen tay làm nhanh đâu.

Đang nói, Châu Nhi gõ cửa tiến vào: “Tiểu thư, Không di nương cùng Tứ tiểu thư tới.”

”Để cho bọn họ vào đi.” Lâm Mị khoát khoát tay, Tú Nhi lui qua một bên.

Không di nương dẫn Lâm Thiên Khanh hai mắt đỏ bừng, rõ ràng đã khóc qua đi đến.

”Tam tiểu thư.” Không di nương nịnh nọt cười nói, “Hôm nay là Tứ tiểu thư bị người mê hoặc, thế này mới làm ra một ít chuyện thất lễ đến.”

”Ngài xem, này không Tứ tiểu thư tới cho ngài chịu tội thôi. Ngài liền đại nhân đại lượng tha thứ nàng ấy đi.” Không di nương nói, còn âm thầm đẩy Lâm Thiên Khanh một phen.

Lâm Thiên Khanh quật cường đứng ở tại chỗ, bị Không di nương đẩy được thân thể lắc lư hai cái, nhưng vẫn cúi thấp đầu, không nói lời nào.

”Xem ra Tứ tiểu thư cảm giác mình không sai a.” Lâm Mị cười híp mắt nói.

”Ta có lỗi gì?” Lâm Thiên Khanh không phục hỏi ngược lại, “Rõ ràng chính là người ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, bị nam nhân nhớ. Nên là người phải gả, dựa vào cái gì cho tới cuối cùng muốn ta gả đi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không Đầu Óc

”Tứ tiểu thư!” Không di nương kinh hô một tiếng, khăn trương kéo kéo ống tay áo Lâm Thiên Khanh, lúc này liền chó cùng Lâm Mị náo.

”Dựa vào cái gì?” Lâm Mị cười, ánh mắt lưu chuyển ở dưới ánh nến liếm diêm linh động, “Chỉ bằng phụ thân muốn người gả, không cho ta gả.”

”Người, người không phân rõ phải trái!” Lâm Thiên Khanh không ngờ Lâm Mị không biết xấu hổ như vậy, lời như vậy có thể nói ra miệng.

”Không phân rõ phải trái? Đúng vậy, chính là không phân rõ phải trái, thì thế nào? Có bản lĩnh người đi tìm người phân rõ phải trái nói đi, người chạy đến trong viện ta làm gì?” Lâm Mị một chút cũng không khách khí.

”Ta mới không cần gả cho người trong danh sách kia, ta coi như là gả cũng muốn gả cho Chu công tử!” Lâm Thiên Khanh tức giận đến hai má đỏ lên, giận trừng Lâm Mị, hận không thể ở trên người của nàng chọc ra hai cái lỗ thủng đến.

”Gả cho Chu Bảo Trạch?” Lâm Mị cười, buồn cười quan sát Lâm Thiên Khanh, “Người cho là Chu Bảo Trạch sẽ thú người? Hắn thế nhưng luôn mãi cho thấy sẽ không thú người.”

”Đó là Chu công tử bị người che mắt!” Lâm Thiên Khanh thở phì phì chỉ trích nói, “Chỉ cần cùng hắn nói rõ ràng, để hắn thấy rõ ràng chân diện mục của người, hắn cũng sẽ không tiếp tục bị người mê hoặc đi xuống.”

”Nga, nói rõ ràng a.” Lâm Mị khúc khích một chút liền bật cười, “Ta có thể khẳng định nói cho người biết, coi như là người cùng hắn nói rõ, hắn cũng sẽ không thú người.”

”Nói bậy!” Lâm Thiên Khanh tức giận quát lớn nói: “Chu công tử tuyệt đối không phải người không phân biệt phải trái!”

”Đúng vậy. Hắn thế nhưng chính nhân quân tử! Thế nhưng đầu, ta nghĩ hắn thân là thương nhân cự tuyệt không được ích lợi thật lớn đi? Nói thí dụ như, ta có thể cho Thất vương gia giúp hắn trở thành hoàng thượng, đại giới chính là, không, thú, người.” Cuối cùng mấy chữ, Lâm Mị nói được kia gọi càng trầm bổng, mắt thấy Lâm Thiên Khanh tức đỏ hồng hai má trong nháy mắt mất đi huyết sắc, thâm trắng như tờ giấy.

”Người, người...” Lâm Thiên Khanh ngắc ngắc ngứ ngứ, không biết phản bác thế nào.

”Thế nào? Là muốn nói Thất vương gia cũng bị ta mê hoặc sao? Ai, chính là bị ta mê hoặc, ta thì có bản lĩnh này, có bản lĩnh người cũng đi a.” Lâm Mị cười híp mắt nhìn Lâm Thiên Khanh.

”Người, người không biết...” Lâm Thiên Khanh thân thể tức giận đến phát run.

”Đúng vậy, ta liền không biết xấu hổ. Mặt này một cân một văn tiền?” Lâm Mị cười đến kia thật vô lại, Lâm Thiên Khanh tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, “Có bản lĩnh người cũng cấp Chu Bảo Trạch tranh một hoàng thượng đi, có bản lĩnh người để hắn thú người. Không bản lĩnh, đừng ở chỗ này nói lời vô ích.”

”Người không có kết cục tốt!” Lâm Thiên Khanh vội vã ném xuống một câu nguyên rửa, khóc chạy đi.

Không di nương sắc mặt khó coi đuổi theo, Châu Nhi tức giận đến giậm chân: “Người mới không có kết cục tốt đâu!”

”Chúng ta không phải cái loại người chỉ nói không làm, đừng để ý tới nàng ta.” Lâm Mị nói một câu, phất tay để bọn người Tú Nhi chuẩn bị nước nóng, rửa mặt đi ngủ.

Còn Lâm Thiển Khanh bị tức được thẳng khóc... Ủ, cùng nàng có quan hệ gì sao?

Không có kết cục tốt, vậy cũng phải làm ra đến, chỉ dùng nguyên rửa... Ha ha, Lâm Thiển Khanh mấy tuổi? Còn tin loại xiếc tiểu hài tử này?edit: voi còi

Ngày kế buổi sáng Lâm Thiển Khanh đi chỗ Triệu thị thỉnh an, mặt đều là sung.

“Đây là thế nào? Mau tới, để ta nhìn xem.” Triệu thị kinh hô, vẫy vẫy tay với Lâm Thiển Khanh.

Lâm Thiển Khanh bước nhỏ tiến lên trước, nhìn thấy bộ dáng Triệu thị yêu thương, vành mắt lại đỏ.

“Ai ô, đây là thế nào? Ai khi dễ người? Cùng mẫu thân nói một chút.” Triệu thị cảm giận thì triển hết về mặt từ mẫu của mình.

“Mẫu thân, nữ nhi không muốn gả cho nam nhân mình không quen biết.” Lâm Thiển Khanh vừa mở miệng, liền mang theo khóc nức nở.

“Ồi...” Triệu thị thở dài một tiếng, “Chuyện này, là phụ thân con làm chủ. Ta cũng thay đổi không được, con cuối cùng là phải lập gia đình, tận lực chọn người tốt đi.”

Lâm Thiển Khanh nước mắt ngã nhào ra: “Mẫu thân, nữ nhi muốn gả cho Chu công tử.”

“Chu công tử kia không phải là thích Lâm Mị sao?” Triệu thị bất đắc dĩ thở dài, “Ta đánh bạc ta bỏ đi gương mặt này, đi tìm hán lại chỉ nói như vậy thôi.”

Triệu thị trả giá như vậy, khiến Lâm Thiển Khanh cảm động không ngớt, chỉ là, trong lòng nàng ngày càng sâu khổ, khóc lóc kể lể nói: “Mẫu thân, Chu công tử sẽ không thú con.”

“Vi sao?” Triệu thị kinh ngạc hỏi, “Chẳng lẽ thật là còn thích Mị nhi không được?”

Lâm Thiển Khanh đỏ hồng mặt lắc đầu, thương tâm nói: “Đều là Tam tỷ, nói muốn để Chu công tử trở thành hoàng thượng.”

“Hoàng thượng?” Triệu thị lần này là thực sự giật mình, “Nàng có bản lĩnh như vậy?”

“Đương nhiên không có, thế nhưng, nàng ta quen biết Thất vương gia, Thất vương gia đáp ứng nàng sẽ giúp.” Lâm Thiển Khanh vừa nhắc tới điều cấm kỵ trong lòng, chính là trong miệng đều là đau khổ.

“Ồi... Nàng hiện tại có Thất vương gia giúp đỡ, Thiển Khanh, coi như là mẫu thân muốn vì con xuất đầu, chỉ sợ cũng khó a.” Triệu thị trọng trọng thở dài, ý ở ngoài lời nói, “Chúng ta đâu có thể lực lớn như vương gia đâu?”

Lâm Thiển Khanh không ngừng nhỏ giọng khóc.

Triệu thị trong miệng an ủi, trong lòng lại đang mắng, thực sự là đồ không đầu óc, bà cũng đã nói đến mức này rồi, còn không biết nói tiếp.

Lâm Y Hân tiến lên một bước, nêu ý kiến nói: “Mẫu thân, có thể nhờ đại tỷ giúp hay không?”

Lâm Thiển Khanh vừa nghe, tiếng khóc dừng lại, hai mắt sưng đỏ tràn ngập mong nhìn Triệu thị.

Triệu thị khó xử nhũn mảy, chần chừ nói: “Đại tì của các con chẳng qua là trắc phi của Ngũ vương gia, thế lực của Ngũ vương gia ở trong triều thua kém thất vương gia rất nhiều.”

“Thế nhưng Ngũ vương gia là người cuat thái tử người a.” Lâm Thiển Khanh vội vàng nói, “Ngũ vương gia sủng ái đại tỷ như thế, nhất định sẽ đồng ý.”

Đây chính là một điểm hi vọng cuối cùng của nàng, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Đúng vậy, mẫu thân.” Lâm Y Hân cũng ở một bên khuyên, “Nếu như Chu công tử đi qua chúng ta trở thành hoàng thượng, Chu công tử liền là người của chúng ta, Ngũ vương gia cũng là càng thêm nể trọng hầu phu của chúng ta, mọi người đều có lợi. Mà quan trọng hơn là, còn có thể giải quyết việc hôn nhân của Tứ muội.”edit: voi còi

Triệu thị cau mày, giả vờ khó xử nghĩ nghĩ, lúc này mới gật đầu đáp ứng: “Được rồi.”

“Đa tạ mẫu thân.” Lâm Thiển Khanh kinh hi hành lễ, thật có một loại cảm giác đẩy ra mây mù thấy trời xanh.edit: voi còi

“Hài tử ngốc, cùng mẫu thân còn cảm tạ cái gì? Mẫu thân nhưng không muốn nhìn thấy con bị khổ.” Triệu thị yêu thương cầm tay nhỏ của Lâm Thiển Khanh tiểu tay, để cho bọn họ trở lại.

Ly khai viện của Triệu thị, Lâm Thiển Khanh không ngừng cùng Lâm Y Hân nói cảm ơn: “Nhị tỷ, thật là nhờ có tỷ!”

“Nói gì đâu, chẳng qua là mẫu thân yêu thương.” Lâm Y Hân mỉm cười trấn an Lâm Thiển Khanh một câu, nhìn bóng lưng vui vẻ của nàng ta rồi đi, nụ cười trên mặt chậm rãi lạnh xuống.

Lâm Thiến Khanh này thật là không có đầu óc?

Mẫu thân căn bản là đang hướng dẫn nàng cầu đại tỷ làm việc, kể từ đó, ngày sau thật sự có chỗ nào làm lẫn, cũng có thể nói là Lâm Thiến Khanh đau khổ cầu xin, mẫu thân mới mềm lòng đáp ứng giúp đỡ thử một lần.

Cuối cùng trách nhiệm cũng không ở trên người mẫu thân.

Đương nhiên, đối với nàng đến nói, cũng là chiếm tiện nghi. Hơi chút nêu ý kiến một câu, giúp đỡ mẫu thân đạt được mục đích, còn phải đến Lâm Thiến Khanh cảm kích, càng làm cho mẫu thân biết nàng là đứng ở mẫu thân bên kia.

Lâm Mị coi như là leo lên Thất vương gia thì thế nào?

Thất vương gia bảo thủ, ở trong triều không biết bao nhiêu người nhìn hấn không thuận mắt, nếu không phải trong tay hấn nắm binh quyền, chỉ sợ sớm đã bị đuổi ra trung tâm quyền thế.

Lâm Mị cũng là người thiếu kiên nhẫn, chuyện làm hoàng thượng không nên đợi được chuẩn bị cho tốt lại nói sao?

Hiện tại liền tuyên dương ra... Thực sự là ngu xuẩn về đến nhà.

Nàng thật là cảm ơn Lâm Mị “Ngay thẳng”, làm cho nàng có thể mượn lực sử lực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lòng Có Thông Minh Sắc Sảo

Edit: voi còi

Chu Bảo Trạch kinh ngạc nhìn Âu Ngạn Hạo đến đây, trong lòng không phải tư vị gì.

Mị nhi vậy mà thực sự thuyết phục Âu Ngạn Hạo tới.

Đề xuống trong lòng dâng lên khác thường tình tự, Chu Bảo Trạch đi vào sảnh trước, hành lễ nói: “Thảo dân thấy qua vương gia.”

“Ừ.” Âu Ngạn Hạo thu hồi ánh mắt quan sát cảnh vật chung quanh, tùy ý khoát khoát tay, hỏi, “Ngươi tính toán làm hoàng thượng? Bản vương có thể giúp ngươi, nhưng mà...”

Chu Bảo Trạch mỉm cười, đối với Âu Ngạn Hạo chỉ cao khí ngang nói: “Đa tạ vương gia ưu ái, thảo dân không dám làm phiền vương gia.”

Cuej tuyệt như vậy khiến Âu Ngạn Hạo nhướng mày: “Ngươi không cần bản vương giúp ngươi?”

“Đa tạ vương gia.” Chu Bảo Trạch lại hành lễ, chẳng qua, ý cự tuyệt trong lời nói cùng lễ của hấn tạo thành rõ ràng tương phản.

“Được, ngươi đừng hối hận!” Âu Ngạn Hạo cười lạnh một tiếng, đứng dậy liền đi.

Nhìn Âu Ngạn Hạo thở phì phì rời đi, Chu Bảo Trạch hành lễ cung tiễn.

Đợi được Âu Ngạn Hạo đi không thấy bóng dáng, lúc này Chu Bảo Trạch mới thẳng đứng dậy, hấn muốn cùng Lâm Mị cùng một chỗ, kiên quyết sẽ không tiếp nhận giúp đỡ của Âu Ngạn Hạo.

Nếu như hấn trở thành hoàng thượng, sau này, có phải cùng Lâm Mị cách liền gần hơn một ít hay không?

--

Âu Ngạn Hạo về tới vương phủ, phân phó Nhạc Thần: “Sai đầu bếp chuẩn bị một chút, ngày mai, ta mời Mị nhi tới dùng cơm. Đem sở trường đều mang hết ra, làm xong có thưởng.”

Sau khi hạ nhân lĩnh mệnh đi xuống, Nhạc Thần có chút lo lắng nhìn vương gia nhà mình: “Gia, vì sao Chu Bảo Trạch cự tuyệt ngài?”

“Vì sao? Ngươi nói vì sao?” Âu Ngạn Hạo nhíu mày hỏi.

“Chẳng lẽ là bởi vì hấn đối với Lâm tam tiểu thư có mang cảm tình khác, cho nên không muốn tiếp thu ân huệ của ngài?” Nhạc Thần suy đoán.

Nếu như là như vậy, Chu Bảo Trạch này cũng thật là đối Lâm Mị mỗi tình thâm thiết a.

Vì nàng, ngay cả lợi ích dễ như trở bàn tay cũng buông tha.

“Ừ, người nói chỉ là một phần nguyên nhân nhỏ.” Âu Ngạn Hạo cười lạnh một tiếng, “Làm một thương nhân, còn là một người thừa kế sắp muốn kế thừa vị trí gia chủ vẫn chưa có hoàn toàn nắm giữ toàn quyền to của gia tộc, người cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?”

Âu Ngạn Hạo cũng không trông chờ Nhạc Thần trả lời: “Hắn không đáp ứng, không phải là bởi vì hắn không muốn làm hoàng thượng, mà là bởi vì, có người trước ta một bước cho hắn hứa hẹn.”

Nhạc Thần kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Gia, là ai?”

“Còn có thể là ai? Không phải là thái tử điện hạ an bài Ngũ ca đi làm.” Âu Ngạn Hạo hừ lạnh một tiếng nói, “Ngũ ca là thuộc phe thái tử, thái tử điện hạ đương nhiên là càng có thể bảo đảm Chu Bảo Trạch làm thành hoàng thượng.”

“Gia, ngài một điểm cũng không kinh ngạc sao?” Nhạc Thần cảm thấy kỳ quái, gia nhà hắn hình như không chút nào ngoài ý muốn.

“Ta tại sao muốn kinh ngạc?” Âu Ngạn Hạo kỳ quái xem xét Nhạc Thần liếc mắt một cái, “Đây không phải đều là đã cùng Mị Nhi thu hoạch lượng tốt sao?”

“Thương lượng xong?”

Đối với Nhạc Thần kinh ngạc, Âu Ngạn Hạo có chút không hiểu: “Ngày đó không phải là người cũng nghe thấy lời ta nói với Mị nhi sao?”

“Thế nhưng, gia, ngài cùng Lâm tam tiểu thư nói là thế nào mở cửa hàng, nắm trong tay tài nguyên... Còn có chính là giúp Chu Bảo Trạch làm hoàng thượng...” Nhạc Thần cũng ngốc rồi, hắn ngày đó nghe được thật thật, chút nào chưa nói phương diện này a.

Âu Ngạn Hạo liền cùng liếc kẻ ngốc nhìn Nhạc Thần: “Ngày đó không phải đã nói rồi sao? Làm hoàng thượng sẽ dễ khiến cho người khác chú ý, tuy nói có thể bí mật mang theo các thứ kiếm tiền gì đó, thế nhưng mục tiêu quá lớn.”

“Huống chi, Mị nhi đã đem đối sách nói, thu mua cửa hàng, cùng Chu Bảo Trạch hoàn toàn không liên quan gì, cũng sẽ không làm cho người chú ý.” Âu Ngạn Hạo nhủ mảy mòi, “Người cũng nghe cái gì? Không phải nói được rất rõ ràng sao?”

Đâu hiểu?

Nhạc Thần nghĩ gãi tường!

“Vậy tại sao là Ngũ vương gia cùng Chu Bảo Trạch hợp tác?” Nhạc Thần ngày càng không hiểu tình huống này, thái tử, Ngũ vương gia, bọn họ sao có thể chặn ngang một cuộc đầu?

“Đương nhiên muốn kéo thái tử xuống nước. Nếu như không đem thái tử đẩy tới bên ngoài, ai tới yểm hộ ta làm việc?” Âu Ngạn Hạo đương nhiên nói.

Nhìn thấy Nhạc Thần vẻ mặt quẩn quýt, Âu Ngạn Hạo cười lên: “Người không phải là đang kỳ quái vì sao thái tử cùng Ngũ ca biết chuyện hoàng thượng này đi?”

Nhạc Thần rất nhanh gạt đầu, vương gia rút cuộc nói đến điểm quan trọng.

“Rất đơn giản.” Âu Ngạn Hạo vẻ mặt đắc ý nói, “Đương nhiên là Mị nhi ở trong hậu phủ làm cái gì đó, để người ở bên trong liên lạc với đại tiểu thư An Viễn hậu. Kia thế nhưng là trắc phi của Ngũ ca, Ngũ ca biết, thái tử có thể không biết sao?”

“Hoàng thượng loại này có thể kiếm tiền, chuyện thành trợ lực của mình, sao thái tử có thể bỏ qua?” Ngón tay Âu Ngạn Hạo nhẹ gõ mặt bàn, đắc ý dào dạt nói, “Ta cùng Mị nhi phối hợp được thế nào?”

Nhạc Thần triệt để ngốc, ngắc ngắc ngứ ngứ hỏi: “Gia, ngài cùng Lâm tam tiểu thư thương lượng được rồi?”

Lúc nào thương lượng?

Hắn thế nào một điểm cũng không biết?

Vấn đề là, gia nhà hắn chưa cùng Lâm tam tiểu thư lại đơn độc gặp mặt a.

“Này còn dùng thương lượng cái gì?” Âu Ngạn Hạo cười đến hai mắt tỏa ánh sáng, kia gọi là dung quang tỏa sáng, “Đây là ta cùng Mị nhi ăn ý, hiểu không? Đây là lòng có thông minh sắc sảo một điểm thông.”

Nhạc Thần tức khắc hắc tuyến nhìn gia nhà hắn, hắn thực sự rất muốn biết, gia nhà hắn gia là bởi vì tính toán thái tử đắc ý hay là bởi vì cùng Lâm tam tiểu thư có ăn ý mới đắc ý như thế.

Nhìn nhìn kia cười đến a, nếu không có tai cản trở, miệng cũng có thể mở đến cái ót đi.

”Thông minh đi? Nữ nhân ta nhìn trúng, thông minh đi?” Âu Ngạn Hạo đắc ý được câu hỏi, khiến Nhạc Thần yên lặng quay đầu, không đành lòng nhìn thẳng.

Hắn cảm thấy gia nhà hắn, có chút ngốc!

Bên trong An Viễn hậu phủ, Triệu thị cười híp mắt vỗ tay mềm Lâm Thiển Khanh: “Được rồi, Chu công tử bên kia đại tỷ con đã xin nhờ Ngũ vương gia chuẩn bị cho tốt. Ngày khác, ta làm cho người ta mời Chu công tử đến trong phủ một chuyến, nếu là con có ý, liền cùng Chu công tử nói chuyện.”edit: voi còi

”Đa tạ mẫu thân.” Lâm Thiển Khanh vui mừng quá đôi, kinh hi nói.

”Hài tử ngốc, cảm tạ cái gì? Chung thân đại sự của con đương nhiên là muốn theo tâm ý của con. Con cao hứng, mẫu thân ta cũng cao hứng.” Triệu thị yêu thương cười, “Được rồi, nhanh đi trở lại chuẩn bị một chút, ngày mai cùng Chu công tử nói chuyện.”

”Vâng.” Lâm Thiển Khanh hành lễ, vui vẻ trở về chuẩn bị.

Lâm Thiển Khanh vừa đi, Triệu thị tươi cười hóa thành khinh thường, hỏi Kỷ ma ma: “Ý Nghiên bên kia nói cái gì?”

”Thái tử rất vui Ngũ vương gia ra cái chủ ý này, hai ngày này Ngũ vương gia cũng đối với nàng ngày càng thân cận.” Kỷ ma ma cười mím nói.

”Ừ.” Triệu thị hài lòng gật đầu, “Nàng ở vương phủ qua tốt, ta này làm nương cũng an tâm.”

Bà có thể dựa vào, liền là nhi nữ của mình.

Bản lĩnh nữ nhi của mình, còn có thể để ý một Lâm Mị nhỏ sao?

Nếu không phải là không thể làm được quá rõ ràng, bà thật muốn đi xem sắc mặt thất vọng của Lâm Mị lúc này, nhất định tương đương coi được đi?

Một thứ nữ nhỏ, leo lên một vương gia, liền cho rằng khó lường.

Đang còn muốn trong phủ tác uy tác phúc?

Thực sự là chưa từng thấy quen mặt gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thông Minh

Edit: voi còi

Ngày kế tới gần buổi trưa, Lâm Mị chậm rì rì ra viện của mình, cả người được bao bọc trong áo choàng da cừu lông xù.

Nơi cổ có chút lông mềm xoa tung, che khuất nửa gương mặt, ấm áp, khiến cả người Lâm Mị cũng cảm thấy biếng nhác.

Đôi mắt hoa đào hơi nheo lại dưới ánh mặt trời, giống như tiểu hồ ly nhàn nhã bước chậm.

”Tam muội, lại ra cửa sao?” Mà lại có người muốn đánh nhiều thời gian nhàn nhã này, Lâm Y Hân đi tới, che môi khẽ cười hỏi, “Lại là Thất vương gia mời người đi sao?”

”Có vấn đề?” Lâm Mị buồn cười hỏi, “Ta với ai ra, còn cần hướng người báo cáo một tiếng sao?”

”Đó đương nhiên là không cần.” Lâm Y Hân nhàn nhã cười “Chẳng qua là, việc người cầu Thất vương gia lại không có thành, không biết Tam muội có cảm thấy Thất vương cũng không giống như người suy nghĩ, bị người mê hoặc đâu?”

Lâm Mị cười, nhướn mày hỏi: “Ít nhất ta còn có người không có việc gì cho ta tặng y phục trang sức vàng bạc châu báu qua đây, cũng dễ chịu hơn Nhị tỷ mỗi tháng chẳng qua là lĩnh chút bạc kia, ngày trôi qua cũng quắc căng thẳng.”

Sắc mặt Lâm Y Hân lập tức liền thay đổi, cắn răng tức giận nói: “Tam muội quả nhiên là thật bản lĩnh, khiến Thất vương gia đối với người nói gì nghe vậy.”

”Ừ, ghen tỵ đi? Có bản lĩnh người cũng có thể khiến hắn đối với người nói gì nghe vậy a.” Lâm Mị long long áo choàng da cừu trên người, “Nếu như

không có việc gì, liền chớ cản đường, vương bận.”edit: voi còi

”Lâm Mị, ngươi cho là ngươi còn có thể đắc ý bao lâu?” Lâm Y Hân đưa lưng về phía Lâm Mị đã đi qua thấp giọng nổi giận nói.

Phía sau truyền đến tiếng khinh thường châm biếm của Lâm Mị, khiến trong mắt Lâm Y Hân lửa giận bốc lên, bỗng xoay người, tăng tăng hai bước đi đến trước mặt Lâm Mị chặn lại: “Ngươi không thể thành thật một chút sao? Cố làm ra nhiều chuyện như vậy, làm mẫu thân không cao hứng sao?”

”Con người của ta chính là có một chút tốt, không chọc ta, ta cũng tuyệt đối không bắt nạt người. Chọc ta, liền muốn làm tốt chuẩn bị trả giá thảm thối đại giới.” Lâm Mị chậm rãi quyền rũ ra khoe môi, mỹ được đảo lộn chúng sinh.

Thế nhưng trong miệng kia nở ra nói, lại làm cho Lâm Y Hân khắp cả người phát lạnh, thân thể run rẩy, nhìn chằm chằm Lâm Mị: “Ngươi không thể hiểu thuận một chút sao?”

”Hiếu thuận?” Lâm Mị tươi cười ngày càng xán lạn, “Ngươi là hiếu thuận còn là vì mình mưu lợi ích, chính ngươi rõ ràng.”

”Còn có, chớ cùng ta nói những đạo lý lớn này. Nhìn thấy kết quả của Lâm Thiển Khanh sao? Ngươi cũng không khá hơn chút nào, đừng có gấp, từng cái từng cái đến.” Lâm Mị nói xong, nhìn cũng không nhìn sắc mặt trắng bệch Lâm Y Hân trực tiếp rời đi.edit: voi còi

Đội được Lâm Mị đi được không có bóng dáng, Lâm Y Hân lão đảo một chút, nếu không phải đỡ thân cây bên cạnh, nàng liền trực tiếp té liệt ngã xuống đất.

Vừa trong nháy mắt đó, theo trên người Lâm Mị nàng cảm giác được một cỗ hàn ý khiến nàng sợ hãi thật sâu, nói không rõ đạo không rõ, chỉ cảm thấy trái tim hình như là bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, đều nhanh không có cách nào nhảy lên.

Sau khi gấp rút thở dốc mấy cái, mới cảm giác được chính mình đôi chân không hề mềm nhũn.

Bàn tay dùng sức nắm thành quyền, ở trên cây khô cầm giận đập một cái, Lâm Y Hân cười lạnh nói: “Lâm Mị ngươi có cái gì mà đắc ý? Mẫu thân đã ở cùng Chu Bảo Trạch nói xong. Có đại tỷ giúp, Chu Bảo Trạch chung quy sẽ thú Lâm Thiển Khanh.”

”Tính đến cuối cùng, ngươi còn là cái gì cũng không có được! Chỉ biết là nói chuyện giật gân, phi!” Lâm Y Hân căm giận thối một ngụm, vội vã hướng viện của Triệu thị đi đến.

Còn chưa có vào viện, liền bị người nặng nề đụng phải một chút, trực tiếp té ngã xuống đất.

”Này ai a, ngươi không có...” Lâm Y Hân nổi giận quát nói được phân nửa, liền bị bóng lưng Lâm Thiển Khanh khóc chạy đi dọa trở về.

Chuyện gì xảy ra?

Mẫu thân không phải để Chu Bảo Trạch đến nói hôn sự với Lâm Thiển Khanh sao?

Thế nào Lâm Thiển Khanh khóc chạy ra đi?

Chẳng lẽ nói... Nghĩ tới cái gì Lâm Y Hân tâm lạnh, làm cho nàng cũng quên chỗ ngã bị đau.

Nơi cửa chính An Viễn hậu phủ, Lâm Mị bị người gọi lại.

Chu Bảo Trạch gọi Lâm Mị cong, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Hắn không có đáp ứng Thất vương gia, Lâm Mị có thể không muốn nói chuyện với hắn hay không?

”Chu công tử, có việc?” Lâm Mị cười mỉm, một điểm cũng nhìn không ra chút mất hứng nào.

”Ngày ấy chuyện hoàng thượng...” Chu Bảo Trạch không biết muốn nói như thế nào, ý nghĩ của hắn nhiều lắm, càng có một chút không có cách nào nói với Lâm Mị.

Lâm Mị khoát khoát tay, không thêm đề ý chút nào nói: “Vô phương, ta chẳng qua là thuận miệng nhắc tới, nêud Chu công tử đã có chỗ hợp tác tốt hơn, đương nhiên phải tìm tốt hơn.”

”Không phải...” Chu Bảo Trạch tổng cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhất là cảm giác Lâm Mị cùng hắn cách càng ngày càng xa, “Ta chỉ là không nghĩ dựa vào trợ giúp của nàng, ta nghĩ...”

Để nàng đối với ta vài phần kính trọng.

Chỉ tiếc một nửa câu này, Chu Bảo Trạch cũng không có cơ hội nói ra, liền nghe đến Lâm Mị cười nói: “Nam nhi tự nhiên có chí lớn, là chuyện tốt.”

”Thời gian ta cùng với Thất vương gia ước định muốn tới, sẽ không bởi Chu công tử nói chuyện phiếm.” Nói xong, Lâm Mị mang theo Tú Nhi ra cửa phủ trực tiếp lên xe ngựa, ngay cả cho Chu Bảo Trạch thời gian phản ứng cũng không có.

Sau khi lên xe ngựa, Tú Nhi trầm mặt: “Tiểu thư, Chu công tử người này thật là thay đổi thất thường.”edit: voi còi

Rõ ràng là tiểu thư trước nói tìm Thất vương gia giúp hấn làm hoàng thượng, hấn lại trước một bước đáp ứng Ngũ vương gia, nào có như vậy?

“Đúng là hấn thay đổi thất thường, mọi chuyện mới có thể thuận lợi như thế.” Lâm Mị cười nghiêngngười dựa vào gối mềm trong xe ngựa, bên trong đót lò sưởi, thật là thích ý.

“Chính là lợi ích của hoàng thượng, ta còn chướng mắt.” Lâm Mị mỉm cười, nàng muốn liền là nắm giữ tài lực của thiên hạ kia.

Nếu muốn sau này không bị người hiếp bức, có thể sống tự tại, liền phải có thực lực cường đại mới được.

Tú Nhi vừa nghe, âm thầm thở ra một hơi, tiểu thư không cảm thấy không thoải mái là được.

“Tiểu thư, nhìn ý tứ Chu công tử không đáp ứng thú Tử tiểu thư a.” Tú Nhi nhẹ giọng hỏi.

“Nếu như đáp ứng mới là lạ.” Lâm Mị hí mắt, biếng nhác nói, “Vốn có hấn sẽ không thích Lâm Thiên Khanh, hiện tại bởi vì không có đáp ứng Âu Ngạn Hạo, tâm tồn áy náy với ta.”

“Ngũ vương gia quản gì thì quản cũng không quản được Chu Bảo Trạch thú ai, huống chi, Ngũ vương gia còn chưa có năng lực lớn như vậy.”

Lần này nàng thật là lại để cho mấy nữ nhân trong hầu phủ thất vọng rồi.

Bọn họ thất vọng, sao nàng liền vui vẻ như vậy đâu?

Vì tâm tình của nàng suy nghĩ, bọn họ còn tiếp tục thất vọng đi xuống đi.

Không lâu sau, xe ngựa liền tới vương phủ, Âu Ngạn Hạo nhiệt tình ra đón: “Mị nhi, mau, vào phòng, bên ngoài lạnh lẽo đi.”

Nhạc Thần không nói gì lật một cái liếc mắt, bội phục bản lĩnh nói mò của gia nhà hấn.

Nhìn nhìn Lâm tam tiểu thư này trên người đầy xóa tung da cừu, nhìn nhìn lại lò sưởi trong xe ngựa kia, một khi mở cửa khai xe ngựa, nhiệt khí liền tràn ra.

Lạnh cái gì mà lạnh a?

“Nhìn này tay buốt, mau vào đi cho ấm áp.” Âu Ngạn Hạo thuận thế cầm tay mềm của Lâm Mị, kéo nàng đi vào.

Nhạc Thần yên lặng che mặt mình, vương gia nhà hấn quá không biết xấu hổ, có chiếm tiện nghi của người ta như thế sao?

Lại vẫn làm được tự nhiên như thế, chẳng lẽ sẽ không sợ Lâm tam tiểu thư đánh ngài sao?

Hấn xem như là hiểu, hóa ra thanh lãnh kia, vì mục đích là làm chán đẽm.

Vương gia chính là so với hấn thông minh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Biến Dị Sao

Edit: voi còi

“Mị nhi, ta phụ nhờ vả, không để cho Chu Bảo Trạch lên làm hoàng thượng.” Âu Ngạn Hạo vô cùng đau đớn nói: “Lúc đó ta thật sự quá tức giận, có lẽ nên nói chuyện hòa ái với hấn một chút.”

“Nàng ngàn vạn lần không cần giận ta a.”

Đối mặt với Âu Ngạn Hạo “Đau lòng bồi tội”, Lâm Mị chỉ là mỉm cười, nói: “Đem móng vuốt của ngươi buông ra cho ta!”

Âu Ngạn Hạo lưu luyến buông lỏng tay ra, tay nhỏ của Mị nhi thật là mềm thật ấm, nắm vào thật thoải mái.

Nhìn bộ dáng Âu Ngạn Hạo tội nghiệp, liền giống như chó nhỏ bị khi dễ vậy, khóe môi Lâm Mị co quắp một chút.

Âu Ngạn Hạo biến đi đi?

Không phải nói hần tùy hứng làm bậy, là quý tướng hung tàn trong mắt quân địch sao?

Trước mắt gia hỏa không biết xấu hổ ăn đậu hủ này là nơi nào nhô ra?edit: voi còi

”Ta chính là sợ tay nạng bị lạnh.” Âu Ngạn Hạo bất mãn giải thích một câu.

Nhạc Thần ở một bên yên lặng quay đầu, giải thích giấu đầu hở đuôi như vậy, còn không bằng không nói đầu!

”Sai phòng bếp đem thức ăn bụng tôi, người quay đầu lại mang theo Tú Nhi cũng đi dùng cơm.” Âu Ngạn Hạo rất nhanh nói, trực tiếp đem hai người đuổi đi, hần muốn cùng Mị nhi một chỗ.

Bọn nha hoàn đem thức ăn dọn xong, người trong phòng tất cả đều đi xuống, cũng chỉ còn lại có hai người Âu Ngạn Hạo cùng Lâm Mị.

Đối mặt với thức ăn phong phú, Lâm Mị cười hỏi: ”Người mời ta qua đây, nói đúng là những thứ lời vô ích ấy?”

Cái gì có phụ nhờ vả, lừa quỷ đi đi.

Nàng không tin Âu Ngạn Hạo không nghĩ ra chuyện hoàng thương.

Âu Ngạn Hạo thờ dài một tiếng, thu hồi tâm tính vui cười, nghiêm túc nhìn Lâm Mị, giảm thấp giọng nói xuống: ”Ta tìm nạng đến xác thực không phải là vì chuyện này.”

”Ừ.” Lâm Mị gật gật đầu, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ nói sự tình có thay đổi gì?

Âu Ngạn Hạo vô cùng nghiêm túc nói một câu: ”Ta chính là nghĩ mời nạng ăn bữa cơm.”

Lâm Mị khóe môi co quắp, nhìn chằm chằm Âu Ngạn Hạo ở đối diện nàng cười đến ánh nắng xán lạn, nếu như nàng trực tiếp một tát đem hần đập chết, có phải nàng sẽ không đồng bạn hợp tác tốt hay không?

”Ta là không có thấy qua người cùng ta hợp nhau như thế, nạng nói xem, chúng ta tùy ý vừa nói, lập tức liền có thể phối hợp được tốt như vậy, khiến thái tử nhập cuộc.” Âu Ngạn Hạo cười ha hả chà xát tay, ”Duyên phận a, thật sự là duyên phận.”

”Những chuyện đó chúng ta nói không phải rất rõ ràng sao?” Lâm Mị không nghĩ ra, chuyện rõ ràng như thế, còn có cái gì phối hợp không tốt?

”Ta là hiểu, nạng xem, Nhạc Thần sẽ không nghe rõ ràng.” Âu Ngạn Hạo đắc ý dào dạt nói.

Trong một gian phòng khác Nhạc Thần trực tiếp đánh một cái hất xì, xoa xoa mũi, đối mặt với thuốc hạ bên người của hần quan tâm khoát tay áo: ”Ta không cảm lạnh.”

Nhất định là vương gia lại nói xấu hần.

Đối với lời của Âu Ngạn Hạo, Lâm Mị cũng là không nói gì, nàng là nói cho hần nghe, tại sao muốn để chi thiếp thân thị vệ của hần hiểu?edit: voi còi

”Mị nhi, đến ném thử tay nghề của đầu bếp trong phủ ta.” Âu Ngạn Hạo mời Lâm Mị dùng bữa.

Có ăn ngon bày ở trước mắt, Lâm Mị tự nhiên sẽ không đi quán quýt một ít chuyện không quan hệ đến mình, cầm chiếc đũa lên bắt đầu nhanh chóng cắn ăn.

Nhìn Lâm Mị thả tâm, Âu Ngạn Hạo không ngừng cho nàng gấp thức ăn mức canh.

”Chuyện Thái tử bên kia xử lý rất nhanh, tin rằng, hần sẽ mau chóng đem Chu Bảo Trạch đỡ lên.” Âu Ngạn Hạo đang dùng cơm nói tiếp chuyện vừa rồi, ”Chúng ta đợi qua một thời gian đi bên ngoài lấy tiền lẻ sao?”

”Tiền của ta bây giờ, cũng không mua được nhiều cửa hàng trong phạm vi lớn như vậy.” Âu Ngạn Hạo một chút cũng không để ý bại lộ sự thực chính mình không quá giàu có.

Coi như là trong tay hần có tiền, hần cũng muốn nói hần không có tiền.

Có thể có cơ hội cùng Lâm Mị cùng đi ra ngoài, tại sao hần có thể bỏ qua?

Âu Ngạn Hạo đều phải vì mình lanh trí mà ủng hộ.

”Không cần quá một khoảng thời gian.” Lâm Mị nhún vai, ”Vừa lúc trong khoảng thời gian này An Viễn hậu phủ muốn làm hi sự, ta không muốn tham dự. Người xem một chút có chỗ nào cần tiêu diệt dẹp loạn, chúng ta liền đi qua.”

Xét nhà gì gì đó, thế nhưng là con đường kiếm tiền nhanh nhất.

”Được, ta đến an bài.” Âu Ngạn Hạo cười híp mắt nói, “Đến bên ngoài, không sợ, có ta bảo vệ nàng!”

Nhìn Âu Ngạn Hạo đem bộ ngực chính mình chụp ba ba vang lên, Lâm Mị thấy con người mỉm cười, phải bảo vệ nàng?

Cảm giác này có chút mới mẻ.

Lâm Mị ăn xong cơm, Âu Ngạn Hạo mang theo nàng tham quan vương phủ của hắn.

Sau khi Nhạc Thần biết được, bắt đầu đi lác đầu, mùa đông rét lạnh thế này, có cái gì tốt mà tham quan?

Âu Ngạn Hạo thế nhưng so với Nhạc Thần thông minh nhiều lắm, trực tiếp triển lộ ưu điểm của mình, mang theo Lâm Mị đi đến luyện võ trường trong viện hắn.

Thể hiện một chút hấn từ nhỏ tập võ, thân cường thể tráng.

Mang theo Lâm Mị tiến thư phòng, đàm luận một chút tình thế chiến trường bố cục quốc nội, cảnh vật chung quanh biên cảnh.

Bày ra một chút hấn bác học đa tài, hùng thao vĩ lược.

Kỳ thực, nói ngắn gọn, Âu Ngạn Hạo chính là muốn nói cho Lâm Mị, hắn là một nam nhân tốt có thể văn có thể võ.

Chọn hắn, sẽ không sai!

Bởi vì Âu Ngạn Hạo muốn biểu diễn năng lực các phương diện, cho nên, thời gian sẽ chậm lại, thuận lý thành chương, lại để Lâm Mị ở đây sau khi ăn cơm tối xong, lại hồi phủ.

”Đem những điểm tâm này mang đi, các người ăn đi.” Lâm Mị nói, dù sao Âu Ngạn Hạo nhìn nàng thích ăn, hứa hẹn mỗi ngày cũng mang cho nàng.

Hôm nay ăn được quá no, nuốt không nổi nữa.edit: voi còi

”Tiểu thư, Không di nương lại tới.” Châu Nhi bĩu môi, tiến vào bẩm báo.

”Nói ta ngủ.” Lâm Mị câu môi cười, cho rằng muốn gặp nàng liền thấy nàng sao?

”Vâng.” Châu Nhi hài lòng chạy ra ngoài, nàng đã sớm nhìn những người đó không vừa mắt: “Không di nương, tiểu thư nhà ta ngủ, có chuyện gì, ngày mai lại nói đi.”

”Ngủ?” Không di nương nhìn gian phòng thấp đèn sáng loáng, bắt đầu đi nện ra một nụ cười cứng ngắc: “Như vậy, ta liền không quấy rầy Tam tiểu thư.”

Không di nương ủ rũ về tới viện của mình.

”Nương, ngài cần gì muốn đi cầu nàng ta?” Lâm Thiên Khanh bắt đầu chất vấn, “Nàng ta chính là một tiện nhân không biết xấu hổ!”

Nàng vốn không muốn mắng chửi người, thế nhưng, Lâm Mị rất quá đáng, ngay cả nàng là người có giáo dưỡng như vậy cũng nhịn không được muốn mắng nàng ta.

”Con mặc kệ hắn là ai, hiện tại hôn sự của con còn muốn nàng ta giúp con!” Không di nương thế nhưng tinh táo hơn nhiều so với Lâm Thiên Khanh: “Chu Bảo Trạch không thủ con, chẳng lẽ con muốn gả cho những người mà phu nhân chọn sao?”

”Vì sao con nhất định phải thành thân?” Lâm Thiên Khanh vẫn luôn náo loạn không rõ ràng vấn đề này.

”Bởi vì lão gia muốn con gả.” Không di nương thở dài một tiếng, “Mệnh lệnh của lão gia, cũng có thể muốn cãi lại sao?”

”Con...” Lâm Thiên Khanh còn muốn phản bác, lại bị Không di nương cắt ngang, “Ngốc nữ nhi của ta a, bây giờ con có hai lựa chọn, hoặc là bị đưa đến ở nông thôn tùy tiện gả đi, hoặc là liền theo danh gia của Thất vương gia chọn một công tử huân quý trong kinh.”

”Con suy nghĩ một chút, rốt cuộc là cái nào tốt? Chỉ cần con nói với Lâm Mị hai câu lời hay, nửa đời sau của con cũng không cần lo.” Không di nương nắm tay nhỏ của Lâm Thiên Khanh thương tiếc vỗ vỗ, “Lâm Mị có Thất vương gia nâng đỡ, ngay cả lão gia đều phải tránh đi phong mang. Nếu như con đạt được phu gia tương trợ, thoát ly hầu phủ này, cũng là chuyện may mắn a.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chờ Lệnh Dẹp Loạn

Edit: voi còi

Sau khi hạ triều, thái tử đi mau hai bước, đuổi theo Âu Ngạn Hạo, vươn tay vỗ về phía đầu vai hắn.

Âu Ngạn Hạo xuất thủ như điện, một phen bắt lấy cổ tay của thái tử, áp đi xuống.

“Ai ai... Mau buông ra, đau, đau!” Thái tử đau đến nước mắt đều nhanh muốn đi ra, xương tay đều nhanh cũng bị bóp nát.

“Nga, thì ra là thái tử điện hạ a.” Âu Ngạn Hạo không nhanh không chậm nói, trên tay thế nhưng một điểm lực đạo cũng không có buông ra.

“Ta nói điện hạ a, con người của ta chính là cái vũ phu, ở chiến trường giết địch giết đến thành thói quen. Ngài nhưng ngàn vạn đừng đột nhiên tới gần ta, ta cái này là phản ứng theo bản năng.” Âu Ngạn Hạo cười híp mắt nói.

“Buông tay, ngươi buông tay cho bản cung!” Thái tử điện hạ lớn tiếng vội hô.

“Được.” Âu Ngạn Hạo buông lỏng tay ra, thái tử điện hạ xoa xoa cánh tay đã đau đến không còn cảm giác rất nhanh lui về phía sau mấy bước, rồi xa gia hỏa nguy hiểm Âu Ngạn Hạo này.
edit: voi còi

“Điện hạ, có cần truyền ngự y kiểm tra cho ngài hay không a? Thân thể quý giá như thế, chớ có thương tới.” Âu Ngạn Hạo ngoài cười nhưng trong không cười nhìn thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ bị ánh mắt Âu Ngạn Hạo làm hoảng sợ, vội vàng đưa cánh tay cho ra sau lưng.

Âu Ngạn Hạo vui mừng cười to lên, khiến trên mặt thái tử điện hạ nóng bừng, thẹn quá hóa giận cười lạnh nói: “Lão Thất, ngươi thật đúng là tâm khoan a. Cơ hội kiếm tiền thật tốt cứ như vậy đã đánh mất, trong lòng không khó chịu sao?”

“Hoàng huynh cũng thật là muốn cảm tạ đệ a, chuyện tốt như vậy đưa đến trong tay bản cung, rốt cuộc là huynh đệ, cảm ơn nhiều.” Thái tử điện hạ nói được đắc ý, giờ tay lên lại muốn đi chụp vai Âu Ngạn Hạo.

Cánh tay khê động, bút rút đau khiến hắn nhớ ra vừa ăn thiệt, bất mãn buông cánh tay xuống. Thế nhưng, thái tử như trước đắc ý nhìn Âu Ngạn Hạo.

“Hừ, chẳng qua chính là một hoàng thương.” Âu Ngạn Hạo không thêm xua tay, “Ta còn đa tạ thái tử điện hạ giúp ta bận đầu.”

“Nga? Bản cung còn giúp đệ bận? Đến, lão Thất, nói cho bản cung nghe một chút, để bản cung cũng biết biết, bản cung rốt cuộc là thế nào giúp đệ.” Thái tử châm chọc Âu Ngạn Hạo.

Giúp bận?
edit: voi còi

Da mặt Âu Ngạn Hạo cũng thật là đủ dày, thua chính là thua, còn nói cái gì giúp bận, thực sự là buồn cười.

Hoàng thương có thể lấy được lợi ích, còn cần người nói sao?

Hắn vẫn đang tìm cơ hội này, chính là không tìm được người thích hợp.

Ai mà nghĩ, hắn bên này một buồn ngủ, Âu Ngạn Hạo liền đưa tới gối.

“Đương nhiên là hỗ trợ. Chu Bảo Trạch kia vẫn đối với người trên đầu quả tim của ta dụng tâm kín đáo, lần này đưa hắn dòi đi, sẽ không có cùng xuất hiện với người trên đầu quả tim của ta, chẳng lẽ còn không tính giúp sao?” Âu Ngạn Hạo cười nói, “Thật là đa tạ điện hạ thành toàn.”

“Lão Thất, đệ nhưng thật là vì mỹ nhân cái gì cũng không muốn a.” Thái tử điện hạ chưa chưa nói, “Cũng không biết, mỹ nhân kia nhìn nhiều xinh xắn, vậy mà khiến đệ si mê như vậy, nếu là có cơ hội để bản cung trông thấy... Ngò...”

“Buông, buông tay!” Thái tử vươn tay cố gắng lấy bàn tay to đang kiềm chế sau gáy của hắn.

“Lão Thất, buông tay!” Âu Ngạn Thanh vừa lúc qua đây, vừa thấy tình huống của bên này, vội vàng chạy tới hai bước, đi lúi kéo Âu Ngạn Hạo.

“Buông tay?” Âu Ngạn Hạo khoe môi cong lên, lộ ra một mặt tiểu ý khát máu khủng bố, “Điện hạ, con người của ta không hiểu cái gì là quy củ, liền biết, ta không thoải mái, liền sẽ khiến cái người làm ta không thoải mái ngày càng không thoải mái!”

“Đây là thái tử, lão Thất, đệ nghĩ muốn phạm thượng bóp chết điện hạ sao?” Âu Ngạn Thanh nổi giận nói.

“Muốn phạm thượng làm sao vậy? Có bản lĩnh tới giết ta! Nhìn nhìn giết ta, ai tới giữ biên cương đảm bảo an ổn!” Âu Ngạn Hạo đột nhiên để sát vào thái tử sắc mặt đã xuất hiện mất tự nhiên hồng hào, cười lạnh, một chữ một chữ nói, “Điện hạ, chớ chọc ta, nếu không... Ta không biết mình sẽ làm ra cái gì đến.”

Nói xong, tay buông lỏng, thái tử thoát lực tê liệt ngồi ở dưới đất, ngum lớn thở hổn hển, còn không dùng nhếch nhác ho.

”Điện hạ, ngài không có sao chứ?” Âu Ngạn Thanh lo lắng hỏi.

”Hắn, hắn... Quả thực là làm càn!” Thái tử vươn tay chỉ bóng lưng Âu Ngạn Hạo an nhàn thảnh thơi ly khai, tức giận đến ngón tay phát run.

”Điện hạ, ngài trước đứng lên đi, trên mặt đất lạnh.” Âu Ngạn Thanh đỡ thái tử đứng dậy, khuyên nhủ, “Thất vương gia vẫn luôn là tính tình này, điện hạ cũng không phải ngày đầu tiên biết.”

”Hừ, không phải là sẽ biết đánh trận sao? Có cái gì tốt mà kiêu ngạo?” Thái tử thối một ngum, không phục nói, “Lần này chuyện hoàng thượng, làm tốt lắm, nên giết kiêu ngạo của hắn.”

”Điện hạ, chuyện hoàng thượng này không thể làm được quá mức.” Âu Ngạn Thanh khuyên một câu.

”Bản cung tự có chừng mực.” Thái tử đột nhiên cười, “Lão Ngũ, đệ nói lần này lão Thất đột nhiên chờ lệnh đi bình định dị tộc phía nam, không phải là bởi vì không có được hoàng thượng, đang tức giận đâu?”

”Đây...”

”Nhất định là vậy. Mãng phu chính là mãng phu, chỉ biết là đi giết địch cho hả giận.” Thái tử có chút không thèm Âu Ngạn Hạo cử động, “Chẳng qua là, hắn thích là ai?”

”Tựa hồ là An Viễn hậu phủ Tam tiểu thư.” Âu Ngạn Thanh nói nhỏ.

”Ngà? Đây chẳng phải là muội muội của trác phi của đệ sao?” Thái tử tới hứng thú, “Thật là đẹp?”

”Thấy qua một mặt, xác thực khuynh quốc khuynh thành.” Âu Ngạn Thanh đứng trọng tâm thừa nhận.

”Nói vậy, có cơ hội trái lại muốn gặp mặt một chút.” Thái tử sờ sờ cằm của mình, tính toán.

Từ nhỏ Âu Ngạn Hạo liền luôn áp chế hắn, bây giờ hắn quý vì thái tử, đương nhiên phải trả thù trở về.

Bên trong An Viễn hậu phủ, Tú Nhi thu thập đông tây: “Tiểu thư, chỗ đó dị tộc tác loạn, ngài vạn vạn cẩn thận a. Có muốn mang một ít dược vật qua đó hay không, đề phòng khi cần dùng đến.”

”Không cần.” Lâm Mị nhàn nhạt phân phó: “Mang vài món y phục tắm rửa, một ít bạc vụn là được. Những thứ dư thừa khác mang nhiều quá, thì ngược lại thành trở buộc.”

”Tiểu thư, nếu không để Thạch Đầu đi thro ngài đi.” Tú Nhi vẫn là không yên lòng Lâm Mị chính mình ra cửa.

”Người gọi Thạch Đầu đến.” Lâm Mị phân phó, rất nhanh Thạch Đầu liền tiến vào hành lễ, “Thạch Đầu, ta rời hậu phủ, người phải nhớ kỹ một việc, đóng kín cửa trôi qua cuộc sống của mình, nếu là có người dám khi dễ người trong viện chúng ta, đừng khách khí, hung hăng đánh cho ta.”

”Vâng, tiểu thư.” Thạch Đầu ồm ồm đáp lời, edit: voi còi

Châu Nhi ở một bên hải lòng cười, Tú Nhi lại có chút lo lắng

Thạch Đầu là khí lực lớn, thế nhưng... Trong phủ thị vệ nhiều như vậy, Thạch Đầu thực sự cùng bọn họ đánh lên, sợ là sẽ chịu thiệt.

”Nha, cái này cho các người.” Lâm Mị trực tiếp lấy ra một bình sứ, “Một người dùng một viên. Để người khác chớ vào viện chúng ta, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Ánh mắt Châu Nhi sáng lên, hưng phấn hỏi: “Tiểu thư, ngài làm cái gì?”

”Chính là một ít độc vật xua đuổi con muỗi mà thôi.” Lâm Mị thuận miệng thờ ơ nói, “Nên ăn cơm trưa đi? Hôm nay ăn có gì ăn ngon?”

”Châu Nhi, nhanh đi bưng.” Tú Nhi phân phó, có chút lo lắng hỏi, “Tiểu thư, nếu không làm một chút điểm tâm cho ngài mang theo trên đường ăn đi.”

Tiểu thư muốn đi theo Thất vương gia đi bình định dị tộc bạo loạn, đoạn đường này nhưng là phải chịu khổ a.

Vừa rồi còn ghét bỏ hành lý nhiều trở buộc Lâm Mị gạt đầu lia lia: “Phải mang chứ, dùng hộp lớn mà đựng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cần sao

Mấy ngày sau, cửa chính An Viễn hậu phủ, Tú Nhi không yên lòng dặn Lâm Mị: "Tiểu thư, ngài nhất định phải chú ý, gặp được nguy hiểm liền chạy a."

Lâm Mị cười: "Ta cũng không phải tiểu hài tử, yên tâm đi."

Đã lâu cũng không có người dong dài quan tâm nàng như thế, cảm giác còn không quen.

"Mị nhi, qua đi, chính mình nhiều chiếu cố chính mình." Triệu thị tha thiết dặn, trong lòng lại vui sướng ngập tràn.

Ở chuyện hoàng thượng, Lâm Mị thua thảm, bây giờ bà xem Lâm Mị, thuận mắt rất nhiều.

"Tam tiểu thư." Khổng di nương theo trong phủ chạy ra, còn kéo Lâm Thiển Khanh về mặt không tình nguyện.

Tới trước mặt, Khổng di nương âm thầm đẩy Lâm Thiển Khanh.

Lâm Thiển Khanh cắn răng một cái, phù phù thoáng cái liền quỳ gối trước mặt Lâm Mị: "Tam tỷ, van cầu tỷ đem danh sách kia cho muội đi. Chuyện hoàng thượng không thành, không liên quan tới muội a, đó là lỗi của Chu Bảo Trạch. Tam tỷ, tỷ không muốn giận chó đánh mèo lên muội có được không?"edit: voi còi

Giọng nói của Lâm Thiển Khanh cũng đủ lớn, khiến rất nhiều người đi trên đường cũng nghe được.

Lâm Mị chân mày hơi nhăn lại, nhìn Lâm Thiển Khanh không quan tâm.

Hôm nay Lâm Thiển Khanh thực sự là bất cứ giá nào, dù sao di nương nói, nếu như không ở danh sách mà Thất vương gia cho chọn một phu quân, cuộc sống của nàng sau này nhưng chính là nước sôi lửa bỏng.

"Tam tỷ, tỷ không thể bởi vì nam nhân khác giận chó đánh mèo, phá hủy cuộc đời của muội a." Lâm Thiển Khanh nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, "Tam tỷ, tỷ đáng thương đáng thương muội đi."

Trước mắt bao người, lập tức lại muốn đến thời gian xuất phát, Lâm Mị thoáng cái bị bức vào "Tuyệt cảnh".

"Đây là người chính mình muốn danh sách kia, sau này người đừng hối hận!" Lâm Mị cắn giận cắn răng nói, "Tú Nhi cho nàng!"

"Đa tạ Tam tỷ." Lâm Thiển Khanh đứng lên, thông xuống tròn mắt cúi đầu đắc ý cười trộm.

Chẳng qua chỉ là quỳ một cái, di nương nói quả nhiên không sai, đem Lâm Mị bức đến nước này, nàng ta không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng.

Đội được nàng tìm một phu quân tốt, thoát khỏi cái hầu phủ này, sau này căn bản không cần nhìn sắc mặt của Lâm Mị.

Lâm Mị thờ phỉ phỉ lên xe ngựa, rời đi.

"Người hồ nháo cái gì?" Quay lại trong phủ, Lâm Bác Nguyên trực tiếp thét hỏi: "Ồ trên đường cái, người không chê mất mặt sao?"

"Lão gia, Tứ tiểu thư chỉ là muốn nhanh lên một chút chọn lấy một người, đề xuất giá a." Khổng di nương vội vàng tiếp lời, vì Lâm Thiển Khanh tìm lý do.

"Hừ." Lâm Bác Nguyên hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Ông đương nhiên là hi vọng Lâm Thiển Khanh nhanh chút gả đi, đứa bé này thật là quá mất mặt.

Làm chuyện gì cũng không biết trước tiên nên dùng đầu óc suy nghĩ, ngu không ai bằng!

Xe ngựa của Lâm Mị ở ngoài cửa thành cùng Âu Ngạn Hạo hội hợp, mọi người cùng nhau gấp rút lên đường.

Chỉ là đi cũng chưa được ba dặm, thủ hạ của Âu Ngạn Hạo đột nhiên phát hiện vương gia nhà bọn họ không thấy. Chỉ có ngựa của vương gia nhà bọn họ đi theo mọi người.

"Nhìn cái gì vậy? Gấp rút lên đường!" Nhạc Thần quát lớn một tiếng, thủ hạ lập tức không dám nhìn nhiều hơn nữa, nghe lệnh gấp rút lên đường.

Về mặt Nhạc Thần nghiêm túc, trong lòng lại là mau khóc.

Vương gia nhà hắn không thể khất chế một chút sao?

Đang tốt đẹp tại sao muốn chui vào trong xe ngựa của Lâm tam tiểu thư?edit: voi còi

Đó là xe ngựa của cô nương gia a!

Đường đường vương gia, một nam tử phương tiện đi vào sao?

Âu Ngạn Hạo mới sẽ không quản Nhạc Thần đang suy nghĩ gì, mà là hỏi Lâm Mị: "Ta nghe nói Lâm Thiển Khanh lại làm chuyện ngu xuẩn."

"Ừ." Lâm Mị mỉm cười, chậm rãi ăn điểm tâm mà Tú Nhi chuẩn bị cho nàng mang theo.

"Đợt lần này trở về, làm cho nàng nhớ lâu một chút mới tốt." Âu Ngạn Hạo sẽ không đem Lâm Thiển Khanh đề vào mắt, thế nhưng, Lâm Thiển Khanh vậy mà muốn cho Lâm Mị xấu mặt, hấn nhưng không thể làm như không biết.

"Người đưa danh sách kia, có thứ tốt sao?" Lâm Mị nhủ mảy hỏi.

"Ta a!" Âu Ngạn Hạo chỉ vào cái mũi của mình sau khi nói xong, đột nhiên ý thức được không đúng, "Ta không phải này nọ, không đúng... Mị nhi, nàng bắt nạt ta."

Lâm Mị thiếu chút nữa bị điểm tâm trong miệng làm nghẹn chết, trắng mắt liếc Âu Ngạn Hạo một cái: "Nói chuyện từ tế chút!"

Người lớn như vậy, như vậy có ý tứ sao?

"Người là quý tướng." Chẳng lẽ là tin đồn sao?

"Kia đều là cho người khác nhìn. Với nàng tự nhiên không giống nhau." Âu Ngạn Hạo không buông tha bất luận cơ hội nào kéo gần quan hệ.

"Bên kia là tình huống nào?" Lâm Mị nói sang chuyện khác.

"Phía nam dị tộc luôn luôn cũng không an phận, gần đây vẫn quấy rối biên cảnh. Tướng sĩ thủ thành bên kia tiêu diệt không được." Âu Ngạn Hạo không đề ở trong lòng nói.

"Tình huống khẩn cấp không?" Lâm Mị chậm rì rì hỏi.

"Chỉ là đi quấy rối bách tính, đột nhiên cướp đoạt, sau đó, chính là mũi tên của bọn chúng có độc. Người trúng tên sức lực sẽ suy yếu vô lực, tuy không đến mức bỏ mạng, thế nhưng chiến lực (lực chiến đấu) hoàn toàn không có." Âu Ngạn Hạo đơn giản giới thiệu một chút tình huống bên kia.

"Cũng không có phiền phức quá lớn." Lâm Mị gật đầu, thảo nào Âu Ngạn Hạo không gấp, đi chậm rì rì đâu.

Trên đường vô sự, chờ sau khi đến biên thành phía nam, hiểu biết tình huống, Âu Ngạn Hạo chân mày cau lại: "Thời gian dài như vậy, các người còn không biết chỗ bọn chúng dừng chân?"

"Vương gia, không phải chúng thuộc hạ vô năng, thật sự là địa hình trong núi phức tạp, bọn chúng một khi trốn vào, các tướng sĩ liền dễ gặp phải ám toán." Thủ thành tướng sĩ cũng là bất đắc dĩ.

"Vậy trước liền đi tìm hiểu địa hình đi." Âu Ngạn Hạo hiện tại cũng không có phương pháp nào tốt, cũng tìm không được người, đi đâu tiêu diệt?

Âu Ngạn Hạo an bài người xong, dặn Lâm Mị để cho nàng ở trong thành không muốn ra khỏi thành, lúc này mới mang người đi dò đường.

Lâm Mị nhìn tướng sĩ thủ thành, cười nói: "Không biết người bệnh ở nơi nào?"

"Cô nương là đại phu?" Tướng sĩ vừa rồi còn kỳ quái đầu, lúc nào bên người vương gia nhiều ra tới đây một cô nương nũng nịu, thì ra là đại phu sao?

"Phải." Lâm Mị gật đầu.

Ánh mắt tướng sĩ sáng lên, vội vàng mang theo Lâm Mị đi nhìn những binh lính trúng độc.

Lâm Mị kiểm tra nhìn một chút, đứng dậy: "Độc này cũng không khó giải."

Tướng sĩ kích động nhìn Lâm Mị, ôm quyền nói: "Cô nương, không biết cần gì, ta lập tức làm cho người ta đi chuẩn bị."

"Được liệu không ở trong thành." Lâm Mị cười nói, "Ta muốn ra khỏi thành đi tìm."

"Thế nhưng, vương gia..." Tướng sĩ nghĩ đến mệnh lệnh trước khi đi của Âu Ngạn Hạo, chần chờ.

"Yên tâm, ta không có việc gì." Lâm Mị đi ra ngoài, "Gọi người chuẩn bị cho ta một con ngựa."

"Cô nương, việc này vạn vạn không thể!" Tướng sĩ cũng mặc kệ cái lời Âu Ngạn Hạo mệnh lệnh.

"Chẳng lẽ người liền trông mắt nhìn những binh lính này suy yếu vô lực hay sao?" Lâm Mị chất vấn.

"Nhưng, an nguy của cô nương... Không như nhiều mạng một số người bảo hộ cô nương." Tướng sĩ vừa mới nói đến đây, đột nhiên cảm giác được bên hông nhẹ, trường kiếm hấn treo ở bên hông bị Lâm Mị trực tiếp rút ra.

Hắn ngay cả phản ứng cũng không có kịp phản ứng, chỉ nghe đĩnh một tiếng vang nhỏ, bên hông trầm xuống, trường kiếm vào vỏ.

"Người cảm thấy ta cần người bảo hộ?" Lâm Mị như cười như không liếc mắt nhìn tướng sĩ.

Ánh mắt tướng sĩ rơi trên tảng đá xanh cao hơn nửa người trên mặt đất kia, bị lưỡi dao sắc bén chinh tề chém thành hai nửa, cổ cứng ngắc, chậm rãi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tổ tông

Edit: voi còi

Đội đến khi Lâm Mị cười ngựa rời đi, tướng sĩ mới lảng lảng cảm thán một câu: "Vương gia bên người đều là kỳ nhân dị sĩ a."

"Tướng quân, Lâm cô nương rời đi, nếu như vương gia trở về, muốn nói thế nào?"

"A?"

Lâm Mị cũng mặc kệ người trong thành nghĩ như thế nào, sau khi chạy như bay ra khỏi thành, hướng một cái phương hướng rất nhanh gấp rút lên đường.

Rất nhanh vào núi, kiểm tra một chút dấu vết trên đường, không chút do dự nào gấp rút lên đường.

Hoàn toàn không có đường, khiến người ngoài tiến vào lập tức liền sẽ bị lạc đường, vậy mà Lâm Mị liền giống như đi về nhà mình vậy, quẹo vào đi thẳng, không có nửa phần do dự.

Đội đến sau giờ Ngọ, Lâm Mị ghim dây cương, dừng ở trước một trại nhỏ trong núi.

Người bên trong bận bịu vội vàng gõ chuông trong trại, đinh linh linh dồn dập, tiếng bước chân phân loạn, từng cái từng cái tất cả đều lấy cung tên ra, mũi tên lợi hại đồng loạt chỉ vào Lâm Mị.

Ánh mắt đảo qua ở trên người những người đó, Lâm Mị hỏi: "Các người chính là thổ phi cướp đoạt của bách tính?"

"Chớ cùng nàng nói lời vô ích, bắn tên!" Một giọng nam thô lỗ hét lớn một tiếng, loạn tiễn toàn phát.

Lâm Mị đá bàn đạp một cái, ngựa quay đầu liền chạy, đem tất cả mũi tên nhọn rơi vào phía sau.
edit: voi còi

Đội được Lâm Mị cười ngựa chạy mất dạng, phía sau đoàn người bắn tên mới đi ra một nam nhân cao lớn thô kệch, nhỏ một khẩu nước miếng xuống mặt đất, mắng: "Gia hòa chán sống. Các người phải vài người, đem nàng bắt trở lại!"

Sắc mặt mọi người trong trại có chút khó coi, nhưng không thể không nghe mệnh lệnh đi làm.

Chừng ba mươi người nam tử khỏe mạnh ra lục soát núi, nam nhân cao lớn thô kệch kia lại đi về một phòng ở tốt nhất trong trại, không biết sau khi nói gì với người ở bên trong xong, theo mặt đạo bước nhanh rời đi.

Ở phía sau núi, nam nhân chui ra, ngay cả là ngày đông, cũng có thể nhìn ra cây cối tươi tốt. Nếu là ở ngày mùa hè, cành lá sum suê, ở bên ngoài cũng nhìn không thấy sơn trại trong đó.

"Đại ca!" Nam nhân cao lớn thô kệch cực kỳ hứng thú hô.

"Làm gì? Không phải để người nhìn chăm chăm mấy con cầu đó sao? Người chạy về đây làm cái gì?" Nam nhân bị kêu là đại ca tuy nói là thân ở phòng ốc sơ sài, thể nhưng mặc quần áo không thể kém so với hào phú ở nông thôn.

Trên mặt mặt mày hồng hào, cùng sắc mặt khô vàng của người trong trại kia hình thành so sánh rõ ràng.

"Đại ca, ta nhìn thấy một mỹ nhân!" Nam nhân hưng phấn cười lớn, miệng còn hên mơn chặc chặc hai tiếng, "Tuyệt đối đẹp! Nghĩ bắt tới làm áp trại phu nhân cho đại ca, rất tốt."

"Nga? Lão lục, đi, có ý!" Đại ca cười ha ha, vỗ vỗ vai lão lục, "Nếu là thật sự đẹp, có trọng thưởng!"

"Quá tốt, đại ca yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không làm đại ca thất vọng." Lão lục cười lấy lòng.

"Nghe nói trong triều có phái binh qua đây, rốt cuộc là ai?" Đại ca hỏi.

"Còn chưa có nghe được đâu. Nhưng mà, đại ca, chúng ta có cái gì phải lo lắng đâu? Đến bao nhiêu cũng chỉ có thể bị chúng ta vây ở trong núi, trong tay chúng ta có vài thứ kia, sợ người nào?" Lão lục đắc ý nói.

"Ừ." Đại ca gật gù đầu, hẳn cũng tương đối có tự tin với thứ có trong tay mình.

Mà đang ở lúc bọn họ vô cùng náo nhiệt tính toán lần sau đi đâu kiếm ít đồ, bảo kho của bọn họ đã thần không biết quỷ không hay tiến vào một người.

Lâm Mị nhìn bên trong chõng chất vàng bạc tài bảo, mắt kia so với những châu báu này còn muốn sáng hơn mấy phần.

Bọn thổ phi này cũng thật là giàu, bên trong thật chính là vàng bạc phi thúy ngọc thạch trân châu, dù sao chính là cái loại đồ vật tiện ích có thể trực tiếp mang đi ra ngoài đổi lấy đồ vật.

Giống như cái gì đồ cổ, thi họa gì đó còn cần người có kiến thức đến bình xét giá trị đó, một mực không có.

Lâm Mị đặt chân nhẹ giống như tiểu hồ ly vậy, một chút thanh âm cũng không có phát ra, tay nhỏ sờ lên kim nguyên bảo, nén bạc, ánh mắt a, kia gọi được ôn nhu dịu dàng, giống như nhìn đứa nhỏ của chính mình vậy.

Nhanh chóng kiểm tra lại đồ vật bên trong một chút, trong đầu liền giống như máy vi tính nhanh chóng tính toán, rất nhanh đổi ra, số tiền này có thể mua bao nhiêu ăn, ở đại tửu lâu ăn bao nhiêu lần.

Sau khi đạt được con số, cặp mắt hoa đào đẹp kia của Lâm Mị a, cười đến đều cong thành mảnh trăng non a.

Một chuyến này quả nhiên là không mất công, không chỉ có những bạc này, hơn nữa còn có những thứ tốt trong núi này.

Rốt cục tay đã đủ nghiện, Lâm Mị đẩy cửa khó phòng ra, nghênh ngang xuất hiện ở trong sân.

Bên trong lâu la tuần tra vừa thấy, vội vàng gõ chuông đồng, đồng thời la lên, đem Lâm Mị vây lại.

Đại ca lung tung mặc trung y liền chạy ra, lão lục cũng ngủ được mơ mơ màng màng, chạy tới vừa thấy Lâm Mị, lập tức chỉ về phía nàng kêu to: "Đại ca, chính là nữ nhân này!"

"Ngà?" Ánh mắt của đại ca giống như liền cùng dính ở tại trên người Lâm Mị, nước bọt bắt đầu tràn lan, "Quả nhiên là tuyệt sắc. Tiểu mỹ nhân, thế nào, không kịp đợi, đưa mình tới cửa?"

Lâm Mị trực tiếp xem nhẹ nhân tố buồn nôn nào đó, hỏi: "Trong trại phía dưới kia là người của các người phải không?"

"Những thứ ấy không phải là người, chẳng qua chính là chó săn thú cho chúng ta mà thôi." Đại ca si mê nhìn Lâm Mị, trước mắt mỹ nhân một nụ cười đều là yêu mị động lòng người như vậy, khiến hắn hận không thể nhanh đem nàng kéo vào trong phòng muốn làm gì thì làm, "Tiểu mỹ nhân, người nếu như theo ta, ta bao người ăn ngon uống say!"

Lâm Mị cười khê: "Quả nhiên là người ngu ngốc."

"Tiểu mỹ nhân này mở miệng còn thật là..." Đại ca lời chỉ nói đến phân nửa, câu nói kế tiếp cũng không có cơ hội nói ra nữa.

Cả người toàn thân tê buốt, lưỡi cũng không chịu khống chế của hắn, mắt mở trừng trừng mềm ngã xuống đất, bên tai nghe thấy thanh âm bình khí rơi xuống mặt đất, thủ hạ của hắn đồng dạng vô lực té ngã.

Lâm Mị chậm rãi tiến lên, nhẹ cười nói: "Các người ở đây thực sự rất không tài, nhiều độc vật hiếm lạ như vậy."

"Luôn luôn dùng độc đến khống chế người khác, bây giờ bị độc khống chế lại, cảm giác thế nào?" Lâm Mị đi qua, một cước đạp ở trên ngực đại ca, trong con ngươi lãnh ý tràn lan, "Còn dám có ý niệm hèn mọn với ta, muốn chết!"

Dưới chân dùng sức, đại ca bị đau đến há to miệng, miệng lưỡi đã tê buốt vậy mà bởi vì đau đớn kịch liệt mà phát ra tiếng nức nở thống khổ.

Lâm Mị giẫm hai chân, xả giận một chút.

Sau đó ở tầm mắt trong đám thổ phi không thể nhúc nhích kia, Lâm Mị ở trong xào huyết của thổ phi... Tiến hành hành vi thổ phi.

Cướp đoạt!

Sờ hữu trong phòng đáng giá gì đó, tất cả đều bị nhét vào trong hòm, đưa tới nhà kho.

Thủ pháp thật lão luyện, tìm đồ vật thật tinh chuẩn, khiến đám thổ phi cảm thấy không bằng, so với bọn hắn lợi hại hơn!

Ngay cả tiền riêng của bọn họ lên giường thật kỹ càng bí mật, đều bị cướp đoạt ra.

Một tên thổ phi sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý niệm... Không phải là bọn họ đụng tới tổ tông của thổ phi chứ?

Mọi thứ thu thập xong, Lâm Mị cảm thấy mỹ mãn nhìn nhìn khổ phòng, hoàn hảo, bản lĩnh tìm tài nguyên ở mặt thể một chút cũng không có lui bước.

Đóng cửa, khóa lại, Lâm Mị đi về phía lão đại thổ phi.

Đại ca nhìn Lâm Mị đập ánh trắng sáng từng bước một tới gần, trái tim không hiểu nhảy lên gia tốc, hình như mỗi một bước chân kia đều nặng nề giống như giẫm lên trên trái tim của hắn vậy.

"Người, người muốn giết ta?" Miệng lưỡi cứng nhắc của đại ca đột nhiên có thể phát ra tiếng, đem trong lòng hắn nói ra. Edit: voi còi

Lâm Mị mỉm cười, cười đến mình điểm động lòng người, chỉ là, trong miệng, lại làm cho đại ca như rơi xuống vực sâu hố băng: "Giết người? Quá lãng phí."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thuận tiện

Edit: voi còi

"Lão lục này, lại chạy đến trước mặt đại ca đi xun xoe."

"Được rồi, hắn không ở, ba người chúng ta cũng thật dễ dàng nhẹ nhõm."

"Ngay cả cái nữ nhân đều không có, nhẹ nhõm cái gì?"

"Không có nữ nhân, không phải..."

Cửa ám đạo hơi truyền đến động tĩnh, ba người bên trong phòng nhìn sang.

"Ta nói lão lục a, người còn bỏ được trở về, không phải ở... A!"

Bên trong phòng ba người nơi chỗ đều bị một cây châm gỗ sắc nhọn đâm trúng, mềm ngã trên mặt đất, có cùng kết cục như thổ phi trong sơn trại.

Lâm Mị chậm rì rì theo trong ám đạo đi ra, mở cửa phòng ra, nhìn thấy mọi người bên trong trại vẫn bận rộn như trước, cất giọng nói: "Gọi người đứng đầu của các người qua đây."

Người trong trại kinh ngạc, có người ngốc tại chỗ, có người về mặt mờ mịt, có người vội vã chạy đi tìm người. edit: voi còi

Rất nhanh một nam nhân hơn ba mươi tuổi đi tới, quan sát Lâm Mị, đứng mực hỏi một câu: "Cô nương là người nào?"

"Người của quan phủ." Lâm Mị cười nói: "Trại của các người vẫn đánh cướp bách tính trong thành, quấy rối cuộc sống biên cương, trong triều phái binh lệnh chúng ta đến dẹp loạn."

Những lời này vừa ra, liền giống như đổ nước lạnh vào trong chảo dầu nóng, trực tiếp nổ tung.

Nam nhân dẫn đầu giơ tay lên, mọi người đồng loạt câm miệng, nam nhân hướng nhảy tới hai bước, nói: "Cô nương xuất hiện ở đây, chắc hẳn những thứ người kia đã bị quan phủ khống chế đi?"

Lâm Mị hơi gật đầu.

"Tộc nhân của chúng ta vẫn ở đây tự cấp tự túc, ngay cả là quá gian khổ, cho tới bây giờ cũng chưa từng mạo phạm vào biên cảnh của quý quốc. Lần này hoàn toàn chính là bị ép."

"Những người đó hạ độc ở trên người tộc nhân chúng ta, nếu như không nghe lời, người nhà của chúng ta liền lấy không được giảm bớt thuốc giải."

"Đương nhiên, chúng ta cũng sẽ không không thừa nhận, chuyện cướp đoạt, chúng ta quả thật có tham dự. Cho nên, cô nương, nếu là muốn bắt người, mang ta trở lại báo cáo kết quả công tác, đừng làm khó tộc nhân của ta."

Nam nhân đem tất cả mọi chuyện đều nhận về mình, người phía sau hắn buồn hờ một tiếng: "Tộc trưởng!"

Lâm Mị cười, đi xuống nói: "Người kinh đô đã bắt được, còn muốn giao người nào đây?"

Nam nhân ngăn người, Lâm Mị đã đi đến trước mặt hắn, hỏi: "Xung hô như thế nào?"

"Điền Nguyên." Điền Nguyên nói lên tính danh của mình.

"Các người trước đây liền ở gần đây sao?" Lâm Mị kỳ quái hỏi.

"Quê hương của chúng ta bên kia đã không thích hợp cư trú, đã nghĩ tìm những địa phương khác di chuyển, trên đường liền gặp được bọn họ." Điền Nguyên bắt đầu nói: "Bị bọn họ hạ được, cứ ba ngày liền muốn dùng một lần thuốc giải, nếu không, liền sẽ bị độc phát bỏ mình."

"Thảo nào." Lâm Mị gật gù đầu: "Vấn đề là các người tại sao muốn tới nơi này? Ở đây đều là núi, là nơi thích hợp để an cư sao?"

"Hay là các người muốn vào thành?" Nếu như nói muốn tìm một quốc gia che chở trái lại hợp lý.

"Không phải." Điền Nguyên lắc đầu: "Trong tộc chúng ta có một bản sách cổ ghi chép, chung quanh đây có một chỗ thể ngoại đào nguyên, chỉ là sau đó xung quanh không biết vì sao mọc đầy cây độc, tổ tiên ta mới chuyển đi."

"Lần này chúng ta qua đây chính là muốn nhìn một chút có phải những thứ cây độc kia đã ít đi hay không, mùa đông, có lẽ có thể vào xem."

Ánh mắt Lâm Mị sáng lên, nhìn chằm chằm Điền Nguyên: "Người nói có thể ngoại đào nguyên?"

"Phải, chỉ là có độc..." Điền Nguyên bắt đầu nói.

"Có độc không sợ a." Lâm Mị hài lòng, nàng còn đang lo tìm không được độc vật nào tốt đến đề cao năng lực của nàng, "Người biết phương hướng cụ thể sao?"

Điền Nguyên gật đầu: "Trong tay ta có địa đồ, chỉ là, gần đó mọc đầy cây độc. Khó độc lượn lờ, căn bản là không có cách nào tới gần."

Lâm Mị càng thêm hưng phấn.

Còn hình thành khói độc, thật tốt quá!

"Tôi hôm nay, các người thừa dịp đêm đêm những tên thổ phi kia đuổi về đến ngoài thành. Ta cho các người mở ra thông đạo vào thể ngoại đào nguyên, đồng thời giải độc trên người tộc nhân người." Lâm Mị cười hí hửng nói, "Thế nhưng, các người liền muốn trở thành người của ta, cho ta sử dụng."

"Nếu như cô nương có thể giải độc cho tộc nhân của ta, Điền Nguyên ta sẽ ổn thỏa dẫn tộc nhân vì cô nương cống hiến." Điền Nguyên lập tức tỏ thái độ.

"Tốt, một lời đã định." Lâm Mị cười.

Theo nàng thăm dò tới nơi này, nhìn thấy những người truy sát kia có quy luật như vậy liền biết, những người này ngay cả là cuộc sống không tốt, bọn họ trung gian vẫn có người lãnh đạo tổ chức.

Huống chi Điền Nguyên này là một tộc trưởng có trách nhiệm, không sợ hấn phản bội, thực sự phản bội, nàng cũng có phương pháp đem tổn hại xuống đến thấp nhất.edit: voi còi

Ngày kế, lúc trời sáng, Âu Ngạn Hạo mang người ngựa trở về, ở trên núi lục soát một ngày một đêm, như trước không có thu hoạch gì.

"Vương gia, cứ tìm như vậy, muốn tìm tới khi nào?" Nhạc Thần nhíu mày nói.

"Hừ, chẳng qua chỉ là sơn tặc thổ phi, bản vương tự có diệu kế." Trong lòng Âu Ngạn Hạo đã có biện pháp ứng đối, trong khoảng thời gian này hắn chính là muốn đi xác minh một chút, phương pháp của mình có thể làm được hay không.

"Cần chuẩn bị cái gì sao?" Nhạc Thần thập phần tin tưởng vương gia nhà mình, hỏi một câu.

"Một ngày một đêm mọi người cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại vào núi." Âu Ngạn Hạo khoát khoát tay nói.

Trong lòng Nhạc Thần cảm động, vương gia luôn luôn là thương cảm thuộc hạ, có thể trở thành binh tướng của vương gia, là phúc khí của bọn họ.

"Vương gia, vương gia! Ngài thật không hổ là Quý Tướng khiến quân địch nghe tin đã sợ mất mật!" Tướng sĩ thủ thành vừa thấy được Âu Ngạn Hạo, cười lớn ra đón.

Âu Ngạn Hạo sững sờ, cảm thấy tình huống có chút không đúng lắm: "Thế nào?" Lập tức phản ứng lại: "Mị nhi đâu?"

"Vị cô nương kia nói là đi ngoài thành tìm giải độc gì đó, hôm qua liền rời đi..." Tướng sĩ lời còn chưa nói hết, cổ áo liền bị Âu Ngạn Hạo túm lại kéo lên.

"Mị nhi ra khỏi thành? Ta không phải để người bảo vệ nàng cho tốt sao?" Âu Ngạn Hạo nổi giận dùm dùm chất vấn.

"Mặt tướng là..."

"Bọn thổ phi kia là bị giết vẫn bị bắt?" Âu Ngạn Hạo hỏi tới.

"Sáng sớm tất cả đều bị ném ở ngoài thành." Tướng sĩ vội vàng nói, "Vương gia, những thứ ấy..."

"Là một đội khác nhân mã tìm được sao!" Âu Ngạn Hạo vội vã ném xuống một câu, "Những tên thổ phi kia đâu?"

"Ồ trong ngục."

Vừa được đến đáp án, Âu Ngạn Hạo vội vã chạy đi.

Âu Ngạn Hạo bước đi như bay người ngoài cũng đều theo không kịp, cũng là Nhạc Thần miễn cưỡng đuổi kịp, lo lắng nhỏ giọng hỏi: "Gia, là Lâm tam tiểu thư..."

"Nàng bắt tới." Âu Ngạn Hạo dặn dò, "Làm cho người ta nói thổ phi là một đội nhân mã khác bắt được, Mị nhi bây giờ không biết người ở chỗ nào, không thể để lộ tiếng gió."

"Vâng." Nhạc Thần vội vã đáp.

"Đáng chết, ta nên nghĩ đến, nàng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời." Âu Ngạn Hạo ảo não vỗ đầu của mình, "May mà ta buông tha tiếp tục tìm tòi, trước gặp trở về nhìn nhìn. Ta còn là xem nhẹ tính không nghe lời của nàng."

Nói tốt để các tướng sĩ về trước đến nghỉ ngơi một chút đâu?

Nói tốt trong quân tình huynh đệ đâu?

Nhạc Thần khỏe môi co quắp, được rồi, quan tâm tướng sĩ cũng là có, chỉ là, gia nhà hần mục đích chủ yếu là trở về nhìn Lâm tam tiểu thư đi?

Quan tâm thuộc hạ... Là thuận tiện.

Tới nhà lao, Nhạc Thần mới phát hiện sự tình so với hần tưởng tượng còn muốn phiền phức, những người đó vậy mà toàn bộ không thể nói chuyện.

"Gia, cái này làm sao hỏi được tin tức của Lâm tam tiểu thư?" Nhạc Thần lo lắng hỏi, nếu như hỏi không ra đến ở chỗ nào, không chừng gia nhà hần cũng phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Làm ta sợ muốn chết

Edit: voi còi

Âu Ngạn Hạo trực tiếp đập cửa lao ra, bên trong ngục tốt vừa thấy Âu Ngạn Hạo nổi giận đùng đùng, sợ đến mức liền hành lễ cũng đã quên, ngốc lăng lăng đứng ở một bên.

Âu Ngạn Hạo giống như một trận gió vọt đi vào, nhắc nhở Nhạc Thần một câu: "Ồ đây canh giữ!"

"Vâng!" Nhạc Thần theo tiếng ở lại tại chỗ.

Mấy ngục tốt về mặt bội phục hướng bên trong nhìn, tuy nói là nhìn không thấy tình huống bên trong lao phòng sâu thẳm, thế nhưng vẫn còn vờn dài cổ nhìn.

Nhạc Thần ho khan nhắc nhở một tiếng, mấy ngục tốt lúc này mới đứng yên, không hề loạn nhìn.

Đội một hồi, mấy ngục tốt lại không an phận, thấp giọng thảo luận: "Vương gia thật là sốt ruột thăm vấn phạm nhân a."

"Còn không phải sao, không thấy được vừa rồi sắc mặt vương gia rất khó coi."

"Những tên thổ phi này đảo loạn cuộc sống của bách tính, cướp đoạt của người qua đường, tại sao vương gia có thể không giận?"

Nhạc Thần đột nhiên cảm giác cổ họng của mình có chút ngứa, muốn ho.

Vương gia nhà hán đúng là quan tâm bách tính, thế nhưng... Bây giờ trong lòng vương gia sợ rằng đều là lo lắng Lâm tam tiểu thư đi.

Thời gian một chén trà, Âu Ngạn Hạo từ trong lao đi ra, nói với Nhạc Thần: "Đi!"

Sau khi ra nhà tù, Nhạc Thần khuyên nhủ: "Vương gia, ngài vẫn không có nghỉ ngơi, hay là..."

"Người ở trong thành thủ." Âu Ngạn Hạo phi thân lên ngựa.

"Vương gia, ngài muốn chính mình đi?" Nhạc Thần kinh ngạc hỏi.

"Bảo vệ tốt thành." Âu Ngạn Hạo nói xong, trực tiếp đánh ngựa rời đi.

Nhạc Thần biết vương gia nhà hán chỉ cần là hạ quyết định sẽ không có người nào có thể thay đổi, chỉ có thể là lĩnh mệnh.

Trong núi, Điền Nguyên khẩn trương ngăn cản Lâm Mị: "Lâm cô nương, không thể tiếp tục đi về phía trước."edit: voi còi

"Phía trước không phải là thế ngoại đào nguyên mà tổ tiên người nói sao?" Lâm Mị kỳ quái hỏi.

"Phải, thế nhưng, người xem, bên kia đã có sương mù." Điền Nguyên đi lên phía trước chỉ, tất cả tộc nhân đi theo phía sau đều lòng còn sợ hãi co rúm lại lui ra sau.

Quả nhiên, ở trong nắng sớm, phía trước sương mù nhạt nhòa phiêu đảng, hơi mỏng một tầng.

"Người chờ ở chỗ này." Lâm Mị nói xong, trực tiếp đi vào rừng cây sương mù vây quanh.

Điền Nguyên gấp đến độ ở tại chỗ xoay quanh, cũng không dám bước ra phía trước một bước. Lúc trước tộc nhssn của bọn họ chính là có mấy người ngộ nhập trong đó, trực tiếp bệnh nặng một hồi.

Cũng may mắn lần đó vừa phát hiện không đúng lập tức liền lui ra ngoài, nếu không, chỉ sợ sớm đã chết ở bên trong.

Lâm cô nương đi vào... Chẳng phải là rất nguy hiểm?

Lâm Mị bị Điền Nguyên lo lắng lúc này đang thật sâu hô hấp, vẻ mặt say sưa.

Híp đôi mắt lại, thoải mái khiến mỗi tế bào cũng đều vui nhảy.

Khí độc thật nồng đậm, một nơi tu luyện dị năng tuyệt hảo.

Đối với người khác mà nói là rừng độc tử địa, đối với Lâm Mị đến nói, tuyệt đối là thánh địa đề cao dị năng.

Bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước, trong cơ thể dị năng cùng độc khí chậm rãi đổ vào, theo mỗi một lần Lâm Mị hô hấp, chậm rãi tạo thành một tuần hoàn.

Bsn đầu Lâm Mị còn là an nhàn thoải mái tản bộ, sau đó, bước chân của nàng nhanh hơn. Giống như là sử dụng khinh công vậy, mỗi một bước cách nhau lớn rất nhiều.

Theo dị năng cùng độc khí cộng minh, thân hình Lâm Mị càng lúc càng nhanh, cuối cùng ở trong rừng tạo thành một đạo tàn ảnh, tốc độ cực nhanh, động tác cực nhẹ, thậm chí ngay cả chim nhỏ trong rừng cũng không có phát hiện.

Dừng tại địa phương độc khí đậm nhất, nhìn kia tầng tầng lớp lớp dây leo, Lâm Mị vươn tay vén sang hai bên, không chút do dự nào bước đi vào.

Đợi sau khi đến sơn động chỉ có thể để hai người đi song song cùng nhau đi tới một lối ra khác, trước mắt rộng rãi trong sáng.

Thật là thế ngoại đào nguyên.

Lâm Mị nhẹ nhàng theo nơi cao nhất bằng ba người đứng nhảy xuống, sờ sờ nền đất đông lạnh đến cứng rắn, trên mặt lộ ra tươi cười hưng phấn, đất này rất thích hợp trồng cây.

Lại nhìn xa xa, còn có không ít dấu vết đã từng có người sinh sống, ngay cả là phòng ở đã sụp đổ, có thể thấy đã từng cuộc sống ở nơi này còn là tương đối khá.edit: voi còi

Tự cấp tự túc hoàn toàn không có vấn đề, chớ nói chi là ở đây còn có dòng suối róc rách.

Ở bên trong vòng một vòng, Lâm Mị rất nhanh đem dược vật có thể khắc chế độc vật ngắt lấy không ít, còn có thuốc giải mà bọn họ phải hạ cho tộc nhân của Điền Nguyên.

Đối với độc vật, Lâm Mị có thể nói, trên đời không có bất cứ người nào hiểu hơn nàng.

Xuất thủ tuyệt đối chuẩn xác, phân lượng tuyệt đối tinh chuẩn.

Đội được sau khi Lâm Mị hái xong, nhanh chóng trở lại tìm được Điền Nguyên, khiến hắn mang theo tộc nhân đi vào.

"Vài thứ kia của ta, đã chuyển xong chưa?" Lâm Mị hỏi.

"Đều dựa theo Lâm cô nương phân phó, để lại một phần ở trong sơn trại, còn lại tất cả đều chuyển vào tới cho cô nương." Điền Nguyên nói, "Chờ chúng ta xây dựng nhà kho, để cô nương sử dụng."

"Được." Lâm Mị hài lòng, tuy nói còn để lại một chút tiền tài trong sơn động, thế nhưng, cũng không có cách nào, tổng muốn hiến.

"Các người ở nơi này không có vấn đề sao?" Lâm Mị hỏi một câu.

"Yên tâm đi, Lâm cô nương, tộc nhân chúng ta luôn luôn không thích cùng với ngoại tộc liên hệ. Huống chi y phục lương thực trong sơn trại chúng ta tất cả đều vận tới. Chỉ chờ tới lúc phòng ở xây dựng xong, lại trồng trọt lương thực là được rồi." Điền Nguyên cười nói.

Đối với một địa phương ngăn cách với nhân thế như vậy, bọn họ thế nhưng tương đương hài lòng.

"Vậy thì tốt." Lâm Mị gật đầu, đem phương pháp không bị độc khí bên ngoài ảnh hưởng nói cho Điền Nguyên, lúc này nàng mới rời đi.

Một đường hướng sơn trại đi đến, Lâm Mị mừng rỡ trên mặt đều nhanh nở hoa rồi.

Sơn cốc kia rộng bao la, cơ hồ là bằng một làng. Mấu chốt nhất chính là thổ địa màu mỡ, còn có nước lưu động. Có những thứ này đó đại biểu cái gì?

Lương thực!

Vô luận bên ngoài phát sinh cái gì, chỗ đó đều là đường lui cuối cùng.

Sau này liền không lo lắng đói bụng, mặc kệ bên ngoài phát sinh cái gì, ở đây cũng có thể có ăn.

Không bao giờ dùng tượng ở mặt thế như nhau, đi ăn những thứ ấy môi biến khó ăn gì đó.

Trong lòng hạnh phúc trở lại sơn trại của thổ phi, vừa đi vào, một đạo bóng dáng rất nhanh tới gần.
edit: voi còi

Lâm Mị vô ý thức liền phải phản kích.

Âu Ngạn Hạo?

Một thấy rõ ràng người đến là ai, trong tay lực đạo tan mất, đồng thời, bị Âu Ngạn Hạo kéo vào trong lòng.

Lâm Mị thoáng cái liền mơ hồ, đây là có chuyện gì?

"Nàng đã đi đâu? Không có chuyện gì chứ?" Âu Ngạn Hạo chăm chú đem Lâm Mị ôm vào trong lòng, vẫn treo tâm rất cục chạm đất.

"Ta..." Lâm Mị có chút không biết phải làm sao, bên tai nghe Âu Ngạn Hạo thùng thùng kịch liệt tiếng tim đập, trời lạnh như thế này, vậy mà có thể cảm giác được trên người hắn thấu ra tới nhiệt khí.

"Ta không phải để nàng ở trong thành chờ ta sao? Chính nàng chạy ra ngoài làm gì?" Âu Ngạn Hạo tức giận đến không được. Đoạn đường này cuộn cuộn, không ngừng tìm kiếm, chỉ sợ Lâm Mị gặp được cái gì nguy hiểm.

Thẳng đến nhìn thấy nàng, sợi dây căng chặt kia mới trùng xuống.

"Coi như là lo lắng người bệnh trong thành, nàng cũng không thể mạo hiểm!" Âu Ngạn Hạo khí tức bất ổn nói, "Nếu là bởi vì bọn họ nàng gặp chuyện không may, ta thề rằng để cho bọn họ đi tìm chết!"

Lâm Mị hai mắt kinh ngạc mở to, trong lòng ba một chút, tựa hồ có thứ gì hé mở.

"Tội gì gánh bêu danh lớn như vậy." Lâm Mị không biết thế nào, thuận miệng đã nói một câu như vậy.

"Bêu danh tính cái gì?" Âu Ngạn Hạo không cần suy nghĩ thốt ra, sau khi nói xong, thở dài một tiếng, "Nàng thế nhưng làm ta sợ muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đau lòng

Edit: voi còi

Không hiểu, Lâm Mị cảm thấy trong mũi có một luồng nhân nhật chua chát, ngẩng đầu, nhìn đường cong mạnh mẽ cái cằm của Âu Ngạn Hạo, chớp chớp mắt.

"Người lo lắng cái gì?" Lâm Mị nghi ngờ hỏi, "Ta lại không có việc gì."

"Nàng cho là nàng là thần tiên sao?" Âu Ngạn Hạo giận sôi máu, vươn tay, gỡ một cái xuống đỉnh đầu Lâm Mị, nhìn Lâm Mị mờ mịt một tay che đỉnh đầu, đôi mắt hoa đào quuyền rũ tràn đầy ngây thơ mờ mịt, trong lòng hần mềm đến mức rối tinh rối mù lên.

Tất cả tức giận đều tan thành mây khói, Âu Ngạn Hạo vươn tay, xoa xoa đầu Lâm Mị, thả mềm thanh âm, hỏi: "Đánh đau? Vù vù liền hết đau."

Lâm Mị hắc tuyến, coi nàng là ngu ngốc hả?

Lâm Mị một cái tát đánh ra, đem Âu Ngạn Hạo đẩy ra.

Cùng hần giữ vững một khoảng cách, một tia cảm xúc mất tự nhiên trong lòng Lâm Mị cũng rút cuộc bình ổn rất nhiều.

"Cũng chính là một ít thô phi, không có vấn đề gì." Lâm Mị thuận miệng nói.

Ở mặt thế lẫn lộn, ngay cả tang thi không có sinh mệnh không hơi thở cũng có thể tìm được, chớ nói chi là những người sống sờ sờ như thế này.
edit: voi còi

Tìm ra được, thật là không cần quá dễ dàng nga.

"Nàng có biết ta sẽ lo lắng hay không?" Âu Ngạn Hạo thật là bị tức không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể trừng mắt nhìn Lâm Mị như vậy.

Lâm Mị nháy nháy mắt, lo lắng?

Có người lo lắng nàng?

Cảm giác thật là kỳ quái.

Có nghi hoặc liền muốn hỏi, cho nên, Lâm Mị thực trắng ra hỏi lên: "Người tại sao muốn lo lắng ta?"

Âu Ngạn Hạo tập võ nhiều năm, chinh chiến sa trường sinh tử đi qua vô số lần, đây là lần đầu tiên có cảm giác muốn học máu.

Âu Ngạn Hạo nhìn Lâm Mị, cắn răng nói một câu: "Ta thật muốn bóp chết nàng."

Lâm Mị nhú mày, đáy mắt bị nhiễm ý giận.

Nàng đối với nguy hiểm đến an toàn sinh mệnh, phản kích là bản năng đã khắc vào trong xương cốt của Lâm Mị.

Cố tình ánh mắt lạnh băng đã từng khiến cho dị năng giả trong căn cứ run sợ, lại đối lấy chi là Âu Ngạn Hạo bất đắc dĩ thờ dài, hần cũng không giống như những người dị năng kia, xoay người chặt vật chạy trốn, thì ngược lại vươn tay, bóp hai má Lâm Mị: "Nàng a..."

Nòng đậm sùng nịch thật sâu không thể tránh được, Âu Ngạn Hạo nghiêm túc hỏi: "Chẳng lẽ một chút nàng cũng không có cảm giác được, ta thích nàng sao?"

Lâm Mị kinh ngạc nhìn Âu Ngạn Hạo.
edit: voi còi

Phản kinh ngạc này làm cho Âu Ngạn Hạo nín thở trong lòng, ánh mắt của nàng đây là cái gì?

"Ta cũng làm rõ ràng như thế, vậy mà nàng không biết?" Âu Ngạn Hạo đột nhiên có một loại phiền muộn đần độn gây tai trâu một thời gian dài.

Lâm Mị nghiêm túc suy tư.

Âu Ngạn Hạo thiếu chút nữa bị tức ngắt đi, nàng lại vẫn nghiêm túc nghĩ!

Âu Ngạn Hạo không thể nhịn được nữa vươn tay, bắt được bả vai Lâm Mị: "Thời gian dài như vậy, nàng không cảm giác được, ta là thích nàng?"

Lâm Mị thành thật lắc lắc đầu.

Âu Ngạn Hạo thất bại nghĩ tức khắc đâm chết, rốt cuộc là hần không hiểu biểu đạt hay là Lâm Mị phương diện này quá trì độn?

"Vậy ta nhiều lần tiếp xúc với nàng như thế là vì cái gì?" Âu Ngạn Hạo hữu khí vô lực hỏi một câu.

"Đoạt quyền, vì mình trừ tính một nơi dừng chân." Lâm Mị đương nhiên nói.

Sống sót, không phải nhu cầu cơ bản nhất sao?

Thích gì đó, loại cảm giác này quá xa xỉ, đối với nàng mà nói, quá mức xa xôi, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm, nhìn thấy nhưng không với tới được.

"Mặc kệ ngươi là muốn làm hoàng thượng, hay là muốn làm một nhân tàn vương gia, không có quyền thế không có đường lui cuối cùng, sớm muộn sẽ bị người cắn nuốt." Lâm Mị nói.

Âu Ngạn Hạo nhìn Lâm Mị, trong con ngươi cảm xúc dần dần lắng xuống, một mảnh thanh minh.

Đột nhiên cười, vươn tay, ôm Lâm Mị, Âu Ngạn Hạo nhẹ nói: "Nàng nói không sai."

"Những thứ trong hang ổ của tổ phi này, ta phái người lại đến chuyển đi. Chúng ta đi về trước." Âu Ngạn Hạo nhẹ nhõm đem đề tài mới vừa rồi chuyển đi, cùng Lâm Mị cười ngửa trở về thành.

Trở lại trong thành, nhìn thấy Nhạc Thần mừng rỡ, cùng với tướng sĩ thủ thành thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Mị cũng không có làm lỡ, mà là mang theo dược liệu hái được ở trong núi, cùng với thảo dược ở tiệm thuốc trong thành trộn lẫn, để các đại phu cùng nhau sắc thuốc.

Nhìn Lâm Mị bận bịu, thần sắc Âu Ngạn Hạo vẫn luôn rất ngưng trọng.

Đương nhiên, người ngoài nhìn không ra, chỉ cảm thấy Âu Ngạn Hạo vẫn luôn nghiêm túc như vậy. Chỉ có Nhạc Thần nhận thấy được vương gia nhà hắn dị thường, nhỏ giọng hỏi một câu: "Gia, thế nhưng Lâm tam tiểu thư xảy ra chuyện gì sao?"

"Ngươi nói một người ở dưới tình huống nào sẽ cảm thấy thấp thòms lo âu?" Âu Ngạn Hạo trong miệng hỏi Nhạc Thần, thế nhưng ánh mắt một khắc cũng không có rời đi bóng dáng bận rộn của Lâm Mị.

Nhìn nàng kiên trì sắc thuốc, cùng đại phu nói ti lệ thành phần dược liệu, để cho bọn họ thế nào nhìn phản ứng ngày sau của người trúng độc.

Lâm Mị nói là mọi chuyện không thể toàn diện, thế nhưng, chính nàng sẽ không đích thân đi nhìn những người trúng độc, như vậy ngăn cách bởi đoàn người, cũng không muốn cùng ai thâm giao.

"Thấp thòms lo âu?" Nhạc Thần gãi gãi đầu, "Khẩn trương? Nguy hiểm?"

Âu Ngạn Hạo gật đầu, tựa hồ là tìm được vấn đề mấu chốt: "Cũng không phải sao, ở trong hầu phủ bị người xem nhẹ khi dễ lớn lên, đương nhiên là sẽ không hiểu... Chỉ muốn trước thế nào sinh tồn."

Nghĩ thông suốt điều này, Âu Ngạn Hạo ngoại trừ trong lòng dày đặc đau đớn, không có chút nào oán giận.

Mị Nhi liền sinh trưởng ở hoàn cảnh như vậy, mới tạo cho nàng tính cách như vậy.

Không quan hệ, chỉ cần nàng không hề thấp thòms lo âu, dĩ nhiên là có thể cảm giác được tâm ý của hắn.

Bên này vì giải độc cho quan binh bị thương, tuy nói độc không nguy hiểm cho tính mạng, thế nhưng bắt đầu giải trừ lại là tương đương phiền phức, muốn phân mấy lần, thời gian tự nhiên cũng dài.

Âu Ngạn Hạo ở đây xử lý xong, cũng đã đầu xuân, lúc này mới mang người lập tức lên đường.

Trên đường trở về cũng không có quá nhiều chuyện, ngược lại lại có một chút ý tứ du sơn ngoạn thủy.

Âu Ngạn Hạo còn cố ý khi đi ngang qua thành trấn, nói cho Lâm Mị, hẳn phái người bí mật mua lại cửa hàng nào, nhất nhất chỉ cho nàng nhìn.

Lâm Mị kinh ngạc nhìn hắn, ngăn cản nói: "Không cần nói với ta, những thứ này là con bài chưa lật của ngươi, ngươi hẳn là..."

"Thế nhưng, ta muốn nói với nàng." Âu Ngạn Hạo nhẹ cười nói.

"Loại đồ vật bảo mệnh cuối cùng này, đúng là..." Lâm Mị còn muốn khuyên.

"Nàng sẽ bán đứng ta sao?" Âu Ngạn Hạo hỏi.

Ánh mắt sáng quắc, đầu nhói hai tròng mắt Lâm Mị.

Thăng thản như vậy, mở rộng cửa lòng không hề giữ lại, khiến trong lòng Lâm Mị nổi lên cảm xúc khác thường.

"Tự nhiên sẽ không." Lâm Mị cười, bằng phẳng nhìn lại Âu Ngạn Hạo.

Khỏe môi Âu Ngạn Hạo nổi lên tươi cười dịu dàng, không đợi hắn đem phía sau nghĩ tốt nói ra, liền nhìn thấy Lâm Mị cười, nói ra một câu khiến hắn đau lòng như cắt.

"Thế nhưng, bí mật này một khi tiết lộ, ta chính là người hiềm nghi lớn nhất. Hôm nay bao nhiêu tín nhiệm, ngày ấy liền là bao nhiêu thương tổn."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Khoe khoang

Ediy: voi còi

Âu Ngạn Hạo đã nói không ra trong lòng là cái tư vị gì, rốt cuộc là Mị Nhi quá không có cảm giác an toàn, mới có thể đem sự tinh toàn bộ hướng phương hướng xấu nhất nghĩ đâu?

Nghĩ đến hoàn cảnh cuộc sống của Lâm Mị, cảnh ngộ ở hầu phủ, hắn cũng liền biết vì sao Lâm Mị sẽ suy nghĩ như vậy.

Âu Ngạn Hạo trầm mặc, Lâm Mị bên môi gợi lên ý cười nhẹ nhõm, vẫn là quyến rũ động lòng người như vậy, tựa hồ vừa nói vậy cũng không phải là xuất từ miệng của nàng vậy.

Nàng không thích chuyện không xác định, có nguy hiểm liền muốn bóp chết ở trong nôi.

Nàng nói rõ ràng như thế, Âu Ngạn Hạo hắn là nghe rõ ràng đi?

Xe ngựa vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước, ngoài xe là con đường người đến người đi náo nhiệt.

Vì để tránh cho Âu Ngạn Hạo lúng túng, Lâm Mị quay đầu tiếp tục xuyên qua nửa song cửa nhìn bên ngoài.

Đột nhiên cảm giác được một nguồn nhiệt tới gần, Lâm Mị còn chưa có lấy ra, liền bị Âu Ngạn Hạo ôm vào trong ngực, chỉ vào một trà lâu nói bên ngoài: "Nhà này ta cũng ra tiền mua, chừng quày liền là chừng quày trước đây."

Lâm Mị kinh ngạc quay đầu, không hiểu nhìn Âu Ngạn Hạo.

Hắn chẳng lẽ không có nghe hiểu lời nàng vừa mới nói sao?

"Người..." Lâm Mị vừa há mồm, trong miệng liền bị nhét vào điểm tâm mang theo, Âu Ngạn Hạo cười, có chút vô lại nói, "Ta chính là nghĩ nói cho nàng biết."

"Coi như là sau này tiết lộ bí mật, ta cũng sẽ không hoài nghi là nàng. Bởi vì, nàng nhưng là đồng mưu của ta. Nàng không cần phải ngay cả mình cũng hại." Lời của Âu Ngạn Hạo khiến Lâm Mị ngay cả điểm tâm thích ăn nhất trong miệng cũng đã quên đi ăn, mà là ngo ngắc nhìn chăm chăm hắn, liền giống như phải đem hắn nhìn thấu vậy.

Lúc trước, những người khai ra bí mật của nàng, cũng là đồng bạn cùng nàng cùng nhau chạy trốn.

Đã từng cùng nàng kề vai chiến đấu, đồng bạn nàng đã từng bảo hộ, cuối cùng, nàng thành lợi thế để bọn họ đổi lấy căn cứ ổn định cuộc sống.

Âu Ngạn Hạo vẫn chú ý Lâm Mị phản ứng, nhìn thấy trong mắt nàng khiếp sợ, cùng với trong nháy mắt đó đại ra.

Thậm chí cũng đã quên nhai thức ăn trong miệng.

Chẳng qua là, dị thường như vậy cũng chỉ là trong nháy mắt.

Sau đó, Lâm Mị giống như bình thường ăn điểm tâm, đáy mắt thoáng qua một mạt ánh sáng lạnh chế nhạo.

"Không sai, phản bội là chuyện không cách nào tránh khỏi. Ngay cả ruột thịt cùng huyết thống cũng không thể bảo đảm vĩnh viễn không phản bội, huống chi là những người khác đâu?" Âu Ngạn Hạo cười híp mắt nói.

Lâm Mị trắng mắt liếc Âu Ngạn Hạo một cái, biết còn nhiều lời vô ích như vậy?

"Ta với tình huống mà nàng nói không giống nhau, ta là tin chính ta." Âu Ngạn Hạo nhìn kỹ hai tròng mắt của Lâm Mị, một chữ một trận nói, "Ta tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình, Mị nhi là sẽ không phản bội ta."

Lâm Mị cười, nhũu mày hỏi: "Người là muốn dùng đạo đức đến bắt cóc ta sao?"

"Cách nói này có ý tứ." Âu Ngạn Hạo cười, "Nhưng mà, ta nghĩ, nàng cũng sẽ không là người vì thanh danh lợi đồn đại nhằm nhĩ bên ngoài liền thỏa hiệp."

Lâm Mị hừ lạnh một tiếng, biết liền tốt.

"Ta nói, ta là tin ánh mắt của mình, không phải là bởi vì cái khác." Âu Ngạn Hạo mang theo ý khiêu khích hỏi, "Thế nào? Chính ta cùng chính mình đánh cuộc một lần, ta cũng không sợ, nàng sợ cái gì?"

"Chẳng lẽ, nàng sợ không đối phó được ta? Dù cho ta hoài nghi nàng, nàng trốn không thoát sao?" Âu Ngạn Hạo khẽ cười, nhìn Lâm Mị đột biến sắc mặt, sờ sờ cằm của mình, ý nghĩa sâu xa hỏi một câu, "Nếu như ta nói lời không đúng, nàng không muốn làm cho ta hoài nghi nàng, là bởi vì ta ở trong lòng nàng có vị trí bất đồng sao?"

Nhạc Thần ở ngoài xe ngựa đột nhiên nghe thấy vương gia nhà hắn một tiếng kêu đau đớn, ngay sau đó là Lâm Mị thấp hô: "Dừng xe."

Nhạc Thần vội vàng đem xe ngựa dừng lại, xe ngựa còn chưa có dừng ổn, Lâm Mị nhảy xuống xe ngựa, trực tiếp tiến vào tửu lâu bên cạnh.

Nhìn thờ phỉ phỉ Lâm Mị, giống như gió lốc rời đi, Nhạc Thần không hiểu quay đầu lại.

Chỉ thấy vương gia nhà hắn ngồi ở cạnh xe ngựa, sờ sờ chính mình hơi đỏ lên, vừa nhìn chính là bị đánh trán, cười đến kia gọi một ánh nắng xán lạn.

Nhạc Thần lặng im, sau khi hồi phủ, có phải là nên đi tìm ngự y cho gia vương gia của hắn nhìn nhìn hay không?

Vương gia nhà hắn không nên còn... Có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều.

"Vương gia, trán của ngài làm sao vậy?" Nhạc Thần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Mị Nhi đánh." Âu Ngạn Hạo đắc ý nói.

Quả nhiên là muốn mời ngự y!

Âu Ngạn Hạo liếc Nhạc Thần liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng: "Ngu xuẩn!"

Này là nói rõ hắn xem thấu tâm tư Mị Nhi, hắn cùng Mị Nhi cách lại gần.

Trước đây chỉ cho rằng đối Mị Nhi tốt là được, thì ra là không có dùng đúng phương pháp.

Bây giờ biết tâm tư của Mị Nhi, hắn sẽ cùng Mị Nhi càng ngày càng tốt.edit: voi còi

Âu Ngạn Hạo xuống xe ngựa, cũng tiến vào tửu lâu.

Nhạc Thần nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Bị đánh còn cao hứng như thế... Rốt cuộc ai ngu xuẩn?"

Sau ngày đó, Lâm Mị đem hành trình gấp rút một ít, lý do chính là, phải đi về nhìn nhìn "Chuyện tốt" của hầu phủ.

Lâm Mị về hầu phủ, vừa vào cửa liền nhìn thấy Khổng di nương mặt mày rạng rỡ giống như hoa hồ điệp, đầy sân bay loạn.

"Đúng đúng, đem những thứ ấy cũng nâng đi vào, để cẩn thận. Đây chính là đồ của tứ tiểu thư, nhẹ chút... Quý trọng như vậy, nếu làm hỏng thì tiện mệnh của người bồi được sao?"

Trong tay vung khăn tay, Khổng di nương chỉ huy phải là khí thế ngất trời, vừa quay đầu, nhìn thấy Lâm Mị, trên mặt càng vui sướng ngập tràn: "Ai ô, tam tiểu thư đã trở về."

Bộ dáng xuân phong đắc ý này, so với cả vườn xuân sắc còn muốn diễm lệ.

"Tam tiểu thư, ngài đi lần này a, thiếp thân thể nhưng lo lắng không ngớt. Lúc này thu dọn đồ đạc cho tứ tiểu thư cũng không yên lòng a, ngài nhìn xem, mấy thứ này vốn có là hơn, lo lắng ngài, ta nhưng đến bây giờ cũng không thu thập xong." Khổng di nương ném khăn tay, trên mặt đắc ý là che giấu cũng không có che giấu, thì ngược lại hận không thể chiêu cáo thiên hạ, ai ai cũng biết.

Rõ ràng là quan tâm nàng, thực tế là cùng nàng khoe khoang những thứ tốt này.

Lâm Mị mỉm cười, ưu nhã đi tới, đi vòng quanh cái rương lớn đặt trên mặt đất một vòng: "Đây đều là vật gì tốt a?"

Khổng di nương sẽ chờ Lâm Mị hỏi những lời này, vội vàng bước nhỏ rất nhanh tiến lên, trách cứ bà tử: "Không nhãn lực thấy gì đó, không thấy được Tam tiểu thư muốn xem sao? Còn không mau mở ra cho Tam tiểu thư nhìn nhìn!"

Bà tử vội vàng đem cái rương mở, bên trong là một cây mai loại nhỏ từ ngọc thạch điêu khắc mà thành.

"Đây là đưa cho tứ tiểu thư, biết tứ tiểu thư không thích tục vật, cho nên a, tiểu hầu gia sẽ đưa cây mai này qua đây, để tứ tiểu thư chơi." Không di nương cười híp mắt nói, đột nhiên dùng tay che miệng mình, lúc này mới giống như vừa nhớ tới vậy kinh hô một tiếng.

"Ồ kìa, nhìn đầu óc của ta này, còn chưa có cùng tam tiểu thư nói sao. Tứ tiểu thư việc hôn nhân định rồi, là tiểu hầu gia Bình Dương hầu phủ." Không di nương cười híp mắt nói, "Bình Dương hầu phủ a, cũng chỉ có một vị đích thiếu gia (con vợ cả). Sau khi thấy chân dung tứ tiểu thư, kia là thích được ngay a."

"Sau khi hạ sính, lại không ngừng tặng quà qua đây, lại là thảo tứ tiểu thư niềm vui đâu." Không di nương mặt mày hớn hớn nói, nụ cười trên mặt thu cũng thu lại không được.

Lâm Mị mỉm cười, hỏi: "Ngươi xác định thiếu gia Bình Dương hầu phủ là lương phối?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thêm trang*

Edit: voi còi

*Thêm trang: hôm na là khi có chị(em gái) lấy chồng thì em (chị gái) sẽ đưa tiền hoặc đồ vật để cùng mang theo của hồi môn. Mấy truyện cổ đại Trung Quốc đều có.hjhj...

"Tự nhiên." Không di nương gật đầu, "Nghe nói tiểu hầu gia của Bình Dương hầu phủ, tính tình thế nhưng vô cùng tốt. Tứ tiểu thư hầu phủ chúng ta cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, hai người thật là trời sinh một đôi."

"Phải không?" Lâm Mị cười hỏi Không di nương, "Thất vương gia cho danh sách trên đó nhưng là có không ít người trong sạch, phải chọn lựa cho tốt?"

"Không được, cửa hôn nhân này cũng rất tốt. Tứ tiểu thư không có lòng tham, chỉ cần là người tốt gia tốt, thật vui vẻ sống qua ngày là được." Không di nương thật là không buông tha bất luận một cái cơ hội nào đến biểu dương Lâm Thiển Khanh.

Ánh mắt Lâm Mị dạo qua một vòng ở những đồ khác trên ngọc, gật gật đầu, về viện của mình.

Đợi đến khi Lâm Mị đi không thấy bóng dáng, Không di nương giờ khăn tay lên gọi hạ nhân: "Mau, nâng đến trong viện tứ tiểu thư, nhẹ chút a."

Vào viện, đem những hạ nhân kia đều đánh phát ra ngoài, Không di nương đi vào liền kéo tay Lâm Thiển Khanh lại, cười ha ha: "Tứ tiểu thư, Lâm Mị kia đã trở về, nhìn thấy tiểu hầu gia đưa lễ vật cho con, kia gọi thật hâm mộ a!"

Sắc mặt Lâm Thiển Khanh cũng không thấy vui mừng, bất mãn nói: "Những thứ Thất vương gia đưa cho nàng so với cái này giá trị cao hơn vô số lần, sao có thể hâm mộ đồ của con?"

"Ài, đó cũng không giống nhau." Không di nương lắc đầu không đồng ý nói, "Thất vương gia đó là hoàng tử, trong tay thứ tốt đương nhiên là nhiều, nghĩ tặng cái gì sẽ đưa cái đó."

Liếc thấy sắc mặt Lâm Thiển Khanh khó coi, Không di nương nhịn không được bật cười lên, nhéo nhéo tay Lâm Thiển Khanh, ngồi cạnh bên nàng: "Tiểu thư ngọc của ta a. Thất vương gia trong tay đồ vật nhiều, tùy tiện tặng ra cũng không tính chuyện gì, đưa cho người nào, cũng sẽ không để ý."

"Ngươi cho là thất vương gia sẽ thứ một thứ xuất tiểu thư hầu phủ sao? Coi như là trắc phi thị thiếp cũng không có tư cách." Không di nương cười trấn an Lâm Thiển Khanh.

"Nàng bây giờ là cùng thất vương gia đi được gần, đừng quên, nàng là nhập không được vương phủ. Người như vậy, sau này còn có công từ nhà tốt nào sẽ chọn? Coi như là muốn, chỉ sợ cũng là muốn mượn nàng leo lên thất vương gia, ngươi cho là khi Lâm Mị không còn giá trị lợi dụng, còn có thể đối xử tốt với nàng?"

Không di nương chỉ một ngón tay vào đầy phòng lễ vật, đắc ý dào dạt nói: "Con cũng không giống a. Con xem một chút, tiểu hầu gia đối với con để ý nhiều. Biết con là người cao nhả không thích tục vật, tặng mấy thứ này, đều là bỏ tâm ý vì tìm vậy thanh nhả."

Nghe xong Không di nương vừa nói như thế, sắc mặt Lâm Thiển Khanh cũng rất cục khí hơn một chút: "Đúng rồi, tiểu hầu gia này trái lại có ý."

Vốn có nàng không hài lòng cửa hôn nhân này, nhưng mà, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng không tệ.

Ít nhất với nàng để bụng.

Không biết Lâm Mị nhìn thấy ngọc điều này, có thể đổ kị nàng hay không đây?

Lâm Thiến Khanh còn ở nơi này ám chọc chọc nghĩ, Lâm Mị về tới viện của mình, thế nhưng bị bọn người Tú Nhi bao vây lại.

Một câu một câu quan tâm, làm cho Lâm Mị nhin không được bật cười lên: "Các ngươi cùng nhau hỏi, ta làm sao trả lời cho hết?"

Tú Nhi trừng Châu Nhi liếc mắt một cái: "Câm miệng."

Châu Nhi chu chu môi, tỷ tỷ lại bắt nạt nàng. Nàng không phải lo lắng tiểu thư thôi.

"Tất cả thuận lợi, chuyện gì cũng không có." Lâm Mị cười nói, "Các ngươi ở trong phủ có thể có người đến tìm phiền toái?"

"Không có." Tú Nhi đáp lời, "Có Thạch Đầu ở đây, những người đó nhưng sợ Thạch Đầu."

Thạch Đầu lập tức đấm đấm ngực của mình, biểu hiện có hấn ở tất cả cũng không có vấn đề gì.
edit: voi còi

Lâm Mị gạt đầu, xem ra trong phủ mọi chuyện đều tốt.

"Tiểu thư, Từ tiểu thư kia gần đây nhưng đắc ý, nàng..."

"Châu Nhi!" Tú Nhi quát lớn một tiếng, cắt ngang Châu Nhi cáo trạng.

Tiểu thư mới vừa trở về, làm gì làm tiểu thư ngọt ngào đâu?

"Ngươi nói chuyện nàng tìm một tiểu hầu gia?" Lâm Mị nhíu mày hỏi, đồng thời hít mũi một cái, "Trên bếp nấu cái gì?"

Châu Nhi thật là tức giận đến thẳng giậm chân: "Tiểu thư, Lâm Thiến Khanh cũng khi dễ ngài như vậy, ngài... Ta đi cho ngài bụng ăn. Cháo cá đã nấu tốt, chính là thời gian ăn ngon."

Phản ứng của Châu Nhi khiến Lâm Mị nhin không được cong lên khoe môi, nhìn Châu Nhi rời đi: "Châu Nhi vẫn còn đáng yêu như thế."

"Tiểu thư, Châu Nhi chính là tính tình như đứa nhỏ vậy." Tú Nhi lắc đầu than nhẹ, trước đây bọn họ cuộc sống không tốt, Châu Nhi nhất gan, hôm nay là bị tiểu thư sủng a, quá hoạt bát.
edit: voi còi

"Thật đáng yêu." Lâm Mị nói, Châu Nhi đã đem cháo cá vàng óng ngon miệng bụng vào.

Thạch Đầu nghe thấy được hương vị, hít mũi một cái, bụng phát ra ùng ục ùng ục thanh âm.

"Trên bếp hầm chân giò cho huynh." Tú Nhi cười nói một câu.

Thạch Đầu vừa nghe, quay đầu liền chạy đi phòng bếp nhỏ trong viện.

"Cháo cá này nếu để cho thạch đầu ăn a, hấn là thế nào cũng ăn không đủ no." Tú Nhi buồn cười lắc lắc đầu, tảng đá kia liền muốn ngum lớn ăn thịt mới có thể ăn no.

"Có thể ăn là phúc." Lâm Mị đối với lần này tràn đầy thể hội, có ăn thời gian liền muốn ăn nhiều, không muốn lãng phí.

Có thể ăn được thức ăn bình thường, là một loại phúc khí.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày kế, mặt trời lên cao Lâm Mị mới rời giường, ăn uống no đủ thoải mái ở trong sân phơi nắng.

Lâm Y Hân cùng Lâm Thiến Khanh ở trong sân vừa nói vừa cười qua đây, phía sau bọn họ nha hoàn trong tay phùng mấy hộp gấm.

"Tam muội." Lâm Y Hân nhìn thấy Lâm Mị, cười cất giọng nói, "Mấy ngày nữa tứ muội liền muốn xuất giá, ngươi muốn đưa chút gì cho nàng thêm đồ cưới?"

Lâm Mị nhoen miệng cười, mỉa hoặc tự nhiên: "Ta liền ở đây chúc phu thê các ngươi phu thê tình thâm đầu bạc tới già."

Lâm Thiến Khanh ním cười then thùng nói: "Đa tạ tam tỷ, chúng ta nhất định sẽ."

Lâm Y Hân nhưng sẽ không dễ dàng tha cho Lâm Mị, nhắc nhở nói: "Tam muội, ngươi không thể chỉ nói miệng nói một chút, tổng muốn đưa ít đồ cho tứ muội đi?"

"Tặng thứ gì đó?" Lâm Mị buồn cười nói, "Trong viện này của ta thì có thứ gì? Ta thế nhưng nghèo hai bàn tay trắng."

Lâm Y Hân vung khăn tay trong tay một chút, lắc lắc đầu, ý nghĩa sâu xa nói: "Không phải chứ? Tam muội, trong tay ngươi thế nhưng có không ít bạc. Mấy tỷ muội chúng ta, liền ngươi có tiền nhất."

"Không nói ngân phiếu, liền nói thất vương gia tặng gì đó, cũng có thật nhiều đi? Tùy tiện tặng một ít cho tứ muội, cũng là tâm ý của người làm tỷ tỷ như ngươi." Trong mắt Lâm Y Hân mang tiểu ý chế nhạo, "Ngươi một chút cũng không tặng... Tam muội, ngươi có phải là bắt mần tứ muội tìm được một vị lang quân như ý như thế hay không a?"edit: voi còi

"Cái kia là lang quân như ý?" Lâm Mị nhủ mày cười khê, dùng ánh mắt dò hỏi Lâm Thiến Khanh.

Lâm Thiến Khanh hai má hơi phỉm hồng, muốn phản bác, lại bị Lâm Y Hân giành trước: "Còn không phải là lang quân như ý thôi. Nhìn nhìn, lúc này lại đưa tới một ít trang sức thanh lịch tinh xảo cho tứ muội."

"Xem ra còn thật là lang quân như ý a." Lâm Mị cười thuận miệng ứng một câu, thế nhưng ở Lâm Y Hân xem ra, Lâm Mị đây là ghen tỵ.

"Đúng rồi, ít nhiều tam muội tác thành a." Lâm Y Hân khoa trương cười, "Đúng rồi, tam muội, ngươi rốt cuộc lấy chút gì ra cho tứ muội thêm trang a?"

"Thêm trang?" Lâm Mị cười, hỏi, "Trong tay ta là có ngân phiếu, nhưng mà đó là ta phục vụ quên mình đổi lấy. Tứ muội nếu như không chê xui, ta tự nhiên có thể dâng lên."

Vừa nhắc tới nguồn gốc của những ngân phiếu đó, Lâm Thiến Khanh căng thẳng trong lòng, đầu vẩy được giống như trống bỏi: "Không, không cần tam tỷ cấp bạc."

"Ngươi thực sự không muốn?" Lâm Mị cười, mâu quang liễm diễm, bộ dáng dung quang tỏa sáng khiến Lâm Y Hân tức giận đến không được.

Rõ ràng bọn họ chiếm thượng phong, dựa vào cái gì Lâm Mị không khó chịu?

"Giữa tỷ muội nói bạc quá thương cảm tình. Không bằng tam muội tùy tiện tặng chút trang sức y phục bày biện gì đó cho tứ muội, đây cũng là cái niệm tưởng không phải sao?" Lâm Y Hân là không theo Lâm Mị ở đây ép ra ít đồ đến, thế không bỏ qua a.

"Nga, không có vấn đề a." Lâm Mị cười híp mắt nói, "Ta sẽ đi về, tìm ra, đưa qua cho ngươi a."

Nói xong, Lâm Mị xoay người rời đi.

"Nhị tỷ như vậy không tốt đi?" Lâm Thiến Khanh trong lời nói là có điểm oán quỷ, thế nhưng, khoe mắt lại mang theo một cổ sắc mặt vui mừng, mà lại trong miệng còn làm bộ khuyên Lâm Y Hân, "Tam tỷ không quá muốn cho ta thêm trang, coi như xong đi."

"Tại sao có thể quên đi đâu?" Lâm Y Hân che môi khẽ cười, "Nàng nhưng là tỷ tỷ của ngươi, không cho ngươi thêm trang không thể nào nói nổi."

"Vốn ngươi là có thể gả cho Chu công tử, hiện tại bị ép gả cho tiểu hầu gia, tuy nói tiểu hầu gia cũng là lương phối, thế nhưng trong lòng ngươi từng còn là không thoải mái quá. Nàng cho ngươi thêm trang a, xem như là cho ngươi bồi tội." Lâm Y Hân nói phải là lẽ thẳng khí hùng.

"Được rồi, vậy ta liền nhận lấy tam tỷ gì đó." Lâm Thiến Khanh ngại ngừng cười, hiểu biết ý người nói, "Ta sẽ không trách tội tam tỷ. Đều là tỷ muội, nào có nhiều tính toán như vậy đâu."

"Đúng rồi." Lâm Y Hân hài lòng gật đầu.

Chỉ cần Lâm Mị không thoải mái, nàng liền vui vẻ.

Vốn dĩ nàng trôi qua ngày cũng tốt, đều là Lâm Mị đột nhiên nhô ra, chọc cho mẫu thân không vui. Liên lụy nàng ở trước mặt mẫu thân cung cung muốn dè dặt cẩn thận, cũng không dám thở mạnh.

Trong phòng Lâm Mị, Tú Nhi kinh ngạc nhìn đồ trên bàn, kinh hô: "Tiểu thư, ngài đây là..."

"Cho Lâm Thiến Khanh thêm trang." Lâm Mị vuốt cằm của mình, hài lòng gật đầu, "Đi, đưa qua."

"Thế nhưng, tiểu thư, vật này quý trọng như vậy, làm sao có thể cho người ngoài?" Châu Nhi không vui: "Liền nàng cũng phôi a?"

Lâm Mị vươn tay, bấm tay bắn ra: "Chính là bởi vì là đồ tốt, mới muốn đưa ra thêm trang đâu!"

Tú Nhi nhưng là không có hỏi nhiều cái gì, trực tiếp đem mọi thứ thu thập tốt, mang lên, đưa đi viện của Lâm Thiến Khanh.

Lâm Mị híp ánh mắt, khẽ cười.

Thật không biết, Lâm Thiến Khanh chịu được phần lễ vật thêm trang này hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chịu thua

Edit: voi còi

Kỷ ma ma đem chuyện đã xảy ra trong viện, một năm một mười tất cả đều bẩm báo cho Triệu thị, cười ha hả nói: "Nhị tiểu thư trái lại có ý, hướng về phu nhân ngài đầu."

"Nàng a, bên cạnh bản lĩnh không có, thế nhưng nhìn mặt đoán ý trái lại thành thạo." Triệu thị về phạt châu không nhanh không chậm nói, "Như vậy cũng tốt, biết ai mới là người có thể làm chủ, đỡ phải tìm phiền toái cho mình."

"Phu nhân, lão gia đã trở về." Tiểu nha hoàn lập tức vào cửa bẩm báo.edit: voi còi

Triệu thị đứng dậy: "Đi, đi vấn an lão gia."

Nói xong, Triệu thị mang theo Kỷ ma ma đi thư phòng của Lâm Bác Nguyên, chỉ là còn chưa tới thư phòng, ở trong sân lại đụng phải ông ta.

"Lão gia." Triệu thị hành lễ.

"Ừ." Lâm Bác Nguyên thuận miệng có lẽ một câu, liền muốn xoay người rời đi.

Triệu thị tìm chuyện để nói, muốn dẫn vào lời của nàng: "Lão gia về mặt vui vẻ, thế nhưng có chuyện gì vui?"

"Thất vương gia tiêu diệt lập công, bệ hạ thế nhưng long tâm đại duyệt a." Lâm Bác Nguyên cười híp mắt nói, "Đây cũng không phải thiên đại hi sự sao?"

"Đúng! Đây thật là một chuyện tốt." Triệu thị chấp tay hành lễ, làm dáng bái phạt, "Để những thứ ấy không quá nhiều bách tính, vạn hạnh vạn hạnh."

"Vậy thất vương gia đã trở về, có phải Mị nhi cũng đã trở về hay không?" Triệu thị nhớ ra cái gì đó, lúc này mới hỏi.

"Mị nhi không trở về?" Lâm Bác Nguyên nhíu mày hỏi.

"Thiếp thân không biết a." Triệu thị mờ mịt lắc đầu, quay đầu hỏi Kỷ ma ma, "Tam tiểu thư trở về chưa?"

Kỷ ma ma là muốn nói lại thôi, lấp bắp một lát, mới khó khăn nói: "Phu nhân, tam tiểu thư hôm qua liền đã trở về."

"Ồi, trở về liền trở về, người áp a áp ứng như thế làm cái gì?" Triệu thị vung tay một cái, chỉ trích nói.edit: voi còi

Kỷ ma ma nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Nô tỳ không phải sợ lão gia phu nhân tức giận sao. Tam tiểu thư hôm qua liền hỏi phủ, cũng không có đến xem lão gia cùng phu nhân."

"Câm miệng!" Triệu thị quát lớn một tiếng "Cắt ngang" lời của Kỷ ma ma lời, "Lần này Mị nhi cùng thất vương gia cùng đi tiêu diệt, tất nhiên là cực kỳ mệt mỏi. Sau khi trở về trước đi nghỉ ngơi cũng là bình thường, lão gia, ngài cũng đừng tức giận Mị nhi."

Sắc mặt vui mừng trên mặt Lâm Bác Nguyên trong nháy mắt liền biến mất không thấy, quát lớn nói: "Các người đi về trước."

Nói xong, đi nhanh rời đi, hướng viện Lâm Mị đi đến.

Kỷ ma ma nhỏ giọng ở bên tai Triệu thị nhỏ tiếng: "Phu nhân, cái này tiểu tiện bại hoại kia nên xui xẻo."

Triệu thị hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm phương hướng Lâm Bác Nguyên rời đi: "Kỷ ma ma, nhìn thấy không? Vốn có lão gia cũng là muốn muốn đi viện của Lâm Mị trước. Nàng đáp lên thất vương gia, khiến lão gia đều đối với nàng bằng con mắt khác."

Kỷ ma ma nhìn thấy Triệu thị nổi giận, vội vàng khuyên nhủ: "Phu nhân, ngài tới không phải rất đúng lúc sao? Vừa lúc khiến lão gia sửa lại chủ ý."

"Nói cũng đúng." Triệu thị bên môi nổi lên nụ cười đắc ý mưu kế thực hiện được, "Lão gia muốn đi cùng Lâm Mị biểu diễn tình phụ tử, cái này, lão gia đi qua, chỉ sợ là muốn dạy nàng cái gì gọi quy củ."

Ra cửa về nhà, vậy mà cũng không biết muốn trước tiên tới thỉnh an phụ mẫu, thật là phản nàng.

Hạ cửu lưu sinh tiện chủng chính là tiện chủng, không quy củ đồ chơi.

Lâm Bác Nguyên bỗng nhiên đá cửa viện của Lâm Mị, nghe thấy động tĩnh Thạch Đầu bỗng nhiên nhảy lên qua đây, giống như một cái tháp sắt ngăn chặn cửa, nhìn chăm chăm Lâm Bác Nguyên.

"Tránh ra!" Lâm Bác Nguyên vốn có liền một bụng khí, nhìn thấy Thạch Đầu như vậy, tức giận đến ngày càng ngoan.

Thạch Đầu không nói lời nào, không nhúc nhích.

"Thạch Đầu, làm sao vậy?" Châu Nhi nghe thấy động tĩnh, đi ra, nhìn thấy Lâm Bác Nguyên bị ngăn ở ngoài cửa, rất nhát gan hỏi một câu, "Lão gia, ngài thế nhưng tìm tiểu thư có việc? Để nô tỳ đi trước thông báo một tiếng."

Lâm Bác Nguyên càng tức giận a, hẳn thân là chủ của một nhà, muốn gặp nữ nhi của mình còn muốn chờ nha hoàn đi trước thông báo?

An Viễn hậu phủ này rốt cuộc là ai làm chủ?

"Tránh ra! Chính ta đi vào!" Lâm Bác Nguyên nổi giận nói.

Thạch Đầu liền tựa như không có nghe thấy, đem viện môn gát gao ngăn chặn.

"Người làm phản!" Lâm Bác Nguyên lửa giận bốc lên, "Người đến a, bắt hắn cho ta kéo xuống!"

Không cho người này một điểm giáo huấn, hẳn cũng không biết An Viễn hậu phủ này ai mới là người làm chủ!

"Ai dám?" Lâm Mị lạnh lùng quát lớn, mặt sương lạnh từ trong nhà đi ra.

Thạch Đầu vừa thấy, nghiêng người tránh ra. Thế nhưng cũng không có rời xa, rất sợ những người đó đối Lâm Mị bất lợi.

"Đây là thái độ người đối phụ thân?" Lâm Bác Nguyên giận dữ hỏi đạo.

"Phụ thân, ta đã sớm nói rõ viện này a, cũng không phải là tùy tiện người nào muốn vào đến là có thể vào." Lâm Mị cười khê đi tới bên cạnh cửa.

"Sao? Viện này của người thành thâm cung nội viện hay sao?" Lâm Bác Nguyên hừ lạnh, Lâm Mị này thực sự là thật không có quy củ.

"Con nhưng đều là vì mọi người suy nghĩ, sợ mọi người gặp chuyện không may." Lâm Mị nói cười híp mắt gọi Châu Nhi một tiếng, "Đi, lấy con gà đến."

"Vâng." Châu Nhi quay đầu đi phòng bếp nhỏ bắt tới một con gà trống mạnh khỏe, hướng cửa viện ném.

Gà trống vừa rồi còn ở trong tay Châu Nhi kịch liệt giãy giụa, vừa rơi xuống đất, đi chưa hai bước phù phù một chút mới ngã xuống đất, hai cái đùi co quắp mấy cái, lại cũng không có động tĩnh.

Lâm Bác Nguyên sợ đến đặng đặng đặng lui về phía sau vài bước, rời xa Lâm Mị viện môn, sắc mặt xanh đen, trán mạo đổ mồ hôi, nghiêm nghị chất vấn: "Đây là có chuyện gì?"

"Nga, cũng không có chuyện gì." Lâm Mị cười híp mắt nói, "Chẳng qua con thích thanh tĩnh, không muốn có loạn thất bát tao gì đó tới quấy rầy con, cho nên, liền ở chung quanh rải một ít độc dược."

"Phụ thân, Thạch Đầu không cho ngài tiến vào, đó là vì tốt cho ngài. Ngài cũng không muốn trách oan người tốt a." Lâm Mị cười đến là ánh nắng xán lạn, Lâm Bác Nguyên lại là mặt hắc như đáy nồi.

"Người, người..." Lâm Bác Nguyên bị trước mắt một màn dọa tới, ngắc ngắc ngứ ngứ hỏi, "Người ở trong phủ làm ra nấy thứ này làm gì?"

"Đã nói rồi, đồ phải gặp con muối quấy rối." Lâm Mị cười híp mắt nói, "Phụ thân cần loại dược trừ muối này không? Con cho ngài hai bao?"

Nói xong, Lâm Mị lại tương đương hiếu thuận bổ sung một câu: "Đương nhiên, phải cẩn thận, đừng để dính lên trên người của mình, nếu không nhưng là sẽ lập tức độc dậy thì vong."

Lâm Bác Nguyên mặt đều bị tức đen.

Đây là ở uy hiếp ông sao?

"Lâm Mị, An Viễn hậu phủ này không phải địa phương người tùy ý có thể làm càn!" Lâm Bác Nguyên nổi giận nói, vươn tay chỉ thẳng vào nàng, "Mau nhanh triệt hạ đi, nếu không, ta..."

"Nếu không phụ thân muốn thế nào đâu?" Lâm Mị chẳng hề để ý cười hỏi, "Tiến vào đánh ta?"

Vừa nói, ánh mắt Lâm Mị hình như vô ý đảo qua thi thể cứng ngắc của con gà trống kia, khiến trong lòng Lâm Bác Nguyên run lên, dâng lên ý muốn lui bước.

"Ở trong phủ lộng những thứ đồ ngỗ ngang này, người..." Lâm Bác Nguyên còn mạnh muốn duy trì uy nghiêm mình thân là nhất gia chi chủ, chi tiết, Lâm Mị là không sẽ cho ông ta cơ hội này.

"Con làm được chẳng qua là viện của chính con, nếu như không có người không được đồng ý xông vào, sẽ có chuyện gì?" Lâm Mị khiêu khích hỏi, "Hay là nói, phụ thân cảm thấy này An Viễn hậu phủ đã không dung được con? Nếu là như vậy, không có việc gì, hiện tại con có thể mang người chuyển ra."

"Châu Nhi, đi thu dọn đồ đạc, chúng ta dọn nhà!" Lâm Mị chẳng hề để ý phân phó.

"Hò nháo, ta lúc nào nói muốn người chuyển ra?" Lâm Bác Nguyên nhủ mày thấp quất một tiếng.

Thất vương gia tay cầm binh quyền, bây giờ vừa tiêu diệt thổ phi trở về lại đạt được bộ hạ trọng thưởng, bây giờ chính là thời gian cùng thất vương gia giao hảo, tại sao có thể đem thất vương gia nhìn trủng Lâm Mị đuổi ra phủ đâu?

Ông còn chưa có già hò đồ!

"Người đưa nhô này, tính tình cũng không biết thế nào biến thành phó bộ đáng này. Nói gió chính là mưa. Ta không phải là sợ người bị thứ này thương đến sao?" Thái độ của Lâm Bác Nguyên hòa hoãn không ít, một bộ từ phụ, quan tâm Lâm Mị.

"Được rồi, người cũng là mới vừa trở về, ở nhà nghỉ ngơi nhiều hai ngày. Mấy ngày nữa Tứ muội người liền muốn xuất giá." Sau khi Lâm Bác Nguyên dặn dò xong, xoa người ly khai.

Ông nhìn cửa viện của Lâm Mị đều cảm thấy hoảng, ai biết thuốc độc kia lúc nào sẽ bị dính vào, đó nhưng là sẽ muốn chết.

Chuyện Lâm Bác Nguyên nổi giận đùng đùng chạy đến viện của Lâm Mị, Khổng di nương thế nhưng biết, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Ai bảo Lâm Mị hôm qua trở về không biết đi thỉnh an lão gia phu nhân, cái này nhìn lão gia thế nào giáo huấn nàng."

"Nhưng mà, nàng coi như là thức thời, biết cho con tặng thêm trang qua đây." Khổng di nương đắc ý nhìn Tú Nhi vừa đưa đồ tới, quả nhiên là quý trọng a.

Lâm Mị đây là chịu thua đi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Xuất giá

Edit: voi còi

Hôm nay An Viễn hậu phủ giăng đèn kết hoa, người đến người đi.

Dán chữ hỷ đỏ thắm, trên cao treo tơ lụa đỏ thắm, Lâm Bác Nguyên vui sướng mời khách nhân, ở trong đám người qua lại không ngớt, thế nhưng một chút cũng không thấy vẻ mỗi một.

Lâm Thiến Khanh ngồi ở trong khuê phòng, mười ngón tay quần quýt đan xen. Bên cạnh thiếp thân nha hoàn vẻ mặt vui mừng khen ngợi: "Tiểu thư, ngài thực sự là thật đẹp."

"Nào có." Lâm Thiến Khanh e thẹn cúi đầu, nhẹ nhàng quất lớn nha hoàn.

Nói xong, mắt còn không an hướng ngoài phòng nhìn, nghe tiền viện tiếng người ồn ào ầm ĩ khẩn trương hỏi: "Người rất nhiều sao?"

"Đúng vậy, tiểu thư, nghe nói ngài thành thân a, thế nhưng tới không ít người a. Nghe nói trong triều thật nhiều đại thần quan viên huân quý thế gia cũng đều đến đâu." Nha hoàn cười híp mắt nói, tiểu thư nhà nàng thành thân quả nhiên là có mặt mũi a.

"Đều là bằng hữu ở trong triều của phụ thân." Lâm Thiến Khanh khiêm tốn nhỏ tiếng.

"Có lão gia mặt mũi, còn có cũng là bởi vì tiểu thư gả cho tiểu hầu gia của Bình Dương hầu phủ a." Nha hoàn cười híp mắt ca tụng, edit: voi còi

Lâm Thiến Khanh không nói gì thêm chỉ là mân môi khẽ cười, nàng cũng không nghĩ nhiều đường hoàng, thế nhưng, sự thực như vậy thôi.

Xem ra phu quân này nàng còn thật là chọn đúng rồi.

Huân quý thế gia đến chúc mừng khiến Lâm Bác Nguyên tiếp đón không xuể, ông vội đến mức chân không chạm đất, trán cũng thấy mồ hôi nóng, nhưng ông vẫn cười đến trên mặt vui sướng ngập tràn.

Chỉ là, bình thường đến nói hôm nay hẳn là đi chúc mừng địa phương là Bình Dương hầu phủ, dù sao cũng là Bình Dương hầu phủ thú thê.

Ông cùng với Bình Dương hầu cùng triều làm quan, lúc này, không phải hẳn là cũng phải đi Bình Dương hầu phủ sao?

Thế nhưng những người này đại bộ phận đều đi tới An Viễn hậu phủ của ông, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ địa vị của ông ở trong lòng những người đó thế nhưng so với Bình Dương hầu còn cao hơn. edit: voi còi

"An Viễn hậu, tiểu thư này ở bên trong viện, để nữ quyền của chúng ta đi nội viện nhìn nhìn tiểu thư đi."

Nghe thấy lại khách vừa nói như thế, Lâm Bác Nguyên vội vàng gật đầu: "Phải, phải, là hạ quan sơ sót. Ngươi đến a, mang các vị phu nhân tiểu thư đi nội viện, gặp tiểu thư đi."

Những nữ quyền đó theo nha hoàn hầu phu đi nội viện.

Nha hoàn của Lâm Thiển Khanh ra đến xem tình huống bên ngoài, thoáng cái nhìn thấy trước viện phần phật tiến vào thật nhiều người.

Một đám tất cả đều là cẩm y hoa phục khoác vàng mang bạc, vừa nhìn chính là phu nhân cùng tiểu thư huân quý thế gia đến đây chúc mừng.

Nha hoàn vội vàng nghênh đón, cười mỉm hành lễ: "Nô tỳ thấy qua các vị phu nhân tiểu thư. Lập tức liền muốn đến giờ lành, các vị nếu như nhìn tiểu thư nhà nô tì, xin nhanh lên một chút đi đến."

Nhiều người như vậy cùng nhau muốn gặp tứ tiểu thư nhà nàng, đó cũng là tứ tiểu thư có mặt mũi. Nếu không, những nữ quyền này hà tất tự mình qua đây, xem trước tân gả nương một chút đâu?

"Sắp đến giờ lành a."

"Đúng vậy." Bên cạnh một người dường như mới chú ý tới canh giờ.

"Chúng ta hiện tại đi qua không tốt đi?"

"Cũng không, đừng chậm trễ tân gả nương giờ lành."

"Đến cũng đã đến, cùng phu nhân hầu phu và tiểu thư khác trông thấy lễ đi."

Nha hoàn của Lâm Thiển Khanh tròn mắt há mồm ngốc nhìn những phu nhân tiểu thư tự cổ tự nói, sau đó, vậy mà khoái trá xoay người rời đi.

Vừa đi vừa nói: "Đúng rồi, Lâm tam tiểu thư ở nơi nào a? Chúng ta đi trông thấy Lâm tam tiểu thư."

Dẫn đường nha hoàn ngăn người, như thực chất nói: "Viện của Tam tiểu thư viện không cho người ngoài tiến vào..."

"Ôi, không có việc gì, chúng ta ở trong sân chờ một chút cũng tốt."

"Chính là, hôm nay là ngày tứ tiểu thư hầu phu xuất giá, tam tiểu thư tổng muốn ra viện của nàng đi?"

Đoàn người vô cùng náo nhiệt rời đi, đem nha hoàn của Lâm Thiển Khanh lẻ loi đứng ở tại chỗ, nàng ngẩn ngơ, thờ phỉ phỉ xoay người rời đi.

Về tới khuê phòng của Lâm Thiển Khanh, một bụng hỏa khí sau khi nhìn thấy Lâm Thiển Khanh khẩn trương lại e thẹn, tất cả đều sinh sôi nuột trở vào.

Tiểu thư nhà nàng lập tức liền muốn xuất giá, hà tất cấp tiểu thư ngọt ngào đâu?

"Bên ngoài nhiều người sao?" Lâm Thiển Khanh hai tay vô ý thức bắt an xoa xoa.

"Rất nhiều, tiểu thư." Nha hoàn cố gắng hoan cười nói, "Sắp đến giờ lành, tiểu thư, chúng ta chuẩn bị một chút."

Nha hoàn mới nói xong, bên ngoài bà tử liền chạy tiến vào: "Kiệu hoa của Bình Dương hầu phu lập tức tới ngay, mau, mời tiểu thư ra, bái biệt lão gia phu nhân rồi lên kiệu hoa."

Nha hoàn bà tử, đỡ Lâm Thiển Khanh mặc giá y đi ra ngoài.

Có người đã thông tri Lâm Bác Nguyên cùng với Triệu thị, bọn họ cũng ngồi ở nội viện chờ Lâm Thiển Khanh bái biệt.

Lâm Thiển Khanh đi ngang qua viện, nhìn thấy một bang huân quý thế gia phu nhân tiểu thư chờ ở trong đình, bước chân một trận, dừng lại.

"Tiểu thư, ngài đây là muốn làm gì? Kiệu hoa sắp tới." Bà tử không hiểu hỏi.

"Mọi người đều tới cho ta chúc mừng, ta cũng không thể không gọi một chút đi?" Lâm Thiển Khanh nói, liền hướng những phu nhân tiểu thư kia đi đến.

Nha hoàn vừa nghe, sắc mặt đại biến.

Những phu nhân tiểu thư này căn bản cũng không phải là hướng về phía tiểu thư tới a, hoàn toàn chính là vì bị đỡ tam tiểu thư! edit: voi còi

Chỉ là, nàng ngay cả cơ hội ngăn lại cũng không có, Lâm Thiển Khanh đã đi qua, cùng những người đó chào: "Đa tạ các vị đến đây, chiều đãi không chu

toàn, mong rằng rộng lượng."

Trong đình phu nhân tiểu thư chính đôi mắt trông mong chờ Lâm Mị, bị Lâm Thiên Khanh quấy nhiễu, tất cả đều sùng sốt một chút. Cũng may đều là người thông minh, lập tức kịp phản ứng cùng Lâm Thiên Khanh hàn huyên.

"Vốn có nghĩ đi nhìn xem tứ tiểu thư, không biết làm sao giờ lành sắp đến, không dám trễ nải tứ tiểu thư này mới không có đi qua."

"Tứ tiểu thư, ngài đây là muốn đi bái biệt cha mẹ đi? Chúng ta sẽ không làm lỡ người."

Mọi người sẵn sàng khiến Lâm Thiên Khanh trong lòng ấm lên, cảm kích gật đầu: "Đa tạ các vị, ta liền đi trước bái biệt song thân."

"Tốt, được rồi, tứ tiểu thư làm theo ý mình."

Nhìn thấy không có phát sinh bất luận cái gì như nhau, nha hoàn lúc này mới thở phào một cái, trong lòng thầm hô vạn hạnh, lúc này mới đỡ Lâm Thiên Khanh khuyên nhủ: "Tiểu thư, chúng ta đi nhanh đi."

"Được." Lâm Thiên Khanh xoay người rời đi, mới vừa muốn bước ra viện, đột nhiên nghe thấy phía sau náo nhiệt lên.

Vô ý thức quay đầu, nhìn thấy vừa rồi còn ở trong đình ngồi được đoan trang mọi người đồng loạt đứng dậy, ân cần ra đình gọi: "Tam tiểu thư."

"Lâm tam tiểu thư!"

Thần thái nhiệt tình kia, cùng với thái độ vừa rồi đối với nàng hoàn toàn bất đồng.

Lâm Thiên Khanh trong đầu linh quang chợt lóe, trong nháy mắt nghĩ thông suốt tất cả then chốt.

Tay kế tiếp dùng sức, chăm chú bắt được nha hoàn cánh tay, nha hoàn nhin đau không được hô một tiếng: "Tiểu thư!"

Lâm Thiên Khanh căn bản cũng không có để ý tới nha hoàn bị nắm đau, thì ngược lại nghiêm nghị chất vấn: "Bọn họ rốt cuộc là đến xem ta, còn là nhìn Lâm Mị?"

"Tiểu thư, hôm nay là ngài xuất giá đương nhiên là đến xem ngài." Nha hoàn cố nén đau đớn, vội vàng trả lời.

"Đến xem ta?" Lâm Thiên Khanh hừ lạnh một tiếng, "Ta xem bọn hần là muốn mượn cơ hội ta xuất giá tới kết bạn Lâm Mị đi?"

"Tiểu, tiểu thư..." Nha hoàn bị ngũ quan vận vẹo dữ tợn của Lâm Thiên Khanh sợ đến đều quên đau đớn, tiểu thư thế nào trở nên đáng sợ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Gây xích mích ly gián

Edit: voi còi

"Tứ muội, sao muội còn ở nơi này? Phụ thân mẫu thân chờ đâu." Lâm Y Hân tìm qua đây, thúc giục.

"Được, nhị tỷ, bây giờ muội đi qua đây." Lâm Thiên Khanh áp chế nuốt ngẹn ác khí kia xuống, dù sao nàng lập tức liền phải lập gia đình, cùng Lâm Mị tính toán cái gì đâu?

Làm lỡ đại sự của nàng, thật là cái được không bù đắp đủ cái mất.

"Ai, những người đó..." Lâm Y Hân cũng không là một người bót việc, nhìn thấy những phu nhân tiểu thư huân quý thế gia quây xung quanh, không ngừng tán thưởng Lâm Mị, kỳ quái hỏi, "Những người đó đây là đang làm gì?"

Khóe mắt dư quang liếc đến sắc mặt Lâm Thiên Khanh trầm xuống, Lâm Y Hân cười đem lời nói dẫn theo trở về: "Xem ra là muốn cùng tân nương muội tiếp lời lại sợ làm lỡ giờ lành đi? Thực sự là đáng tiếc, khiến Lâm Mị thừa cơ hội này đi lôi kéo làm quen. Tứ muội, muội thật đúng là rộng lượng."

Một phen nói, làm sắc mặt Lâm Thiên Khanh chuyển biến tốt lên, hừ nhẹ một tiếng nói: "Đi thôi, nhị tỷ. Chớ để phụ thân mẫu thân đợi lâu." edit: voi còi

Lâm Thiên Khanh vừa muốn xoay người, bên người Lâm Y Hân kinh hô một tiếng, làm cho nàng dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã.

"Nhị tỷ, làm sao vậy?" Lâm Thiên Khanh oán giận hỏi.

Nếu như té ngã, hi phục của nàng bị bắn thủng nhưng tương đương điểm xấu.

"Ta hình như nhìn thấy Chu công tử. Người kia là Chu công tử đi?" Ngón tay Lâm Y Hân chỉ một người ở trong góc viện.

Lâm Thiến Khanh ngẩng đầu thấy đến người kia nàng từng tâm tâm niệm niệm muốn gả cho, một trận ngẩn ngơ.

Vốn dĩ bọn họ có thể trở thành một đôi phu thê ân ái, thế nhưng bây giờ, lại...

Này đây sân vui mừng hồng sắc, bên tai hoan thanh tiểu ngữ, vừa rồi còn khiến Lâm Thiến Khanh tràn ngập chờ mong cùng e thẹn, lúc này, lại làm cho nàng cảm thấy đặc biệt châm chọc.

Nếu như không phải là bởi vì có lời nói của Lâm Mị, nàng làm gì còn gả người khác?

Nhìn thấy Chu Bảo Trạch trốn ở trong bóng tối, nhìn chung quanh tựa hồ là đang tìm cái gì.

Trong lòng Lâm Y Hân cười lạnh, trên mặt lại làm ra bộ dáng ân cần: "Chu công tử nhất định là tới thăm muội, ta đi gọi hắn qua đây."

"Ai, nhị tỷ..." Lâm Thiến Khanh muốn ngăn cản, đáng tiếc, Lâm Y Hân chạy quá nhanh, căn bản là gọi không được, hoặc là nói, Lâm Y Hân là quyết tâm muốn gọi Chu Bảo Trạch qua đây.edit: voi còi

Rất nhanh, Lâm Y Hân liền trở về, nhìn thấy Lâm Thiến Khanh đang nhìn về phía góc khuất, trong lòng càng châm biếm không ngớt.

Lâm Thiến Khanh vẫn còn không buông Chu Bảo Trạch a.

Trong miệng nói không cho nàng đi gọi Chu Bảo Trạch, này không, Chu Bảo Trạch thứ nhất, nàng cũng không phải hướng trong góc né tránh.

Còn là không muốn làm cho người ngoài nhìn thấy đâu.

Nếu là thật sự quang minh chính đại, hà tất trốn ở chỗ này?

Lâm Y Hân trong lòng oán thầm, trên mặt lại là một điểm biểu tình cũng không mang, cười híp mắt nói: "Các ngươi trước nói hai câu, chúng ta đi phía trước chờ các ngươi a."

Lâm Y Hân nói, kéo nha hoàn đang khó xử bước nhanh rời đi.

Lúc chỉ còn lại có hai người bọn họ, Lâm Thiến Khanh hơi cúi đầu, cảm giác hai má mình nóng như thiêu như đốt, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, thế nhưng, khi nhìn thấy Chu Bảo Trạch, nhưng lại không thể nào nói lên.edit: voi còi

"Chúc mừng" Chu Bảo Trạch nói hai chữ này, đem tất cả kiểu diễn trong lòng Lâm Thiến Khanh tất cả đều đánh tan, không thể tưởng tượng nổi ngẩn đầu, nhìn chằm chằm hắn.

"Chu công tử, chàng đang chúc mừng ta?" Lâm Thiến Khanh trừng lớn hai mắt, vạn vạn không nghĩ đến hai chữ này sẽ từ trong miệng Chu Bảo Trạch nói ra.

Hắn không phải là không chịu, tiếc nuối, tiếc hận... Hoặc là còn có cái khác cái gì, thế nhưng, cũng không phải là chúc mừng a.

Lâm Thiến Khanh nỗ lực đi tìm kiếm, muốn từ trên mặt Chu Bảo Trạch tìm ra một điểm lúng túng mà hắn cực lực che giấu.

Ít nhất làm cho nàng biết, hắn còn hoài niệm tình cảm trước đây của bọn họ.

Thế nhưng, một chút cũng không có.

Ngược lại có một loại cảm giác không yên lòng, tựa hồ là vội vã phải rời đi đi làm chuyện quan trọng gì vậy.

Lâm Thiến Khanh theo ánh mắt Chu Bảo Trạch nhìn sang, tâm thoảng cái liền triệt để lạnh.

Phương hướng bên kia là chỗ bọn người Lâm Mị, ở đây có thể nghe thấy thanh âm những người đó, còn có thân thiết gọi tên Lâm Mị. Nghĩ không biết chỗ đó có ai cũng không thể.

"Chu công tử là tới cho ta chúc mừng sao?" Lâm Thiến Khanh mặt chìm xuống, giọng điệu cũng cứng rắn.edit: voi còi

"Phải. Hôm nay không phải ngươi muốn xuất giá sao?" Chu Bảo Trạch rốt cục kéo một điểm tâm thần đến ứng phó Lâm Thiến Khanh.

Chỉ là thái độ có lệ này, làm cho trong lòng Lâm Thiến Khanh càng tức giận không ngớt, rên một tiếng, cùng nàng những ngày qua luôn thờ phụng giáo dưỡng hoàn toàn bất đồng, làm ra chuyện chính nàng xem thường nhất.

"Chu công tử nếu là muốn nhìn tam tỷ, liền đi xem đi. Nhưng mà, chuyện hoàng thượng, Chu công tử làm như thế. Chắc hẳn hiện tại tam tỷ còn không quá muốn nhìn thấy ngươi đi!"

Nàng không dễ chịu, người khác cũng không cần dễ chịu!

Nói xong, Lâm Thiển Khanh trọng trọng giẫm bước chân, rồi đi.

Phía trước cách đó không xa Lâm Y Hân chờ Lâm Thiển Khanh thờ phì phì đi đến, giả vờ kinh ngạc hỏi: "Nhanh như vậy liền nói xong?"

"Không thể làm lỡ giờ lành." Nói xong, Lâm Thiển Khanh rất nhanh vượt qua Lâm Y Hân rồi đi.

Lâm Y Hân trong lòng mừng thầm, xem ra, Lâm Thiển Khanh là bị chọc giận.

Lần này sợ rằng Lâm Thiển Khanh sẽ càng thêm hận Lâm Mị đi?

Sau này Lâm Thiển Khanh thành thiếu phu nhân Bình Dương hầu phủ, nếu như nắm giữ hầu phủ, vậy càng thêm có thể làm cho Lâm Mị không dễ chịu lắm.

Lâm Mị xui xẻo, mẫu thân liền vui vẻ. Mẫu thân hài lòng, cuộc sống của nàng liền dễ chịu.

Lâm Thiển Khanh tới trong phòng, bái biệt Lâm Bác Nguyên cùng Triệu thị, lại cùng trắc phi Lâm Ý Nghiên của Ngũ vương giắc ý chạy tới Lâm Y Hân bái biệt.

"Sao Mị nhi còn không đến?" Triệu thị nhíu mày.

"Mẫu thân, lúc nữ nhi trải qua viện, tam tỷ đang theo những phu nhân tiểu thư huân quý thế gia bắt chuyện, chỉ sợ là không kịp cùng nữ nhi nói lời chia tay." Lâm Thiển Khanh tức giận nói, "Nữ nhi sẽ không cùng tam tỷ nói lời chia tay."

"Như vậy sao được?" Lâm Bác Nguyên bắt mắt nói, "Mau, đi đem tam tiểu thư gọi tới."

"Phụ thân, tam tỷ thật vất vả có một cơ hội có thể cùng người bắt chuyện, chớ có bởi vì chút việc nhỏ này của nữ nhi làm lỡ cơ hội tam tỷ trèo cành cao! Nữ nhi không đợi, nếu không làm giờ lành sẽ không tốt." Lâm Thiển Khanh thờ phì phì, nói thẳng một mạch nói ra, không có nửa phần uyển chuyển.

Lâm Bác Nguyên nhíu mày, vừa mới muốn nói gì, liền bị Triệu thị cắt đứt: "Lão gia Thiển Khanh nói cũng có đạo lý, chớ có làm lỡ giờ lành, kiệu hoa cũng sắp tới."

"Được rồi. Không đợi." Lâm Bác Nguyên cuối cùng là thỏa hiệp, dù sao đây cũng là chuyện của bọn họ, người ngoài cũng không biết.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo, kiệu hoa là tới.

Tất cả mọi người đều chen chúc tại cửa xem náo nhiệt. Lâm Thiển Khanh lên kiệu hoa, phía trước dẫn tấu sáo và trống mở đường, phía sau nhưng là theo chân từng rương từng rương đồ cưới của Lâm Thiển Khanh.

Đội ngũ thật dài này thế nhưng làm cho bách tính nhìn thấy không ngừng hâm mộ.

Rốt cuộc là thiên kim hầu phủ, nhìn nhìn này đồ đồ cưới, thực sự là cảnh tượng a.

Ngồi ngay ngắn ở kiệu hoa trung Lâm Thiển Khanh len lén xốc lên khăn voan một góc, xuyên qua lác lư kiệu hoa rèm cửa sổ ra bên ngoài liếc trộm.

Nhìn thấy duyên nhai người, chính vẻ mặt hâm mộ đối hoa của nàng kiệu còn có của nàng đồ cưới chỉ trỏ, trong lòng liền cùng uống mật đường thủy tựa như, kia gọi một ngọt.

Chu Bảo Trạch nhớ Lâm Mị thì thế nào?

Nàng hiện tại phải giả thế nhưng là tiểu hầu gia của Bình Dương hầu phủ, há là một thương tịch có thể sánh bằng?

Nghĩ tới đây, Lâm Thiển Khanh đành trực sống lưng, nàng cuối cùng là đè ép Lâm Mị tức khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Vinh dự

Edit: voi còi

Kiều hoa đi đến Bình Dương hầu phủ, tiểu hầu gia Thạch Hường Minh qua đây đá cửa kiệu.

Do hi nương nâng, Lâm Thiển Khanh cảm lựa đồ không ngừng đi vào trong, đắp khăn voan đỏ, cũng phân không rõ phương hướng, chóng mặt tới bên trong.

Bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái, bị đưa vào động phòng.

Lại là một đồng lời cát tường nói xong, Lâm Thiển Khanh liền ngồi ngay ngắn ở trong tân phòng, chờ phu quân của nàng mời rượu xong trở về, lại đến uống ly rượu giao bôi.

Phía trước Bình Dương hầu mời tân khách lúc này thế nhưng đầy mặt hồng quang, trong triều đồng liêu trêu ghẹo: "Hầu gia, lần này tiểu hầu gia không chỉ là thú thê yêu, đồ cưới kia nhưng vẫn là tương đương đây a."

"Nhà ta nhi tức (con dâu) sâu thụ An Viễn hậu thương yêu, dĩ nhiên là nhiều cho nàng dẫn theo một ít đồ cưới qua đây." Bình Dương hầu nói đến đây, phân phó một câu, "Đừng quên đem đồ cưới của thiếu phu nhân tất cả đều đưa về trong kho của thiếu phu nhân, đợi đến ngày mai, lại để thiếu phu nhân kiểm tra rõ ràng."

Bình Dương hầu biểu lộ thái độ, đừng thấy Lâm Thiển Khanh đồ cưới không ít, bọn họ Bình Dương hầu phủ cũng là người quy củ, sẽ không động một chút đồ cưới của nhi tức.

Ma ma quản nội viện đương nhiên là lĩnh mệnh, đi kiểm kê rõ ràng mọi thứ, nhập kho.

Đồ cưới này cũng không thể ra lỗi lầm gì, không tra rõ, ngộ nhờ bên trong ra cái gì sai trái, Bình Dương hầu phủ nhưng sẽ phải mất mặt.edit: voi còi

Một lát sau, ma ma sắc mặt hoang mang từ trong viện chạy ra, chạy tới bên người Bình Dương hầu, giảm thấp xuống thanh âm nói: "Lão gia, bên trong của hồi môn của thiếu phu nhân, có một vật là ngọc ban."

"Cái gì?" Bình Dương hầu hoảng sợ, cũng không kịp gọi mọi người, vội vàng tiến vào nội viện đi tìm phu nhân của mình.

Lâm Thiển Khanh đang ngồi ngay ngắn ở trong tân phòng đột nhiên nghe thấy cửa phòng bị dùng sức mở, còn có chút kỳ quái, nhanh như vậy liền tiếp xong khách nhân?

"Lão gia phu nhân, thiếu gia..." Nha hoàn của hồi môn của Lâm Thiển Khanh vội vàng hành lễ, lời còn chưa nói hết, khăn voan của Lâm Thiển Khanh liền bị xốc lên.

Lâm Thiển Khanh mờ mịt nhìn nam tử xa lạ trước mắt, không có anh tuấn như Chu Bảo Trạch, ngũ quan chỉ là bình thường, nhưng thoạt nhìn rất là thành thật.

Cái này cũng phù hợp với miêu tả trên danh sách kia, có chút uất ức.edit: voi còi

Vốn là thời khắc ngọt ngào chờ mong lại thấp thỏm, sao có thể biến thành cái dạng này?

Lâm Thiển Khanh không hiểu nhìn Bình Dương hầu và phu nhân phía sau Thạch Hường Minh, vì sao công bà (cha mẹ chồng) của nàng lại đến tân phòng của nàng?

"Nàng, nàng..."

Thạch Hường Minh kỳ kỳ mếu mớ nửa ngày, cũng không nói đến một câu đầy đủ, Bình Dương hầu thế nhưng đợi không nhịn được, trực tiếp hỏi: "Thiển Khanh, trong đồ cưới cuat con có phải có hoa sen cá chép bằng ngọc hay không?"

Lâm Thiển Khanh vẻ mặt mờ mịt nhìn bọn họ, chậm rãi lắc đầu: "Phụ thân, tức phụ không biết ngài nói là cái gì."

Bình Dương hầu cũng không sốt ruột, mà là rất nhanh hình dung một chút: "Chính là dùng ngọc thạch năm màu điêu khắc mà thành, hoa sen cá chép trông rất sống động."

"A, có." Lâm Thiển Khanh lập tức nghĩ tới.

Vật này đúng là tương đương có giá trị.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngọc thạch kia giá trị xa xỉ, càng đừng nhắc tới chạm trở hết như vật còn sống.

"Đây là Tam tỷ cấp tức phụ thêm trang." Lâm Thiển Khanh sắc mặt đột nhiên biến đổi, lo lắng hỏi, "Chẳng lẽ vật kia có vấn đề?"

"Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề." Bình Dương hầu hài lòng cười lớn, "Kia thế nhưng nước khác tiến cống cho bệ hạ, bệ hạ ngự ban Thất vương gia."

"Ta liền nói tức phụ nhà chúng ta là phúc tinh, nhìn, thứ nhất là dẫn theo một kiện bảo vật như thế." Bình Dương hầu phu nhân cũng là vui vẻ ra mặt nói.

"Thiến Khanh a, vì phụ vẫn biết ngươi hiểu thuận, vậy ngự ban đó là tốt, thế nhưng, không phải hầu phủ chúng ta có thể cung phụng. Không bằng như vậy, hiện tại liền đem vật ngự ban kia bày ra đi, để tân khách quý lay một phen, sau đó sẽ đuổi về nương gia nhà con (nhà mẹ đẻ)." Bình Dương hầu cười híp mắt nói.

Thú vào cái tức phụ, còn mang theo một kiện vật ngự ban, có thể thấy Lâm gia đây là đối Lâm Thiến Khanh tương đương coi trọng.

Chẳng qua là, coi trọng về coi trọng, bọn họ kiên quyết không dám đem vật ngự ban kia lưu ở trong phủ.

Cho rằng mỗi người đều là Thất vương gia sao?

Vật ngự ban nghĩ tặng người sẽ đưa người?

Đó thế nhưng đối bộ hạ đại bất kính a.

Lâm Thiến Khanh trong lòng lộp bộp một chút, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Không đợi đến nàng mở miệng, Bình Dương hầu liền nói: "Đến, Thiến Khanh, con cùng Hường Minh cùng nhau chuẩn bị một chút, ta đã phái người ở phía trước bày xong hương án, lúc này liền đi bái tạ. Sau đó, chúng ta cùng nhau đưa trở lại An Viễn hậu phủ, cảm tạ Tam tỷ cuat con."

Quả nhiên, là chuyện không tốt.edit: voi còi

Lâm Thiến Khanh trong lòng tức giận, cường bài trừ một mặt cười, còn muốn cuối cùng giãy giụa một phen: "Phụ thân, hôm nay tân khách đến đây chúc mừng, như vậy lần qua lần lại mọi người không tốt lắm đâu?"

"Ai, đây như thế là lần qua lần lại đâu?" Bình Dương hầu không đồng ý nói, "Có thể nhìn thấy vật ngự ban, chính là thiên đại phúc phận."

"Được rồi, các con mau nhanh đi qua." Bình Dương hầu chân thật đáng tin phân phó xong, mang theo phu nhân của mình đi phía trước.

Sảnh trước đã bày hương án xong, khối ngọc được trạm trở tinh xảo kia được cung phụng phía trên. Tân khách vừa rồi còn huyên náo tất cả đều im tiếng, hâm mộ nhìn chằm ngọc kia, nhỏ giọng nghị luận.

Lâm Thiến Khanh cắn răng, rốt cuộc còn là theo chân phu quân của nàng đi ra.

Bình Dương hầu đem người, cùng nhau quỳ lạy. Sau đó đem chạm ngọc nhẹ chân nhẹ tay để vào trong hộp lót tơ lụa mềm phía trong, sai người cẩn thận từng li từng tí nâng lên, đoàn người hạo hạo đăng đăng đi đến An Viễn hậu phủ.

Những người này hoặc là đại thần đương triều, hoặc là huân quý thế gia, trong ngày thường không phải xe ngựa liền là cỗ kiệu, đâu ở trên đường đi bộ như vậy?

Chớ nói chi là phía trước còn có một đôi tân nhân mặc hi phục đồ thẩm, nếu như không làm cho sự chú ý của người khác, đó mới là thực sự thấy quý.

Trên đường bách tính đối với đội ngũ kỳ quái này chỉ trỏ, Bình Dương hầu thế nhưng mặt mày hồng hào bước đi, thất lưng vô cùng thẳng.

Có thể có đồ cưới như vậy đó cũng là vinh dự của Bình Dương hầu phủ bọn họ, tuy nói muốn đưa trở về, thế nhưng từng có, cũng đáng giá sau này khoe khoang.

Lâm Thiến Khanh cúi đầu bước nhỏ đi theo, nàng thật là hận không thể giấu ở trong đám người, không nên bị người nhìn thấy.edit: voi còi

Không biết làm sao, nàng làm tân nương, lại là chủ nhân của "đồ cưới tốt" này, Bình Dương hầu còn cố ý lôi nàng ra, làm cho nàng đi tuốt ở đằng trước.

Ném chết người!

An Viễn hậu phủ nhận được tin tức, Lâm Bác Nguyên sợ đến vội vàng ra nghênh tiếp: "Bình Dương hầu, ông đây là..."

"Ha ha..." Bình Dương hầu chưa nói trước cười, "Thông gia a, các ngươì cũng thật là quá khách khí. Còn cho Thiến Khanh chuẩn bị một phần quý trọng thêm trang như thế."

"Hả?" Lâm Bác Nguyên là tức khắc vụ thủy, đây là cái gì cùng cái gì?

"Biết các ngươì nhìn trúng Thiến Khanh, cũng hài lòng nhĩ từ nhà ta, xem trọng bọn họ hôn sự. Phần này tình ý chúng ta lĩnh, thế nhưng này ngự ban vật, hay là muốn hoàn trả tới." Bình Dương hầu cười đến kia gọi một hài lòng.

"Vật ngự ban vật? Tam tỷ tặng cho con?" Lâm Bác Nguyên rốt cuộc là không ngốc, lập tức kịp phản ứng toàn bộ An Viễn hậu phủ có thể lấy ra vật ngự ban cũng cũng chỉ có Lâm Mị.

"Đúng vậy." Lâm Thiến Khanh tiến lên, chát thanh đáp.

Liền vì vì vật này, làm cho nàng ở ngày xuất tân hôn xuất đầu lộ diện đi bộ trở về.

Lâm Mị, nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cao hứng là được

“Vậy các người đây là...” Lâm Bác Nguyên có chút kinh ngạc, không biết Bình Dương hầu phu trương lộng lớn như vậy làm gì.

“Thông gia, vật ngự ban kia ta sao dám lưu lại? Đương nhiên là cung trả lại.” Bình Dương hầu cười nói.

Lúc này Lâm Bác Nguyên mới bỗng nhiên nhớ ra, bệ hạ ngự ban chỉ có thể phóng ở trong phủ thờ phụng, nào có đạo lý tùy tiện tặng người?

Chỉ là mới vừa rồi bị tình hình đột phát làm bối rối, mới không kịp phản ứng.

“Đến, đến, mau nhanh mời vào.” Lâm Bác Nguyên vội vàng nói, khiến tất cả mọi người đều tiến vào.

Đem bên gia quyến đại thần trong cũng nghe được động tĩnh, qua đây xem náo nhiệt.

Bình Dương hầu đem đồ vật cung kính giao cho An Viễn hậu, lúc này mới thở phào một cái. Hai bên lại hàn huyên nửa ngày, Bình Dương hầu cùng An Viễn hậu là cảm thấy đặc biệt có mặt mũi.

Chỉ là, nghe thanh âm người chung quanh ca tụng, Lâm Thiển Khanh chỉ cảm thấy từng chữ giống như kim châm vậy rất chói tai. Nhìn thấy những người đó hâm mộ tươi cười, giống như đồng lửa cháy phồng hai mắt của nàng.

Bình Dương hầu phu nhân cười nói: “Không biết tam tiểu thư có ở trong phủ, để chúng ta trước mặt nói câu cảm ơn cũng tốt.”

Bà bà (mẹ chồng) của mình còn muốn cùng Lâm Mị nói cảm ơn?

Lâm Thiển Khanh không thể tưởng tượng nổi nhìn Bình Dương hầu phu nhân, vì sao nhi tức là nàng còn không được coi trọng nhiều bằng Lâm Mị?

“Tự nhiên ở.” Lâm Bác Nguyên cười đáp lời, quay đầu liếc mắt nhìn Triệu thị.

Triệu thị vội vàng sai nha hoàn đi mời Lâm Mị.

“Mấy người tỷ muội bọn họ trong ngày thường cảm tình rất tốt, này không, Thiển Khanh vừa gả, thế nhưng đem tỷ tỷ của nàng đau lòng không thôi.” Triệu thị cười nói, “Không hề nghĩ ngại liền đem ngự ban gì đó cấp Thiển Khanh làm thêm trang.”

Lâm Bác Nguyên hài lòng nhìn Triệu thị, lời này nói rất hay.

Vật phẩm Ngự ban làm sao có thể tùy tiện tặng người?

Một câu tỷ muội tình thâm liền đem sự kiện kia nhẹ nhàng trôi qua, cũng sẽ không liên lụy đến An Viễn hậu phủ bọn họ.

“Cũng không, cô nương mọi nhà, chính là cảm tình nặng. Cái gì a, cũng không bằng tình cảm giữa bọn họ tỷ muội.” Bình Dương hầu phu nhân tiếp lời nói.

Bọn họ là thông gia, đương nhiên là có họa cùng chịu có phúc cùng hưởng.

Đem chuyện mang vật ngự ban tặng ra ngoài, xem như là tỷ muội tình thâm thì tốt rồi.

Để mọi người chỉ nhớ kỹ tình tỷ muội, quên một chuyện kia, là được rồi.

Nhìn thấy mẫu thân còn có bà bà tất cả đều đứng về phía Lâm Mị, Lâm Thiển Khanh cắn đến chính mình cắn bản đều phát đau.

“Nhìn xem, nói người người đã đến.” Triệu thị cười vẫy vẫy tay về phía cửa đối diện, gọi, “Mị nhi, đến đây.”

Lâm Mị nhìn thấy nhiều người như vậy liền thấy đầu đau từng đợt.

Những chỗ nhiều người liền dễ có bị người lây, ai biết lúc nào sẽ biến thành tang thi?

Lâm Mị tương đương bức bối nhìn những người đó, vừa ở bên trong viện thật vất vả và thoát khỏi những phu nhân tiểu thư lú lú kia, hiện tại lại muốn làm gì?

“Chuyện gì?” Lâm Mị nhú mày hỏi.

“Đưa nhỏ này con xem con kia, vật ngự ban, sao có thể mang ra cho muối muối thêm trang? Biết các con cảm tình tôys, thế nhưng cũng không nên lấy ra thứ này a.” Triệu thị trực tiếp xem nhẹ không kiên nhẫn trong lời nói của Lâm Mị, bùng lên phong phạm từ mồm, mặt mũi hiền lành cười nói.

Lâm Mị liếc liếc mắt một cái, chạm ngọc kia bị thận trọng lại thận trọng dọn xong, cười lạnh một tiếng: “Không phải là nhị tỷ muốn con cấp tứ muối thêm trang thôi. Mẩu thân cũng biết, viện kia của con, trong ngày thường đến phân lệ cũng lấy không đủ, đâu có tiền dư mà đi làm thêm trang?”

“Lần trước thử thuốc giúp Thất vương gia, phục vụ quên mình đổi lấy ít bạc. Nhị tỷ ghét bỏ bạc kia xui. Con không có cách nào, chỉ có thể dùng vật này đến để thêm trang.” Lâm Mị vừa nói xong, toàn bộ trong đại sảnh là lặng ngắt như tờ.

Bầu không khí vừa rồi còn vui sướng náo nhiệt trong nháy mắt xuống đến băng điểm.

Cái gì tỷ muối tình thâm?

Vừa rồi Lâm Bác Nguyên cùng Triệu thị có bao nhiêu giả tạo cảnh thái bình, bọn hắn bây giờ trên mặt thì có nhiều đau.

“Làm sao vậy? Ta tặng thứ này thêm trang muối không thích?” Lâm Mị liền giống như không nhận thấy được bầu không khí xung quanh khác thường, kỳ quái hỏi Lâm Thiển Khanh, “Ngày đó lúc đưa qua, không phải muối rất thích sao?”

“Theo nha hoàn của ta nói, muối thế nhưng yêu thích không buông tay a.” Lâm Mị nhún vai, bắt đầu đi thờ dài một tiếng, “Sao muối lại có thể thay đổi thất thường như thế đâu?”

Đối mặt với Lâm Mị chỉ trích, Lâm Thiển Khanh đã là nhện đã lâu cũng nhện không được nữa, trực tiếp chất vấn: “Tam tỷ, tại sao tỷ muốn đem vật ngự ban này đưa cho muối làm thêm trang? Chẳng lẽ tỷ không biết cái này là đồi bệ hạ bắt kính sao?”

“Tỷ muốn để phụ thân bởi vì tỷ không hiểu quy củ, đã bị trách phạt sao? Muốn phụ gia (nhà chồng) của muối cũng không duyên cớ bị tỷ liên lụy sao?” Lâm Thiển Khanh hiện ngang lăm liết chất vấn, Bình Dương hầu nghe được thiếu chút nữa không đánh một cái tát qua.

Vốn có sự tình bọn họ đã dùng phương pháp đặc biệt để che dấu đi, mọi người ha ha cười, coi như cái gì cũng không có phát sinh.

Hai bên thông gia còn đều là cảm tình rất tốt, đây không phải là chuyện tốt sao?

Lâm Thiển Khanh cứ một hai phải đem lớp giấy ở cửa sổ kia xé rách làm cái gì?

Loại chuyện chuyển giao vật ngự ban này, bệ hạ không truy cứu đương nhiên là chuyện gì cũng không có. Nếu như nghiêm túc truy cứu tới, thế nhưng sẽ rất phiền phức.

Không phải nói, Lâm Thiển Khanh có tri thức hiểu lẽ nghĩa sao?

Tại sao lại là loại người không có đầu óc ánh mắt thiên cận như thế?

“Đồ của ta, ta muốn làm thế nào thì làm. Muối quản được sao?” Lâm Mị cười lạnh một tiếng, hỏi, “Thêm trang là ta tặng muối, nếu muối không muốn, ta sẽ thu hồi đi.”

Nói xong, Lâm Mị kêu một tiếng: “Tú Nhi, đi đem đồ vật thu. Dù gì cũng là đồ ngự ban, làm vỡ liền không đáng giá.”

Mọi người một trận không nói gì, vật ngự ban... Có thể sử dụng đáng giá không đáng giá đến so sánh sao?

Chẳng lẽ, Lâm Mị còn muốn đem cái chạm ngọc kia bán đi hay sao?

“Tam tỷ, sau này vật như vậy không muốn tùy tiện lấy ra, sẽ liên lụy đến thân nhân của mình.” Lâm Thiển Khanh thở dài một tiếng, “Hiểu chuyện” mà khuyên Lâm Mị.

“Đồ của ta, ta muốn đưa cho ai sẽ đưa cho ai, ai quản được?” Lâm Mị nhú mày, lạnh giọng nói.

Bộ dáng thô tục trắng tráo như vậy, khiến tân khách xung quanh đều ghé mắt vì cái này.

Lâm Mị này là điên rồi phải không?

Vật ngự ban, là có thể tùy tiện xử trí sao?

“Tam tỷ, tỷ còn thích nói đùa như thế.” Lâm Thiển Khanh bùng miệng cười, rất có thâm ý khác nói, “Nhìn tỷ mặc trên người này, trên đầu mang này, loại nào không giống như tỷ tỷ của mình? Chỉ sợ ngay cả đại tỷ cũng không quý trọng bằng trên người của tỷ đi.”

Người ngoài vừa nghe, bưng tỉnh nghĩ tới vừa rồi Lâm Mị đã nói, cái gì không cho nàng đủ phân lệ, cưỡng ép làm cho nàng thêm trang... Có phải cũng là Lâm Mị ở nói bậy hay không đâu?

Muốn biết An Viễn hậu phủ đại tiểu thư, thế nhưng là ngũ hoàng tử trác phi.

Kìa mặt, xác thực không như Lâm Mị.

Lâm Bác Nguyên sắc mặt hơi chậm, nhìn về phía Lâm Thiên Khanh ánh mắt nhu hòa rất nhiều.

Rốt cuộc là Thiên Khanh hiểu chuyện, biết không cấp An Viễn hậu phủ phá.

“Mị nhi lúc nào nói giỡn?” Thanh âm lạnh lùng khiến bầu không khí vừa hòa hoãn xuống trong nháy mắt đông lại, mọi người ngơ ngác nhìn Âu Ngạn Hạo mặt nạ sương lạnh mang theo một thân lạnh lùng, từ bên ngoài đi nhanh đi đến.

Ánh mắt đảo qua mọi người, những người đó toàn cũng không dám cùng ánh mắt lợi hại như kiếm của Âu Ngạn Hạo, tất cả đều kim lòng không đậu cúi đầu.

“Vật này là bản vương đưa cho Mị nhi, nàng đương nhiên là muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế nào!” Âu Ngạn Hạo bá đạo vung tay lên, thành thịch một tiếng, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chạm ngọc lại bị Âu Ngạn Hạo trực tiếp quăng xuống đất, vỡ vụn đầy đất.

“Coi như là đập nghe vang, người khác cũng không xen vào! Mị nhi cao hứng là được!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Phiên phúc

Lặng ngắt như tờ!

Yên tĩnh tới cực hạn!

Ngay cả thanh âm hô hấp đều bị phóng nhẹ đến nhỏ nhất.

Trong nháy mắt này, dường như ở đây một người cũng không có tựa như.

Mọi người tất cả đều ngây người.

Vậy ngự ban a!

Bệ hạ ân đức, sủng ái... Cứ như vậy bị đập vỡ?

Mọi người thấy Âu Ngạn Hạo liền giống như nhìn thấy quái vật vậy.

Biết Thất vương gia kiêu ngạo, thế nhưng, cũng không thể kiêu ngạo thành cái dạng này đi?

Coi như là quanh năm chinh chiến bên ngoài, cũng không thể không hiểu quy củ như vậy đi?

“Ngươi nha!” Đột nhiên một tiếng bạo a, trực tiếp phá vỡ quỹ dị vắng vẻ.

Lâm Mị ba bước biến thành hai bước vọt tới, điên cuồng hét lên với Âu Ngạn Hạo: “Ai khiến ngươi đập?”

Trong lòng mọi người kêu một tiếng, hay!

Bọn họ là giận mà không dám nói gì a.

Bệ hạ ngự ban vật, làm sao có thể nói đập liền đập?

Có còn một điểm quy củ hay không?

Rốt cuộc có đem bệ hạ để vào mắt hay không?

Mọi người tất cả đều đem hi vọng áp ở tại trên người Lâm Mị, liền muốn nhìn nàng bênh vực lẽ phải!

“Có biết cái này là bao nhiêu tiền hay không? Để ngươi đập như thế, ngươi bại bất bại gia?” Lâm Mị nổi giận dùm dùm chất vấn.

Mọi người mặc.

Vì sao bọn họ nghe thấy thanh âm trái tim của mình vỡ vụn a?

“Mị nhi, ta...” Âu Ngạn Hạo vừa rồi còn kiêu ngạo liền giống như tiểu hài tử phạm lỗi, rụt lui lại phía sau.

“Ngươi cái gì ngươi?” Lâm Mị không thể nhìn đồ vật bị đập hư nhất, thờ phỉ phỉ chất vấn, “Có biết này có thể đổi bao nhiêu tiền hay không, những tiền kia có thể mua bao nhiêu ăn?”

Âu Ngạn Hạo rốt cuộc là thông minh, rất nhanh bắt tới trọng điểm trong lời nói của Lâm Mị: “Mị nhi, này ngươi ban cho lấy đi ra bên ngoài cũng không có ai dám mua a!”

Lâm Mị mặt lập tức liền chìm xuống, không thể bán lấy tiền, lúc trước đưa cho nàng làm gì?

Rác rưởi chiếm địa phương!

“Nhưng mà, ta có thể mua!” Âu Ngạn Hạo rất nhanh nói, đầu óc không có một khắc kia so với lúc này càng thêm rõ ràng, “Ta hiện tại liền định giá, sau đó ngày mai đem ngân phiếu đưa tới cho nàng, nàng thấy có được không?”

Âm chuyển tình.

Lâm Mị hài lòng: “Được, này còn không sai biệt lắm.”

“Được rồi, không tức giận được không.” Âu Ngạn Hạo vừa thấy Lâm Mị biểu tình hòa hoãn xuống, vội vàng đỡ, “Không phải là một khối chạm ngọc bỏ đi sao? Trong cung không thiếu, quay đầu lại ta lại lấy cho nàng.”

Ngọc nát?

Lại lấy?

Mọi người một trận không nói gì, trong cung gì đó có thể tùy tiện lấy ra bên ngoài như vậy sao?

Đừng nói là trong cung, chính là đồ đạc của chung trong các gia đình, cũng không có tùy tiện như thế, được không?

Nhưng mà, lời này là từ trong miệng Âu Ngạn Hạo nói ra, mọi người không có cảm thấy hấn ở nói mạnh miệng. Dù sao chiến công bày ở nơi đó, coi như là nhìn ở mặt mũi những chiến công này, bệ hạ đối Thất vương gia cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nếu không, vì sao Âu Ngạn Hạo có thể kiêu ngạo như thế?

Đột nhiên, trong lòng mọi người dâng lên một loại hâm mộ.

Hâm mộ Lâm Mị vận khí tốt, vậy mà khiến Thất vương gia đối đãi đặc biệt với nàng như vậy.

Thật không biết Lâm Mị nàng kiếp trước đốt cao hương gì nga.

“Không muốn!” Lâm Mị lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Mọi người kỳ quái nhìn Lâm Mị, nàng trái lại đạo đức tốt a.

Chỉ tiếc Lâm Mị một câu nói triệt để đưa tam quan của bọn họ lại lần nữa đánh nát: “Lại không thể bán đổi tiền, phiền phức.”

Âu Ngạn Hạo cười to: “Nếu không như vậy, trong tay ta có một gian tửu lâu, nàng xem một chút nếu thích, liền cho nàng.”

“Thực sự?” Lâm Mị mắt phát sáng.

Tửu lâu, làm cơm, ăn ngon!

Tùy thời tùy chỗ có thể thuận tiện ăn ngon!

Cái này không tệ!

“Được.” Lâm Mị thông khoái đồng ý, một chút cũng không khách khí với Âu Ngạn Hạo.

Lâm Thiên Khanh xuy cười một tiếng, dùng khăn tay che đôi môi được đánh son đỏ tươi: “Tam tỷ, tỷ cũng thật có ý tứ muốn thu tửu lâu của Thất vương gia?”

“Vì sao không có ý tứ?” Lâm Mị kỳ quái hỏi Lâm Thiên Khanh, “Hắn tặng ta không phải sao?”

“Tặng tỷ tỷ liền nhận sao?” Lâm Thiển Khanh kinh ngạc hỏi, thật sâu thuyệt phục dưới sự da mặt dày của Lâm Mị.

“Tặng ta ta vì sao không thể muốn?” Lâm Mị không hiểu.

“Đạo lý không có công lao thì không nhận bổng lộc, tam tỷ chẳng lẽ không hiểu sao?” Hôm nay luân phiên kích thích, khiến Lâm Thiển Khanh cũng quên mất lúc này thân ở hoàn cảnh, quên nàng hẳn là một tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, càng quên mất nàng lúc này nên là một tân gả nương xấu hổ e thẹn.

“Vậy được rồi, ta từ bỏ.” Lâm Mị nhún vai, không để ý nói.

Lâm Mị từ bỏ, vấn đề là Âu Ngạn Hạo làm gì?

“Như vậy sao được? Bản vương nói tặng cho nàng, chính là tặng cho nàng.” Âu Ngạn Hạo nóng nảy, thật vất vả có thể có cơ hội cùng Mị nhi dính dáng nhiều hơn, làm sao hắn có thể bỏ qua.

“Không có công lao thì không nhận bổng lộc.” Lâm Mị lặp lại lời của Lâm Thiển Khanh.

Âu Ngạn Hạo cười lạnh một tiếng, hỏi: “Chẳng lẽ tính mạng của bản vương còn không quý trọng bằng một tửu lâu?”

“Lúc trước nếu như không có nàng tới thử thuốc, bản vương đã sớm chết!” Âu Ngạn Hạo ánh mắt lạnh lùng đảo qua Lâm Thiển Khanh, làm cho nàng sợ đến trong lòng run lên, vô ý thức rũ mắt né tránh ánh mắt sắc bén của Âu Ngạn Hạo.

“Cho nàng nàng cứ cầm.” Âu Ngạn Hạo cười lạnh một tiếng, “Ta xem ai dám nói tam đạo tứ (nói linh tinh), ăn no rừng mờ.”

Lâm Thiển Khanh cúi đầu, hai tay ở trong tay áo rộng lớn nắm chặt thành quyền, đồ kị dùng sức cắn răng, hàm răng đỏ cắn đau.

“Không muốn.” Lâm Mị không hề nghĩ ngợi mở miệng.

“Tại sao lại từ bỏ? Nàng đừng bởi vì buồn chán người nói hươu nói vượn, nàng sẽ không muốn.” Âu Ngạn Hạo nóng nảy, Lâm Thiển Khanh lăm mồm kia, thật là đáng chết!

“Nói hay không ta cũng không muốn, mới vừa rồi là ta suy nghĩ không chu toàn.” Lâm Mị nhún vai nói.

“Mị nhi...” Âu Ngạn Hạo nóng nảy, hiện tại nếu như hành hung Lâm Thiển Khanh một trận không biết có khả năng có thể làm cho Lâm Mị thay đổi chủ ý hay không. “Liền bởi vì Lâm Thiển Khanh nói vậy?”

Lâm Thiển Khanh tức hận nảy ra, Lâm Mị thực sự sẽ cho nàng ăn tội danh.

Quả nhiên là tiểu nhân!

“Thất vương gia, chẳng lẽ ta liền ăn ngay nói thật cũng không được sao?” Lâm Thiển Khanh là bất cứ giá nào, theo lý cố gắng.

Âu Ngạn Hạo nhíu mày, thật là một nha đầu không biết sống chết!

“Cùng nàng không quan hệ.” Lâm Mị khoát khoát tay.

“Vậy tại sao?” Âu Ngạn Hạo không hiểu.

“Lấy về cái tửu lâu còn muốn đi quản lý, quá phiền phức.” Lâm Mị nhíu mày.

Nàng muốn kiếm tiền, thế nhưng không thích phiền phức.

Lâm Mị vừa nói xong, mọi người khóe môi co quắp hai cái, tặng không cho nàng một tửu lâu, sau đó nàng còn ngại quản lý phiền phức?

Lâm Mị đây là ở đắc ý đi?

Đột nhiên cảm giác nàng như vậy đặc tạo hận!

Đáng tiếc, chuyện khiến mọi người cảm thấy bất bình còn ở phía sau.

“Không cần nàng quan tâm quản lý, người ở bên trong vẫn là những người đó. Buôn bán lời bạc đưa tới cho nàng. Nàng yên tâm, đều là bản vương thuê người, không có một cái nào dám cá gan trộm gian dùng mảnh lời. Nàng cứ ngồi ở nhà đếm tiền là được!” Âu Ngạn Hạo vội vàng ân cần nói.

Thì ra là chút chuyện như thế này, như vậy thì đơn giản a.

Lâm Mị chớp mắt một chút: “Như vậy, còn có thể tiếp thu.”

“A, nàng yên tâm đi. Tuyệt đối sẽ không khiến nàng bị phiền phức đến. Có chuyện gì, nói với ta, ta đi giải quyết!” Âu Ngạn Hạo đảm nhiệm nhiều việc

vỗ ngực bảo đảm.

Mọi người hận không thể đi tìm khối đậu hủ tức khắc đâm chết.

Đường đường Thất vương gia tặng ra tửu lâu, còn muốn tự mang tất cả tiểu nhị, thuần kiểm tiền sinh ý, Lâm Mị lại còn là cổ mà làm mới nhận lấy.

Nàng có thể không cần đắc ý như thế hay không?

Nhất đề cho bọn họ nhẫn chịu không nổi là, vì sao sau khi Lâm Mị nhận lấy, Thất vương gia vui vẻ như vậy?

Bọn họ không phải là uống rượu nhiều, xuất hiện ảo giác?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Không hiểu quy củ

Lâm Mị liếc mắt nhìn Lâm Bác Nguyên, hỏi: “Còn có việc sao? Không có việc gì con liền đi trở về.”

Lâm Bác Nguyên cũng không biết phải nói như thế nào, trận này vốn phải là tân khách tấn hoan, kết quả người vui ta vui mọi người cùng vui, cuối cùng làm sao làm được lúng túng như thế đâu?

Không đợi đến Lâm Bác Nguyên trả lời, Lâm Mị cũng không có kiên trì tiếp tục chờ, quay đầu rời đi.

“Tam tỷ, phụ thân mẫu thân còn có nhiều đại nhân đều ở trong này như vậy, tỷ cứ rời đi như vậy sao?” Lâm Thiên Khanh thở phì phì chất vấn.

Quá không hiểu quy củ.

Đối mặt với chất vấn của Lâm Thiên Khanh, Lâm Mị cười, mắt hoa đào quyền rũ cong thành vầng trăng non tươi đẹp, hỏi: “Bọn họ quyền cao chức trọng hơn so với Âu Ngạn Hạo?”

Một câu nói, khiến người ở chỗ này ngay cả rầm cũng không dám phóng.

Thất vương gia tay cầm bình quyền đứng ở chỗ này, hần còn vội vàng vội đỡ Lâm Mị như thế, ai dám nói với Lâm Mị một chữ không?

Đừng nói một chữ không, chỉ sợ là ngay cả cái sắc mặt không tốt cũng không dám có.

“Hần là khách nhân của ta, ta không nên đến chiêu đãi hắn?” Lâm Mị nhún mày cười hỏi, đem Lâm Thiên Khanh nói đến mặt đỏ tía tai, á khẩu không trả lời được.

“Ồ kìa, Tam muội, Tứ muội chẳng qua chính là quá đề ý muội thôi. Nghĩ sau này nàng gả ra, cơ hội gặp mặt liền thiếu, lúc này mới nghĩ muốn nói chuyện với muội nhiều hơn.” Lâm Y Hân vội vàng ra hòa giải, muốn nhân cơ hội biểu hiện một phen.

Chỉ tiếc, Lâm Mị sẽ cho nàng cơ hội này mới thật là thấy quý.

“Nhiều trò chuyện?” Lâm Mị cười khẩy nói: “Tại sao ta lại nhớ mười mấy năm qua, ta cùng tỷ muội trong nhà đã nói chuyện, một đôi tay là có thể đếm được đây. Viện tử của ta càng cho tới bây giờ sẽ không có người đặt chân quá, luyện tiếc? Đề ý?” edit: voi còi

Lâm Mị mâu quang lưu chuyển, như cười như không nhìn Lâm Y Hân sắc mặt lúng túng: “Nhị tỷ, tỷ thật sẽ mờ mắt nói mò.”

Sau một lúc thật to đánh mặt mũi của bọn họ, Lâm Mị xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Phản ứng của người của Lâm là cái gì, biểu tình như thế nào, cùng nàng có quan hệ gì sao?

Bên trong phòng rơi vào ngẩn ngai yên tĩnh, Lâm Bác Nguyên chỉ cảm thấy trên mặt mình hình như là bị người hung hăng quăng mấy bạt tai, nóng bừng đau.

Lần này ông mất mặt là ném quá độ.

Triệu thị đột nhiên mở miệng, phá vỡ phần lúng túng làm người ta khó chịu này: “Nha đầu Mị nhi này a, chính là cái tính tình ngang tàng. Nói năng chua ngoa lòng như đậu hủ, kỳ thực a, nàng là luyện tiếc muội muội của mình.”

“Tiểu cô nương a, tâm tư không dễ đoán a.” Bình Dương hầu phu nhân cũng cười mỉm tiếp lời, tốt xấu bọn họ cũng là thông gia, đương nhiên là muốn

cho nhau cấp bậc thêm.

Cũng may hai người bọn họ lời vừa nói, người khác cũng là theo bậc thang này xuống.

Mọi người cười cười nói nói, dường như vừa rồi cái gì ngoài ý muốn cũng không có phát sinh.

Lâm Y Hân kéo tay Lâm Thiển Khanh tới trong góc, thấp giọng nói: “Muốn khóc cũng phải nhịn, hôm nay là ngày đại hi của muội. Nhớ kỹ, sau này muội liền rời đi An Viễn hậu phủ, chậm rãi liền sẽ là chủ mẫu của Bình Dương hậu phủ.”

“Chờ muội ổn định phu quân của mình, chính mình có chỗ dựa vững chắc, cũng không nghĩ thế nào bắt chẹt nàng liền thế nào bắt chẹt.” Lâm Y Hân đem hạt giống cừu hận tiếp tục rót vào trong lòng Lâm Thiển Khanh, nhiều một phần cừu hận, Lâm Mị liền càng xui xẻo một ít.

“Ta biết, nhị tỷ.” Lâm Thiển Khanh hơi gật đầu, mắt đỏ đáp ứng.

Lâm Y Hân lại khuyên nàng mấy câu, sau đó liền đi tìm các tiểu thư quan lại khác, lúc này thế nhưng là thời gian tốt để nàng giao lưu bằng hữu tốt, thời gian không thể đều lãng phí ở trên người Lâm Thiển Khanh.

Một mình đợi ở trong góc Lâm Thiển Khanh cảm thấy ở đây khiến trong lòng nàng bị đè nén, quay đầu, thừa dịp không có người chú ý, đi trong viện.

Chậm rãi đi, vừa lúc nhìn thấy Lâm Mị đưa Âu Ngạn Hạo rời đi.

Âu Ngạn Hạo tựa hồ còn đang nói với Lâm Mị cái gì, Lâm Mị vừa mới bắt đầu còn có lệ ứng mấy tiếng, sau đó liền không nhận được, nâng tay lên, một cái tát vỗ vào trán của Âu Ngạn Hạo.

Lâm Thiển Khanh đảo hít một hơi khí lạnh, Lâm Mị đây là muốn chết đi?

Đâu nghĩ đến sự tình làm cho nàng càng thêm kinh ngạc ở phía sau đâu.

Âu Ngạn Hạo không chỉ không tức giận, hơn nữa còn kéo lại tay của Lâm Mị, về mặt quan tâm kiểm tra, nghe loáng thoáng truyền đến thanh âm, lại là đang hỏi Lâm Mị tay có đau hay không.

Lâm Thiển Khanh chân lão đảo một cái, may mắn bên cạnh có cái cây cho nàng đỡ mới không bị ngã sấp xuống, chỉ là sắc mặt của nàng khó coi.

Dựa vào cái gì Thất vương gia sủng Lâm Mị như thế?

Đối với thất vương gia như vậy, phản ứng của Lâm Mị vậy mà không phải cảm động đến thụ sủng nhược kinh, mà là rất nhanh rút tay về,....., cơ hồ là liền đánh mang đập đem Âu Ngạn Hạo đuổi ra.

Gia hỏa đáng ghét rốt cuộc đi rồi, Lâm Mị ngáp một cái, xoay người phải đi về.

Lâm Thiển Khanh này thành thân, một ngày đều là cãi nhau, liền ngủ trưa cũng không có cơ hội ngủ, nàng muốn về sớm một chút đi ngủ.

Mới xoay người đi vài bước, đột nhiên bị Lâm Thiển Khanh ngăn cản.

Lâm Mị nhíu mày, bước chân vừa chuyển, liền muốn đi vòng qua vương bản gì đó.

Đâu nghĩ đến, nàng đi phía trái, Lâm Thiển Khanh cũng đi phía trái, nàng hướng bên phải, Lâm Thiển Khanh cũng hướng bên phải.

Lâm Mị lúc này bạo phát tính tình a, trực tiếp đứng lại, cười khẩy nói: “Chưa từng nghe qua chó ngoan không cản đường sao? Ngươi ngay cả một con chó ngoan cũng không bằng sao?”

“Tam tỷ, rốt cuộc tỷ có một điểm cảm thấy thẹn tâm hay không, có xấu hổ hay không?” Lâm Thiển Khanh phản ứng đã quen Lâm Mị không giáo dưỡng rồi, nàng cũng quyết định dùng lời thô tục nhất qua lại đánh nàng.

Nói được quá ôn hòa, Lâm Mị căn bản cũng không biết hồi cải.

“Có hay không với ngươi có quan hệ gì?” Lâm Mị bị chọc cười, “Nói được liền giống như có với ngươi vậy.”

Lâm Thiển Khanh sắc mặt trong nháy mắt liền chìm xuống: “Tỷ là một cô nương chưa gả, luôn luôn cùng Thất vương gia pha trộn cùng một chỗ làm gì? Sau này tỷ làm sao còn có thể gả?”

“Sau này ta thế nào, phải dùng tới ngươi tới quản sao? Đừng quên, nếu không phải là bởi vì ta, ngươi chỉ có thể gả cho phu quân tốt mà mẫu thân tốt kia của ngươi chọn cho ngươi.” Lâm Mị nhìn Lâm Thiển Khanh sắc mặt khó coi không lưu tình chút nào nói tiếp.

“Cho một con chó một miếng ăn, người ta còn biết báo ân đâu. Ngươi bên này vừa mới ăn xong, trở mặt sẽ không nhận ngươi. Quả thật là cũng không bằng chó lợn.”

“Ta là vì tốt cho ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu!” Lâm Thiển Khanh tức giận đến ngực kịch liệt phập phồng, nàng liền chưa từng thấy qua gia hỏa

vô sỉ như vậy!

“Ngươi là người thế nào của ta a? Phải dùng tới ngươi tốt với ta? Lại nói, ngươi có cái gì đối tốt với ta? Ngươi có thể tìm một cái phụ quán có tiền anh tuấn bắt phạm cho ta sao, để ta cả đời áo cơm không lo?”

“Cái gì cũng đều cấp không được ta, liền thượng môi hạ môi vừa đụng, đánh danh nghĩa tốt với ta, khoa tay múa chân với cuộc sống của ta. Ngươi cho là ngươi là cái thứ gì? Thần tiên a? Muốn làm thần tiên không có vấn đề a. Trực tiếp đi tìm hòn đá tức khắc đâm chết, nhìn nhìn có thể thăng thiên hay không!”

“Ngươi, ngươi... Ngươi cố tình gây sự!” Lâm Thiên Khanh tức giận đến đều nhanh muốn khóc lên.

“Không thể hiểu được cản trở đường của ta, đến chỉ trích ta, ngươi không phải cố tình gây sự? A, đúng rồi, ngươi căn bản cũng không biết cái gì gọi lý.” Lâm Mị cười híp mắt nói, “Bởi vì ngươi vẫn luôn ở cố tình gây sự. Thật không biết ai cho ngươi mặt mũi lớn như vậy, làm cho ngươi cho là mình có thể tùy tiện chỉ huy cuộc sống của người khác.”

“Ta là vì tốt cho ngươi, ngươi đừng không biết phân biệt!” Lâm Thiên Khanh tức giận đến sắc mặt đỏ lên.

“Ta phải dùng tới ngươi sao? Ta hiện tại có tiền, có cửa hàng, ta nghĩ muốn cái gì Âu Ngạn Hạo liền đưa tới. Chờ lúc nào ngươi qua tốt hơn ta, lại đến “Tốt với ta” đi.” Lâm Mị cười, không nhanh không chậm nói.

“Nếu không, ta sẽ không cảm thấy ngươi đây là tốt với ta. Ngươi đây là đổ kị cuộc sống của ta, ngươi là cầu mà không được, cho nên, chỉ muốn đem ta kéo vào cuộc sống so với ngươi còn kém hơn.”

“Nhưng mà rất đáng tiếc a...” Lâm Mị nhìn sắc mặt Lâm Thiên Khanh mưa nắng thất thường, chắc chắn có tiếng lặc đầu: “Ta không phải đồ ngốc, ta mới sẽ không trúng bẫy của ngươi.”

“Nhiều từ ngữ tốt đẹp hơn nữa cũng che giấu không được tâm tính xấu xa của ngươi. Ta qua được hải lòng, không cần ngươi tới khoa tay múa chân.”

“Ngươi...”

“Dù cho ngươi lại khoa tay múa chân. Ta vẫn như trước trôi qua những ngày tháng tiêu dao của ta, ngươi còn muốn qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu.” Lâm Mị nói xong, cũng không quản Lâm Thiên Khanh đã tức giận đến sắp ngất rồi, vượt qua nàng ta, nghênh ngang rời đi.

Lâm Thiên Khanh tức giận đến ngực lớn thở hổn hển, cảm giác mình đều nhanh muốn thở không ra hơi.

Trước mắt một trận một trận biến thành màu đen, đột nhiên thân thể mềm nhũn, mắt thấy liền muốn té ngã xuống đất.

Hoảng loạn quơ hai tay, nghĩ phải bắt được chút gì, không biết làm sao, nơi này là đường nhỏ vắng vẻ, căn bản cũng không có cái gì có thể cho nàng mượn lực.

Lâm Thiên Khanh bất đắc dĩ chỉ có thể mặc cho thân thể của mình mềm đảo, thế nhưng, dự tưởng ở giữa đau đớn cũng không có đánh tới, thì ngược lại rơi vào một cái ôm ấp dày rộng.

Sau khi kinh hoàng qua đi, Lâm Thiên Khanh ngẩng đầu, mờ mịt lại ngoài ý muốn nhìn người trước mắt: “Chu công tử.”

“Cẩn thận.” Chu Bảo Trạch nhỏ tiếng, liền muốn buông tay ra.

“Chu công tử, ngươi vừa rồi đều đã nghe sao?” Lâm Thiên Khanh một phen trở tay cầm lấy bàn tay to của Chu Bảo Trạch.

Nàng muốn vạch trần khuôn mặt giả tạo của Lâm Mị, để Chu Bảo Trạch thấy rõ ràng, Lâm Mị căn bản là một tiện nhân vô sỉ, không đáng hắn tiếp tục cuồng đại trả giá.

“Nghe thấy.” Chu Bảo Trạch gật đầu.

Lâm Thiên Khanh trong lòng vui vẻ, đáng tiếc Chu Bảo Trạch hạ một câu nói, triệt để đem nàng đánh vào vực sâu không đáy: “Ngươi đúng là cố tình gây sự. Mị nhi muốn cuộc sống như thế nào với ngươi có quan hệ gì? Phải dùng tới ngươi tới khoa tay múa chân sao?”

“Chu công tử, chẳng lẽ liền bởi vì nàng lớn lên đẹp, ngươi có thể không phân biệt đúng sai như vậy sao?” Lâm Thiên Khanh tức giận đến không được, hoàn toàn không có đi được Chu Bảo Trạch lại là như vậy nông cạn người.

Hắn thật là làm cho nàng quá thất vọng rồi!

Chu Bảo Trạch giãy giụa một chút, nhieu mày hỏi: “Ngươi có thể trước đem tay ta buông ra sao?”

Lâm Thiên Khanh lúc này mới chú ý tới mình vẫn ở chặt cầm lấy Chu Bảo Trạch, vội vàng buông ra, lúng túng đứng qua một bên.

Chu Bảo Trạch vừa được đến tự do, xoay người liền muốn đi.

Chỉ là, Lâm Thiển Khanh có chút nhất quyết không tha chất vấn: “Chu công tử, chẳng lẽ ta nói đến chỗ đau của ngươi?”

Chu Bảo Trạch hừ lạnh một tiếng, chỉ trích nói: “Cửa hôn nhân này nếu không phải là có Mị nhi giúp ngươi, ngươi sao có thể gả vào Bình Dương hầu phủ? Vừa được người khác ân huệ, quay đầu lại liền vu hãm Lâm Thiển Khanh, ngươi thật là quá vô sỉ!” edit: voi còi

Bị chính người mà mình đề ý nhất không nể mặt quá lớn như vậy, Lâm Thiển Khanh thân thể lung lay, hoàn toàn chính là tiếp thu không được.

Hắn, hắn tại sao có thể nói năng như vậy?

Lâm Thiển Khanh chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Bảo Trạch bước đi xa, trong lòng hình như có chỗ nào bị xé rách vậy.

“Thiển Khanh, chúng ta đi trở về.” Lúc này Bình Dương hầu phu nhân từ phía sau đi tới, cười gọi Lâm Thiển Khanh.

Lâm Thiển Khanh vội vàng chỉnh lý tâm tình của mình một chút, cúi đầu yên lặng đi theo phía sau Bình Dương hầu phu nhân.

Lúc trở về, Lâm Bác Nguyên đương nhiên là sai kiện phu nâng cỗ kiệu đưa về.

Đội được về tới tân phòng đồ rực rỡ nhiệt của chính mình, Lâm Thiển Khanh thở phào một cái, nàng có cái gì thật khó chịu?

Nàng hiện tại đã lập gia đình, phu quân hàm hậu, công bà từ thiện, chỉ cần nàng tốt, đem công việc chung qua đây, vậy Bình Dương hầu phủ không phải là nàng đương gia sao?

Đến lúc đó, nàng gặp qua được tốt hơn so với Lâm Mị, khiến cho Lâm Mị hâm mộ chết đi!

Lâm Thiển Khanh nghĩ đến nơi này, len lén liếc mắt Thạch Hường Minh về mặt trung hậu thành thật một cái, nam nhân này sau này sẽ là phu quân của nàng.

Nghĩ tới đây, Lâm Thiển Khanh hai má có chút nóng lên, có chút ngượng ngùng.

Thạch Hường Minh đi tới, Lâm Thiển Khanh đầu cúi ngày càng thấp.

Tuy di nương đã nói với nàng đêm tân hôn sẽ phát sinh cái gì, thế nhưng... Tổng là có chút thấp thỏm cùng bất an.

Di nương nói, nàng nên vì phu quân cởi áo, thế nhưng, nàng làm như thế nào cho ra tới đây cảm thấy khó xử sự tình đâu?

Lâm Thiển Khanh bất an vặn ngón tay của mình, trong đầu ở kịch liệt giãy giụa, rốt cuộc nàng là động thủ hay không động thủ đâu?

Còn chưa có chờ Lâm Thiển Khanh nghĩ ra một đáp án, cảm bỗng nhiên bị nắm nâng lên, cùng Thạch Hường Minh mất đối mắt.

“Phu quân...” Lâm Thiển Khanh ngẩn người, chuyện gì xảy ra?

Cảm giác được trên cằm đau đớn, cái miệng đồ tươi của Lâm Thiển Khanh giờ lên, đáng thương kêu một tiếng: “Đau...”

“Quả nhiên là cái tao hóa!” Thạch Hường Minh con ngươi sắc đột nhiên phát ám, phát ra một cỗ hung tàn sắc lạnh, Lâm Thiển Khanh sợ đến trái tim co rút nhanh, đây là có chuyện gì?

Ba một cái tát, đem Lâm Thiển Khanh tát đến ở trên giường, đau đến nàng nước mắt trực tiếp liền chảy ra ngoài.

“Tại sao muốn đánh thiếp?” Lâm Thiển Khanh không hiểu hỏi.

“Vì sao? Ngươi cùng nam nhân kia câu kết làm bậy làm gì đó? Còn chết sống cầm lấy tay người ta không buông, còn lưu luyến. Sao? Vừa mới thành thân đã nghĩ hồng hạnh xuất tường?” Thạch Hường Minh vừa nói, một cái tát lại đánh qua. edit: voi còi

Đau đến Lâm Thiển Khanh một tiếng kêu thảm, mái tóc dài được búi cẩn thận trực tiếp bị đánh rối tung.

Biết phu quân của mình là hiểu lầm nàng, Lâm Thiển Khanh vội vàng giải thích: “Phu quân, sự tình không phải như chàng nghĩ. Là thiếp thân thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Chu công tử mới qua đây đỡ một phen...”

“Đỡ một phen, ngươi bắt hắn làm gì? Còn nói nhiều lời như thế làm gì? Ngươi không biết xấu hổ, chúng ta Bình Dương hầu phủ còn muốn mặt!” Thạch Hường Minh một phen bắt lấy tóc của Lâm Thiển Khanh, không chút nào để ý tới của nàng đau hô, trở tay cho nàng mấy bạt tai.

“Tiện phụ, đồ không biết xấu hổ!”

Lâm Thiển Khanh luôn luôn ở trong sự yêu thương của Khổng di nương lớn lên đâu chịu nổi ủy khuất này, đau đến mức nàng là không ngừng kêu gào.

Lâm Thiển Khanh càng kêu, Thạch Hường Minh đánh cho càng nặng, chỉ là, hắn không đánh mặt, mà là đang trên người của nàng không ngừng véo.

Giấy cũng giấy không ra, trốn lại trốn không xong, Lâm Thiển Khanh chỉ có thể thống khổ cầu xin, nói hết vô số lời hay.

Chỉ tiếc, Thạch Hường Minh căn bản là không ngừng, trên tay như trước hành hạ nàng cho hả giận, đến phát tiết tức giận của hắn.

Lâm Thiển Khanh khóc phải là hoa lê đẫm mưa, nữ tử mảnh mai như vậy khóc được thâm trầm như vậy, thật là làm cho tâm của nam nhân cũng mềm nhũn.

Không thấy đã từng, Chu Bảo Trạch liền thích phần mảnh mai này của Lâm Thiển Khanh sao?

Chẳng qua là, Lâm Thiển Khanh như vậy ở trong mắt Thạch Hường Minh, sẽ chỉ là kích phát tính tình thô bạo của hắn.

Xé kéo một chút, hi phục triệt để hóa thành vãi rách, nên hoa chúc đỏ rực chảy xuống một chút nhiệt lệ, bạn Lâm Thiển Khanh kêu thảm thiết, ánh nến nhẹ nhàng chớp chòn.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tự lập môn hộ

Edit: voi còi

Những lời này vừa ra, Lâm Mị mới phản ứng được, nàng đây là bị người đùa giỡn.

Cái nào không biết sống chết dám đùa giỡn nàng?

Lâm Mị còn không có động thủ, cầu móng vuốt đưa đến trước mặt nàng kia đột nhiên bị người bắt lại, nam nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết lợn.

Một giây sau liền bị người ném tới trên đường, một trận bị đánh một trận!

"Người của bản vương người cũng dám đùa giỡn? Chán sống!" Âu Ngạn Hạo quyền cước vô tình đánh.

Liền một điểm nội lực cũng không có dùng, chỉ dựa vào thô bạo đánh đắm nam nhân bi ối kia.

Nha, hắn còn chưa có đối Mị nhi làm cái gì đâu, tên hỗn đản này là nơi nào nhô ra, cũng dám đùa giỡn Mị nhi?

"Vương gia, vương gia..." Nhạc Thần vội vàng qua đây can ngăn, lại đánh tiếp liền tai nạn chết người.edit: voi còi

"Được rồi, Âu Ngạn Hạo." Lâm Mị cũng ở một bên chậm rì rì mở miệng.

Người vừa rồi Nhạc Thần ra sức đi kéo cũng kéo không nhúc nhích, vừa nghe đến lời của Lâm Mị, lập tức dừng tay.

Động tác nhanh nhẹn, giống như cầu cầu nghiêm chỉnh huấn luyện.

Nhạc Thần yên lặng nghiêng đầu, không đành lòng nhìn thẳng.

"Bên đường đùa giỡn cô nương, người là vô lại nơi nào nhô ra?" Âu Ngạn Hạo nổi giận nói: "Đánh chết người cũng không oan."

Nam nhân co rúc ở trên mặt đất chỉ có thể là nhỏ giọng ai ô, người chung quanh nhìn, có rất nhiều đặc biệt hả giận.

Nam nhân này khi nam bá nữ (khi dễ nam nhân, ức hiếp nữ nhân) không phải một ngày hai ngày, hôm nay xem như là đá tới thiết bản.

"Được rồi, quốc có quốc pháp, đưa hắn giao cho quan phủ thì tốt rồi." Lâm Mị khoát khoát tay nói.

Âu Ngạn Hạo gật đầu, nói với Nhạc Thần: "Đưa đi quan phủ."

Nhạc Thần lập tức đi làm, đoàn người nhìn thấy không có náo nhiệt để nhìn cũng liền tan đi.

Âu Ngạn Hạo quay đầu, cười híp mắt hỏi Lâm Mị: "Mị nhi, tới dùng cơm a? Tại sao không đi vào vậy?"

Trời biết vừa rồi khi mà Lâm Mị tựa ở cửa, ánh mặt trời ấm áp kia ôm lấy toàn thân nàng, mơ hồ cả người nhìn giống như là tiên tử từ trong tranh bước ra, nếu là có nam nhân nào mà không nhiều nhìn hai mắt a, đây tuyệt đối là người mù.

Lâm Mị giống như nhìn kẻ ngốc nhìn Âu Ngạn Hạo, dùng đầu hơi nghiêng nhìn từ lâu không còn một chỗ ngồi: "Ta tiến vào ngồi đâu?"

Âu Ngạn Hạo cười lên, tiện tay lôi kéo Lâm Mị, dắt nàng liền hướng trên lầu đi.

Mở cửa, nhà gian bố trí thoải mái, tương đương yên tĩnh.

Bên trong thu thập rất sạch sẽ, vừa nhìn chính là để lại cho quý khách sử dụng.

"Người ở nơi này có nhà gian?" Lâm Mị hỏi.

Có địa vị chính là tốt, nhà từ lâu này nổi tiếng như vậy cũng có vị trí. edit: voi còi

Âu Ngạn Hạo cười lên: "Sau này nhà gian này sẽ là của nàng, ta nếu như tới dùng cơm, có thể cùng đi với nàng hay không?"

Lâm Mị hơi nhíu mày, có ý gì?

Mây đẹp hơi nhăn lại, hình như trong mắt hoa đào nổi lên nhàn nhạt mờ mờ, rõ ràng là mắt hoa đào quyến rũ, lúc này lẫn lộn thuần túy như trẻ con, khiến Âu Ngạn Hạo tim đập đột nhiên gia tốc, thùng thùng thùng giống như muốn theo trong cổ họng nhảy ra vậy.

"Ta nói muốn cho nàng từ lâu chính là nhà này." Âu Ngạn Hạo thật vất vả đè nén xuống chính mình xúc động, tận lực ôn hòa nói.

Chỉ là ho khan một tiếng, xoay người, làm ra bộ dáng muốn mang theo Lâm Mị đi tham quan, đỡ phải làm cho nàng nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của hắn.

Không cần đi soi gương, Âu Ngạn Hạo chính mình liền biết ánh mắt của mình là cái gì.

Tuyệt đối giống như sói đối mặt ngày đối bụng vậy, dự đoán cũng có thể có màu xanh.

"Nhìn, bên này trực tiếp có thể nhìn thấy cảnh phố phường, thế nhưng cửa sổ tương đối dày, cách âm." Âu Ngạn Hạo giới thiệu, lúc trước nhà gian này bố trí đúng là hạ công phu đấy.

Lâm Mị dạo qua một vòng, hỏi: "Cái này tặng người người cũng không tiếc?"

"Tặng nàng thì có cái gì luyến tiếc?" Âu Ngạn Hạo quay đầu cười hỏi.

Đem hắn đưa cho nàng cũng được, chẳng qua là, hiện tại Âu Ngạn Hạo còn không dám nói, rất sợ dọa Lâm Mị.

Lâm Mị không có tiếp lời này, Âu Ngạn Hạo cũng không sốt ruột, không có lúc nào là thâm nhập đối tính cảm của nàng, sớm muộn có một ngày, Mị nhi sẽ nhận thấy được.

Trong lòng hơi có chút thất bại, thế nhưng Âu Ngạn Hạo rất nhanh lại bơm hơi tinh thần tới căn bản cũng không biết, vừa rồi Lâm Mị chưa có trả lời hắn, hoàn toàn là bởi vì sững sờ.

Ngay trong nháy mắt Âu Ngạn Hạo vừa quay đầu lại, cũng không biết là bởi vì nụ cười của hắn quá xán lạn hay là ánh nắng quá chói mắt, lòng của nàng cũng theo trong sáng một chút, có trong nháy mắt ngẩn ngơ.

Hoảng hốt xa lạ.

Cũng may, Âu Ngạn Hạo cũng không có quán quýt vấn đề gì, Lâm Mị cũng âm thầm thở phào một cái.

Vừa lúc đó, tiểu nhị gõ cửa, đến mang thức ăn lên.

"Mị nhi, đây đều là món ăn chiêu bài của từ lâu này, một hồi ăn xong cơm, lại gặp mặt chương quây cùng phòng thu chi." Âu Ngạn Hạo ân cần gấp thức ăn cho Lâm Mị.

Lâm Mị nhìn Âu Ngạn Hạo, cười lên, hỏi: "Người đối với ta tốt như vậy, vạn nhất ta cũng không có cách nào đối với người cũng tốt như vậy làm sao bây giờ?"

Nàng bây giờ còn vô pháp xác định tình cảm của mình, lần trước Âu Ngạn Hạo nói cái gì thích, sau khi trở về nàng nỗ lực suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không bắt được trọng điểm.

"Điều này căn bản là không cần nàng tới nghĩ." Âu Ngạn Hạo cười, "Nếu như, không thể để cho nàng thích ta, vậy chỉ có thể nói là ta vô năng."

Lâm Mị kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn hắn.

Quen biết thời gian dài như vậy, đột nhiên cảm thấy Âu Ngạn Hạo rất nam nhân a!

"Vậy mọi mắt mong chờ đi." Lâm Mị nhún vai, loại trạng thái nhẹ nhõm không cần nàng quán quýt này là nàng thích nhất.

Âu Ngạn Hạo cười, gấp thức ăn cho Lâm Mị ngày càng ân cần.

Đừng thấy Lâm Mị không có cụ thể tỏ vẻ, thế nhưng, đây đã là minh xác nói cho hần biết, hần vẫn còn có cơ hội.

Chỉ cần không cự tuyệt, đó chính là có hi vọng!

Âu Ngạn Hạo nhưng rất tỉnh!

Trong lòng đại sự làm xong, Âu Ngạn Hạo hôm nay khẩu vị mở rộng ra, hỏi: "Hôm nay nàng trên đường phố là làm gì? Mua đồ sao? Một lát nữa ta cùng nàng đi mua."

"Ừ, đi xem nhà ở." Lâm Mị gật đầu.

Loại kiến trúc cổ đại này nàng chưa quen thuộc, có người giúp đỡ quyết định cũng là tốt.

"Nàng muốn phòng ở làm gì?" Âu Ngạn Hạo kỳ quái hỏi.

"Chuyển ra, trong An Viễn hậu phủ quá loạn." Coi như là không người nào dám đặt chân vào viện của nàng, không có việc gì luôn có con ruồi ở cửa vo ve chuyển động, cũng đủ đáng ghét.

"Nàng muốn phòng ở còn dùng chính mình mua sao?" Âu Ngạn Hạo nói, "Nàng đừng quên, lần trước đi tiêu diệt, chuyện nàng giúp đỡ giải độc."

"Phụ hoàng nhất định là muốn phong thưởng, vừa lúc, một phần đổi thành tòa nhà được rồi." Âu Ngạn Hạo suy nghĩ một chút nói, "Nàng thấy thế nào?"

"Có thể đổi sao?" Lâm Mị kỳ quái nhìn Âu Ngạn Hạo, không có nghe nói hoàng thượng phong thưởng, còn có thể đổi. Đây cũng không phải tích phân đổi phần thưởng, còn có thể chọn chọn chọn.edit: voi còi

"Bảo ở trên người ta." Âu Ngạn Hạo vỗ bộ ngực bảo đảm

Đội được ăn xong bữa trưa, hai người nghỉ ngơi một lát, Nhạc Thần lúc này mới tiến vào, bẩm báo, đã đem nam nhân kia đưa vào quan phủ, yêu cầu xử lý nghiêm khắc.

"Lần sau không cần ở trên đường đánh người như vậy." Lâm Mị khuyên Âu Ngạn Hạo một câu.

Âu Ngạn Hạo gật đầu lia lịa: "Được, chắc chắn sẽ không."

Nhạc Thần trong lòng buồn lòng, quả nhiên, vẫn là Lâm Mị khuyên hữu dụng, lời của người khác, vương gia nhà hần thế nhưng sẽ không nghe.

Sau này vương gia nhà hần nên ở bên người Lâm Mị nhiều hơn, cũng là có chỗ tốt, ít nhất không cần gây chuyện khắp nơi a!

"Trước mắt bao người đánh chết, lại để cho người khác oán trách! Lần sau lại đánh, tìm một chỗ không người, đánh chết cũng không người thấy." Lâm Mị dạy Âu Ngạn Hạo.

Nhạc Thần thiếu chút nữa không có bị nước miếng của mình làm sặc mà chết.

"Ừ." Âu Ngạn Hạo thụ giáo gật đầu lia lịa, vẫn là Mị nhi thông minh.

"Hơn nữa, đánh loại người như vậy còn cần người tự mình động thủ sao?" Lâm Mị thật là phục Âu Ngạn Hạo, "Người đem hần đưa đến quan phủ, ở trong lao lần qua lần lại thế nào không được? Có nài bên đường đánh như vậy, người có mệt hay không?"

Vì sao vừa rồi hần sẽ cảm thấy, để vương gia cùng Lâm tam tiểu thư cùng một chỗ sẽ không gây sự?

Nhạc Thần ở trong lòng yên lặng hỏi mình.

Đúng là không gây sự, thế nhưng... Cái này so với gây sự còn đáng sợ hơn được không?

"Ta đây không phải là nhìn hần muốn khinh bạc nàng, sinh khí sao, không kịp cái khác thôi." Âu Ngạn Hạo biện giải cho mình, "Bình thường ta không phải vọng động như vậy, ta sẽ nghĩ tìm cái lý do thích hợp, quang minh chính đại sau đó là giết hần."

"Vậy thì tốt." Lâm Mị yên tâm cười.

Nàng thật sợ Âu Ngạn Hạo vọng động không quan tâm, coi như là một vương gia, đôi khi cũng là cao xử không thắng hần.

Càng bởi vì quyền cao chức trọng, ngược lại dễ bị người ghi hận.

Nhưng mà, trừ yên tâm, Lâm Mị trong lòng vẫn là hơi nóng hồ hồ, bởi vì mỗi cá nhân xúc động, là bởi vì nàng mới không khống chế được.

Cảm giác này cũng không tệ lắm.a.edit: voi còi

Nhìn vương gia nhà mình cùng Lâm Mị nhìn nhau cười, bộ dáng người tốt ta tốt mọi người cùng tốt, Nhạc Thần đột nhiên cảm thấy, sau này trình độ kiêu ngạo của vương gia nhà hắn sợ rằng sẽ tăng vọt một cấp bậc cũng không chừng lại.

Đột nhiên có một loại như ở trong miếng băng mỏng cảm giác là chuyện gì xảy ra?

Âu Ngạn Hạo mang theo Lâm Mị đem tình huống từ lâu nhìn một chút, cũng làm cho chương quầy phòng thu chỉ thấy qua tân lão bản.

"Sau này lợi nhuận mỗi tháng, sổ sách tất cả đều đưa cho Lâm cô nương đi. Cái khác việc vặt như cũ, các người tới xử lý, các người xử lý không được, tiếp tục đến tìm quản gia của vương phủ." Âu Ngạn Hạo phân phó.

Chương quầy vừa nghe liền hiểu, đây là trừ bạc thay đổi một chủ tử, cái khác tất cả cũng không biến động.

Nga, không đúng, có.

Vị Lâm cô nương này có thể hành sử bất luận quyền lực nào, sau đó không cần gánh chịu nghĩa vụ.

So với lúc trước vương gia làm chủ tử còn muốn bớt việc.

Chương quầy cùng phòng thu chỉ liên tục xưng vâng, ngay cả vương gia cũng sùng Lâm cô nương như thế, bọn họ nếu như không sợ đỡ, đầu óc mới thật là vào nước.edit: voi còi

Sự tình cũng đều làm xong, Lâm Mị nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm, dẹp đường hồi phủ.

Âu Ngạn Hạo thì lại là vỗ bộ ngực bảo đảm, ngày mai mang nàng đi nhìn tòa nhà mới, còn lái buôn chỗ đó, Âu Ngạn Hạo giúp đỡ đi nói một tiếng, đừng để người ta mất công tìm kiếm, tiền thưởng đương nhiên hay là muốn cấp một ít.

Đội được về tới vương phủ, Nhạc Thần nghi ngờ hỏi: "Gia, trong kinh đô có tòa nhà tốt sao?"

Sao hắn không biết vương gia nhà hắn trước đây sẽ chú ý mấy thứ này?

Lúc trước vương phủ này cũng là do hoàng thượng thưởng cho xuống, nói là chỗ nào chính là chỗ nào.

Cũng may mà vương gia nhà hắn uy danh bày ở nơi đó, không người nào dám cho vương gia tòa nhà không tốt.

Chủ nhân ngay cả tòa nhà của mình cũng không để ý, hiện tại muốn tìm tòa nhà cho Lâm tam tiểu thư?

"Hiện tại liền đi tìm sao? Nhiều tìm mấy lái buôn hay là đi tìm người khác hỏi thăm?" Nhạc Thần gấp gấp hỏi.

Không vội không được a, ngày mai sẽ làm cho Lâm tam tiểu thư đi nhìn tòa nhà, hiện tại liền một mảnh ngói cũng không nhìn tới đâu.

Làm lỡ chuyện của Lâm tam tiểu thư, vương gia sẽ bảo nổi.

"Thăm dò nghe ngóng cái gì?" Âu Ngạn Hạo vươn tay chỉ ngay tòa nhà bên cạnh: "Liền nó."

Nhạc Thần dưới chân vừa trượt, kinh hô: "Vương gia, chỗ đó thế nhưng có người ở, hơn nữa còn là đại thần bên thái tử bên kia."

"Vậy thì thế nào?" Âu Ngạn Hạo hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Nhạc Thần nhìn nhìn tòa nhà kia, hỏi một câu: "Gia, người là tính toán xuất thủ đối với phe thái tử?"

"Bây giờ gắn liền với thời gian còn sớm." Âu Ngạn Hạo khoát khoát tay.

"Vậy ngài đây là..." Nhạc Thần không đồng ý nói.

"Người không cảm thấy sau này Mị nhi ở nơi này, sẽ rất thuận tiện hay không?" Âu Ngạn Hạo hạnh phúc vuốt cằm của mình, tính toán, "Trực tiếp ở trên tường viện mở cửa, sau này làm cái gì ăn ngon, lập tức là có thể bùng qua cho Mị nhi."

Nhạc Thần im lặng, đột nhiên có chút tay ngứa muốn đánh người, làm sao bây giờ?

"Đi, cứ như vậy quyết định, ta tiến cung một chuyến." Âu Ngạn Hạo sai người dắt ngựa của hắn đến, liền muốn vào cung.

"Vương gia, ngài lúc này tiến cung?"

"Ừ, hôm nay thảo thánh chỉ, để bên cạnh dọn nhà. Ngày mai Mị nhi là có thể đến xem." Âu Ngạn Hạo ném xuống một câu như vậy, cười ngựa vào cung.

Nhạc Thần yên lặng nhìn bóng lưng tiêu sái thúc ngựa rời đi, vô lực tựa ở trên tường.

Hạ nhân đi ngang qua nhìn thấy sắc mặt Nhạc Thần không tốt lắm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngài làm sao vậy?"

"Không có việc gì, đầu ta đau." Nhạc Thần hữu khí vô lực nói.

"Cho ngài mời đại phu đi." Hạ nhân kinh hô.

"Không cần." Nhạc Thần khoát khoát tay, đây không phải là vấn đề mời đại phu, mà là muốn đổi cái chủ tử.

Vương gia cơ trí nhìn xa trông rộng ác độc tàn bạo kia đâu?

Tại sao sau khi gặp được Lâm tam tiểu thư, chỉ số thông minh của gia nhà hần cứ như vậy... Đáng mừng đâu?

Âu Ngạn Hạo tiến ngự thư phòng, không đến một khắc đồng hồ, chiếm được thánh chỉ.

Bên kia đại thần nhận được thánh chỉ trong nhà cũng điên rồi.

Lập tức dọn nhà, hôm nay liền muốn chuyển xong!

Đây là cái quyết định quỷ gì vậy?

Một nhà đầy người lớn nhue thế, đừng nói chuyển, chính là thu thập, một buổi tối cũng thu thập không xong a!

Thu thập không xong?

Ha ha... Có bản lĩnh kháng chỉ bất tuân a.

Thế là, người trên đường liền gặp được một đội ngũ kỳ quái, một chiếc lại một chiếc xe ngựa, mặt trên còn là gì đó không có thu thập tốt, cơ hồ là trực tiếp đặt lên đi liền chuyển đi gì đó.

Trình độ thô bạo liền giống như cùng đạo phi đánh cướp vậy.

Sau khi Thái tử nhận được tin tức, mặc kệ, trực tiếp tới rồi, gọi lại Âu Ngạn Hạo vừa mới muốn xuất cung.

"Âu Ngạn Hạo, ngươi có ý gì?" Thái tử nổi giận dưng dưng gọi Âu Ngạn Hạo lại.

"Cái gì có ý gì?" Âu Ngạn Hạo hỏi lại.

"Ngươi đừng không thừa nhận. Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Nhà ở của người ta đang ở yên lành, dựa vào cái gì ngươi muốn làm cho người ta dọn nhà?" Thái tử chất vấn.

Đáng giận nhất là, người kia lại là hần một tay đề bạt lên.

"Phụ hoàng đem tòa nhà kia thưởng cho cho người khác, có ý kiến nói với phụ hoàng đi." Âu Ngạn Hạo cười lạnh một tiếng, ý tứ rất rõ ràng, chuyện này nói với hần không đến.

"Nếu không phải ngươi ý vào chính mình có chút chiến công, nói càn quấy, phụ hoàng sẽ hạ đạo thánh chỉ kia sao?" Thái tử còn có thể không biết ở đây cong cong vòng vòng sao?

"Âu Ngạn Hạo, ngươi đừng luôn cho là mình có chút chiến công, là có thể muốn làm gì thì làm. Muốn biết, công cao đáp chủ không là chuyện tốt gì đâu." Thái tử lạnh lùng uy hiếp Âu Ngạn Hạo.

"Có phải chuyện tốt hay không, không phải diện hạ ngươi định đoạt, có bản lĩnh đi tìm phụ hoàng nói." Âu Ngạn Hạo cười ha ha nói, "Nếu không ngươi liền nói với phụ hoàng, ta muốn ngỗ nghịch mưu phản, để phụ hoàng chém cả nhà ta."

"Tốt nhất đến cái liên lụy cửu tộc đi, nhìn nhìn có thể ngay cả ngươi cũng cùng nhau giết đi hay không." Âu Ngạn Hạo không hề có kỵ nói.

"Tòa nhà kia không phải ngươi một câu nói, nhân tiện nói đề cho đấy!" Thái tử cắn răng nổi giận nói.

Hần ghét nhất chính là bộ dáng Âu Ngạn Hạo này không kiêng nể gì cả, hình như cái gì cũng không bị hần đề vào mắt vậy.

"Tìm phụ hoàng nói đi, chớ cản đường." Âu Ngạn Hạo thề nhưng một chút cũng không khách khí, một phen đẩy thái tử ra, đi nhanh rồi đi.

Thái tử tức giận đến xé tay áo của chính mình ra, trực tiếp đi ngự thư phòng. edit: voi còi

"Phụ hoàng, vì sao tòa nhà kia làm cho người ta nói chuyển liền chuyển?" Thái tử cũng không phải hoàn toàn ngốc, biết cáo trạng còn muốn đến tìm một cái lý do, "Tốt xấu là mệnh quan triều đình, tại sao có thể để cho bọn họ vội vàng vàng dọn nhà như thế?"

"Trẫm ban cho bọn hần nơi ở khác." Hoàng thượng không nhanh không chậm nói, cúi đầu phê duyệt tấu chương, liền đầu cũng không có nâng.

"Phụ hoàng..." Thái tử còn muốn nói tiếp, lại bị hoàng thượng một câu nói ngăn trở về, "Người đối với ý chỉ của trẫm có dị nghị?"

"Nhi thần không dám." Thái tử hoảng sợ vội vàng đáp lời.

"Lui ra!" Hoàng thượng một tiếng quát lớn, khiến thái tử kẹp đuôi lui ra ngoài.

Còn có tòa nhà của đại thần kia... Ừ, bọn họ không phải có nơi ở mới đấy thôi, hẳn có gì phải đến xúc phụ hoàng rồi ro đâu?

Thái tử vừa rồi còn nổi giận đùng đùng, lúc này liền cùng chuyện gì cũng không phát sinh như nhau rồi đi.

Ngày kế, Lâm Mị qua đây nhìn phòng ở, bên trong đã bị thu thập rất sạch sẽ, còn kém bày biện nường thích gia cụ còn có bố trí một phen.

"Ngoại trừ tòa nhà này, còn có một chút vàng bạc phong thưởng, ta đều đã bỏ vào kho phòng rồi." Âu Ngạn Hạo đem một sổ sách cho Lâm Mị.

Lâm Mị lật lật, gật đầu: "Ở đây bố trí một chút, hai ngày nữa ta liền chuyển qua đây."

"Được." Âu Ngạn Hạo liên tục gật đầu, rốt cuộc cùng Mị nhi trở thành hàng xóm!

Âu Ngạn Hạo vội vàng phái người bố trí nơi ở mới cho Lâm Mị, bên kia cũng đến ngày Lâm Thiển Khanh ba ngày lại mặt.

Thạch Hường Minh mang theo lễ lại mặt cùng Lâm Thiển Khanh sớm liền trở về An Viễn hậu phủ, đương nhiên, làm đương gia chủ mẫu, Triệu thị cũng nhanh chóng chuẩn bị yến tiệc lại mặt.

Thạch Hường Minh là tương đương có lễ, mang theo gì đó đều là hợp tâm ý của Lâm Bác Nguyên, đôi giọng gọi phụ mẫu.

Lâm Thiển Khanh thì lại là đi viện trước khi mình thành thân, cùng Không di nương nói một chút lời tri kỷ.

"Di nương!" Tất cả nha hoàn vừa lui đi xuống, Lâm Thiển Khanh vành mắt trong nháy mắt liền đỏ, nước mắt đại tích đại tích chảy xuống.

"Ai ô, tứ tiểu thư của ta nga, đây là thế nào?" Không di nương vừa thấy được bộ dáng này của Lâm Thiển Khanh, thế nhưng đau lòng phá hủy.

Một phen liền đem Lâm Thiển Khanh kéo vào trong lòng, Không di nương không ngừng an ủi: "Cô nương gia cũng là muốn thành thân rồi, đừng khóc đừng khóc a. Sau này nhớ di nương, nhân tiện trở về gặp mặt."

"Con xem, cái này đã có người trong sạch, sau này đối tốt với con, con cũng có thể trôi qua những ngày thư thái, không phải so với lung tung gả cho người ngoài muốn mạnh hơn nhiều sao?" Không di nương nhưng chính là sợ ủy khuất nữ nhi của mình.

Thạch Hường Minh là bọn họ từ trong danh sách ngàn chọn vạn chọn mới ra tới nữ tử tốt.

Chẳng qua, tiểu cô nương vừa xuất giá, nhớ nhà nhớ mẫu thân cũng là bình thường.

Không di nương tự cho là hiểu biết an ủi Lâm Thiển Khanh.

"Không phải như thế." Lâm Thiển Khanh vừa nghe, toàn bộ đầu óc giống như cái trống bỏi, "Thạch Hường Minh căn bản cũng không phải là người!"

Lâm Thiển Khanh nói, trực tiếp đem tay áo của mình thoáng cái vén lên, mặt trên kia dấu vết xanh xanh tím tím làm Không di nương sợ đến đảo hất một hơi khí lạnh, edit- voi còi

"Đây là có chuyện gì?" Không di nương thoáng cái đã cầm lấy cổ Lâm Thiển Khanh cẩn thận nhìn, càng xem càng là kinh hãi, hai tay phát run nói, "Mau, nói cho ta một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Đều là Thạch Hường Minh đánh." Lâm Thiển Khanh rốt cuộc tìm được người có thể vì nàng làm chủ, khóc phải là khóc không thành tiếng, "Tối hôm thành thân, hắn liền đánh con, mấy ngày nay con trải qua phải là sống không bằng chết!"

"Tại sao có thể như vậy?" Không di nương trực tiếp liền nổi giận, một phen kéo Lâm Thiển Khanh qua, "Đi, tìm lão gia phu nhân làm chủ đi."

Lâm Thiển Khanh gật đầu, rốt cuộc có người muốn vì nàng xuất đầu.

Lâm Thiển Khanh vội vàng đứng dậy, theo Không di nương đi phía trước.

"Còn đang muốn sai nha hoàn đến gọi hai người đây, vừa lúc khai tịch, mau tới ngồi xuống đi." Triệu thị đối Lâm Thiển Khanh cùng Không di nương cười, bởi vì Lâm Thiển Khanh lại mặt, bà đặc biệt cho phép Không di nương có thể cùng nhau ngồi vào vị trí.

Chỉ là, nhìn đầy bàn thức ăn phong phú, Không di nương lại một điểm khẩu vị cũng không có.

Mà là kéo Lâm Thiển Khanh phù phù một chút quỳ rạp xuống đất, khóc hô: "Lão gia phu nhân, xin thay tứ tiểu thư làm chủ a."

Lâm Bác Nguyên vừa uống một ngụm rượu, còn chưa có nuốt xuống liền bị hành động đột nhiên này của Không di nương dọa đến, trực tiếp kịch liệt ho

khan.

Thạch Hường Minh vội vàng nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng Lâm Bác Nguyên: "Cha, ngài cẩn thận."

Bộ dáng hiếu thuận này tuyệt đối là hình mẫu của nữ tể tốt.

Triệu thị không hiểu nhìn Không di nương, sử một cái ánh mắt đối với Kỳ ma ma bên cạnh: "Có chuyện gì đứng lên nói, thế này còn thể thống gì?"

Kỳ ma ma lắc lắc thân thể to mọng, đi kéo Không di nương, lôi kéo, vậy mà một chút cũng không có kéo động.

Không di nương là quyết tâm quỳ xuống đất không đứng lên.

"Lão gia phu nhân, ngài hai vị nếu như không cho tứ tiểu thư làm chủ, nô tỳ hôm nay liền đâm chết ở chỗ này." Thái độ của Không di nương tương đối kiên quyết.

"Làm cái gì vậy?" Lâm Bác Nguyên thật vất vả ngừng ho, phần nộ vỗ bàn một cái.

"Không thị, đừng có hồ nháo. Mau mau đứng lên!" Triệu thị cũng xụ mặt xuống, khiển trách.

"Lão gia phu nhân, các ngài có biết tứ tiểu thư gả qua, ngày trôi qua là như thế nào hay không a?" Không di nương cũng không sợ Lâm Bác Nguyên cùng Triệu thị, hiện tại không có cái gì quan trọng hơn so với nữ nhi của bà.

"Nhìn nhìn, lúc này mới mấy ngày, tứ tiểu thư đã thành phó bộ dáng này." Không di nương lôi kéo tay áo Lâm Thiên Khanh, lộ ra bên trong vết thương loang lổ xanh tím.

Triệu thị đảo hít một hơi khí lạnh, ánh mắt theo Lâm Thiên Khanh vết thương kinh khủng cùng về mặt đạm mạc Thạch Hường Minh ở giữa dao động, đây là có chuyện gì?

"Thiên Khanh, người nói, đây là có chuyện gì?" Lâm Bác Nguyên cũng nổi giận.

Ông không thể nào để ý nữ nhi của mình, thế nhưng, cũng không đại biểu hài tử của ông là có thể để cho người khác đánh.

Tục ngữ nói đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, như thế không kiêng nể gì cả đánh Lâm Thiên Khanh, vậy chẳng khác nào là đánh mặt ông sao?

"Đều là hấn đánh." Lâm Thiên Khanh chỉ một ngón tay veeg phía Thạch Hường Minh, phần hận lên án.

Nàng nhìn nhiều ngày như vậy, rốt cục có thể nói ra, có người vì nàng làm chủ.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lâm Bác Nguyên quay đầu, nhìn về phía Thạch Hường Minh, "Nữ nhi của ta là gả cho người, cũng không phải là để người như thế hành hạ."

"Cha, ngài hiểu lầm." Thạch Hường Minh vội vàng cung kính nói, "Tiểu tể chẳng qua là với nàng đã làm lỗi sự, tiểu trư đại giới một chút, làm cho nàng sau này không muốn làm tiếp tục làm cái loại chuyện xấu xa không tuân thủ nữ tắc."

"Không tuân thủ nữ tắc?" Lâm Bác Nguyên đảo hít một hơi khí lạnh, tội danh này nhưng lớn.

"Thiên Khanh, con nói là chuyện gì xảy ra?" Lâm Bác Nguyên vội vàng hỏi.

Nếu như bên ngoài truyền tới, nữ nhi của Lâm Bác Nguyên ông vậy mà không tuân thủ nữ tắc, sau này ông còn có cái gì mặt ra cửa a?

"Không có a, cha, nữ nhi cũng không có làm gì." Lâm Thiên Khanh khóc lóc kể lể, nhìn nhiều ngày như vậy rốt cuộc có thể thống thống khoái khoái khóc lên.

"Nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!" Lâm Bác Nguyên giận dữ hỏi.

Lâm Thiên Khanh bên kia chỉ là khóc, Thạch Hường Minh liền trực tiếp nói ra: "Thành thân cùng ngày, tiểu tể cùng mọi người muốn rời đi, nhìn thấy nàng nằm ở trong ngực của một nam nhân..."

Triệu thị kinh ngạc nhìn Lâm Thiên Khanh, vô pháp tưởng tượng, nàng vậy mà làm loại chuyện này.

"Không phải cha, không phải như vậy." Lâm Thiên Khanh nhìn thấy ánh mắt quở trách của Lâm Bác Nguyên phóng qua đây, vội vàng giải thích, "Là nữ nhi không cẩn thận muốn ngã sấp xuống, Chu công tử vừa mới đi ngang qua, cho nên mới đỡ nữ nhi một chút."

"Là một hiểu lầm a." Lâm Bác Nguyên lúc này mới thở phào một cái, "Hường Minh a, con xem, đây là một cái hiểu lầm, con còn là..."

"Cha, đỡ một phen nếu như tính là hiểu lầm, nàng vì sao phải cầm ngược trở lại tay của nam nhân kia? Còn nằm ở trong ngực của nam nhân kia nói không chừng. Thật vất vả nam nhân kia rời đi, nàng còn ánh mắt lưu luyến đi theo nam nhân kia?"

Thạch Hường Minh nói là có lý có theo: "Đây là không cẩn thận ngã sấp xuống, đỡ một phen sao?"

"Huống chi, lúc đó, không chỉ là tiểu tể, hơn nữa phụ mẫu tiểu tể cũng đều thấy được." Thạch Hường Minh mặc kệ Lâm Bác Nguyên sắc mặt xanh đen, đem tình huống lúc đó toàn bộ đều nói ra.

"Cha ngài nói, đã vừa cùng ta bái đường thành thân, sau đó lại cùng những nam nhân khác dây dưa, như vậy không biết liêm sỉ không tuân thủ nữ tắc, có nên làm cho nàng nhớ lâu một chút hay không?" Thạch Hường Minh nói là đương nhiên, hỏi được Lâm Bác Nguyên là á khẩu không trả lời được.

Triệu thị đành phải chất vấn Lâm Thiên Khanh: "Việc này là thật sao?"

Lâm Thiên Khanh lung tung lắc đầu: "Không phải, thế nhưng tình huống là bởi vì..."

"Ta mặc kệ lúc đó là tình huống là thế nào, những chuyện đó ngươi làm hay không làm?" Triệu thị chất vấn.

Nhìn Triệu thị nghiêm khắc thét hỏi, sắc mặt bất thiện phụ thân, Lâm Thiên Khanh đột nhiên cảm giác được một cỗ nồng đậm tuyệt vọng, bắt đầu dĩ can môi, hơi gật đầu một cái.

"Thực sự là đồ không biết liêm sỉ!" Lâm Bác Nguyên tức giận mắng, quay đầu cười lạnh đối với Thạch Hường Minh, "Hường Minh, nha đầu này vì phụ không có giáo huấn tốt, sau này ngươi muốn nhiều phí tâm."

"Cha, ngài thực sự là nghiêm trọng. Nàng không hiểu quy củ, tiểu tể tự nhiên sẽ trở lại giáo huấn nàng thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng cấp hai nhà chúng ta mất mặt xấu hổ."

"Tốt, tốt." Lâm Bác Nguyên cười lớn vỗ vỗ vai của Thạch Hường Minh, "Đến, uống rượu, uống rượu."

"Tiểu tể kính ngài." Thạch Hường Minh khách khí nâng chén cùng Lâm Bác Nguyên uống rượu với nhau.

Khổng di nương đều nhanh muốn điên rồi, đây là có chuyện gì?

Nữ nhi của bà bị người đánh, chẳng lẽ cứ thế này bỏ qua cho xong?

Chỉ là, Khổng di nương nhìn nhìn Lâm Bác Nguyên còn có Triệu thị, căn bản cũng không có một người nào có ý tứ xuất đầu vì Lâm Thiên Khanh.

Còn Lâm Y Hân, chỉ là vui đầu yên lặng dùng bữa, dường như xung quanh chuyện đã xảy ra cùng nàng một chút quan hệ cũng không có tựa như.

Khổng di nương chính đang cố gắng nghĩ đối sách, giữ cửa nhà hoàn hảo lễ: "Tam tiểu thư."

Lâm Mị nhẹ nhàng ừ một tiếng, đi đến, nhìn trong phòng nhiều người như vậy, cũng không có phản ứng, trực tiếp ngồi xuống vị trí của nàng.

Lại mặt yển nàng luôn luôn muốn tới xuất hiện một chút.

Cầm đũa lên liền khai ăn, sớm ăn xong sớm rời đi.

"Tam tiểu thư, ngài khuyên nhủ lão gia a." Khổng di nương thật sự là không ai cầu, cầu tới Lâm Mị ở đây.

Lâm Mị không hiểu ra sao cả nhìn nàng: "Ta khuyên cái gì?"

Khổng di nương rất nhanh đem sự tình nói một lần, giải thích: "Bất quá chỉ là tứ tiểu thư ngã sấp xuống bị Chu công tử đỡ một phen, liền đem tứ tiểu thư cấp đánh thành như vậy. Ngài nên vì tứ tiểu thư làm chủ a!"

Lâm Mị khúc khích một chút liền bật cười, dùng ngón tay chỉ vào cái mũi của mình hỏi: "Ngươi nhượng ta làm chủ? Đây An Viễn hậu cùng phu nhân của hân ngồi ở chỗ này, ngươi bắt để cho bọn họ làm chủ, ngươi tìm ta? Đầu óc ngươi không có vấn đề đi?"

"Nhưng, thế nhưng... Lão gia, hân, hân mặc kệ a." Khổng di nương gấp đến độ là ngắc ngắc ngứ ngứ, "Tứ tiểu thư bị đánh thành cái dạng này, tam tiểu thư ngươi sẽ không quản sao? Ngươi thế nào như thế ý chí sắt đá đâu?"

Lâm Mị nhin không được bật cười lên, hỏi: "Ta ý chí sắt đá? Phụ thân mẫu thân ở đây ngồi, bọn họ quản sao? Ngươi vừa nói phụ thân mặc kệ, không phải là nói hân cũng ý chí sắt đá sao?"

Lâm Bác Nguyên sắc mặt trầm xuống.

"Lại nói, ta một không bị sủng thứ nữ, ở chính mình trong viện thiếu chút nữa đều phải bị người cấp quên đến chết, ta ngay cả mình đồ không quản được, còn bắt kẻ nàng?" Lâm Mị cười híp mắt nói.

"Thế nhưng, thế nhưng, ngươi bây giờ..." Khổng di nương cũng mặc kệ sự tình trước kia.

Sự tình trước kia cùng nàng có quan hệ gì, Lâm Mị không ai quản lại không phải là của nàng sự tình.

Hiện tại con gái của nàng thụ khi dễ, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh!

"Ta hiện tại có Âu Ngạn Hạo nâng đỡ là không?" Lâm Mị cười híp mắt nói, "Nếu không có Âu Ngạn Hạo cho ta nâng đỡ, con gái của ngươi đã sớm gả đến nơi khác đi, còn có thể ở lại thủ đô?"

"Ta đỡ giúp ngươi đến nước này, ngươi không những không cảm kích, trái lại ở đây nói ta ý chí sắt đá. Coi như là cứu cái súc sinh, súc sinh còn biết cảm ơn. Các ngươi không hổ là thân sinh mẹ và con gái, quả nhiên là một tính tình, liên súc sinh cũng không bằng đồ chơi."

"Lâm Mị, nếu không phải là ngươi lời, ta sao có thể tới hôm nay tình trạng này?" Lâm Thiển Khanh lại cũng nghe không vô, bỗng nhiên nhảy lên, chỉ vào Lâm Mị chửi ầm lên.

"Ngươi nhượng ta gả cho nam nhân như vậy, hấn trừ đánh ta chính là đánh ta, là ngươi đẩy ta tiến hố lửa!"

Lâm Thiển Khanh hai mắt phun lửa, hận không thể sinh xé Lâm Mị.

"Ban đầu là ai chạy đến cửa phủ ngoại, quỳ trên mặt đất cầu ta làm cho nàng chọn phu quân?" Lâm Mị chậm rãi gọi lên khoe môi, tiểu ý dịu dàng nhìn Lâm Thiển Khanh trên mặt huyết sắc tắc tắc tần lui.

"Một quyền từ người, nhân người lựa chọn. Cái này là chính người chọn lựa ra tới, người trách ai? Huống chi, nhân gia Thạch Hường Minh cũng không có thể nào. Ngươi nếu không phải cùng nam nhân khác thật không minh bạch, hấn năng động giận đánh người sao?"

"Chính ngươi trước không bị kiểm chế, còn đều do đến bị người trên đầu, bắt đánh người đánh ai? Ta xem a, này Thạch Hường Minh chính là cái minh lý lẽ nam nhân, nếu như nam nhân khác, sớm đã đem ngươi cấp ngâm lồng heo."

Lâm Mị nói nhìn về phía Thạch Hường Minh, Thạch Hường Minh hàm hậu cười cười.

"Muốn ta nói, đây là nhìn Âu Ngạn Hạo mặt mũi, không đối với ngươi dù thế nào đâu." Lâm Mị lời tức giận đến Lâm Thiển Khanh toàn thân phát run.

Lâm Mị, nàng dựa vào cái gì nói như vậy?

Dựa vào cái gì?

"Ngươi nói ta cùng nam nhân khác thật không minh bạch? Ngươi cùng thất vương gia đâu? Kia lại tính cái gì?" Lâm Thiển Khanh nghiêm nghị chất vấn.

"Ta cùng Chu công tử là có tình có nghĩa, ta có cái gì xấu xa?"

Lâm Thiển Khanh lớn tiếng biểu lộ nhượng Thạch Hường Minh con ngươi sắc âm trầm xuống, quả nhiên là cái không biết cảm thấy thẹn gì đó.

"Ngươi hữu tình có nghĩa còn gả cho Thạch Hường Minh?" Lâm Thiển Khanh cười lạnh.

Lâm Thiển Khanh vừa nghe, này mới phản ứng được, vội vàng nhìn Thạch Hường Minh giải thích: "Bất, không phải, kia đều là thành thân chuyện về sau."

"Không phải vừa mới nói bái hoàn đường sau, lại ôm ở cùng nhau sao? Nga, không đúng, là đỡ một phen." Lâm Mị giậu đồ bìm leo nói.

"Tam tiểu thư, ngươi muốn làm gì?" Không di nương nóng nảy, lão gia phu nhân nói rõ là không nghĩ quản chuyện này, lại tùy ý Lâm Mị nói như vậy đi xuống, chẳng phải là sau này Lâm Thiển Khanh ngày càng không dễ chịu sao?

"Ta làm gì?" Lâm Mị buồn cười nhìn Không di nương. "Nàng mắng ta cũng có thể, ta thì không thể nói thật sao?"

"Này An Viễn hậu phủ quả nhiên là buồn cười." Lâm Mị đứng lên, đối Lâm Bác Nguyên nói, "Toàn gia cũng có mao bệnh."

"Lâm Mị, ngươi ở nơi này nói hươu nói vượn cái gì?" Lâm Bác Nguyên nổi giận nói.

"Nói hươu nói vượn?" Lâm Mị trực tiếp xé rách mặt, "Giả nhân giả nghĩa chủ mẫu, dối trá lão gia, buồn nôn di nương, ích kỷ tỷ tỷ, vô sỉ muội muội... Như vậy toàn gia cũng không có mao bệnh?"

"Ngươi nếu như cảm thấy cái nhà này không tốt, liền rút ra ngoài cho ta!" Lâm Bác Nguyên tức giận đến sắc mặt xanh đen chụp bàn lên.

Ngay trước mặt Thạch Hường Minh, Lâm Mị vậy mà không cho hấn mặt mũi, mặc kệ Lâm Mị có phải hay không có thất vương gia đương chỗ dựa vững chắc, hấn cũng không thể tha nàng!

"Đây chính là ngươi nói." Lâm Mị gạt đầu, "Ta này liền chuyển ra, sau này đừng tới cầu ta trở về!"

"Ta nếu như cầu ngươi trở về, ta cũng không phải là người!" Lâm Bác Nguyên lược hạ ngoan nói.

Đối phó!

Lâm Mị trong lòng mừng thầm, muốn chính là cái này mục đích.

Tốt xấu thời đại này, một chưa lấy chồng cô nương gia ra độc lập môn hộ không phải nhất kiện chuyện dễ dàng.

Bị trong nhà phụ thân cấp đuổi ra đi, nàng thì có cái danh chính ngôn thuận lý do.

"Tam tỷ, người tại sao có thể như thế chống đối phụ thân?" Lâm Thiên Khanh nhíu mày răn dạy Lâm Mị, "Người như vậy liền là bất hiếu. Tam tông tứ đức chẳng lẽ người không biết sao?"

Lâm Mị thật là kinh ngạc, nàng thật không có thấy qua Lâm Thiên Khanh đến lúc này còn dám xen vào việc của người khác.

"Tam tông tứ đức ta biết a." Lâm Mị cười, đối Lâm Thiên Khanh nói, "Ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, là này sao?"

"Liền nói đồ nói không chính xác xác thực, chính xác hẳn là..." Lâm Thiên Khanh còn muốn muốn sửa đúng Lâm Mị, lại bị Lâm Mị cắt ngang.

"Không cần nói với ta, dù sao ta cũng không muốn tam tông tứ đức." Lâm Mị khoát tay chặn lại, cười ha hả nói, "Ta nghĩ thế nào sống liền thế nào sống, quản những người khác nghĩ như thế nào? Những người khác nghĩ như thế nào, có quan hệ gì với ta sao?"

Nhìn thấy Lâm Thiên Khanh còn muốn phản bác, Lâm Mị cười hỏi một câu: "Đúng rồi, tứ muội a, người nói tam tông tứ đức nói phải là như thế thành thạo, quả thực chính là khắc tiến người trong khung a."

"Thân là nữ tử, này đó cơ bản quy củ là phải biết, làm được." Lâm Thiên Khanh thật sâu coi đây là vinh, khinh bỉ Lâm Mị không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, không quy củ.

"Nga, thì ra là thế." Lâm Mị bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, sau đó lại kỳ quái hỏi, "Người đã đồ như thế hiểu biết, vậy người còn tới nhà mẹ đẻ cáo cái gì trạng?"

"Người đã đồ xuất giá, liền cùng nhà mẹ đẻ không có quan hệ gì. Phu quân người nghĩ thế nào đối với người liền thế nào đối với người, lấy phu vì thiên đạo lý người không hiểu sao? Này bất vấn luôn là người vâng theo sao?" Lâm Mị kỳ quái hỏi.

"Huống chi, người gia phu quân cũng không có làm cái gì quá phận sự tình, là chính người trước không tuân thủ nữ tắc, giáo huấn một chút người cũng không có sai, đúng không?" Lâm Thiên Khanh cười híp mắt nói, nhìn Lâm Mị liền cùng bị người hung hăng phiến vài cái bạt tai tựa như, sắc mặt đỏ lên, thân thể run rẩy.

Lược hạ những lời này sau, Lâm Mị xoay người rời đi.

Những thứ ấy người của Lâm gia yêu thế nào náo liền thế nào náo đi, nàng cũng không có này thời gian rồi đi quản bọn họ.

Hồi đi thu thập thứ tốt, Lâm Mị trực tiếp mang theo Tú Nhi bọn họ ly khai An Viễn hậu phủ.

Lâm Mị chân trước dõng đến nhà mới, Âu Ngạn Hạo chân sau liền xuất hiện ở trong sân, dọa Lâm Mị một nhảy: "Người từ nơi nào nhô ra?"

"Bên kia." Âu Ngạn Hạo chỉ một ngón tay.

"Leo tường?" Lâm Mị nhíu mày, đường đường vương gia phóng cửa chính bắt đi, leo tường thực sự được không?

"Ta ở trong sân mở một cánh cửa, vừa lúc liền hai người chúng ta người viện, sau này phương tiện lui tới." Âu Ngạn Hạo đắc ý nói.

Lâm Mị nhìn nhìn Âu Ngạn Hạo, hỏi một câu: "Có phải hay không ta bên này cửa lớn phong thượng, trực tiếp theo người bên kia đi càng thêm hảo?"

Âu Ngạn Hạo một quyền đánh vào chính mình trong lòng bàn tay, khen: "Đúng vậy, ta tại sao không có nghĩ đến. Đó là một ý kiến hay, như vậy lời, người trong phủ an toàn ta thị vệ là có thể cùng nhau bảo vệ, cũng sẽ không có ngoại người tới lung tung hướng người trong phủ xông."

Lâm Mị há hốc mồm, nàng là mị mai a, hẳn không có nghe được tới sao?

"Như vậy rất tốt, cứ như vậy làm đi!" Âu Ngạn Hạo nói làm liền muốn đi làm.

Lâm Mị giờ tay lên, một cái tát phiến ở tại Âu Ngạn Hạo cái ót thượng: "Câm miệng."

Nói xong, xoay người liền vào phòng.

Âu Ngạn Hạo sờ sờ chính mình cái ót, tiếc nuôi nghĩ, không lừa gạt quá khứ.

"Mị nhi, người muốn làm gì? Ta giúp người làm." Âu Ngạn Hạo vội vàng đuổi đi vào, bên trong đại thể gì đó là có, cụ thể muốn thế nào chỉnh lý còn muốn nghe Lâm Mị.

Hắn có thể tới giúp a.

Một giúp, tới giờ cơm, còn có thể cạo cái com, hoặc là nhượng hắn trong viện đầu bếp cấp đưa tới.

Nếu như bạn được trời tối, là không phải có thể cọ cái chỗ ở?

Âu Ngạn Hạo trong lòng hạnh phúc tính toán.

Hắn là thành công cọ xát cọ tối cùng nhau ăn cơm cơ hội, cũng bận bịu bận tối trời tối, muốn cọ cái ở.

Lâm Mị đối tượng vậy một chỉ, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Người không phải nói có môn sao?"

"Ta..."

Nhạc Thần tuần tra đến trong phủ tân mở cửa biên thời gian, liền nhìn thấy nhà hấn vương gia đối cái kia cửa nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Vương gia?" Nhạc Thần vội vàng mấy bước tiến lên, "Ngài làm sao vậy?"

"Người nói, chúng ta quý phủ nếu như đi lấy nước, ta có phải hay không là có thể đi sát vách ở?" Âu Ngạn Hạo vuốt cằm của mình hỏi.

Nhạc Thần ngẩn người, hỏi: "Gia, nếu như ngài đem vương phủ trực tiếp đẩy ngã trùng kiến, cũng có thể đi sát vách ở nhờ đi?"

Âu Ngạn Hạo ánh mắt sáng lên, hai tay vỗ: "Nhạc Thần, thông minh a!"

Nhạc Thần đều nhanh khóc, hấn là nói đùa!

Thật là nói đùa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Cảm ơn

Edit: voi còi

Trong Bình Dương hầu phủ, Lâm Thiển Khanh nom nớp lo sợ ngồi ở trong phòng, mắt như có như không liếc trộm Thạch Hường Minh này giờ không nói gì.

Gương mặt đó đen giống như đáy nồi vậy, ngũ quan vốn bình thường, lúc này xem ra thậm chí có một loại tàn bạo dữ tợn, giống như là gấu đen trầm mặc, giống như đang áp ụ cảm xúc gì vậy.

"Thiếu gia." Nha hoàn đẩy cửa tiến vào, trong tay phụng một cây roi mây.

Ánh mắt Lâm Thiển Khanh vừa chạm vào ánh mắt vừa chạm vào căn roi mây kia, liền giống như bị bóng, theo từ trên ghế nhảy lên, liều mạng hướng bên trong phòng trốn.

Chi tiếc gian phòng vốn có cũng chỉ lớn một chút như vậy, nằng lại trốn lại có thể trốn đi nơi nào đâu?edit: voi còi

Thạch Hường Minh nhận lấy roi mây, nha hoàn lui ra ngoài, hai người động tác đầu vào đáy như vậy, liền giống như không có chú ý tới Lâm Thiển Khanh dị thường.

Cửa phòng đóng kỹ, Thạch Hường Minh lúc này mới quay đầu nhìn về phía Lâm Thiển Khanh khóa ở tại góc tường, lạnh lùng không có bất kỳ cảm xúc gì ra lệnh: "Qua đây!"

Lâm Thiển Khanh liều mạng lác đầu, nằng lại không ngốc, sao có thể không biết, lúc này nếu như đi qua, chờ nằng chính là một trận đòn hiểm.

Thạch Hường Minh nhú mày, hiển nhiên, Lâm Thiển Khanh không nghe lời, làm cho hắn rất là mất hứng: "Lời nói của ta, người không có nghe được?"

Lâm Thiển Khanh lần này cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể nỗ lực hướng trong góc giấu chính mình, vọng tưởng làm cho Thạch Hường Minh nhìn không thấy nằng.

Chỉ là, chuyên không có khả năng như vậy làm sao có thể sẽ phát sinh đâu?

Thạch Hường Minh tăng một chút đứng lên, đi mau hai bước, tới trước mặt Lâm Thiển Khanh, vung cánh tay lên, thoáng cái liền hung hăng đánh Ben trên người Lâm Thiển Khanh, ba một tiếng, Lâm Thiển Khanh lập tức đau thò ra thanh.

Lần này đánh xuống, cánh tay của nàng liền giống như bị đánh gãy vậy, nóng bừng đau xót, nước mắt thoáng cái liền rơi ra.

"Ta bảo ngươi qua đây ngươi còn không qua đây, ngươi còn cảm giác mình để ý tới có phải hay không?" Thạch Hường Minh nổi giận nói, "Nhìn nhìn phụ mẫu của chính ngươi đi, cũng làm cho ngươi cùng ta trở về. Bọn họ cũng đều biết ngươi không biết kiểm điểm, làm sai!"

"Đến lúc này ngươi còn không biết xét lại mình sao? Tiện phụ!" Thạch Hường Minh nói một câu đánh một chút, dày đặc quật đến khiến Lâm Thiển Khanh đau kêu ai ôi liên tục.

Lâm Thiển Khanh là muốn trốn, đáng tiếc, ban đầu chính nàng núp ở góc tường, một từ lộ như thế, thật là muốn chạy cũng không có cơ hội.

Chỉ có thể là hai tay ôm đầu, thừa thụ Thạch Hường Minh quật.

Rốt cuộc Thạch Hường Minh cảm thấy không sai biệt lắm, thở hổn hển dừng lại, lại nhìn Lâm Thiển Khanh đã khóc đến không có khí lực, chỉ có thể là yên lặng chảy nước mắt.

"Thật không biết người như vậy, phụ mẫu ngươi là thế nào giáo dục ra tới." Thạch Hường Minh càng xem Lâm Thiển Khanh càng không vừa mắt, "Đồ dê tiện không biết liêm sỉ!"

Lời nhục nhã như vậy, một câu một câu đập qua đây, so với trên người quật còn muốn đau đớn hơn gấp vô số lần.

Lâm Thiển Khanh cặp mắt sưng đỏ, muốn mở miệng biện giải, chỉ tiếc, đau đến nàng vừa mở miệng phát ra chính là đau hô.

"Sau này nhưng là phải dạy cho ngươi cái gì là quy củ." Thạch Hường Minh rên một tiếng, xoay người rời đi.

Lâm Thiển Khanh ở bên trong gian phòng không người, yên lặng ôm hai đầu gối lui ngồi ở trong góc, cả người cuộn mình thành một đoàn nho nhỏ.

Thường thường nức nở một tiếng, thân thể cũng theo run run một chút.

Rõ ràng nàng về nương gia cầu cứu rồi, không muốn cùng người như Thạch Hường Minh trở thành phụ thê.

Thế nhưng, mẫu thân nói là cái gì?

"Lâm gia chúng ta cũng không có nữ nhân hòa ly." Triệu thị về phật châu, chân thật đáng tin nói, "Phu quân là chính con chọn, hiện tại lại muốn đổi ý sao? Thiển Khanh, những ngày qua giáo dưỡng của con đâu? Quy củ dạy cho con tất cả đều đã quên sao?"

"Thảo nào phu quân của con muốn giáo huấn con, con thật là quá làm cho ta thất vọng." Triệu thị vẫn là Triệu thị kia, thế nhưng ở trong mắt Lâm Thiển Khanh, thoạt nhìn lại xa lạ như vậy.

Năm đó người mẫu thân thương yêu của nàng đi đâu?

Vì sao biến thành lạnh lùng vô tình như vậy?

"Mẫu thân, nữ nhi thật không có làm cái gì, Thạch Hường Minh chính là người điên, hắn đánh con a!" Thành thân chít ngăn ngủi mấy ngày, nàng đã không chịu nổi, sẽ ở Bình Dương hầu phủ tiếp tục đi xuống, nàng liền thực sự muốn điên rồi.

"Nếu như con không cùng Chu Bảo Trạch dây dưa, như thế nào sẽ làm phu quân của con đánh con? Không có người nam nhân nào sẽ cho phép nữ nhân của mình cùng nam nhân khác thật không minh bạch." Triệu thị không chút khách khí dạy dỗ. edit: voi còi

"Trong ngày thường, ta dạy con thế nào? Sao tất cả con đều đã quên?" Triệu thị thở dài nói, "Chẳng lẽ vẫn là bởi vì thân sinh mẫu thân của con là một tiểu thiếp sao?"

"Quả nhiên, thân mẫu dê tiện, đứa nhỏ này thế nào dạy cũng dạy không được." Triệu thị nói thấu tim, khiến Lâm Thiển Khanh ngạc nhiên.

Nàng chưa từng nghĩ tới, mẫu thân luôn luôn hiền lành vậy mà sẽ nói ra lời nói tàn nhẫn như vậy.

"Ta cho con biết, bây giờ con đã gả cho Thạch Hường Minh, sinh là người của hắn chết là quỷ của hắn, Lâm gia với con đã không có quan hệ. Con suy nghĩ một chút, con lại nào đi xuống, mặt mặt chính là Lâm phủ."

"Lão gia nếu như mặt mặt, di nương của con cũng sẽ không dễ chịu!"

Triệu thị uy hiếp, ở trong đầu Lâm Thiển Khanh một lần một lần tiếng vọng, nàng cứ như vậy đần độn theo Thạch Hường Minh về tới Bình Dương hầu phủ.

Cuối cùng trước khi rời đi, Triệu thị còn giống như bình thường không có chuyện gì kéo tay nàng nói: "Biết con là hài tử hiểu chuyện, sau này hầu hạ phu quân của con cùng công bà cho tốt."

Sau đó quay đầu còn đối Thạch Hường Minh khiêm tốn nói: "Thiển Khanh liền giao cho con, có cái gì không đúng, con cứ việc giáo huấn."

Này, đây là muốn đem nàng bức đến tử lộ a.

Lâm Thiến Khanh ôm thân thể chỗ nào cũng đau của mình, khóc không ngừng, cả người từ trong tới ngoài rét run, lạnh đến mức nàng run lấy lấy, ngay cả tiếng cửa phòng bị mở ra cũng không có nghe được.

"Thiến Khanh, con đây là thế nào?" Bình Dương hầu phu nhân đi đến, nghi hoặc hỏi, "Mau, đem thiếu phu nhân đỡ lên giường đi."edit: voi còi

Nha hoàn ba chân bốn cẳng đem Lâm Thiến Khanh đỡ lên giường, lại đi lấy thuốc trị thương.

"Hương Minh hài tử kia cũng thật là, sao lại đem con đánh thành cái dạng này?" Bình Dương hầu phu nhân chỉ biết thở dài một tiếng.

Nước mắt của Lâm Thiến Khanh vừa có chút ngừng lại xoát một chút chảy xuống, trong sinh mệnh cuối cùng cũng nhìn thấy một chút hi vọng.

"Coi như là con có lỗi cũng không thể đánh như vậy a? Đây chẳng phải là muốn đánh chết sao?" Một câu nói sau đó của Bình Dương hầu phu nhân, triệt để đem chút hi vọng vừa dấy lên kia của Lâm Thiến Khanh trong nháy mắt dập tắt.

"Các người đi sắc thuốc, cũng đừng để thực sự đánh chết." Bình Dương hầu phu nhân giao cho nha hoàn xong, lúc này mới quay đầu nói với Lâm Thiến Khanh: "Thiến Khanh con đừng sợ a, con là nhân duyên mà thất vương gia gạt đây, chúng ta kiên quyết sẽ không để cho con chết ở trong phủ."

"Ta sẽ nói cho Hương Minh, lần sau để hắn có chút đúng mực."

Lời nói đương nhiên của Bình Dương hầu phu nhân, làm cho Lâm Thiến Khanh kinh hoàng trừng lớn hai mắt.

Lần sau?

Có chừng mực?

Chẳng lẽ sau này mỗi ngày nàng liền muốn trải qua cuộc sống giống như địa ngục này hay sao?

Nghĩ đến nơi này, Lâm Thiến Khanh vội vàng vén chăn, kêu to lên: "Ta phải về nhà, ta phải về nhà!"

Lâm Thiến Khanh đã dùng khí lực lớn nhất của mình đi gọi, thế nhưng, nàng toàn thân suy yếu, thực tế phát ra thanh âm cũng không lớn.

Bình Dương hầu phu nhân nhíu mày, duỗi tay ra, liền đem Lâm Thiến Khanh đẩy ngã đến trên giường, bắt khẩn quát lớn: "Con đứa nhỏ này, tại sao lại không hiểu chuyện như thế đây? Nếu như con không làm sai, Hương Minh sao có thể đánh con?"

"Mau đừng hô nháo." Bình Dương hầu phu nhân mới nói xong, cửa phòng vừa vang lên, Thạch Hương Minh đi đến, bà lập tức mặt hồ khiển trách, "Hương Minh, đây là con không đúng, tốt xấu là phu nhân của con, tại sao có thể hạ thủ nặng như vậy đâu?"

"Tức phụ mới vào cửa là nên giáo huấn, thế nhưng, cũng phải từ từ giáo huấn. Thoáng cái đánh chết nhưng làm sao bây giờ? Con nha, chính là trên tay không cái nặng nhẹ."

Đối mặt với Bình Dương hầu phu nhân răn dạy, Thạch Hương Minh ngoan ngoãn nghe, sau đó đáp một tiếng: "Vâng, nương, hài nhi nhớ kỹ. Sau này nhất định chậm rãi giáo huấn."

Lâm Thiến Khanh trừng lớn hai mắt, nàng rốt cuộc biết.

Người nhà này tất cả đều không bình thường.

Vì sao bọn họ cảm thấy tức phụ thú trở về chính là muốn đánh giáo huấn đâu?

"Vâng, nương dạy bảo đúng." Thạch Hương Minh tương đương hiểu thuận, cơ hồ là Bình Dương hầu phu nhân nói cái gì, hắn liền nghe cái gì.

Đối mặt với mẫu tử như vậy, Lâm Thiến Khanh chỉ cảm thấy trước mắt một trận một trận biến thành màu đen, rốt cuộc như nguyện chớp mắt, mất đi tri giác, tạm thời trốn tránh thực tế tàn khốc này.

Một mặt khác, Âu Ngạn Hạo thế nhưng đang tích cực bố trí nơi ở cho Lâm Mị.

Rất nhiều thứ, làm ra, để Lâm Mị xem qua, thích lưu lại, không thích bỏ đi.edit: voi còi

Cứ như vậy, trái lại bớt việc, ít nhất không cần Lâm Mị chính mình chạy trên đường, chính mình đi tìm những thứ cần gì đó.

"Mị nhi, nàng xem còn có cái gì thiếu sao?" Âu Ngạn Hạo tích cực hỏi, "Nếu như còn cần gì, ta để cho bọn họ đưa tới, nàng tới chọn."

"Ừ, đã không có." Lâm Mị đối với nhu cầu bố trí nơi ở cũng không phải đặc biệt lớn, chỉ cần ở thoải mái là được.

"Chủ yếu chính là hạ nhân hộ vệ còn có đầu bếp trong viện." Lâm Mị cố ý công đạo một câu, "Đầu bếp quan trọng nhất."

Nàng lại không tính toán ở trong nhà mình chiêu đãi người ngoài cái gì, cho nên, đầu bếp có hai người thì tốt rồi.

Một đầu bếp chính chuyên môn làm cơm cho nàng, mặt khác một cái đầu bếp bình thường chút làm cơm cho bọn hạ nhân.

Kính tế làm việc gọn gàng.

"Chuyện này, nàng đừng quản, ta đến phụ trách." Âu Ngạn Hạo đảm nhiệm nhiều việc xuống.

Lâm Mị bên này là chuyển ra An Viễn hậu phủ, Lâm Bác Nguyên bên kia nhưng là phải giận điên lên.

Chưa từng có nghe nói qua có cô nương nào chưa thành gia thất (chưa lấy chồng), chính mình chạy đi ra bên ngoài tìm phòng ở khác đi lập môn hộ.

Đây không phải là ở ngay trước mặt của mọi người, hung hăng tát ông một bạt tai hay sao?

"Nàng thật đúng là chuyển ra?" Lâm Bác Nguyên ở trong phòng xoay quanh.

Triệu thị về phạt châu ngồi ở bên cạnh, vững vàng bất động.

"Người trái lại nói chuyện a!" Lâm Bác Nguyên quay đầu, nhìn thấy Triệu thị một điểm phản ứng cũng không có, hô to một tiếng.

Ông gấp đến độ đều như vậy, sao bà ta còn có thể thờ ơ như thế.

"Lão già, ngài bảo thiếp thân nói cái gì?" Triệu thị bắt đầu đi hỏi, "Nàng ra, có thất vương gia tìm tòa nhà cho, có thất vương gia làm chỗ dựa vững chắc, đương nhiên là có thể nói chuyển liền chuyển ra."

Vừa nhắc tới thất vương gia, ngũ quan của Lâm Bác Nguyên có chút vặn vẹo, cắn răng lại không cam lòng nói: "Có chỗ dựa liền rất giỏi, là có thể không muốn phụ mẫu của chính mình?"

Triệu thị chậm rãi về phạt châu, khí định thần nhàn gây xích mích: "Có chỗ dựa chính là rất giỏi, huống chi chỗ dựa vững chắc này còn là thất vương gia quyền cao chức trọng. Thất vương gia nhưng còn không phải là so với An Viễn hậu phủ chúng ta càng có nước lוע (chất béo, có lợi)."

"Nhìn nhìn, chẳng qua nói đúng là chuyển ra, nơi ở có, lạng giềng gần vương phủ, bên trong bố trí cũng có, hình như còn là nối liền không dứt hướng bên trong tầng này nọ. Những thứ này ở trong hậu phủ của chúng ta có sao?" Triệu thị hỏi.

"Vô si!" Lâm Bác Nguyên thật sự tức giận đến lửa giận công tâm.

"Có kỳ mẫu tất có kỳ nữ." Triệu thị chậm rãi nói một câu.

Lâm Bác Nguyên chau mày, nghĩ tới mẫu thân của Lâm Mị, hình dạng hấp dẫn nam nhân kia. Lúc trước thế nhưng ông vừa thấy được, lập tức liền đón vào trong phủ.

"Hừ, cũng không phải là đồ tốt." Lâm Bác Nguyên mắng một tiếng, xoay người rời đi.

Đem cửa phòng ngã được ầm ầm, Triệu thị chỉ là ngoắc ngoắc khóe môi, nhắm mắt lại, tiếp tục về phạt châu.
edit: voi còi

Lâm Mị ở trong phủ của mình cứ như vậy yên ổn xuống, sau đó, nơi làm việc của Âu Ngạn Hạo chuyển từ vương phủ của hán dịch tới trong phủ của Lâm Mị.

Bắt đầu, Âu Ngạn Hạo còn có thể tìm chút mượn cớ, sau đó, da mặt dày trực tiếp cùng Lâm Mị cột nhà, liền ra vào giống như chính là nhà của hán vậy.

Đối với loại gia hỏa không biết xấu hổ này, Lâm Mị đã buông tha cứu vãn.

Trừ phi đem hán giết, nếu không, tất cả hành động khác đều là vô ý nghĩa.

Mắng không nghe, đánh không đi, so với cao da chó còn muốn dính hơn.

Trình độ vô lại này làm Nhạc Thần mấy lần hoài nghi, vương gia nhà hán có phải bị đánh tráo hay không?

Lúc trước cái kia ở trên chiến trường, vương gia giết chó quá quyết tâm cho địch nhân nghe tin đã sợ mất mật rút cuộc đi đâu.

Tại sao liền giống như thay đổi một người vậy?

"Đang suy nghĩ gì?" Âu Ngạn Hạo trực tiếp dùng sổ con trong tay vừa gõ Nhạc Thần.

"A, đang suy nghĩ yến hội trong cung lần này." Nhạc Thần đương nhiên không dám đem những thứ ý nghĩ ấy nói ra, trực tiếp tùy tiện tìm một đề tài.

"Vương gia hay là không đi được không?" Năm rồi, trong cung yến hội gì gì đó, vương gia nhà hán là có thể không đi sẽ không đi.

Theo lời nói của vương gia nhà hắc thì, đều là một đồng người buồn chán, đang nói chuyện nhằm chán, thò lại gân làm gì?

Làm cho mình cũng biến thành người buồn chán sao?

"Đi. Lần này muốn đi." Âu Ngạn Hạo vội vàng nói.

Nhạc Thần kinh ngạc nhìn vương gia nhà hắc: "Vương gia, ngài muốn đi? Lần này bất quá chính là..."

"Ta biết, ta lại không phải đi vì tham gia cái yến hội kia." Âu Ngạn Hạo khoát khoát tay.

"Vậy ngài là..." Nhạc Thần kỳ quái hỏi.

"Mang theo Mị nhi cùng đi tham gia, Lâm Bác Nguyên bọn họ là chắc chắn sẽ không mang theo Mị nhi đi." Âu Ngạn Hạo sờ sờ cằm của mình nói.

"Vương gia, ngài là muốn cho Lâm tam tiểu thư đi tham gia yến hội? Rõ, thuộc hạ hiểu. Lúc này liền đi an bài." Nhạc Thần đáp lời.

"Tham gia yến hội không quan trọng." Âu Ngạn Hạo hừ lạnh một tiếng, "Ta muốn nói cho những người này, Mị nhi là người của ta, không phải ai nghĩ bắt nạt là có thể bắt nạt."

Sau khi Nhạc Thần nghe xong, cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi một câu: "Vương gia, ngài những lời này trọng điểm thật ra là ngay với ba chữ kia đi?"

Người của ta.edit: voi còi

Âu Ngạn Hạo cười, tán dương: "Nhạc Thần, ta phát hiện ngươi gần đây biến thông minh."

Nhạc Thần im lặng, mấy ngày nay vương gia biểu hiện, phàm là người có mắt ai nhìn không ra?

"Chỉ là, vương gia, ngài xác định Lâm tam tiểu thư sẽ đi sao?" Lời của Nhạc Thần, làm cho mỗi vương gia muốn tuyên bố chủ quyền đang đắc ý lập tức cứng đờ.

Nhạc Thần rút cuộc là thông minh, yên lặng lui ra ngoài, vấn đề tình cảm của vương gia, cũng không phải là hắc thân là một thuộc hạ hắc là người tham dự.

Muốn để lại không gian một mình cho vương gia... Đi phiên muộn.

Đảo mắt, trong cung yến hội cử hành.

Trong triều đại thần quan trọng huân quý thể gia mang theo gia quyến tới tham gia.

Sau đầu xuân, trong cung cũng có ngắm hoa yến, ban ngày ngắm hoa, buổi tối thời gian ngắm trăng.

Đây cũng là cấp cho những người trẻ tuổi nhiều cơ hội giao lưu.

Triệu thị đương nhiên là mang theo Lâm Y Hân tới, cùng các phu nhân tiểu thư quen thuộc gặp gỡ qua, gặp được Lâm Ý Nghiên.

Triệu thị trực tiếp kéo tay nữ nhi mình, nói liên miên căn nhắc hỏi nàng cuộc sống có được không.

Lâm Ý Nghiên mỉm cười đáp lời, thật thật là mẫu tử từ từ hiểu, tiện sát người ngoài.

"Nuông, chính ngài ở trong phủ cũng nhiều chú ý thân thể, nữ nhi không có cách nào bởi ở bên người ngài, ngài nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình." Lâm Ý Nghiên không yên lòng dặn, "Nhị muội, muội cần phải nhiều chiếu cố mẫu thân."

"Vâng, đại tỷ." Lâm Y Hân vẫn giữ bối cảnh vội vàng đáp lời.

"Trong nhà hiện tại cũng chỉ còn lại có một nữ nhi là muội, đại tỷ cũng chỉ có thể dựa vào muội tới chiếu cố mẫu thân." Lâm Ý Nghiên dặn.

"Đại tỷ yên tâm đi, muội sẽ chiếu cố mẫu thân thật tốt." Lâm Y Hân lạnh lợi đáp lời, chân tướng là một nữ nhi hiếu thuận.

Kỳ thực trong lòng lại đang không ngừng mắng, nàng cũng không phải nha hoàn bà tử, tại sao muốn nàng chiếu cố?

"Được rồi, con trước qua bên kia chính mình đi một chút đi, ta với đại tỷ của con có lời nói." Triệu thị đem Lâm Y Hân đuổi đi.

Lâm Ý Nghiên đợi đến khi Lâm Y Hân đi xa, rồi mới lên tiếng: "Xem ra, nàng còn hiếu thuận."

"Hiếu thuận là có điều kiện." Triệu thị đối với Lâm Y Hân hoàn toàn chính là cười nhạt, "Còn không phải là muốn dựa vào ta, cho nàng tìm một hộ người trong sạch."edit: voi còi

"Tính nàng thức thời." Lâm Ý Nghiên cười nói.

"Ừ, cũng là điểm này tương đối khá. Đợi được mấy tuổi tới, cho nàng tìm gia đình gả ra thì tốt rồi." Gả cho người tốt, Triệu thị là chắc chắn sẽ không giới thiệu cho Lâm Ý Hân.

Hạ cửu lưu dự đồ bại hoại kia sinh hạ nữ nhi, đã liền đủ cách ứng bà.

Cho nàng tìm cái người bình thường sẽ không sai rồi, người trong sạch... Mỹ đến nàng.

"Vậy làm cho nàng nhiều hầu hạ mẫu thân mấy năm." Lâm Ý Nghiên nói, "Chỉ là gần đây Lâm Mị kia tại sao não động tĩnh lớn như vậy? Còn chuyển đi ra ngoài ở?"

"Đừng nhắc tới cái đồ đệ tiện không biết xấu hổ kia, nàng ta thật là cùng nương của nàng ta như nhau, khắp nơi đi quyến rũ nam nhân. Lần này ta cũng không có mang nàng ta đến, chỉ sợ nàng ta cho chúng ta mất thể diện." Vừa nhắc tới Lâm Mị, Triệu thị liền tức giận đến ngực đau.

"Quên đi, nương, đừng nhắc tới nàng ta." Lâm Ý Nghiên khuyên mẫu thân của mình, nói, "Đi thôi, con mang ngài đi gặp mấy phu nhân khác."

Tốt xấu nàng cũng là trắc phi của Ngũ vương gia, thế nhưng so với phụ thân của chính mình kia ở trong triều không có thực quyền còn có địa vị hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63-2: Cảm ơn (tiếp)

Edit: voi còi

Tốt xấu nàng cũng là trắc phi của Ngũ vương gia, thế nhưng so với phụ thân của chính mình kia ở trong triều không có thực quyền còn có địa vị hơn.

Lâm Ý Nghiên mang theo mẫu thân của mình trực tiếp cùng với huân quý thế gia phu nhân hàn huyên, Triệu thị kiêu căng ngạo mạn đi tới, nụ cười trên mặt liền không đi xuống quá.

Nhìn nhìn, rốt cuộc là nữ nhi của mình, nơi chốn đều muốn thế nào giúp đỡ phụ mẫu mình.

Đợi được đến lúc hoàng hôn, thời gian sắp khai yến, Triệu thị cùng Lâm Bác Nguyên nói chuyện hồi xế chiều: "Ít nhiều là Ý Nghiên, những phu nhân trong ngày thường đối chúng ta hờ hững, thế nhưng cùng thiệp nói rất khá."

"Đó là, nữ nhi của chúng ta thế nhưng là phi tử của Ngũ vương gia." Lâm Bác Nguyên cảm thấy có thể có một nữ nhi như thế cũng thật là cảm giác được vô cùng đặc ý.edit: voi còi

"Phụ thân, mẫu thân." Lâm Thiển Khanh đi tới, cùng Lâm Bác Nguyên Triệu thị chào, "Nữ nhi thân thể khó chịu, cho nên mới chậm"

"Ừ, cũng may không có khai tịch." Triệu thị gật gù đầu.

"Hương Minh, tới đây. Đi, trẻ tuổi đều ở bên kia." Lâm Bác Nguyên trực tiếp đem lực chú ý rơi vào trên người Thạch Hương Minh, mang theo Thạch Hương Minh rời đi.

Triệu thị cũng không có nói chuyện với Lâm Thiển Khanh bao nhiêu, mà là tiếp tục đi tìm người vừa kết bạn, thật vất vả đáp lên, đương nhiên muốn nhiều liên lạc một chút cảm tình.

Lâm Thiển Khanh đứng ở tại chỗ, chỉ cảm thấy lúc sau đã không có ánh mặt trời, khí trời lại lạnh như thế.

Lạnh đến nỗi xương cốt của nàng đều là một cỗ hàn ý, tay chân lạnh lẽo.

Đợi đến canh giờ khai tịch, mọi người dựa chúc quan lớn bé lần lượt mà ngồi.

Phi tử quan trọng ở hậu cung cũng ngồi xuống, mà bệ hạ đến sau, mọi người đồng thời hành lễ.

Hoàng thượng hướng bên cạnh vừa nhìn, chân mày cau lại: "Lão Thất lại không có đến?"

"Bệ hạ, Thất vương gia luôn luôn đều không thích loại yến hội này, sợ rằng lại là đi luyện võ tràng đi?" Thái giám bên cạnh cười đáp lời.

Xem như là giải thích cũng là cấp hoàng thượng hạ một bậc thang.

"Tiểu tử thối này, liền biết luyện võ luyện võ." Hoàng thượng cười mắng một tiếng, "Mà thôi, đừng chờ hân."

Triệu thị nhìn cả điện người, nhìn như vô ý nói một câu: "Lại có chỗ dựa thì thế nào? Hay là muốn có nương gia đến nâng đỡ. Nhìn xem không nghe lời, ngay cả cơ hội đi ra từng trái cũng không có."

Bên cạnh Lâm Y Hân yên lặng đem tay giấu ở tay áo hơi siết chặt, trên mặt lại lạnh lợi phụ họa nói: "Mẫu thân nói đúng."

Nhiều năm như vậy nàng còn chưa đủ nghe lời sao?

Một hai phải nơi chốn gỗ nàng sao?

"Hương đại tỷ con học một ít, nhìn nhìn, bây giờ vinh hoa phú quý ăn sung mặc sướng, nữ tử khuê trung nào mà không hâm mộ a." Triệu thị nhắc tới nữ nhi của mình, bà chính là về mặt đắc ý.

Lâm Ý Nghiên liền là kiêu ngạo của bà ta.

"Vâng." Lâm Y Hân chỉ có thể nghe lời đáp lời, chỉ có theo Triệu thị, cuộc sống sau này của nàng mới có thể tốt hơn.

Đám cung nữ bưng món ăn thứ nhất vào yến hội, liền giống như nước chảy bắt đầu mang thức ăn lên.

Vừa lúc đó, cửa cung vang lên một tiếng nói không kiêng nể gì cả: "Ta liền nói canh giờ này vừa vặn, nhìn, đây không phải là mới bày thức ăn thôi."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn qua, chỉ thấy Âu Ngạn Hạo đỉnh đạc nâng bước tiến vào.
edit: voi còi

Y phục đơn giản mặc ở trên người của hắn không thấy chút nào thô tục, thi ngược lại buộc vòng quanh dáng người cao ngất, trong đơn giản hào hoa phú quý lộ ra một cổ tiêu sái khí phách.

Chỉ là, hai tròng mắt trong ngày thường làm người ta không lạnh mà run, lúc này tràn đầy ý cười lấy lòng.

Cùng ở bên cạnh hắn chính là Lâm Mị xinh đẹp động nhân.

Một thân y phục đồ đậm, giống như hỏa diễm tầng tầng trải ra, cháy rừng rực, xán lạn làm bóng đôi mắt của mọi người, nhưng cũng để cho bọn họ không muốn dời ánh mắt.

Mắt hoa đào quyến rũ, ánh mắt liễm diễm, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm sáng ngời mang theo lười biếng, làm cho người ta kim lòng không đậu chìm đắm ở trong mỹ lệ nóng bỏng giống như lửa không chút nào che giấu của Lâm Mị.

Trong điện các loại mỹ nhân cũng có, chỉ là, sau khi Lâm Mị đi vào, giống như là ánh đèn dưới ánh mặt trời, tất cả đều bị che đậy ánh sáng.

Mọi người hành lễ, Âu Ngạn Hạo vung tay lên: "Miễn."

"Con tiểu tử này, đều là giờ nào rồi mới tới." Hoàng thượng ngồi trên long ý quát lớn một câu, đối với Thất nhi tử có công này, ông vẫn là tương đương bao dung.

"Phía trước ngắm hoa nhi thần lại không thích." Âu Ngạn Hạo thuận miệng nói: "Nhưng mà, ngự trù làm gì đó trái lại ăn ngon, đáng giá ăn thử."

"Con tham ăn như thế từ lúc nào?" Hoàng thượng liếc mắt nhìn Lâm Mị đứng ở bên cạnh Âu Ngạn Hạo.

Ba lần bảy lượt, vì chuyện của Lâm Mị, Âu Ngạn Hạo bảo vệ nàng, có thể thấy, Lâm Mị với hắn có bao nhiêu quan trọng.

"Gần đây." Âu Ngạn Hạo cười lớn nói.

"Được rồi, mau ngồi." Hoàng thượng cười mắng một câu.

Âu Ngạn Hạo coi như là không tới, cũng sẽ lưu lại vị trí của hắn, thế nhưng người như Lâm Mị, nhưng cũng sẽ không cho nàng giữ lại vị trí.

"Mị nhi, mau tới đây, đến bên người nương." Triệu thị vội vàng đứng lên, vẫy tay với Lâm Mị.

Bên cạnh bàn nhỏ của Triệu thị chính là Lâm Y Hân, căn bản không có vị trí thừa.

Trừ bàn của hoàng tử khá lớn một ít, bàn nhỏ của những người khác, cũng chỉ đủ một người sử dụng.

Nhiều một người, không phải là vấn đề chen hay không chen, mà là chỉ có thể buộc ngồi, còn muốn lui về phía sau một bước.

Cũng chính là bằng vị trí hạ nhân.

Thế nhưng, lúc này, Triệu thị gọi Lâm Mị cũng không có ai có thể nói lỗi của bà.

Không cho Lâm Mị qua đây, chẳng phải là nàng càng thêm lúng túng?

Chỉ là, gần đây Lâm Mị đột nhiên chuyển ra An Viễn hậu phủ, tin tức tự lập môn hộ, khiến rất nhiều người kinh đô đều biết.

Mọi người có chút thành phần xem kịch vui, không ngờ Lâm Mị trong miệng nói tự lập môn hộ, lại còn nương tên tuổi An Viễn hậu phủ tới tham gia yến hội trong cung.

Đây là tự lập môn hộ sao?

Chắc hẳn là hối hận đi.

"Không cần." Lâm Mị cười, trực tiếp cự tuyệt: "Ta cùng An Viễn hậu phủ đã không có quan hệ, làm sao có thể ngồi cùng một chỗ?"

Những lời này, chính là ngay trước mặt mọi người, cùng An Viễn hậu phủ triệt để đoạn tuyệt quan hệ.

Sắc mặt Triệu thị lúng túng liếc mắt nhìn Lâm Bác Nguyên đối diện.

Lâm Bác Nguyên biến sắc, nổi giận nói: "Bà gọi nàng làm cái gì? Nàng sớm cũng không phải là nữ nhi của ta!"

"Vâng." Triệu thị vội vàng cúi đầu ngời hạo.

Mà ở trong bóng mờ không ai chú ý, đáy mắt của Triệu thị nổi lên tiêu ý, cái này, Lâm Mị xem như là triệt để không về được.

Gia hỏa vẫn cách ứng trong lòng bà rốt cuộc bị đuổi ra đi.

"Mị nhi, đến, chúng ta ngồi." Âu Ngạn Hạo liền giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, trực tiếp dắt tay Lâm Mị, kéo nàng đến vị trí của mình ngồi xuống.

Bàn của các hoàng tử đương nhiên là so với bề tôi bình thường muốn lớn hơn, ngồi hai người là không có vấn đề.

Thế nhưng, sau khi Âu Ngạn Hạo ngồi xuống, lại là xê dịch sang bên cạnh, tận lực đem vị trí nhiều hơn để lại cho Lâm Mị.

Tư thái như vậy, lại là đem Lâm Mị bày so với hắn còn quan trọng hơn.

Triệu thị vừa thấy, tức giận đến con âm trầm.

Quả nhiên là cùng thân sinh mẫu thân của nàng như nhau, đều là đồ đệ tiện mị hoặc nam nhân.

Nho nhỏ nhạc đệ cũng không có ảnh hưởng cái gì, thức ăn một món lại một món mang lên, Lâm Mị bắt đầu ăn.

Âu Ngạn Hạo trực tiếp chính là mỗi một món bày lên trước tiên gấp cho Lâm Mị ăn, nhìn thấy nàng nếu như ăn nhiều mấy đĩa, hắn sẽ không ăn. Nếu như Lâm Mị ăn một ngụm, không hề động nữa, hắn liền ăn món kia.

Dù sao Lâm Mị thích ăn, hắn sẽ để lại cho nàng, không thích ăn hắn đến ăn.

Lúc Âu Ngạn Hạo làm điều này, chút nào không có cảm kỵ, đương nhiên là mọi người trên điện nhìn thấu tình huống như vậy.

Trong lòng đều có chút kinh ngạc, thất vương gia luôn luôn giết người không chớp mắt, cũng có vẻ ôn nhu như thế?

Lâm Thiên Khanh ngờ ngạc nhìn Lâm Mị, trong mắt hâm mộ, vì sao Lâm Mị liền có bản lĩnh, làm cho nam nhân từng cái từng cái tre già măng mọc vây quanh nàng?

Nàng rốt cuộc dùng thủ đoạn gì dụ dỗ?

Có phải đã cùng thất vương gia có quan hệ không minh bạch hay không?

"Thực sự là đồ không giáo dưỡng." Triệu thị cúi đầu dùng bữa, cắn răng chửi nhỏ một câu.

Lâm Y Hân an vị ở bàn bên cạnh bà ta, đương nhiên là nghe thấy lời của Triệu thị.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Mị chuyên tâm ăn uống, chậm rãi ngẩng đầu, hỏi một câu: "Tam muội, gần đây muội ở nơi nào?"

"Muội cùng mẫu thân phụ thân nhận cái lỗi, phụ thân mẫu thân chắc chắn sẽ không tiếp tục trách muội, muội trở về ở đi. Một mình ở bên ngoài ở sao được đâu?" Lâm Y Hân "quan tâm" nói.

Lâm Thiên Khanh cũng nhin không được nữa, trực tiếp mở miệng: "Nhị tỷ, tam tỷ đã sớm ở bên ngoài có nơi ở, nghe nói là đuổi người khác ra, chiếm đoạt."

Lâm Mị khúc khích cười một chút, thiếu chút nữa không có bị sặc đến.

Chỉ số thông minh của Lâm Thiên Khanh này thật là quá cảm động.

Rốt cuộc là thế nào truong thành đến lớn như vậy?

"Chậm một chút." Âu Ngạn Hạo nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cho Lâm Mị, cho nàng thuận khí.

"Ta chính là cảm thấy quá buồn cười." Lâm Mị khoát khoát tay, trực tiếp uống một ngụm nước trà mà Âu Ngạn Hạo đưa tới.

"Tam tỷ, tỷ cảm thấy rất buồn cười sao? Chiếm đoạt nơi ở của người khác, làm cho người ta suốt đêm dọn nhà. Chẳng lẽ tỷ ý thế hiếp người như vậy liền cảm thấy rất vui vẻ sao?" Lâm Thiên Khanh liền thấy không quen Lâm Mị kiêu ngạo.

Lâm Mị cười lên, hỏi: "Lâm Thiên Khanh, ngươi biết nơi ở kia là bệ hạ thưởng cho ta không? Ngươi cảm thấy bệ hạ đây là ý thế hiếp người sao?"

Lâm Thiên Khanh bỗng nhiên đảo hít một hơi khí lạnh.

Nàng vẫn không nói gì, Bình Dương hầu cùng phu nhân còn có Thạch Hường Minh tất cả đều rời ghế, quỳ rạp xuống đất thỉnh tội.

Cả nhà Lâm Bác Nguyên chậm một bước, thế nhưng cũng tất cả đều đứng dậy quỳ xuống.

Thì ngược lại Lâm Thiên Khanh ngốc lảng lảng ngồi ở tại chỗ, không biết phản ứng thế nào.

Nàng chẳng qua là muốn vì người bị ép dọn nhà đi kia thảo cái công đạo, tại sao cuối cùng sẽ biến thành như vậy đâu?

"Ngươi còn ngồi làm gì?" Lâm Bác Nguyên tức giận đến hận không thể di qua cho Lâm Thiên Khanh mấy cái tát, trong đầu nàng trang là cái gì?

Lâm Thiên Khanh lúc này mới rời khỏi chỗ ngồi, run lẩy bẩy quỳ rạp xuống đất.

Hoàng thượng trầm giọng nói: "Ngày đó thất vương gia tiêu diệt thổ phi, Lâm Mị cứu trợ tướng sĩ quan binh địa phương có công, trẫm thưởng cho nàng phủ đệ, lấy đặc biệt ngợi khen."

"Một tòa phủ đệ, nào có quan trọng bằng tính mạng của tướng sĩ? Các ngươi cảm thấy quyết định của trẫm có lỗi?" Hoàng thượng hỏi, thế nhưng khiến Bình Dương hầu cùng với người của Lâm gia tất cả đều sợ đến mồ hôi lạnh cuồn cuộn.

Trên điện mọi người cũng tất cả đều quỳ xuống, nhao nhao tán thưởng hoàng thượng anh minh.
edit: voi còi_lqđ

Nhạc đệm nhỏ nhỏ này coi như là trôi qua.

Trên yến hội lại cũng không có ai đề chuyện này, hoàng thượng cũng rộng lượng không có nói.

Đợi sau khi cơm nước no nê, Lâm Mị ngồi một lát liền theo Âu Ngạn Hạo rời đi.

Tự nhiên, hoàng thượng cùng phi tử đã sớm cách tịch (rời khỏi yến hội), cho nên, nhìn thấy bọn người Lâm Mị rời đi, Lâm Bác Nguyên cũng đuổi theo ra.

"Lâm Mị, ngươi đứng lại đó cho ta!" Lâm Bác Nguyên chạy nhanh đuổi theo Lâm Mị, chất vấn: "Lâm Mị, ngươi rốt cuộc là có ý gì? Muốn hại chết mọi người Lâm phủ sao?"

Lâm Mị buồn cười hỏi: "Ta làm cái gì?"

"Lâm Bác Nguyên ngươi tốt nhất biết rõ ràng lại nói." Âu Ngạn Hạo thế nhưng không chấp nhận được có người bắt nạt Lâm Mị: "Người làm các ngươi thiếu chút nữa chọc giận phụ hoàng là Lâm Thiên Khanh. Không biết cái gọi là ngay trên điện nói vậy, ngươi không đi chất vấn Lâm Thiên Khanh, ngược lại chạy đến nơi đây nói Mị nhi... Ngươi đương bản vương là dễ khi dễ?"

"Vương gia, hạ quan không có ý tứ này." Lâm Bác Nguyên làm sao dám đối Âu Ngạn Hạo bất kính đâu? Vội vàng giải thích.

"Không có ý tứ kia, vậy ngươi tới đây làm gì?" Âu Ngạn Hạo cười lạnh: "Trước kia không phải là bắt nạt Mị nhi thành thói quen? Hiện tại không hỏi xanh đỏ đen trắng sẽ tới chất vấn nàng, Lâm đại nhân, ngươi nhưng thật là uy phong a?"

"Muốn ra về ta đây, cùng bản vương ra chiến trường đi, chỗ đó chính là có cơ hội cho ngươi ra về ta đây." Âu Ngạn Hạo "hào tâm" đề nghị.

Lâm Bác Nguyên vội vã xua tay, muốn giải thích, chỉ tiếc, Âu Ngạn Hạo không có thời gian rồi.

Kéo tay của Lâm Mị, lạnh lùng nói với Lâm Bác Nguyên: "Có chuyện gì sau này nói với ta, chuyện của Mị nhi, ta làm chủ!"

Nói xong, xoay người rời đi, kia gọi tiêu sái khí phách!

Lâm Bác Nguyên âm thầm lau mồ hôi, đợi đến khi Âu Ngạn Hạo đi xa mới thấp giọng mắng một câu: "Nha đầu chết tiệt kia, leo lên vương gia, liền người

trong nhà cũng không để ý, thứ gì!"

Lâm Bắc Nguyên xoay người rời đi.

Mà Âu Ngạn Hạo ngồi ở trong xe ngựa cười đến thấy rằng không thấy mắt, suy nghĩ một chút vừa chính mình thật là quá tiêu sái.

Nhất định là tương đương khí phách đi.

Không biết Mị nhi có cảm giác đến hay không đâu?

Âu Ngạn Hạo thật vất vả thu hồi ý cười, nhìn Lâm Mị, muốn xem nàng đối chuyện mới vừa rồi có phản ứng gì.

Như thế vừa nhìn, mới phát hiện Lâm Mị tựa hồ là đang trầm tư, Âu Ngạn Hạo nhìn không được tò mò hỏi: "Mị nhi, đang suy nghĩ gì?"

Lâm Mị lúc này mới từ trong trầm tư hoàn hồn, nhìn nhìn Âu Ngạn Hạo hỏi: "Người không cảm thấy lời người vừa nói với Lâm Bắc Nguyên, có chút không thông sao?"

"Cái gì không thông?" Âu Ngạn Hạo thật đúng là không chú ý tới vấn đề này.

"Ông ta đến chất vấn ta, người ngược lại nói, người không phải dễ khi dễ. Giữa hai người này có quan hệ gì sao?" Lâm Mị nghiêng đầu, nháy nháy mắt, kỳ quái hỏi.

Lông mi giống như quạt lông vạt sáng, giống như là móng vuốt của tiểu hồ ly, ở tim của hắn gãi một phen, ngứa.

"Mị nhi..." Âu Ngạn Hạo kim lòng không đậu vрон thân đi, hắn thực sự chính là nghĩ thân thân cặp mắt hoa đào ánh nước liễm diễm kia, thật là quá dễ nhìn.

"Đau!" Âu Ngạn Hạo che trán của mình, ngã ngồi ở một bên.

Lâm Mị thu tay về, hừ một tiếng.

Âu Ngạn Hạo phiền muộn, Mị nhi sao lại đánh hắn không lưu tình chút nào như vậy đâu?

Nhưng mà, không phải nói đánh là thân mạng là yêu sao?

Bị đánh cũng tốt, cũng tốt.

Âu Ngạn Hạo hắc hắc ngốc cười rộ lên.

Lâm Mị liếc mắt nhìn Âu Ngạn Hạo giống như nhìn bệnh tâm thần vậy, đầu óc của hắn không có vấn đề sao?

Tới cửa phủ, Lâm Mị xuống xe ngựa, liền hai bước đường như vậy, Âu Ngạn Hạo cũng muốn đi theo.

"Người không cần về nhà sao?" Lâm Mị kỳ quái hỏi Âu Ngạn Hạo đi theo nàng vào cửa.

"Có về, ta đi theo cửa trong viện, canh giờ này đỡ phải làm người gác cổng người mở cửa." Âu Ngạn Hạo tương đương săn sóc hạ nhân.

Lâm Mị yên lặng liếc mắt xe ngựa rời đi nhanh như chớp.

Cỗ xe ngựa kia không cần làm người gác cổng mở cửa sao?

Chẳng lẽ theo trên tường bay vào vương phủ đi?

Cuối cùng đã tới cửa phòng ngủ của Lâm Mị, Âu Ngạn Hạo lưu luyến nhìn Lâm Mị.

Lâm Mị nghiêng đầu nhìn hắn.

Canh giờ này, đúng là nên nghỉ ngơi.

Âu Ngạn Hạo ở trong lòng than nhẹ một tiếng, vạn phần không muốn nói tạm biệt: "Mị nhi, nàng mau đi nghỉ ngơi đi, ta đi đây."

"Ừ." Lâm Mị thanh âm như thường đáp lời, xoay người trở về phòng, đóng cửa.

Âu Ngạn Hạo có chút nhụt chí xoay người, liền phải ly khai.

Ngay trong nháy mắt khi hắn xoay người, đột nhiên nghe thấy sau lưng giọng Lâm Mị nhẹ nhàng: "Cảm ơn."

Âu Ngạn Hạo bỗng nhiên xoay người, kinh hi nhìn thấy trong cửa phòng sắp khép kín, khuôn mặt Lâm Mị tươi cười xán lạn.

Âu Ngạn Hạo kinh hi nhào tới, Lâm Mị lại mau một bước khép cửa phòng lại.

Âu Ngạn Hạo nhào vào trên cửa, lại một chút cũng không thất vọng, mà là cách ván cửa, cười đem ngón tay thon dài mở rộng ra, đặt tại trên cửa.

"Ta nguyện ý, không cần cùng ta nói cảm ơn!" Âu Ngạn Hạo lớn tiếng nói.

Cười đến muốn nhiều ngốc có bao nhiêu ngốc.

"Mị nhi, nàng nghỉ ngơi thật tốt, ta đi đây, ngày mai gặp a. Ngày mai ta tới tìm nàng ăn cơm." Âu Ngạn Hạo lại hô một câu, xoay người, bước chân nhẹ nhàng đều sắp muốn tung tăng nhảy nhót.

Âu Ngạn Hạo từ cửa nhỏ về tới viện của mình, đứng ở trước tường bắt đầu nghiên cứu một vấn đề.

Lúc Nhạc Thần đi tìm tới, vừa lúc nhìn thấy Âu Ngạn Hạo đối tường vậy suy nghĩ kỹ lưỡng, không khỏi hỏi: "Vương gia, ngài thế nhưng có việc?"

"Nhạc Thần a, người tới được vừa lúc." Âu Ngạn Hạo đang muốn tìm người đến nói một chút.

"Vương gia chuyện gì." Nhạc Thần cẩn thận hỏi.

"Người nói, tường vậy này nếu như hủy đi, có phải liền hai nhà thành một nhà hay không?" Âu Ngạn Hạo vẫn luôn cảm giác cái chủ ý này của mình không tệ.

Nhạc Thần không nói gì nhìn kỹ vương gia nhà mình.

Âu Ngạn Hạo không có đợi được trả lời, nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ cái chủ ý này của bản vương không tốt?"

Nhạc Thần ho khan một tiếng, giải thích: "Vương gia, kỳ thực hai nhà thành một nhà cùng tường vậy không có quan hệ, chủ yếu vẫn là nhìn chủ nhân nhà kia có đồng ý hay không, ngài nói đi?"

Âu Ngạn Hạo sờ sờ cằm của mình, gật gật đầu: "Người nói cũng có đạo lý."

"Kỳ thực tường vậy này phá hay không phá cũng không quan trọng." Lời của Âu Ngạn Hạo khiến Nhạc Thần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là hạ một câu nói lại làm cho hắn cảm thấy vương gia nhà mình, tựa hồ có chút bệnh nguy kịch.

"Bản vương trực tiếp có thể ở đến bên kia đi."

"Gia, ngài nếu như không có việc gì, thuộc hạ liền cáo lui." Nhạc Thần hành lễ nói.

Một buổi tối, hắn thật là ăn no ngủ ngon cùng gia nhà hắn thảo luận vấn đề buồn chán này.

Một mặt khác Lâm Bác Nguyên về tới An Viễn hậu phủ là trực tiếp tức giận đến đem bên trong phòng đập một trận, mắng to: "Tiểu tiện nhân Lâm Mị kia, coi trời bằng vung, không đem phụ thân là ta đây để vào mắt."

"Lão gia, đừng nóng giận." Triệu thị khuyên, "Nàng cũng không phải một ngày hai ngày như vậy, ngài không phải là mới biết đi?"

Triệu thị nói là khuyên, kì thực đổ thêm dầu vào lửa hành vi, thành công làm Lâm Bác Nguyên hóa khí lại lần nữa bạo phát: "Không phải là hiện tại có thất vương gia nâng đỡ sao? Có cái gì rất giỏi?"

"Lão gia, thất vương gia thế nhưng có thực quyền." Triệu thị than nhẹ một tiếng, tựa hồ là vô ý nhắc tới: "Kỳ thực nữ nhi của chúng ta là ngũ vương phi, bối cảnh nhà chúng ta cũng không kém, chỉ là Lâm Mị nhìn không thấy mà thôi."

Lâm Bác Nguyên nhíu mày nghĩ nghĩ nói: "Được, sau này chúng ta liền toàn tâm toàn ý vì thái tử làm việc."

Ông vốn có vẫn luôn đứng ở vị trí trung lập, không muốn tham dự đến trong triều đảng tranh trong, thế nhưng bây giờ, ông nhịn không được.

Ở trước mặt vô bá quan cả triều ông bị người sinh sôi về mặt, ông nhất định phải đem hôm nay ném mặt mũi tất cả đều tìm trở về!

"Qua hai ngày nữa, bà đi quý phủ của ngũ vương gia gặp Ý Nghiên." Lâm Bác Nguyên nhà ra nói.

"Vâng, lão gia." Triệu thị trong lòng mừng thầm đáp lời.

Chỉ cần bọn họ đi qua ngũ vương gia đáp sơi dây thái tử này, thành người một phái với thái tử, như vậy sau này Lâm phủ không muốn lấy nữ nhi của bà làm trọng, địa vị của bà có thể không vững chắc sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Ngự Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

